

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



5 70

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΡΗ ΠΛΗΡΟΦ. — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

παρακολουθεί τότε τη φροσύνη, τότε τα περισσότερα, που έρχονται και φεύγουν τούτου για να τιμολογήσουν αυτά που προσφέρει ο άνθρωπος της 'Εταιρείας Προστασίας Ζώων.

Οι τακτικότεροι, ωστόσο, και οι συμπαθεστέροι θεαταί είναι τα πιτσιρικάκια που οδηγούν εκεί οι μαμάδες για να απολαύσουν το θέαμα.

Ένας μικρός λοιπόν που έβλεπε το τούρμιο των περισσότερων ρώτων τη μαμά του:

— Μαμά... τίνος είναι αυτά τα περισσότερα; — Του Κράτους, παιδί μου, απάντησε η μαμά.

Ο πιτσιρικάς σκέφτηκε λιγάκι κι' ύστερα ρώτησε: — Και έχει μόνο περισσότερα το Κράτος; Δεν έχει άλλα... ζώα;

— Είμαι για τη λυναικά μου, λέει ο ταξιδιώτης. — Και ο υπάλληλος: — Τι είναι η λυναικά σας; Σαρανταποδαρούσα; — Και ο ταξιδιώτης: — Όχι, είναι η λυναικά που με διαμαρτυρείται, από τα μείδια των παρακολουθώντων, αναγκάζεται να πληρώσει τον δαυμό, για τα... σαρανταπόδια της λυναικάς του.

Η σκηνή στο Τελωνείο. 'Επιβιβάζει στο εξωτερικό

Η σκηνή σ' ένα κοσμικό κέντρο. Ο ντιζέρ, που τραγουδά συνοδεία της ορχήστρας, είναι λιγάκι λεπτεπίλετος στους τρόπους, στη φωνή και στις κινήσεις. Και όσο μέν τραγουδά διάφορα λεπτεπίλετα αισθηματικά, τόπια και ζένα τραγουδία, όλοι τον βρίσκουν αρκετά ανεκτικό και τον χειροκροτούν. Σαφνικά, όμως, ο λεπτεπίλετος ντιζέρ αποφασίζει να πει ένα ρεπερτοάριο ζερόδραμα, χοντράνει τη φωνή του και τραγουδά:

«Είμαι άντρας και το κέφι μου θα κάσασιν!»

Οπότε, όμως, από το βάθος του κέντρου κάποιος εν ευθύμια διατελών του φωνάζει:

— Σώωωωωωωω!

— Ανοίξτε, παρακαλώ, τις βαλίτσες σας, λέει εκείνος. — Θα τις ανοίγα ευχαρίστως, λέει ο ταξιδιώτης αλλά έχω χάσει τα κλειδιά μου.

Ο τελωνειακός μειδιά και λέει στον ταξιδιώτη ότι αν δεν βρή τα κλειδιά του, θ' αναγκαστεί να διαροήσει τις βαλίτσες.

— Αφού σας λέω ότι δεν έχω μέσα τίποτα! επιμένει ο άλλος. Δέ με πιστεύετε; — Σας πιστεύω, αλλά εί-

Και οι θαμώνες ξεσπάνε σε γέλια.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Συνεχώς η μία μελέτη διαδέχεται την άλλη κι' οι σοφοί αρμόδιοι μας προγράμμα τους έχουν

προς τα έργα τα σπουδαία να στραφούν εντατικά και κυρίως και πρωτίτως προς... (κι' αποστραγγιστικά) (στατικά)!

Ζωή, κατόπιν τούτου, το κοινόν άνθρωποι και στην Κουλούρη πηγαίνει η φτωχή του η ψυχή, γιατί έρεει βελικά και χωρίς πολυλογία,

πως τα έργα τα ραγδαία και... (κι' αποστραγγιστικά) μεταφράζονται, συνήθως, σε βαρεία... φορολογία!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΕΡΩΝ Γ. Θ. Ε.

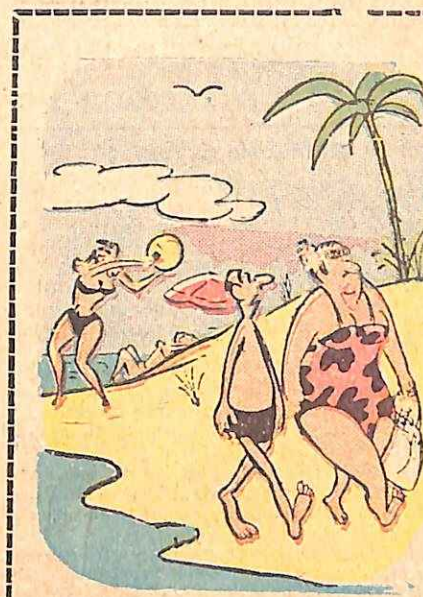
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-55

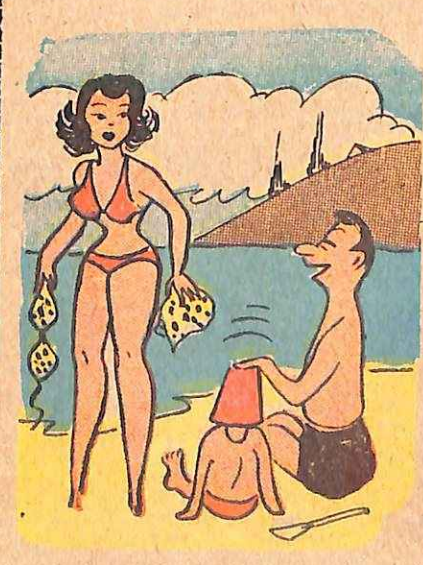
ΑΡΙΘ. 36033



— Δεν ήρθε ακόμα η ώρα να μου ξαναδώσεις τα γυναικιά μου, 'Ελπιώκη;



— Έκείνη; 'Εμπρός!...



— Και τώρα, που το παιδί δεν σε βλέπει, μπορείς ν' αλλάξεις μαγιώ...

βρίσκονται σε ανώμαλο ρυθμό. Δεν είναι δε μόνο οι γυναίκες. Άνωμαλίες αναλογής μορφής παρουσιάζονται και στους άντρες.

Ποιος έρεει να ν' αφελθώνται; Ίσως να πληρώνουμε ακόμη την αναταραχή του πολεμού που επιδρά στον ψυχικό παράγοντα, με τον οποίο τόσο στενά είναι δεμένη η έρωτική ζωή των ανθρώπων. Ίσως να οφείλονται στη νευρική κατάσταση, στην ένταση, στην πυρετώδη ζωή που είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα του καιρού μας φαινόμενα που δεν παρατηρούνται μόνο σ' εμάς εδώ, σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα θα τα συναντούσε και στις άλλες χώρες, ιδίως στην 'Αμερική, όπου είναι πιο έντονος ο πυρετός.

Άλλα πήγαμε μακριά. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι η κοπελλίτσα για την οποία αρχίσαμε να μιλούμε, δεν έμπηκε στον κύκλο των περιστατικών που αναφέραμε. Περισσότερο ιδιοτροπία παρά ανώμαλη μάλλον χάδι παρά οργανική ατέλεια.

Λίγα τα χρόνια της, αρκετές όμως οι περιπτώσεις της. (Κι' έχουν αναπλάσει με πάθος πολλά και καλά παιδιά. Κι' έχουν ικετεύσει, έχουν κλάψει... Μ' την τρυφερή καρδιά που έχει έπρεπε να λυγίζει εμπρός στις ικεσίες) έπρεπε, τουλάχιστον, να είναι λιγότερο σκληρή απέναντι εκείνων που έκλιπαρουν την έρωτική ευνοία της. Αυτή όμως που είναι ανίκητη να νοιώθει τον άλλον να πο- νά, γίνεται σίδερο στον έρωτα. (Στην έρωτική πλευρά είμαι μια σαδίστρια, ένα έρωτικό. Δεν περνά αδιάφορη από μπροστά τους. Δέν κρύβω τη φόρα όταν προέρχεται η πρωτοτυπία απ' αυτούς. Κάνει το αντίθετο: Προκαλεί την προσοχή τους, τους εξωθεί στην πα- γνήσιον και να εκμυστηρευθούν την αγάπη τους. Θέλω να τους δώ να πεθαίνουν από πόθο. Όταν δε καταλάβω ότι είμαι το πά- γι' αυτούς, τότε τους τσαλαπατώ, τους πα- πινώ, τους εξευτελίζω, και στο τέλος, τα- να συμπληρώσω η αθλιότητα μου, φεύγω να εξαφανιστώ απ' τη ζωή τους χωρίς και ελπίδα, χωρίς καμιά δικαιολογία...)

Και ύστερα από την ανάπτυξη αυτή αναρω- τίεται: (Γιατί να είμαι έτσι;) Αφού άναρω- τήν αναρωτώ, να νοιώθει ότι τη λατρεύουν, γιατί να περιβάλλω με τό μίσος της, δαυ- ναντακρινόμην στην επιθυμία μου, να είμαι κι' αυτό μέσα στις ιδιοτροπίες της. Δεν δίδωκε απλώς δαυτούς της, γαπού. Τους απεχθάνεται, τους την α- τούς αποστρέφεται, δε θέλει να τους βλέπει.

Καλή μαζί τους ως τη στιγμή που θα τους δώ να παραζαλίζουν. 'Από εκεί απόδρα...

Και να θέλω τόσο ν' αγαπήσω, να φρωσθώ σε κάποιον, να δεθώ μαζί του, να του χαρίσω την αγάπη, τη φιλία, τη λη τη θερμή και τη ζωντανή της φιλία, της νεότητάς της. Στόν άγνωστο πρώ- ημένο της μιλά στα όνειρά της, γα- μιστή φλόγα, καλεί τον άνθρωπο που θα της γεμίσει τη ζωή...

Αμφιβάλλει όμως αν θα βρεθεί ο αν- θρώπος αυτός. Υπάρχει άραγε; — Η αν- πως με όλων την περιμένη η μη- χη; Να κατακλύζεται, δηλαδή, από τό- σος, μόλις της κάνουν την πρώτη εκ- δήλωσή τους.

Κάποια στιγμή νόμισε ότι βρήκε το νέο που της ταιριάζει. Ένα παλληκάρι, άρχη, ύστερα συναντήθηκε στους έρη- μικούς δρόμους της φιλοθέας και του ψυχικού, που τόσο προσφέρονται στα

ειδύλλια. Ώραίο και γοητευτικό μάς τον παρουσιάζει. Οι προϋποθέσεις ήταν ευνοϊκές. Έδειχνε ότι την αγαπούσε. Αυτή επέλεξε τον έ- αυτό της να τον αγαπήσει. Κι' ως που να το κατορθώσει προσποι- όταν την έρωτευμένη. Ήσθοις που παίζει ρόλο. 'Επαισε στην εντέλεια: 'Αναστέναζε, έκλαιγε, χήλευε, αφηνόταν στα τρυφε- ρά χάδια του...

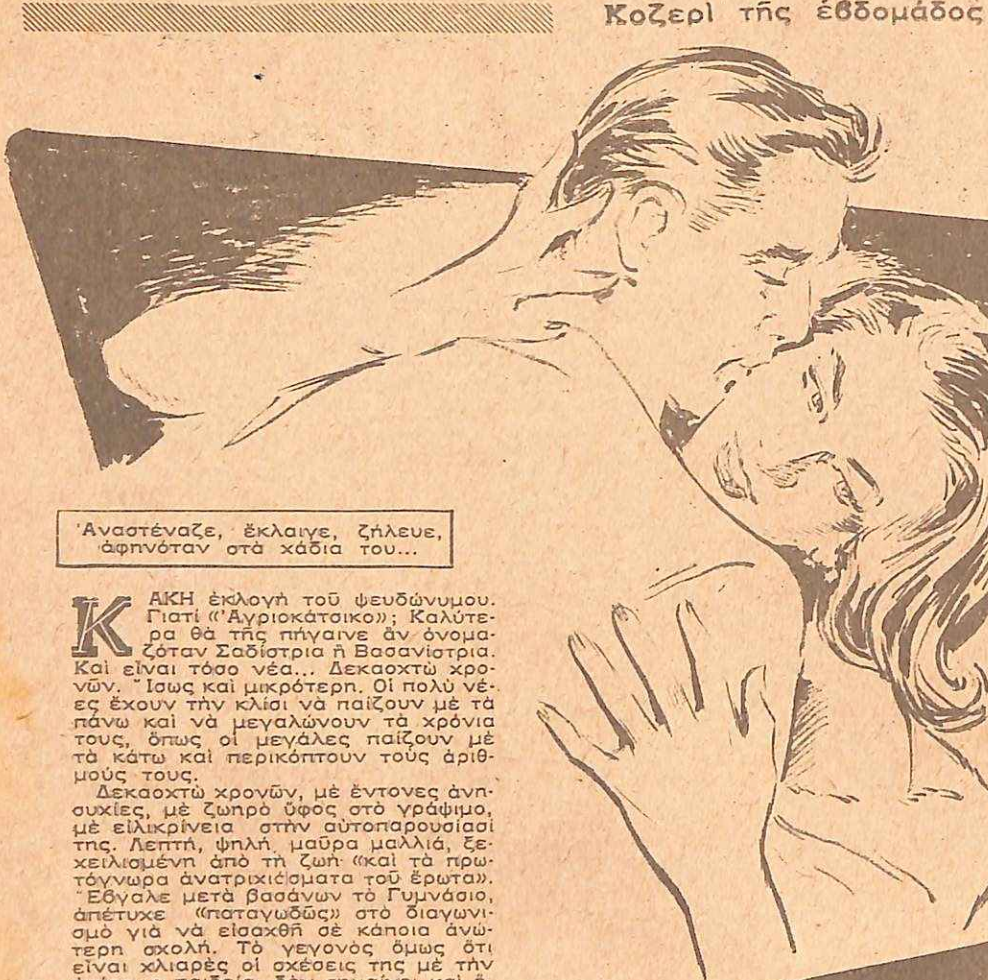
Δεν ήταν η πρόθεσή της να κοροϊδεύει. Η επιθυμία της ή- ταν, δίνοντας παράταση, να μη στο ρόλο που έπαιζε και όχι μόνο να μη μισήσει αλλά και ν' αγαπήσει έναν βαρύτερο από τις αγαπούσε. Μάταιη προσπάθεια. Ο ρόλος ήταν περισσότερο από τις δυνάμεις της. Τού τ' έλεγε: «Δεν σ' αγαπώ καθόλου δεν σ' αγαπώ». Τού τ' έλεγε χωρίς να νοιασθεί, αγνόν και φανερή δαυτού.

Παραξενεύτηκε το παιδί. Τόσο ώμη και ζοφνική δαυτού. Συ- ναντήθηκαν λίγες φορές ακόμα. Ώρπου ένα πρωινό στον 'Εθνι- κό Κήπο, χωριστήκαν για πάντα. Τού έδωσε το χέρι: (Σ' ευ- χαριστώ, καλέ μου φίλε, για όλα, αλλά καλύτερα να χωριστού- με. Ποιά έννοια θα είχε η συνέχεια των σχέσεών μας αφού δεν σ' αγαπώ).

Έξαφανίστηκε από τη ζωή του και δεν του ξαναδωσε σημεία ζωής.

Μακριά του τώρα, αισθάνεται πολύ δυστυχής. Όχι γιατί τον έχασε, αλλά γιατί δεν μπορεί ν' αγαπήσει. Ός τότε, Δεν θα σπασμένη άραγε κάποτε και η δική της ώρα; Μήπως ατέλεια πόθο; Πού οφείλεται η απωθητική ροπή της; Μήπως ατέλεια οργανική; Μήπως ανώμαλη ψυχική; — Ας μη κάνει τις χειρότε- ρες υποθέσεις. Ίσως να μη ήρθε ακόμα η στιγμή της, ίσως να μη παρουσιάστηκε ακόμα ο ένας, ο εμπνευστής, ο πυρπολιτής, ο σφονδυλίστας, ο ακατάσχετο κύμα που θ' αναστάσει το είναι της και θα την κάνει αιχμάλωτό του. Η στιγμή που θα προβεί της και θα την κάνει αιχμάλωτο του, ο δυνάστης που θα κυριαρχήσει στο έ- ένας, ο αναμενόμενος, ο διαδοχικός άς τον περιμένει, σώμα και στην ψυχή της. Με διάθεσι αισιόδοξη άς τον περιμένει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



— Αναστέναζε, έκλαιγε, χήλευε, αφηνόταν στα χάδια του...

ΚΑΚΗ έκλογη του ψευδώνυμου. Γιατί «'Αγριοκάτσικο»; Καλύτε- ρα θα της πήγαине αν όνομα- ζόταν Σαδίστρια ή Βασανίστρια. Και είναι τόσο νέα... Δεκαοχτώ χρο- νών. Ίσως και μικρότερη. Οι πολύ νέ- ες έχουν την κλίση να παίζουν με τα πάνω και να μεγαλώνουν τα χρόνια τους, όπως οι μεγάλες παίζουν με τα κάτω και περικρίπτουν τους αριθ- μούς τους.

Δεκαοχτώ χρονών, με έντονες ανη- συχίες, με ζωρό ύψος στο γράψιμο, με ειλικρίνεια στην αυτοπαρουσίαση της. Λεπτή, ψηλή, μαύρα μαλλιά, ξε- κειλισμένη από τη ζωή (και τα πρω- τόνυμα ανατριχίλατα του έρωτα). Έβγαλε μετά βασάνων το Γυμνάσιο, απέτυχε (παταγωδώς) στο διαγωνι- σμό για να εισαχθεί σε κάποια ανώ- τερη σχολή. Το γεγονός όμως ότι είναι χλιαρές οι σχέσεις της με την επίσημη παιδεία, δεν σημαίνει και ό- τι είναι πνευματικά άκαλλιέργητη. Πάσες και πόσοι μέτριοι μαθητές, δια- βάζοντας μόνοι αποκτούν γνώσεις και μόρφωσι που εκτείνονται σε όλους τους τομείς και που δεν τις έχουν ούτε οι πιο επιμελείς κατά τα scho- λικά τους χρόνια.

Το θέμα όμως δεν είναι αυτό. Εί- ναι μερικές ιδιορρυθμίες που διαπι- στώνται ή ίδια στις αισθηματικές εκδη- λώσεις της. Θα μιλούσα για ανώμα- λίες. Ίσως όμως να πηγαίνει πολύ, αν παραδεχόμαστε ότι οι τάσεις της ξεφεύγουν από τον ομαλό ρυθμό. Και τότε σε μια τέτοια περίπτωση πε- ρισσότερο αρμόδιος από μας θα ή- ταν ο ψυχναυαλτής ή ένας γιατρός ειδικευμένος στις ανώμαλίες που α- ναπτύσσονται γύρω στις αισθήσεις. Τυχαίνουν πολλά τέτοια. Γυναίκες που δεν ηλεκτρίζονται από τον έρω- τα. Τον εμπνέουν αλλά δεν εμπνέον- ται, απ' αυτόν.

Αντιμετωπίζουν με απέχθεια κάθε έρωτική εκδήλωση. Προσπαθούν να την προλάβουν, για να προλάβουν μαζί μ' αυτήν και την άποια. Άλλοτε πάλι δεν είναι αδιάφο- ρες. Παθαίνουν ή νομίζουν ότι παθαίνουν κάνουν το πρώτο βήμα, γνωρίζονται, προχωρούν στο φλέρτ, στους ακροβολι- σμούς, ύστερα όμως από τα αρχικά βήματα αφηνούν στη μέση το έρωτικό παιχνίδι και αλλάζουν πορεία.

Καταλαβαίνει κανείς τη φυγή που προκαλεί ο φόβος. Κοπέ- λες που δεν έχουν επιποτασύν τον εαυτό τους τον ίδιο και, ελέγχοντας τη δύναμη της αντίστασέως τους, φοβούνται μήπως παρασπασθούν σε δρόμους που βρίσκονται έξω από την κοινωνική τάξη και ήθελ. Ο φόβος αυτός τις κάνει να σταμα- τούν στον πρόλογο του ρομάντζου τους.

Οι διαταγμοί αυτοί ήθελές τάξεως δεν έχουν σχέση με τους άλλους, για τους οποίους πρόκειται σήμερα και που πρόκειται σήμερα και που προέρχονται από οργανικές ανωμαλίες. Πλά- σματα κατεψυγμένα, άδραν ή εμπρός στον έρωτα και άλλα πάλι που έχουν μέν έντονη την έρωτική κλίση, αλλά δεν έχουν την ικανότητα ν' απολαύσουν την έρωτική χαρά. Μεσαλινισμό όνο- μάει η έπιστημη την τελευταία αυτή περίπτωση. Γυναίκες που αλλάζουν διαρκώς συντρόφους στο έρωτικό παιχνίδι τους, πι- χαρά ν' έχουν με τον καινούργιο σύντροφο θα γνωρίσουν τη θερ- μότητα που δεν γνώρισαν με τον παλιό. Αυτό που έκανε η φο- νική, η έποια παρ' όλο τον όργισό θιο της, πέθανε χωρίς να γνωρίσει τον έρωτα στην πληρότητά του.

Πιο πυκνές είναι οι περιπτώσεις των άδρανών για τις οποίες μιλούσα. Η πλήρης απάθεια εμπρός στον έρωτα. Ζούν έρωτι- κά, εκπλησνύονται όμως αυτές δεν τις κινεί ο πόθος. Τις κινεί ή έπι- θυμία να μη γίνη γνωστή ή ανώμαλη τους να μη αποκαλυφθεί αίσθησικές, τις γυναίκες που ενδιαφέρονται για την περιπέ- τεια και για το γάμο.

Πολλά θα είχαν να σας πούν πάνω στα θέματα αυτά οι ψυ- χαναυαλτές και οι σεξολόγοι, στους οποίους προσφέρουν όσες

ΩΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗ Ο ΕΝΑΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

«Έξω, τὸ χιόνι ἐστῶνε μὲ πινυρὸν ἄστρο καλὶ τοὺς δρόμους. Στὸ μικρὸ, κομψὸ σαλονάκι, ἔκανε γλυκεῖα ζέση. Λίγα τριαντάφυλλα βεφυχούσαν σ' ἕνα ἀνδρὸς γυάλι, σκορπίζοντας τὸ τελευταῖο τοῦς ἄρουμα.

Ὁ Ζυλιέν Φρεδὺ —σάρφανα μαργὰ χρόνων, ἀλλὰ μὲ γκρίζα μαλλιά καὶ κομρασμένο— πρόσπαρ—στικτοῦν ὁρῶντας μπροστὰ στὸ τζάκι, μὲ τὰ βλέμματα χαμένα στὶς κόκκινες φλόγες.

Ἡ Ὑδὼν Λορτρε —τριάντα χρόνων, πολὺ ὁμορφὴ, ἀλλὰ μὲ βασανισμένα χαρακτηριστικά καὶ μὲ λίγες ἀσπρὲς τρίχες στὰ καυτὰ τῆς μαλλιάς— καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κυττάζοντας τὸν Ζυλιέν μὲ παράδειση συγκίνηση.

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, Ζυλιέν, εἶπε ἡ Ὑδὼν γελώντας, ὅτι δὲν εἶσαι καὶ πολὺ φλόρος ἀπὸψε. Εἴχαμε δέκα χρόνια νὰ ἰδοῦμε, ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἀφρική, καὶ γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον, δὲν μοὶ εἶπες τίποτα ἐνδιαφέροντος. Φρεδὺ, ἔχοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι του. Ἐνὰ μελαγχολικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλιά του.

—Γιὰτὶ, ψιθύρισε, ὁρισμένες βραδιὲς νὰ νοιώθεις τὸν ἐαυτὸ σου τασκισμένο ἀπὸ τὴν κοράση; Γιὰτὶ νὰ σε βαραίνει τόσο πολὺ ἡ σκέψη, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι κάτι πολὺ ἐξαιρετικό, ποὺ βιάζεσαι νὰ τὸ φέρεσαι μὲ μιὰ ὥρα ἀρχιτερά;

Σύντομη παύση. Ἡ Ὑδὼν παρακολουθοῦσε πάντοτε μὲ ζωντανή περιέργεια καὶ ἀόριστη ταραχὴ κάθε ἐκφορά στὴ φυσιογνωμία τοῦ παλαιοῦ τῆς φίλου.

—Γιὰτὶ, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζυλιέν μὲ φωνὴ ὑπὸ ἀποθήκη, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ καταλαβαίνεις τί θὰ τραλιάσει, ἀν δὲν ἐξομολογήσεις κάτι, ποὺ σοὺ βαραίνει τὴ συνείδησί σου;

Ἡ Ὑδὼν ἄρχισε τώρα νὰ τὸν κυττάζει τρομαγμένη. Δυσκολευόταν ν' ἀναγνωρίσῃ στὸν νεαρικὸ αὐτὸν τύπο, μὲ τὴς ἀπότομες χειρωνακτικὲς, τὸν παλαιὸ, δεξιὸ καὶ ἥμερο πάντοτε Ζυλιέν.

«Εἴκοσι ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστὰ στὸ τζάκι. Σαφικὰ, στάθηκε. Κι' ἐρρίψε τὴ στενὰ γυναικαία εἰς βλέμμα πόνου καὶ λατρείας.

—Ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀφρική; ἔπιπνε γιὰ νὰ σοὺ κάνα μιά ἐξομολόγησι, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή.

νῆ. Καὶ ὕστερα, θὰ ξαναγυρίσω στὴν καινούργια μου πατρίδα καὶ δὲ θὰ μὲ ἔλθῃ πιά. Τὸ ξέρω πῶς θὰ σὲ πικραίνουν τὰ λόγια μου, γιὰτὶ θὰ σοὺ θυμίσουν παλιὰς πληγές. Θὰ σὲ παρακαλέσω, ὁμως, νὰ μ' ἀκούσης ὡς τὸ τέλος, χωρίς νὰ μὲ διακόψεις οὔτε μιὰ φορὰ.

«Ἐμνεῖται λίγο στασιμῶς, σὰν νὰ ἔβλεπε νὰ βρῇ τὴ φράσιν ἐπὶστε μὲ χρησιμοποίησι, καὶ, τέλος, ἄρχισε νὰ λέει, ἀποφύγοντας νὰ κυττάξῃ τὴν Ὑδὼν σὰ μάτια:

—Δὲ σταθῆκες τυχερὰ στὸ γάμο σου. Ἦταν παιδικὸς μου φίλος ὁ Πῶλ, ἦξερα καλὰ τὸν ἀπὸτομο καὶ αὐταρχικὸ χαρακτήρα του καὶ, ὅταν εἶδα πῶς παντρεύτηκε, λυπηθῆκα τὴ γυναικαία ποὺ θὰ ἔβλεπε τὴ ζωὴ τῆς μαζί του.

«Ἀπ' ὅλους τοὺς παλαιοὺς τοῦ γνωστοῦ, σὲ μὲνα μόνον ἐπέτρεψε νὰ ἐρχώμαι τακτικά στὸ σπίτι σας καὶ νὰ σὰς βλέπω. Ἦταν φοβερὰ, παθολογικὰ ζηλότυπος, σὲ βράδυ προσβλητικὸ γιὰ μένα. Ὑδὼν, μὲ μὲνα, ὁμως, εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Πῶλ.

«Μάντεψε τί γινότανε στὴν καρδιά σου καὶ πολλὰς φορὲς προσπάθησα νὰ τὸν κάνα νὰ λογιεῖτο, νὰ μὴν εἶναι τόσο σκληρὸς μαζί σου.

—Μαλακὸς καὶ τυχερὸς νὰ εἶσαι μόνον καὶ τὴ γυναικαία σου, δὲν θὰ παντρευτῆς καμμιὰ φορὰ; ὁ Πῶλ ἀπάντησε, γελώντας σαρκαστικά.

«Ὑπέφερα κι' ἐγὼ ὅταν τὸν ἔβλεπα νὰ σοὺ δημιουργῇ μπροστὰ μου, χωρίς λόγο κι' ἀφορμὴ, ζωερὲς σκηνές. Ἐνὰ βράδυ, σπύκωσε τὸ χέρι του καὶ σὲ χτύπησε, ἐπειδὴ τὸλμησες νὰ διαμαρτυρῆς γιὰ τὴ συμπεριφορά σου.

—Μά, τί σοὺ ἔκανα; τὸν ῥώτησε κλαίγοντας σχεδόν. Κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σ' ἀναγνώστη...

«Ἄν δὲν προλάβαινα νὰ τὸν κρατήσω, θὰ σ' ἔβλεπε πολὺ ἀσχημά. Ὅταν τὸν ἔβλεπα ὁ θυμὸς, ἔκανε σὰν μανιακὸς, δὲν ἔδωκε τίποτα μπροστὰ του.

«Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἀποκρίνατε ἕνα χαριτωμένο ἀνδράκι. Οὔτε καὶ τότε μαλακώσα ὁ Πῶλ. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητὴ διαστρόφῃ, ὁ ἀνδρὸς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ πατρικὴ στοργή!...

—Μά, γιὰτὶ, Ζυλιέν μὲ τὰ

ξανθοῦμαι; Διὰ αὐτὰ; τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ νεαρὰ γυναικαία. Γιὰτὶ μοὺ θανατῶνεις στὸ νοῦ τὴν ἐφιαλτικὴ ἐκείνη ἐποχή; Ἄν δὲν εἶχα πρῶτα ὁσένα, μὲ τὸ λεπτὸ κι' εὐγενικὸ ἐνδιαφέρον σου καὶ ὕστερα τὸ παιδί μου, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρα τὴ θὰ μπορούσα νὰ κάνα...

«Ὁ Θεὸς μὲ λυπήθηκε καὶ μὲ μὲνα... Ἐνὰ μοιρολόι ἀτύχημα μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸν ἀντρα μου... Ὁ μολογῶ ὅτι δὲν ἔκλασα καὶ πολὺ.

—Τὴ σωτηρία σου τὴν ὀφείλεις οὐκ ὅχι σ' ἕνα ἀτύχημα, ἀλλὰ σ' ἕνα προμελετημένο ἐγκλημα! εἶπε ἐνὰ-σινὰ ὁ Ζυλιέν.

Ἡ Ὑδὼν ἐπίστεσε τὸν πρόσωπό της μὲ τὰ δῶλ τῆς χείρας. Τὰ μάτια τῆς κόντευαν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὴς κόγχης τοῦς.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς... τραυλίζε.

—Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰ σκέψι— συνέχισε ὁ Ζυλιέν, μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια— εἶδα ὅτι ἐπείρετε νὰ δοῦν ἕνα τέλος στὸ μαρτυριο τῆς ζωῆς σου. Καὶ, κατὰ τὸν τρόπο, ἀσχεδὸν μοὺ μὲ ψυχραιμία παλῆου ἐγκληματία.

«Ἐνὰ βράδυ, ἐκεῖ ποὺ συζητούσαμε στὸ σαλόνι μὲ τὸν Πῶλ γιὰ τὴς ἐνοπλῆς κυκερινῆς ἐπιθέσεις ποὺ εἶχαν σημειωθῇ τότε στὸ Παρίσι, ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα αὐτόματο πιστόλι, γιὰ νὰ δῶ ἂν λειτουργοῦσε καλὰ. Τράβηξα ἐπιτήδες τὸ γεμιστήρα, μὰ φρόντισα ν' ἀφήσω μιὰ σφαῖρα στὴν κάννη.

«Καὶ ὅταν ὑπελόγησα, μὲ τὴ στάσι ποὺ εἶχε πάρει ὁ Πῶλ, πῶς δὲν θ' ἀποτύχαινα... πῆσα τὴ σκαυδῆλη. Ὁ ἀντρας σου ἐπίστεσε νεκρὰς κατὰ τὸν Πῶλ, μὲ μὲνα, ὁμως, ἔκλειπε, χωρίς νὰ προσπαθῇ νὰ δῶλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

«Τὸ δικαστήριο, ὁμως γνωρίζεις, μὲ δίκασε ἔξη μόνον καὶ ἡμερὲς φυλακῇ γιὰ φόνον ἐξ ἀμελείας. Μόλις ἀποφυλακίστηκε, τράβηξα ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἦθελα νὰ ξεχάσω τὸ ἐγκλήμα μου, νὰ μὲ ξεχάσει ὁ κόσμος.

«Ξαναγυρῶντας ὁμως, στὸ Παρίσι, ὅταν κατάλαβα πῶς δὲν μπορούσα πιά νὰ κρατήσω μόνον σου, τὸ φοβερὸ αὐτὸ μυστικό... Συγχώρεσέ με γιὰ τὴν ἐνδοχήσι, Ὑδὼν...

Ἡ νεαρὰ γυναικαία βρέθηκε μὲ δύο πρῶματα κόντ' αὐτῷ. Τὸν ἀπάντησε ἀπὸ τοῦς ὤμων, κάρφωσε τὰ βλεμμάτια τῆς βαθεῖα στὰ δικά του—σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ στὴν ψυχὴ του—καὶ τὸν ῥώτησε ὑποκόφως:

—Τὴ μεγάλῃ αὐτὴ θυσιά τὴν ἔκανες γιὰ μένα, μόνον ἐπειδὴ μὲ λυπόσουν;

Καὶ ἐπειδὴ σ' ἀγαποῦσα! ψιθύρισε ἀπλὰ ὁ Ζυλιέν.

Ἡ Ὑδὼν κατέβασε τὰ χεῖρια τῆς ἀπὸ τοῦς ὤμων τοῦ Ζυλιέν καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της. Δυνατὰ ἀναφυλάττα ἔκοβαν τὴ φωνὴ τῆς, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακριά:

—Εἶναι φοβερὸ αὐτό... Μά, δὲν καταλάβαινε πῶς σ' ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ. Ἡ ἐλπίδα, τὰ λεπτὰ σου αἰσθητά μ' ἔκαναν νὰ αἰσθανθῶ γιὰ σένα πραγματικὴ λατρεία. Σὲ θάμωσα καὶ σ' ἐκτιμοῦσα... Διὸ θάμωσα λόγια ἂν ἔλεγε...

—Μοὺ θανατῶνεις ζωὴ καὶ ἐλπίδα μὲ τὰ λόγια σου αὐτά! ψιθύρισε ὁ Ζυλιέν.

Ἡ νεαρὰ γυναικαία κατέβασε τὰ χεῖριά της ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, ποὺ εἶχε ἀλλάξει ἁφαντικὰ. Δὲν κυττάζε πιά τὸν παλιὸ τῆς φίλο μὲ στοργὴ καὶ ἐλπίδα. Τὰ μάτια τῆς ἔκλειψαν ἀπὸ θυμὸ καὶ μίσος.

—Τώρα, ὁμως, εἶπε βραχνὰ ποὺ εἶχα ὅτι ἔβλεπες τὰ χεῖριά σου σ' αἶμα, σ' ἔβγαλα ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Μοὺ κάνει κακὸ νὰ σὲ βλέπω. Ὅτι κι' ἂν ἦταν γιὰ μένα ὁ Πῶλ, ἦταν πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου... Καὶ δὲν εἶχες ἐσὺ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀφαιρέσης τὴ ζωή.

Ὁ Ζυλιέν μὲ μιὰ ματιά ποὺ τῆς ἐρρίψε, κατάλαβε ὅτι θὰ πῇ γαμινε καμινὴ κάθε προσπαθεία του νὰ τὴν συγκινήσῃ. Κι' ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ, ἀμίλητος, μὲ καμπουριασμένες τὴς πλάτες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανάφυγε γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἀπὸ τότε, ἡ Ὑδὼν ἔπαιρνε τακτικὰ κάθε τρεῖς μῆνες, ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκα, μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ σημαντικὸ ποσὸ.

Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ ἐστελνε ὁ Ζυλιέν στὴ χῆρα γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ σπουδᾷ τὸ παιδί της, τὸ παιδί ποὺ αὐτὸς ὀφάνεψε!...

Φοδερὰ πιά μετανιωμένος, ἦθελε νὰ ἐξίλειωθῃ γιὰ τὸ ἐγκλήμα του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικαντικὸ ρεπορτάζ

Ἡ φαντασία τοῦ Γιώργου Ἀνεμογιάννη, ὀργιάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Ἀκροπόλ», «Τὸ δόγμα τῆς γυναικαίας».

—Πράγματι, ἡ ἀληθινὴ πίστινα στὴ δεύτερη πράξι, καὶ ὁ ἀρμονικὸς συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τῶν κοστούμιων μὲ τὸ αἰθέριο σκηνικό, στὴν ἀποθέωσι τοῦ φινάλε, ἀποτελοῦν ὠραῖο θέαμα.

Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι ἀφίνει ξεχωριστὴ ἐντύπωσι ἡ νέα σολίστ τοῦ χοροῦ Ἑλένη Προκοπίου, μαθήτρια τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία, μέσα σὲ ἐλαχίστο χρονικὸ διάστημα, σημείωσε ραγδαία ἐξέλιξι.

«Ἀφοῦ ὁμως ὁ λόγος γιὰ τὸ μπαλέτο τοῦ «Ἀκροπόλ», ὑπάρχει σ' αὐτὸ καὶ μιὰ ἀραιότερη μπαλαρίνα, ποὺ εἶναι τελειῶς... μουγγή!

Ἀρχισαν κατὰς πρόωρα οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν προσεχὴ χειμερινὴ θεατρικὴ σαιζόν. «Ἔτσι τὸ «Ἀκροπόλ», τὸ χεῖρ μόνον, ὅπως καὶ προπολεμικὰ, θὰ λειτουργήσῃ ὡς θεάτρο πρόζας, μὲ νέο θέατρο, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ὁποίου βρίσκονται γιὰ πρώτη φορὰ μαζί, δύο δημοφιλεῖς πρωταγωνισταί, ἡ Τζένη Καρέζη καὶ ὁ Ντίνος Ἡλιοπούλου.

Στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ἐξ ἄλλου, θὰ ἐμφανισθῇ τὸ χεῖρ μόνον γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ Μάνος Κατράκης, ἐπὶ κεφαλῇ νέου θεάτρου.

Πιθανὴ πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου αὐτοῦ φέρεται ἡ Εἰρήνη Παππά, ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα καὶ ποὺ θὰ μείνῃ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Ἀθήνα ἀποκτὰ, πολὺ σύντομα, ἕνα καινούργιο θέατρο. Στὴ θέσι ἀκριβὸς τοῦ γνωστοῦ κοσμικοῦ κέντρου «Λίντος», στὴν ὁδὸ Κοδριγκτώνος, τὸ νέο θέατρο θὰ ἀνοικοδομηθῇ ἀπὸ τὸ θεατρικὸ ἐπιχειρηματία Κ. Μπουρνέλλη.

Παρ' ὅλο τὸ διαφημιστικὸ θόρυβο, ποὺ γίνετα γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς, ἡ Ἄμα Σουμάκ δὲν ἱκανοποιήσε ἀπόλυτα τοὺς Ἀθηναίους.

Κατὶ χειρότερο ἀπ' αὐτὸ συνέβη πρὶν δύο χρόνια στὴν Ἱταλία. Ἡ Περούβιανὴ τραγουδίστρια βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μιλάνο, εὐθὺς μὲτὰ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισι, καὶ νὰ μὴ δώσῃ συναυλία σὲ ἄλλες ἱταλικὲς πόλεις.

Ἡ Κινεζὰ τραγουδίστρια Λιν-Τσὺν-Λῆ, ποὺ φιλοξενεῖ τελευταία ἡ Ἀθήνα, ἔχει μεγάλη κλίσι στὴ λογοτεχνία.

Σπούδασε φιλολογία καὶ φωνητικὴ μουσικὴ ταυτοχρόνως, ἐπὶ 5 χρόνια στὴν Ἱταλία, τὶς ὥρες δὲ ποὺ ἔχει ἐλεύθερες, γράφει στίχους καὶ διαβάσει ἱταλοῦς ποιητάς. Μιλάει δὲ θαυμάσια τὸ ἱταλικὰ.

Ἡ Εὐὰ Στύλ, ἀναρρώσασα τελείως, ἔκανε τὴν ἐπανεμφάνισι τῆς στὴν «Ἀθηναϊκὴ Γωνιά» τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸν ἐρχόμενο μῆνα ἡ Εὐὰ Στύλ θὰ ἔλθῃ ὁριστικά στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Μπελίντα λανσάρει ἕνα καινούργιο τραγουδάκι μὲ τὸν τίτλο «Ἄσ» τὴ βαρκούλα νὰ φύγῃ, ποὺ ἐγραψαν ὁ Ἰακωβίδης καὶ ὁ Βέλλας στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπόλ». Γιὰ ἀπάντησι, ὁ Μαρούδας συνέθεσε ἕνα ἄλλο τραγούδι, ποὺ ἔχει τὸν τίτλ «Καὶ ἡ βάρκα δὲ γύρισε».

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας «Ἡ Λιλὴ καὶ ὁ μουρνιτζῆς», στοὺς Ἀγίους Θεοδώρους, ὅπου εἶχε ναυλωθῇ ἕνα ὁλόκληρο σιδηροδρομικὸ δχημα, γιὰ τοὺς ἡθοποιούς καὶ τεχνικούς, συνέβη τὸ ἐξῆς ἁριτωμένο περιστατικό:

—Ἐνὰς ἀφελέστατος τσομπάνος, ποὺ ἀντίκριξε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κινηματογραφικὸ φακό, ζήτησε ἐπὶμονα νὰ φωτογραφηθῇ, κρατώντας ἐπιδεικτικὰ τὴ γκλίτσα του. Ὅταν ἱκανοποιήθηκε τὸ αἶτημα του, πρᾶγμα ποὺ τὸν εὐχαρίστησε, ἀφοῦ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τόσο μεγάλο φωτογραφικὸ μηχανήμα, φώναξε ἀπὸ μακριά:

—Καὶ νὰ μοὺ στείλετε, σὰς παρακαλῶ, τὴ φωτογραφία μου... τηλεγραφικῶς!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μακροβούτιον

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ δὴ πρὸς τὸ ἐσπέρας βαδίζων εἰς τὸν ἀστεῶς τὰς θορυβώδεις ρύμας ἡμιάνιστον μετὰ χάρας σαφῆς ἰδιαίτερας νέαν κομῆν καὶ νοστήμον μὲ τὸρνευτῶδεις κνήμας. Καὶ αἰσθανθεὶς καρδιακῶς τὸ ἔρωτος τὰ βέλη καὶ ὦν εἰς ταῦτα, ὡς γνωστὸν, κατηγάρευς κι' αἰτοῖς ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν τὴν δέουσαν ἐν τέλει εἰς ταῦτῃ οὖν νὰ καταστῶ αὐτίκα κολλητοῖς. Κι' εὐελπιστῶν εἰς τρῶσι καὶ ἑρωτικῶδη νίκην ἐπλευρίσων κανονικῶς Καζανοθεῶς δίκην ἀρχίας τοὺς ὑπαινιγμούς βέλῃ φλογώδη βάλλων περὶ ἐρώτων φλογῶν κι' ἄλλων κουροφεσάων. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνι προσοχὴν δὲν ἔδιδε οὐδὲως ἐγὼ ἐπέμενον σφοδρῶς καὶ μάλλον ἀυστολόως καὶ καταστάς ἐξ ἔρωτος—ἐν τέρῳ, μακροβούτιον! Πλὴν αὐτὰ καταναρρίσους κι' ἐξώφρον...

Ὅπως πλὴν ἐξήλπισε τὴν συνδρομὴν τριῶν ἀνδρά-χάλεων, οἵτινες μὲ ἠρπάσαντο μὲ τρόπον, φεῖ! ἀνοικέιον κι' ὑπέσπην μέγα δυστυχῶς ὁ τῆας ρε-ζιλίκιον.

Ἀντὶ νὰ τύχῃ τοιγαροῦν τῆς νίκης τῆς (θεοῦς) καὶ νὰ γενῶ κατακτητὴς μίας τσιούπης (Μουσης) ἔλαβον τρόπαιον οἰκτρὸν μέσω τρελλῆς (ἀνδράρας) δέκα κλωτοῖας σθουρικτῆς καὶ δώδεκα (σφαλιάρας)!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



ΖΑΝ — ΚΛΩΝΤ ΠΡΑΝΤΟΝ

Σύμμελ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ.ΨΑΘΑ

Τὸ ὄνειρο τοῦ τεμπέλν

—Κλητήρας εἶναι ἡ καλύτερη δουλειά, ἔλεγε. Κλητήρας ἡ φύλακας σὲ ἀποθήκη. Αὐτὲς εἶναι δουλειές. Νὰ τρέχῃ ὁ μιστὸς!...

Βλέποντας τὸ φοβερὸ χάλι τοῦ σπιτιοῦ του μὲ τὰ τόσα κουτσουδέλα —τὸ μόνο ποὺ ὁ κύρ-Νικόλας δὲν βραδύταν κι' ὁ μόνος τομέας ὅπου ἔδειχνε δραστηριότητα ἦταν αὐτὸ ὅπου χάρις καὶ στὴν ἐξαιρετικὴν γονιμότητα τῆς κυρᾶς Εὐτέρπης, ἔκανε θαύματα. Ἐπὶ χρόνια οἱ γείτονες ἔβλεπαν τὰ διαστήματα ποὺ ξαναρχόταν στὰ φυσικά τῆς μέτρα. Ἔτσι οἱ γείτονες τὴ λυπότουσαν καὶ κάθε τόσο πότε ὁ ένας, πότε ὁ ἄλλος τὴ βοηθοῦσαν ἢ βρίσκαν δουλειὰ τοῦ ἀνδρὸς τῆς. Ὅμως ἐκεῖνος καθόταν ἕνα φαγάρι κι' ὕστερα ἔβρισκε μὲ ζωηρότατες διαμαρτυρίες:

—Ἄ! στὸ διάολο! Δουλειά εἶναι αὐτή! Πιάνεται ἡ μέση σου μαρὲ ἀδερφέ μου.

Κι' ἐπὶ τέλους, λοιπόν, νὰ δῇ τὸ ὄνειρο τοῦ τεμπέλν τούτῃ τὴ φορὰ πραγματοποιήθηκε. Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸν Παπαδόπουλο, ὅπου μὲ φωνὲς καὶ βρισιές τὸν ἐστεῖλε ἡ γυναικαία του, ἀνέγγειλε:

—Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἔξη, ἐφτά... Κι' ὅταν ἔφτανε τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα —μετρώντας κεφάλια— ἔκλεινε τὴν πόρτα, ἀφοῦ ἔβαζε πᾶστα στ' ἄλλα: «Ἄντε κι' ἐσεῖς στὰ σπύτια σας μωβάρικα, ποὺ δὲ σὰς μαζεύουν οἱ μανάδες σας!»

Καμμιὰ φορὰ, μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἔκανε λάθος καὶ μάζευε μέσα στὸ σπίτι τῆς κανένα ξένο, ποὺ μάλιστα ἔβλεπε νὰ κλείνῃ ἡ πόρτα ἔβαζε τὶς φωνές: —Κυρὰ Εὐτέρπη, ἐγὼ εἶμαι τῆς κυρᾶς Μαρίκας! Ἀνοίξε μου!

Στὸ μεταξὺ, εἶχε μείνει ἔξω ἕνα δίκὸ της ποὺ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια μὲ τὸ λάθος καὶ μάζευε τῆς χρονιάς του ἀπὸ τὴν κυρὰ Εὐτέρπη, ποὺ ἔβρισκε ἔξω ἐξαγριωμένη καὶ τὸ μάζευε. Ἡ φτώχεια ποὺ ἔδερνε τὸ σπιτικό τῆς ἦταν ἄλλο πράγμα, ὁμως, ἡ κυρὰ Εὐτέρπη δὲ στεκόταν καὶ πότε ξενόπλενε, πότε πῆγαινε γιὰ παραδουλεύτρα κι' ἔτσι κατάφερνε νὰ ὁικονομᾷ κατὰ τὸν τσοῦρμιο. Στὸ ξεροκόμματο καὶ τὴ φασουλὰ —σπανάκι πολυτέλεια— ἔμπαινε καὶ κάποτε λίγο κρατάκι, ἀλλὰ αὐτὸ γινόταν μόνο στὶς ἐξαιρετικὲς ἐκεῖνες περιπτώσεις ποὺ ὁ κύρ-Νικόλας, ὁ τεμπέλνς, δούλευε.

Πολλὰ ἐπαγγέλματα εἶχε ἀλλάξει κατὰ καιροὺς ὁ γείτονας μου —τὰ περισσότερα ἐλεύθερα— ἀλλὰ σὲ κανένα δὲν μποροῦσε νὰ στερίσῃ. Ἐνὰ καιρὸ ἔκανε τὸ σουβιτζῆ καὶ φορτωνόταν πρῶτ-πρῶτ τὴ μακραιὰ βοῦρτα μὲ τὸν τεκεῖ, ἀλλὰ τ' ἄφισε γρήγορα μὲ τὴ δὴλωση:

—Δὲν εἶναι δουλειὰ αὐτή! Σοὺ πιάνονται τὰ χεῖρια ἀδερφέ μου.

Κάποτε ἔκανε τὸν παλαιοῦ, ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ἂν καὶ ἀρκετὰ ἀποδοτικό, τὸν κούρασε σὲ τέλος:

—Δὲν εἶναι δουλειὰ αὐτή! Σοὺ πιάνονται τὰ πόδια ἀδερφέ μου!

Ἐφτασε κάποτε νὰ πετύχῃ ἀδεία γιὰ μιὰ καλὴ θέσι λούστρου σὲ δρόμο κεντρικὸ, ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα βρέθηκε σὲ τέλος νὰ τοῦ πιάνῃ τὴ μέση κι' ἔτσι πότε τὰ χεῖριά, πότε τὰ πόδια, πότε ἡ μέση, τὸ παρατοῦσε ὅλα καὶ μαζεῖονταν στὴν καρέκλα του, νὰ λιάζετα ὡς ὁλόκληρος καὶ νὰ ὁνειροπολᾷ καμμιὰ θέσι... ναυαίου.

—Ὅλα θὰ τὰ κάνῃ ὁ ἀποθηκάριος. Ἐγὼ μόνο θὰ κάθουμαι καὶ θὰ φυλάω... Ἡ κυρὰ Εὐτέρπη γρύλλισε:

—Κύτταξε μὴν ἀπλῶσης τὸν χεράκι πουθενὰ καὶ κοουστῆς!...

—Μπὰ δὲ θὰ τ' ἀπλώσω. Ὅλα θὰ τὰ κάνῃ ὁ ἀποθηκάριος.

Ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ὁ κύρ-Νικόλας, ὁ τεμπέλνς ἐπίστεσε δουλειὰ κι' ἂν βραδύταν νὰ πῇ πολλές κουδέντες, ὁμως



Ο αδίστακτος Ελεγχος της ζωής της από το Ρενιέ άρχίζει να στενοχωρεί την πριγκίπισσα Γκρέης...

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΓΚΡΕΗΣ αίχμάλωτη σ' ένα κλουβί!

Σε κάθε θήμα της παρακολουθείται από κατασκοπεύς

Αν βελήσας να πιστέψω κανένας τις φήμες, που κυκλοφορούν επίμονα, τον τελευταίο καιρό, στην Κιανή 'Ακτι, και που είναι το φώς, όχι μονάχα σε αμερικανικά σκανδαλοθηρικά περιοδικά, αλλά και σε σοβαράτα αγγλικά και γερμανικά φύλλα, η πριγκίπισσα Γκρέης, η γοητευτική στάρ, που ανέβηκε στο θρόνο του Μονακό, είναι μια φυλακισμένη, σε χρυσό κλουβί!...

Ο γάμος της με το Ρενιέ της χάρισε ακόμη πιο πολλή αίγλη και διασημότητα απ' όση είχε πριν της κατάρτησε, αλλά δε μπόρεσε να της χαρίσει την ευτυχία. Η 'Αμερικανίδα στάρ, με τον ανεξάρτητο κι υπερήφανο χαρακτήρα, συνηθισμένη από μια χώρα, όπου οι γυναίκες είναι κάτι περισσότερο από χειραφετημένες, δυσκολεύεται τώρα να υποταχτεί στους τυραννικούς περιορισμούς, που της επιβάλλει το αυλικό πρωτόκολλο.

Το χειρότερο είναι πως για την Γκρέης δεν υπάρχουν μονάχα οι περιορισμοί, που ισχύουν σε κάθε Αυλή — άσχετα αν είναι Αυλή μεγάλου βασιλείου ή ενός λιλιπούτειου πριγκιπάτου. Υπάρχουν κι αυτοί που της επιβάλλει η ζηλοτυπία και η καχυποψία του Ρενιέ!

Ως «παθολογικά ζηλιάρη» και «νοσηρά φιλοπόστο» έχει χαρακτηρίσει τον πριγκίπισσα του Μονακό ένας Γάλλος δημοσιογράφος, που τον γνώρισε από πολύ κοντά.

Τη ζήλεια του, του την εμπνέει η αληθινή βαθεία κι απεριόριστη αγάπη, που αίσθανεται για την Γκρέης, καθώς και η σκέψη πως έχει παντρευτεί μια από τις ωραιότερες θνητές, μια γυναίκα σωστό πειρασμό για κάθε άντρα που την αντικρύζει!

Όσο για την καχυποψία του, τις αιτίες της προέπει να τις αναζητήσωμε στην ιστορία της δυναστείας των Γκριμάλντι, που είναι γεμάτη από ερωτικά σκάνδαλα.

Η ίδια η μητέρα, του Ρενιέ, η πριγκίπισσα Καρλόττα, είναι το νόθο παιδί του πριγκίπισσα Αντουανέττα Β' του Μονακό και μιας 'Αλγερίνας υπηρέτριας. Για την αδελφή του, την πριγκίπισσα 'Αντουανέττα, οι πόστες των συντηρητικωτέρων σπιτιών του Παρισιού είναι κλειστές, έπειδή αποτελεί κοινό μυστικό πως έχει αποκτήσει, από τους διαδοχικούς έρωτές της, τρία παράνομα παιδιά.

Η ατμόσφαιρα αυτή των σκανδαλών, που βαράει την οικογένεια του, έχει κάνει τον Ρενιέ να τρέμη σήμερα σαν έφιαλτες τα σκάνδαλα. Και προσπαθεί να τα αποφυγή με κάθε τρόπο, ακόμη κι όταν ο τρόπος αυτός είναι αληθινά τυραννικός για το πιο αγαπητό του πρόσωπο στον κόσμο: την Πατρίτσια Γκρέης.

Μολονότι ούτε θα την είχε έρωτευτεί, ούτε θα την είχε παντρευτεί, αν ήταν μια άσημη γυναίκα κι όχι μια στάρ με παγκόσμια όψη, το «χολιγουντιανό παρελθόν» της τον ένοχλει και προσπαθεί να της επιβάλει να διακόψει κάθε δεσμό με τους ανθρώπους του κινηματογράφου.

Όταν, το φθινόπωρο του 1956, ταξίδεψαν στην 'Αμερική, της απαγόρευσε να επισκεφτεί το Χόλλυγουντ. 'Αργότερα, ενώ εκείνος έλειπε στο Παρίσι και του τηλεφώνησε για να του ζητήσει την άδεια να πάει σ' ένα πάρτυ, που ωργάνωναν στη Ριβιέρα κάποιοι φίλοι της από την αμερικανική κινηματογραφούπολη, η απάντησή του ήταν πάλι αρνητική. Καί, τελευταία, την εμπόδισε ακόμη και να πάει στο διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ των Καννών!

Από τις παλιές φίλες και γνωστές της, που ξεκινούν από την 'Αμερική για να τη συναντήσουν, πολύ λίγες είναι εκείνες, που καταφέρνουν τελικά να τη δουν. Για να συμβεί αυτό, πρέπει προηγουμένως να τις εγκρίνει ο Ρενιέ!

Ακόμη δραματικώτερο για την πριγκίπισσα είναι πως, σε κάθε της βήμα, παρακολουθείται από κατασκοπεύς του ύψιλου συζύγου της. Ο Μονεγάσκος σωματοφύλακας, που τη συνοδεύει κάθε φορά που βγαίνει μόνη έξω απ' τα ανάκτορα, δεν έχει, στην πραγματικότητα, άλλη άποψη, απ' το να κατασκοπεύει τις κινήσεις της και να δίνει έπειτα λεπτομερή αναφορά στον Ρενιέ.

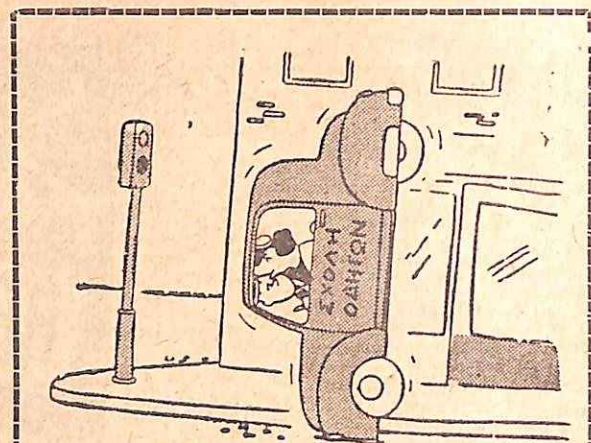
Τα γραμμάτια, που λαβαίνει η Γκρέης, δε φτάνουν ποτέ στα χέρια της απαραιτίστα. Παραδίδονται πρώτα στο Ρενιέ, που, αφού τα λογοκρίνει, τα διαβιβάζει στη γυναίκα του. Το ίδιο ισχύει και για τα γραμμάτια, που στέλνει η ίδια. Πριν ταχυδρομηθούν, θα λογοκριθούν από το σύζυγο!

Όπως δε μπορεί να συναντήσει κάποιον, χωρίς ο Ρενιέ να έλεγξει τι ειλώθηκε ακριβώς στη συνάντησή τους, όπως δε μπορεί να γράψει σε κάποιον, χωρίς ο σύζυγος να διαβάσει τί θα του γράψει, έτσι η Γκρέης δε μπορεί ούτε να τηλεφωνήσει και να είναι σίγουρη για το απόρητο και απαραβίσιμο των συνδιαλέξεών της. Το τηλέφωνό της επικοινωνεί με το τηλέφωνο του Ρενιέ και, μόλις αυτή σηκώσει το ακουστικό, το σηκώνει κι εκείνος!

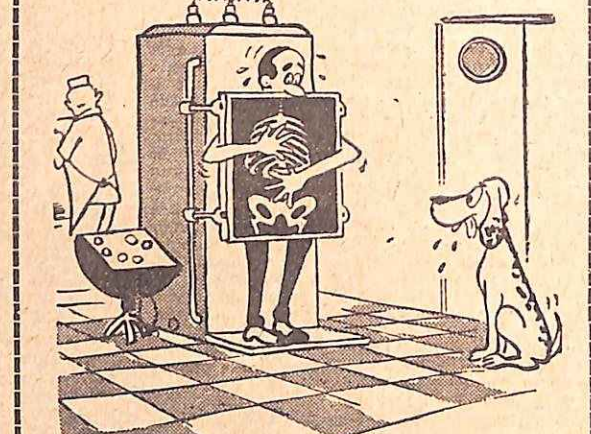
Η κατάσταση αυτή του αδιάτακτου έλεγχου, που επεκτείνεται ακόμη και στα ρούχα και στα παπούτσια που θα φορέσει — ο Ρενιέ ένοει να δίνει τη συγκατάθεσή του και για την παρμικρή λεπτομέρεια του ντυσματος της γυναίκας του! — εκνευρίζει την Γκρέης, αλλά, για την ώρα τουλάχιστο δεν την έχει κάνει να έπαναστατήσει.

Με αξιοθαύμαστη, αληθινά, αυτοκυριαρχία, υποχωρεί σε όλα τα καπρίτσια και τους δεσποτισμούς του, Μονάχα μια φορά αποφάσισε να αντισταθεί και κατάφερε τελικά να του επιβάλει τη θέλησή της, όταν ο Ρενιέ της άξιωσε να μην έρχονται οι γονείς της να τη βλέπουν!

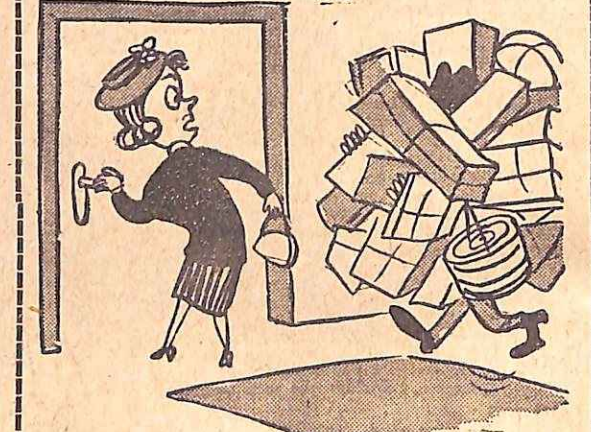
Η άκαμπτη αντίστασή της Γκρέης τον ανάγκασε τελικά να υποχωρήσει. Και άγροσε, ειδικά για να φιλοξενούνται οι Κέλλυ, όταν θαρχωνται να βλέπουν την κόρη τους, έναν πύργο στο Μεντόν της Γαλλίας, σε απόσταση 30 χιλιομέτρων από τα σύνορα του πριγκιπάτου.



Το πέτυχε το φρενάρισμα, κύριε καθηγητά;



Πειρασμός.



Τόχω παράπονο, Δημοσθένη. Ποτέ, δεν ξετρεξες να μου ανοίξεις πρώτος την πόρτα!



Γιατί γυρίζεις στις πέντε το πρωί; Για να πάρω το πρωινό μου!...

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Υπήρχε και τότε «κρίσις» στο βιβλίο

ΕΝΑ από τα ζητήματα, που απασχολεί κάθε τόσο τον πνευματικό μας κόσμο, είναι η «κρίσις» που παρουσιάζεται στο ελληνικό βιβλίο από άγνωστο κοινό. Παραπονούνται — ιδίως οι νεώτεροι από τους λογοτέχνες μας — ότι τα βιβλία τους μένουν άπουλτα στις αποθήκες των βιβλιοπωλείων.

Θα παρηγορηθούν ίσως, οι «αδιάβαστοι» συγγραφείς αν πληροφορηθούν ότι το θέμα αυτό έχει τεθεί από πολύ παλαιότερα χρόνια και ότι το ίδιο παράπονο διατυπώνεται από τότε που η 'Ελλάς έγινε κράτος.

Ο Δημ. Κορομπλάς, που τα έργα του παίζονται ακόμα στο θέατρο — όπως η «Τυχή της Μαρούλας» και ο «Αγαπητικός της Βοσκοπούλας» — και που ήταν το τέλος του περασμένου αιώνα ο δημοφιλέστερος θεατρικός συγγραφέας στην 'Ελλάδα, έλεγε ότι από δύο κωμωδίες του είχε πουλήσει μόνο δύο αντίτυπα! Και πρόσθετε χαριτολογώντας, ότι τις είχε κάνει και σε... πολυτελή έκδοσι...

Την ίδια εποχή κάποιο φιλολογικό περιοδικό σκέφτηκε να ενισχύσει την πώληση των ποιημάτων του Μαρκορά, που είχαν έκδοθι τότε από το βιβλιοπωλείο της «Εστίας», δημοσιεύοντας τα όνόματα εκείνων που αγοράζαν το βιβλίο. Και ως το τέλος του χρόνου είχε δημοσιεύσει 8 ονόματα! Και έγραφε το περιοδικό ότι: «'Επτά υπήρξαν οι αγοραστές των ποιημάτων του Μαρκορά και ο κ. Κοιμάνοβιτς, ο οποίος, ως γνωστόν, αγοράζει όλα ανέχαιρτα τα εκδιδόμενα ελληνικά βιβλία».

Αλλά, μη νομίζετε ότι είχαν καλύτερη τύχη τα ελληνικά βιβλία σε παλαιότερες ακόμη εποχές. Γι' αυτό, τον καιρό της σκλαβιάς κι' εθύς, μετά την απελευθέρωσή της, 'Ελλάδος, τα βιβλία πριν να τυπωθούν έκαναν συνδρομητές, των οποίων δημοσίευαν και τα ονόματα στο τέλος του βιβλίου. Και πολλοί, από τη μικροφιλοδοξία να δουν («τυπωμένο») τ' όνομά τους, αγόραζαν το βιβλίο και τώρριχναν κατόπι με άκοπα τα φύλλα σε κάποιο τυτάμπι. Πόσα και πόσα τέτοια βιβλία δε βρέθηκαν σε παλιές βιβλιοθήκες, αλλά και σε... νεώτερες!

Κι' έπειδή οι συνδρομές δεν έφταναν, τις περισσότερες φορές, για να καλύψουν τα έξοδα του βιβλίου, ο συγγραφέας — όταν ο ίδιος δεν είχε λεπτά για χάρμο — αναζητούσε το «κορηγό» που θα πλήρωνε τα έξοδα της εκδόσεως. Τέτοιοι κορηγοί ήταν στα χρόνια της σκλαβιάς μερικοί θανατωτές ('Υψηλάντες, Μουρούζιδες, Γκι-κα κλπ.) και 'Ελληνες πλούσιοι εγκατεστημένοι στο εξωτερικό. Σε νεώτερες εποχές ο Μαρασλής, οι Ζαφειρόπουλοι, ο Βικέλας, οι Μπενάκηδες και άλλοι, πρόσφεραν σημαντικά ποσά για την έκδοσι ελληνικών βιβλίων, που τα έκριναν ωφέλιμα για τον τόπο.

Με συνδρομές βγήκαν και τα περισσότερα φιλολογικά περιοδικά του περασμένου αιώνα. Η «Πανώρρα», ο «Παρθενών», η «Εθνική Βιβλιοθήκη» και πολλά άλλα διατηρήθηκαν με την προκαταβολική συνδρομή του αναγνώστη.

Η «κρίσις», λοιπόν, του βιβλίου, υπήρξε μόνιμη αρρώστια στο εθνικό. Κατά καιρούς δε οι πνευματικοί άνθρωποι του τόπου έφεραν το ζήτημα στο προσκήνιο. Αφίνοντας τις παλαιότερες έρευνες γύρω από το θέμα αυτό, θ' αναφέρωμε για μια που είχε κάμει πριν από μισόν αιώνα ένα αθηναϊκό περιοδικό, τα «Παναθηναϊκά».

Το λαμπρό αυτό φιλολογικό περιοδικό είχε ζητήσει από τους λογίους του 1906 ν' απαντήσουν σε δύο έρωτήματα: Το πρώτο έρωτημα ήταν αν υπήρχε κρίσις στο βιβλίο και στο περιοδικό και το δεύτερο που όφειλταν η κρίσις αυτή.

Στα έρωτήματα τών «Παναθηναίων» έδωσαν απαντήσεις πολλοί από τους κορυφαίους του πνευματικού μας κόσμου. Ο Δημήτριος Κακλαμάνος, ο Νικόλ. Χατζηδάκης, ο Ψυχάρης, ο Ξενοπούλος, ο Παύλος Νιρβάνας, ο Νικόλ. Λάσκαρης, ο 'Αδαμαντίου, ο Α. Πάλλας, ο 'Αριστοτέλης Κουρτίδης, ο Δημ. Ταγκόπουλος και άλλοι καθηγητές του Πανεπιστημίου, ιστορικοί, ποιητές, λόγιοι και άνθρωποι που είχαν σχέση με το βιβλίο.

Στο πρώτο έρωτημα συμφωνούν όλοι και γράφουν ότι: «Όχι μόνο την εποχή εκείνη (πριν από μισόν αιώνα) αλλά ανέκαθεν το βιβλίο δεν ηζιώθη ποτέ της επαρκούς προσοχής του έλληνο κοινού και βρίσκεται σε διαρκή παρακμή από τότε που ελευθερώθηκε η 'Ελλάς». Ο Περικλής Γιαννόπουλος προσθέτει στην απάντησή του ότι δεν είναι το βιβλίο που βρίσκεται («εις εσχάτην κρίσιν και από της πρώτης ημέρας της ελευθερίας, λή ο «εγκέφαλος» τών 'Ελλήνων, δηλαδή το αόπιο καρπούζι». Και προσθέτει: «Όταν θ' αποφασίσουμε να το κόψετε, μου τ' λέτε κι' εμένα, κι' ενώ ευχαρίστως αναλαμβάνω να γίνω δημότης».

Αν όμως ήταν καθολική η διαπίστωση πως το ελληνικό βιβλίο περνούσε από μόνιμη κρίσις, ωστόσο υπήρχαν διαφορετικές απόψεις για τα αίτια που την προκαλούσαν.

Πολλοί την αποδίδαν στο σχολείο που, καθώς γράφει ο Ξενοπούλος, «δεν κατορθώνει παρά να εμπνεύσει μισός θανάσιμους, (δεν κατορθώνει) παρά να εμπνεύσει μισός θανάσιμους, κατά το βιβλίο». Και γράφει επάνω στο θέμα αυτό ο Α. Καρκατάρης: «Γι' αυτό είδες τι κάνουν τα σχολιαστικά βιβλία, από τις εξετάσεις. Τι έκαναν οι πατεράδες μας, τι κάμα' έμεις, τι κάνουν τα παιδιά μας, τι θα κάνουν τ' άγγονιά μας στον αιώνα».

να τον άπαντα. Σκίσιμο, κάψιμο τα βιβλία, σά να ήταν όχτρος μας θανάσιμος».

Στους έγχρους του βιβλίου κατατάσσουν μερικοί και την πολιτική «που όχι μόνο δεν υποστηρίζει το βιβλίο, αλλά βλέπουμε πολλές φορές τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς να καυχώνται γιατί δεν διαβάζουν».

Άλλοι έγχροι του βιβλίου, κατά τις απόψεις τών λογίων του 1906, είναι η αγραμματοσύνη, η διγλωσσία (με τη δημοτική και την καθαρεύουσα), οι σύγχρονες βιωτικές ανάγκες που δεν αφήνουν καιρό για διάβαση, το κλίμα κι' ο γελαστός ήλιος της 'Ελλάδος, που σε τραβάει μακριά από το δωμάτιό της μελέτης και πρό παντός — ο' αυτό συμφωνούσαν οι περισσότεροι — ο χαρκτηρας του 'Ελληνα.

Χαριτωμένα και παραστατικά γράφει για τον ελληνικό χαρακτήρα ο Καρκατάρης: «Ο Ρωμύς ποτέ δεν αγάπησε το διάβαση. Ούτε τώρα, ούτε άμείως έπειτ' από την 'Επανάστασι, ούτε πριν στα χρόνια της σκλαβιάς του... Στο φυσικό του γεννήθηκε για να φυλαργίσει κι' όχι να μελετήσει. Μελετάει ο τζιτζίκας, 'Οχι. Κάνει έτσι τις μεμβράνες του και βγάξει ήχος. Κάνει κι' ο Ρωμύς έτσι τις γλώσσες του και παραλαρεί. Τι του χρειάζεται λοιπόν η μελέτη; Για να μάθει; Μα είναι πράμα που να μην το ξέρει; Για να ευχαριστήσει; Μουλάρι τόκαρες; Το μυαλό μας είναι που δεν υποφέρει στ' αληθινή ζυγό και όχι ο τράχηλός μας. 'Εκείνη τη μοναδική απόλαυσή που δίνει το διάβαση δε θα την αισθανθώ ο Ρωμύς ποτέ... 'Αδανάτε Ρωμύε, είσαι μοναχός στην ύψηλαιο! Ζησε για να στολίσω την πλάστη».

Ο Νικ. Λάσκαρης αποδίδει την κρίσις του βιβλίου όχι γιατί οι 'Ελληνες δε διαβάζουν, αλλά γιατί είναι... τζαμπατζήδες! «Ο τζαμπατζής, γράφει στην απάντησή του, όπως έχει εξαπλώσει τα ρίξας του και εις τα τέσσαρα άκρα της ελληνικής γης, κατεστρέψε και το βιβλίο και το περιοδικόν. Οι 'Ελληνες διαβάζουν και πολύ μάλιστα, αλλά έννοον να διαβάσουν τζάμπα, όπως και τζάμπα να πηγαίνουν εις το θέατρον».

Κάτι ανάλογο υποστηρίζει και ο Δ. Ταγκόπουλος: «Τρίτη άφορμή που δε διαβάζει ο Ρωμύς είναι η ταγκουνιά μας. Τζαμπατζής φοβερός και στο διάβαση. Θέλουμε πάντα να διαβάσουμε διαλεκτά βιβλία και καλά περιοδικά, μα δε τ' αποφασίζουμε και να τ' αγοράζουμε. 'Αν μας τα δώσουνε χάρισμα ή αν τα πάρουμε δανεικά, καμιά φορά κι' αγύριστα, πάει καλά, αλλοίωτικα δεν τα διαβάζουμε και... κάνουμε και κριτική».

Ο περιορισμένος χώρος του σημειώματος δε μας επιτρέπει να δώσουμε αναλυτικά τις γνώμες τών «πρώ πενηνταεταίων» λογίων μας επάνω στα αίτια, που προκαλούσαν τότε την κρίσις του βιβλίου.

Θ' αναφέρω μόνο εδώ μια κοινή διαπίστωση που έκαναν όλοι, σκεδόν, τότε και που δε μπορούσε να ισχύσει και σήμερα: «Ότι το βιβλίο στην 'Ελλάδα το έφανε περισσότερο από κάθε τι η έφημερίς. Και μάλιστα η έφημερίς, καθώς γράφει ο Δ. Κακλαμάνος, «με τα βιομηχανικά αναγνώσματα, από του 'Ιουστινιανού και του Μεγάλου Ναπολέοντος μέχρι του Μουρούζη και του θών...».

«Η έφημερίς εις την 'Ελλάδα, γράφει ο Μαρτύρος Σιγούρος, είναι ο μεγαλύτερος έγχρος του βιβλίου και του περιοδικού, αφού το καθημερινόν αυτό φύλλον έχει καταντήσει αληθινή έγκυκλοπαίδεια, ιστορία, ποιήματα, διηγήματα, μεταφράσεις, ύμνους, επιστημονικά διατριβή, μαγειρικά και μυθιστορήματα. Και ο Ρωμύς αναγνώστης ευχαριστείται εις την ελαφρόν αυτήν σοφίαν, διότι, εξ άλλου ποτέ δεν έσυνήθισε να έμβασθαι και να μελετά».

Ο Παύλος Νιρβάνας που βρίσκει κι' αυτός ότι «η έφημερίς πρώτα-πρώτα έφόνευσε το βιβλίο» προτείνει να βγάσουμε βιβλία μικρού σχήματος, που να μπορούν να διαβαστούν εύκολα και σε όλα τα μέρη, που πηγαίνει ο έγχρωπος.

Από την έρευνα αυτή τών «Παναθηναίων» πληροφορούμεθα ότι ενώ τα καλύτερα περιοδικά δεν κατόρθωναν να σπάνουν τις 3 χιλιάδες φύλλα, οι αθηναϊκές έφημεριδες, της μεγάλης κυκλοφορίας, πουλούσαν στις άρχες του αιώνα μας, 15-18 χιλιάδες φύλλα ημερησίως. Και η 'Ελλάς είχε τότε το τρίτο του σημερινού πληθυσμού της.

Για να έχη όμως τέτοια κυκλοφορία η έφημερίς «έπρεπε απαραίτητο ν' ανακατεύει με χονδρούς χαρακτήρες τους έρωτες του Δηλιγιάννη εις τα λαϊκά. Η Γενόβερα, ο Μπερτοδούλος, ο Διάκας, ο Ροκαμβόλ, η Κασσιανή, η ληστορχος Κακαράκης, είχαν ακόμα τους αναγνώστες τους στις λαϊκές τάξεις».

Αυτά, λοιπόν, γράφονταν πριν από μισόν αιώνα για την κρίσις που περνούσε τότε το ελληνικό βιβλίο και τα αίτια που την προκαλούσαν. Τα ίδια-μικρές παραλλαγές-θα μπορούσαν να γράφουν και σήμερα επάνω στο θέμα αυτό.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ



Ημνοδιούμας

Ο ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΤΖΕ'ΙΝ: 'Επιπόλαια κι' ένθουσιώδης νέα. ΝΟΡΜΑΝ: 'Α-
κίνδυνος συνοδός της. ΤΖΩΡΤΖ: Ναυαγοσώστης του... έσ-
τω του.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στην άμμουδιά. 'Η ΤΖε-
ίν και ο συνοδός της Νόρ-
μαν πλησιάζουν τόν θωραίο
και με άθλητικό παράστη-
μα Τζώρτζ.)
ΤΖΕ'ΙΝ (με συγκίνηση):
Είσαε ναυαγοσώστης, λοι-
πόν;
ΤΖΩΡΤΖ (φουσκώνει το
στήθος του): Μάλιστα. Ναυ-
αγοσώτης του 'Ερυθρού
Σταυρού. Κάποιος πρέπει ν.
ανάλαβη αυτή την έθελον-
τική εργασία εδώ στην
πλάζ... Διάδολε!
ΤΖΕ'ΙΝ (γελαστά): Και
οι καρχαρίες...
ΤΖΩΡΤΖ: Έδώ είναι ο κόμ-
πος. Με τόνω χέρι να σω-
ζεις πνιγμένους και με το
άλλο να χτυπάς τους καρ-
χαρίες.
ΤΖΕ'ΙΝ (με θαυμασμό και
φόβο μαζί): 'Εχετε σκο-
τώσει πολλούς καρχαρίες;
ΤΖΩΡΤΖ (με μετριοφρο-
σύνη): 'Οχι και πολλούς.
Πάντως έχω αντιμετρήσει σε
σκληρό άνωμα με χιλιάδες.
ΤΖΕ'ΙΝ: Θεέ μου! Και σε
οδς συνεβη δυστυχία;
ΤΖΩΡΤΖ (προσπαθώντας
τάχα να θυμηθεί): Ναι... Κά-
ποτε βουτήξα για να σώσω
έναν κολυμπητή που βρισκό-
ταν σε δύσκολη θέση δύο
μίλια από την ακτή.
ΝΟΡΜΑΝ: 'Ανωέλως ου-
νοδός της Τζέιν που παρα-
κολούθει τα εκπληκτικά κα-
τορθώματα του Τζώρτζ;
Τόσο μακριά;
ΤΖΕ'ΙΝ: Μην διακόπτης,
Νόρμαν!
ΤΖΩΡΤΖ: Μάλιστα... Τού
επετέθη ένας καρχαρίας
και ο άνόητος πανικοβλή-
θηκε. Εύτυχως έφτασα έγ-
καίρως.
ΤΖΕ'ΙΝ-ΝΟΡΜΑΝ (με ά-
γνωση): Λοιπόν;
ΤΖΩΡΤΖ: Μπήκα στη μέ-
ση κι' απομακρύνω τόν κιν-
δυνο... Κι' ύστερα ρυμούλ-
κησα στην άμμουδιά το θύ-
μα... θανταστήτε όμως την

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του
«Θησαυρού» (σελ. 83) τς συγκλονιστικό σε περι-
πέτειες και συναρπαστικό σε πλοκή αστυνομικό μυ-
θιστόρημα του γνωστού 'Αμερικανού συγγραφέως

ΤΖΩΝ ΜΑΝΣΦΙΑΝΤ

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Μια δολέκληρη πόλη βρίσκεται στα νύχια μιας σα-
τανικής σπείρας από δολοφόνους κι' εκμεταλλευτές,
που εξεσφαλίζουν συνειδήσεις και όργιάζουν άνερό-
χλητοι. Δυό όμως τίμιοι και τολμηροί άνθρωποι ά-
ποφασίζουν ν' αντιμετρήσουν και αναλαμβάνουν το έ-
πικίνδυνο έργο να εξοντώσουν τους γκάνγκστερς. Ξε-
ρουν ότι σε κάθε βήμα τους παραμονεύει ο θάνα-
τος. Κι' ώστόσο άρχίζουν έναν άμείλιτο και ύπε-
ρόνθρωπο αγώνα, έχοντας βοηθό τους μια άμαρτω-
λη νόσησα, που έπιθυμεί να εξαγισθής.
'Ερωτες που ανθίζουν μέσα από το βούρκο και
συγγερά έγκλήματα, άπάθιστα βασανιστήρια και
μυστηριώδεις άπαγωγές, αίματρες συγκρούσεις και
αγώνισμα ανθρώπινηγία, μέσα σε μια βαρεία, έ-
φιαλτική άτμοσφαιρα, θα συναρπάσουν από την άρ-
χη ως το τέλος και θα κρατήσουν άδιάπτωτο και
ζωηρό το ένδιαφέρον των αναγνωστών μας.

νε; ('Ο Νόρμαν τού έξη-
γει): Χω! Ξέρω... 'Εχει τα-
ράζει όλες τις γυναίκες με
τις ψευτίες του. Γι' αυτό
αυριο έμπα στο νερό και κά-
νε πως πνίγεται... Κι' όταν
τρέξη να σε γλυτώσει δώ-
σου μια γερή στο σαγόνι
να χάσει τις αισθήσεις του.
Κατόπιν τόν βγάξεις άναι-
σθητο έξω και έξηγεις στο
συγκεντρωμένο πλήθος με
μετριοφροσύνη το κατόρθω-
μά σου. Στέφανος δόξης
στο κεφάλι το δικό σου, λά-
σπες στο μούτρο τα δικά
του. ('Αναπνέη): Σου κά-
νω αυτό το μυστήρια γιατί, ο
παλιάνθρωπος, με το κόλ-
πο του ήρωα ναυαγοσώστη
μούκει ξεμυαλισει τρεις.
ΝΟΡΜΑΝ (στών μπάρ-
μαν): Θέρε ούϊοκυ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στην άμμουδιά. Στο βά-
θος της θάλασσας ακούγον-
ται φωνές ανθρώπου που
βρίσκεται σε κίνδυνο και
καλεί βοήθεια. Αυτή τη στι-
γη η Τζέιν κορτάει με
τόν Τζώρτζ και αναγνωρίζει
τη φωνή του Νόρμαν...)
ΤΖΕ'ΙΝ (άνησυχη): Κάτι
συμβαίνει τού Νόρμαν. ('Ο
Τζώρτζ κάνει τόν άφηρημέ-
νο). Θανάζει βοήθεια!
ΤΖΩΡΤΖ: Μην άνησυχήτε
εργασθείτε...
ΤΖΕ'ΙΝ (έξαλλη): Τρέξε
να τόν σώσεις! Πνίγεται!
ΤΖΩΡΤΖ: Δε μπορώ. Εί-
μαι έκτος ύπηρεσίας.
ΤΖΕ'ΙΝ: Κινδυνεύει κα-
νείς; 'Ο, Τζώρτζ!
ΤΖΩΡΤΖ: Δεν είναι τίπο-
τε. (Κυττάζει): Κάποιος έ-
χασε τα κουπιά του και ούρ-
λιάζει. Βλέπω τη βάρκα.
ΤΖΕ'ΙΝ (γοντευμένη μα-
ζί του): Δεν έρχεστε τώρα
να κολυμπήσουμε μαζί; 'Ο
Νόρμαν θα μείνει εδώ να
φυλάη τα πράγματά μας.
ΤΖΩΡΤΖ: Θα τ' επιθυμού-
σα πολύ, αλλά δεν μου έπι-
τρέπεται. 'Εκτελώ ύπηρε-
σία. Τί λέτε όμως για τόν
κινυιατογράφο άπόψε;
ΤΖΕ'ΙΝ (μ' ένθουσια-
σμό): Εύχαρίστως.
ΝΟΡΜΑΝ (με παράπονο):
Είχαμε πη Τζέιν, να πάρω
μαζί στο σιγμά.
ΤΖΕ'ΙΝ: 'Αλλη φορά μα-
ζί. (Στόν θωραίο ναυαγοσώ-
στη): 'Απόψε στις έπτ.
ΤΖΩΡΤΖ: 'Ρθθούάρ, λοι-
πόν, για τις έπτ.
ΣΚΗΝΗ 2η
(Στόν ιμπεφέ του μεγά-
λου ξενοδοχείου της πλάζ).
ΝΟΡΜΑΝ. (Σε νευρικό μο-
νόλογο): 'Αθλιν ναυαγο-
σώστη, μ' έννιες!
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ (με περιέ-
ρεια): Παρόντων;
ΝΟΡΜΑΝ: Τά έχω με τό
ναυαγοσώστη της πλάζ.
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Τί σου κά-

ΣΚΗΝΗ 4η

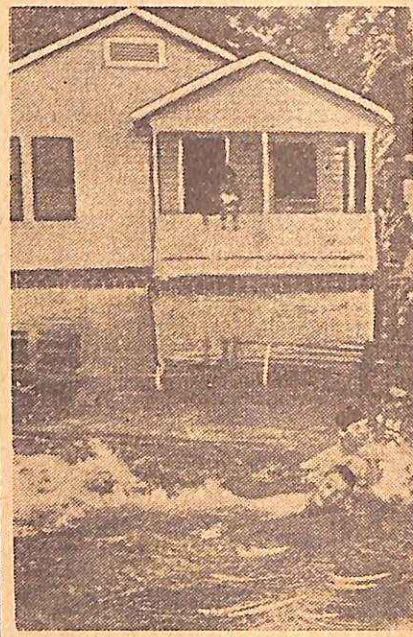
('Η Τζέιν με άπελπισμέ-
νες βουτίες φτάνει στο μέ-
ρος όπου πιστεύει ότι κιν-
δυνεύει ο Νόρμαν. 'Εκείνος
όμως θάρρει πως τόν έχει
πλησιάζει ο άπειρος ναυα-
γοσώστης γιατί τα κύματα
και οι άφροί τού έμποδι-
ζουν τήν όραση. Και χωρίς
να χάσει στιγμή μόλις η
Τζέιν έπιχειρεί να τόν αρ-
πάξη από το λαιμό, της δί-
νει μια γροθιά στο σαγόνι
και μια δεύτερη στο αυτί.
Τά... κάνει μπουμπουλή-
θρες η Τζέιν. 'Αντιλαμπά-
νεται το λάθος του και ά-
ναίσθητη πιά τήν βγάξει
στην ακτή).
ΤΖΕ'ΙΝ (μόλις συνέρχε-
ται άγκυλιάζει τόν Νόρ-
μαν): 'Ηρώ μου! Κι' έγώ
πού σε νόμιζα για έναν μα-
λακό και ασύντονο άνθρω-
πάκο... Να με συγκωρή-
ς, Νόρμαν. 'Αλλη φορά δεν
πρόκειται να ματαιώσω κα-
νένα ραντεβού μαζί σου.
(Με άπορία): 'Αλλά γιατί
έξεφώνιζες μέσα στη θάλα-
σα; Πνιγόνουν;
ΝΟΡΜΑΝ: 'Οχι. 'Αλλά ή-
θελα να φέρω στο νερό μου
τόν ναυαγοσώστη σου για
να τόν άρχίσω στις γροθιές,
πού σε ξεμυάλισε με τίς...
καρχαρομαχίες του...
ΤΖΕ'ΙΝ (τόν άγκαλιάζει):
Χρυσέ μου, Νόρμαν. 'Εσύ
είσαι ο ναυαγοσώστης μου!
Μ' αυτό το έξυπνο κόλπο,
σώθήκαμε και οι δύο.
(Αύλαία)

ANTONY ΠΟΥΛ



Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΜΕ ΤΑ ΠΟΤΑ

'Ο 'Ελβετός ακροβάτης Χέρμαν Χάτζερ,
έπιτυγάνει ένα από τα πιο δύσκολα και
θεαματικά νούμερα, που έχει να επιδείξη
έναν καλλιτέχνη των βαριετέ. 'Ανεβαίνει
σε μια μεταλλική σκάλα, ύψους 3 μέτρων
και από τήν κορυφή της πηδάει στο κενό
και φτάνει κάτω όμαλά, άφωσ κάνει δυό
τουμπες στόν άέρα. 'Ο άβλος του όμως
δεν περιορίζεται σ' αυτό. 'Ο Χάτζερ
κρατάει στο χέρι του ένα δίσκο με τρία
ποτηράκια γεμάτα κονιάκ, από τα όποια
δεν χύνεται ούτε σταγόνα κατά το τολμηρό
αυτό πήδημά του.



ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

'Όταν πρό ήμερών, ύστερα από συνεχείς
βροχές, πλημμύρισε ο ποταμός Χιοστών,
τά παιδιά των πλημμυρισμένων περιοχών
τρελλάθηκαν από χαρά, έπειδή μπορούσαν
να πάνε κολυμπώντας από τό ένα σπιτι
στ' άλλο. Σ τό σχολείο τους ώστόσο κανέ-
να δεν πήγε κολυμπώντας και όλα ταχυρί-
στηκαν πως οι δυνάμεις τους δεν ήσαν άρ-
κετές για να φτάσουν ως εκεί.

Συζυγική τρυφερότητα

Δυό σύζυγοι βρίσκονται στο ζωολο-
γικό Κήπο, μπροστά στο κλουβί του
λιονταριού. Γυρίζει λοιπόν η κυρία και
λέει τρυφερά στόν άντρα της:
— Τί θάκανες, άγάπη μου, άν τό
λιοντάρι έσπαζε τώρα τα σίδερα τού
κλουβιού του και χυμούσε πάνω μου;
Κι' έκείνος, με κυνισμό:
— Θα τούλεγα «Καλή όρεξι!»

‘Η «σχολική άδιαθεσία» ΚΙ' Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Συμβουλές στους γονείς για τή
δίαιτα και τα τονωτικά φάρμα-
κα, που πρέπει να χρησιμοποιή-
σουν για τή παιδιά τους

Τώρα που κοντεύει να τελειώσει ο
σχολικός χρόνος και θ' άρχίσουν οι
έξετάσεις, τα παιδιά που φοιτούν στο
σχολείο αντιμετώπιζουν ένα έλαφο-
κλονισμό της ύγείας τους, τή λεγό-
μενη «σχολική άδιαθεσία». 'Η άδια-
θεσία αυτή έχει ως κύρια συμπτώμα-
τά της ένα αίσθημα κοπώσεως, ευερέ-
θιστα νεύρα, άνορεξίες, έλάττωσι τού
βάρους, άπνιες και δύσκολη χώνεψη,
ορείλειται δε στις άκατάστατες και-
ρικές ιδιοτροπίες της άνοίξεως και
στην κόρησι από τα μαθήματα όλου
τού χρόνου, ή όποια εκδηλώνεται αυ-
τή τήν έποχή. Τή χαρακτηριστική τέλος
βολή στην ίσορροπία των λειτουργι-
ών τού παιδικού οργανισμού τή δίνει
ή έντονη προσπάθεια που καταβάλ-
λουν οι μαθητές στις έξετάσεις, που
γίνονται τώρα, στο τέλος τού σχολι-
κού χρόνου.

Η «σχολική άδιαθεσία» των παι-
διών δεν είναι κάτι τό σοβαρό, όταν
έχουμε να κάνουμε με οργανισμό γε-
ρό. Καί σ' αυτή, όμως τήν περίπτω-
σι, πολύ δε περισσότερο όταν τό
παιδί σας είναι από φυσικού τού ά-
δύνατο, πρέπει να μη τήν άφήσετε έ-
τσι. 'Η έπιστήμη σήμερα έχει πιά
βοή δλα τά μέσα που κάνουν αυτή
τήν άδιαθεσία να περάση χωρίς ν'
άφήση μόνιμες συνέπειες.

Πριν σάς άναδέσουμε, όμως, αυτά
τά μέσα, θα πρέπει να τονίσουμε πως
ή διανοητική κόρησι, ίδίως στους
τρυφερούς οργανισμούς της πολύ νε-
αρής ήλικίας, είναι άρκετά επικίνδυνη
για τήν ύγεια. Τα κύτταρα τού
έγκεφάλου δουλεύοντας περισσότερο
από τό κανονικό, δημιουργούν μέσα
τους πολύ βλαβερές τοξίνες. 'Αλλά
δεν είναι μονάχα αυτό. 'Η διανοητική
κόπωση έπιδρά και στη θέση τού όρ-
γανισμού άσχημα. 'Ο έγκεφαλος, σ'
αυτή τήν περίπτωση, χρειάζεται πολ-
λή περισσότερο άερα κι' έτσι άρκε-
τές ποσότητες από τίς θρεπτικές ού-
σιες, που μπαίνουν στόν οργανισμό,
απορροφώνται κι' άφοσιώνονται ά-
τελώς. Μ' άλλα λόγια, είναι σά να
τρέφεται τό παιδί μας έλαττωματικά.

'Απ' αυτό καταλαβαίνει τώρα κα-
νείς εύκολα τί σημασία έχει ή δίαιτα
για τήν αντιμετώπιση της «σχολικής
άδιαθεσίας», που εκδηλώνεται προ-
παντός αυτό τόν καιρό.

Πραγματικά, τίς πιά πολλές φο-
ρές, άρκεί μονάχα μια κατάλληλα
κανονισμένη δίαιτα, χωρίς φάρμακα,
για να έσπασώση στο παιδί τό σφο-
δρό του.

'Η δίαιτα αυτή πρέπει να άποτε-
λήται στη βάση της από δυό παχειά
κορέατα, γάλα άφθονο και πολλά φε-
σκα σαλατικά. Τα τελευταία έχουν
τις περισσότερες από τίς βιταμίνες,
που χρειάζεται ο οργανισμός τού
παιδιού.

Τά βράδυ πρέπει να προσέχετε,
ώστε τό μενού να είναι όσο παίρνει
πιό έλαφρό, με αντίταθισμα όσο τό
δυνατόν μεγαλύτερη ποικιλία φαγη-
τών, για να άποφεύγονται έτσι οι άύ-
πνιες, που κύρια αίτια τους έχουν τό
βαρυφορτωμένο στομάχι.

Τό γάλα είναι ένα κι' ένα σ' αυτή
τήν υπόθεση. Τό άσβέστιο, οι βιταμι-
νες κι' οι πρωτεΐνες, που περιέχει, ά-
ποτελούν ένα θρεπτικό και τονωτικό
σύνολο πρώτης γραμμής. Οι νεότε-
ρες παιδιατρικές έρευνες, που έγιναν,
άπέδειξαν ότι τό γάλα όχι μονάχα έ-
ξασφαλίζει τή σωματική ύγεια τού
παιδιού ως συμπλήρωμα σε μια δι-
αιτα που έχει τόν κανονικό άριθμό
θερμιδών, αλλά έπιδρά ευεργετικά
στην διανοητική λειτουργία, φε-
κα τόν διανοητική του έγκεφέ-
λω.

Πλάι στην κανονισμένη κατάλληλη
δίαιτα, που σκοπό της έχει να δυνα-
μώση τόν παιδικό οργανισμό και να
τόν βοηθήσει ν' ανάλαβη, υπάρχει και
μια σειρά από φάρμακα, που βοηθούν
στην τόνωσι του.

Τήν πρώτη θέση άνάμεσα σ' αυτά
τά φάρμακα τήν έχουν τα λεγόμενα
ήπατικά έκχυλισματα, που ή άποτε-
λεσματικότητά τους είναι σωτήρια ίδί-
ως στην περίπτωση κινδύνου να πα-
ρουσιαστή άναιμία. Καί πραγματι-
κά, μια ιδέα άναιμίας ύπάρχει πάντα
μέσα στη «σχολική άδιαθεσία». Μια
άλλη ιδιότητα των ήπατικών έκχυλι-
σμάτων είναι ότι βοηθούν τήν κανονι-
κή ανάπτυξη και μεγαλώνουν τή δύνα-
μι αντίστασσεως τού οργανισμού στην
κούρασι.

'Εξ ίσου σπουδαίο όπλο στα χέρια
της έπιστήμης είναι και μια άλλη
πρόσφατη κατάκτησή της, ή βιταμίνη
B12. Κι' αυτή έπίσης ή ουσία έχει
μεγάλη δύναμη έναντίον της άναιμίας,
χορηγείται δε άποκλειστικά με ένε-
σεις.

Τόίτο όπλο για να τά βγάλη πέρα
ο παιδικός οργανισμός με τή «σχο-
λική άδιαθεσία», είναι τα φάρμακα
που ως βάσι τους έχουν άμινωδες.
Τά φάρμακα αυτά παίρνονται συνη-
θως από τό στόμα.

'Ο φασφόρος, ο σίδηρος, τό άρσε-
νικό δίνουν κι' αυτά ένα χέρι για να
εξεπεράσει ο νεανικός οργανισμός τήν
άδιαθεσία αυτής της έποχής. Τα
φάρμακα που περιέχουν φασφόρο, χο-
ρηγούνται είτε από τό στόμα είτε με
ένεσεις. 'Εκείνα, που περιέχουν σίδη-
ρο, παίρνονται από τό στόμα, άνάμε-
σα στα γεύματα και ποτέ πάντως
μαζί με τό γάλα, γιατί τότε δημι-
ουργούνται άλλατα τού σιδήρου, που
ο οργανισμός δε μπορεί να τά άπο-
ρροφήση. Τέλος τό άρσενικό χορηγεί-
ται στόν παιδικό οργανισμό με μορ-
φή συνήθως «εκακοντιλά».

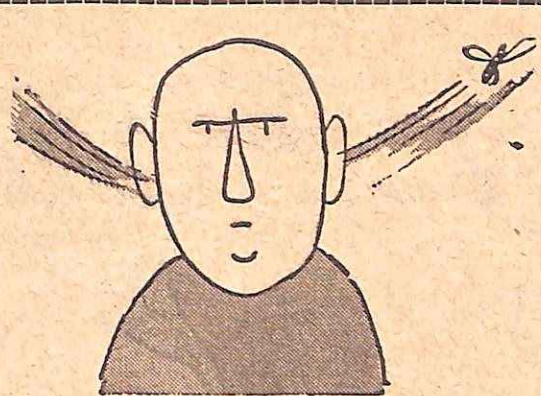
Πολύ συχνά, ένα από τα συμπτώ-
ματα της «σχολικής άδιαθεσίας» έί-
ναι οι έπιμόνοι πονοκέφαλοι, που εκ-
δηλώνονται συνήθως τόν πρωί ή κατά
τή διάρκεια της μελέτης. 'Οχι σπάνι-
α, όμως, οι πονοκέφαλοι αυτοί έ-
χουν τήν αίτία τους σε κάποιο έλάτ-
τωμα της όράσεως και γι' αυτό μια
οφθαλμολογική έξέταση τού παιδιού
είναι άπαραίτητη.

Φαίνεται έξ άλλου όπως δείχνουν
νεώτερες έρευνες — πως οι πονοκέφα-
λοι της «σχολικής άδιαθεσίας» έχουν
σε πολλά παδια τήν αίτία τους σε
μια ουσία που λέγεται Ισταμίνη. Για
να διαπιστωθή αυτό, ο γιατρός κάνει
στό παιδί ένδοφλέβιες ένεσεις με μι-
κρές δόσεις Ισταμίνης. 'Όταν, λοι-
πόν, με τίς ένεσεις αυτές δημιουρ-
γείται ο πονοκέφαλος, σημαίνει ότι ο
οργανισμός τού παιδιού έχει ευαι-
σθησία σ' αυτή τήν ουσία. Σε μια τέ-
τοια περίπτωση, πρέπει να γίνη στο
παιδί μια σειρά ένεσεων Ισταμίνης
με όλοένα μεγαλύτερες δόσεις, που
θα κάνουν τόν οργανισμό του να συ-
νηθισθή και να μένη πλέον «άδιάφο-
ρος» σ' αυτή τήν ουσία.

Φυσικά, για τήν καταπολέμηση της
«σχολικής άδιαθεσίας» δεν πρέπει να
εξηνάμε πως είναι άπαραίτητο και
κάτι άλλο, πλάι στη δίαιτα και στα
φάρμακα: ο καθαρός άέρας κι' ή ά-
νάπαυσι, που θα τά χαρή τό παιδί
μόλις τελειώσει ή σχολική χρονιά.

1000 Δολλάρια στη φωλιά του ποντικου

'Ενας ποντικός, που ζούσε σε
μια φάρμα τού Ούγκο ('Ηνωμ. Πο-
λιτείες), είχε, φαίνεται, μια ευφυή
κλίσι προς τήν πολυτέλεια. 'Εστρω-
σε, λοιπόν, τή φωλιά του με μαρ-
μασμένα χαρτονομίσματα αξίας 1.000
δολλαρίων, που τά είχε κλέψει άπ'
τή συζυγο τού ιδιοκτήτη! 'Όταν ή
παθούσα άνακάλυψε τή φωλιά αυτή,
τήν κουβάλησε όλόκληρη στο ύπουρ-
γείο Οικονομικών ζητώντας να τή
άντικαταστήσουν τά κατεστραμμένα
χαρτονομίσματα με καινούργια!



Χωρίς λόγια.

‘Επίκαιροι στίχοι

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

'Απεργία διδασκάλων σημειώθηκε δλκή
κι' έτελειωσε προώρως ή σαιζόν ή σχολική
έπειδή κάθε φωστήρ μας δεν μπορεί να αισθανθής
πως τό χάλι των δασκάλων έχει, έσχάτως... ό-
(έννθθ!)
*

Δεν μπορεί να καταλάβη πως οι δάσκαλοι μας τεί-
(γουν),
από τήν άνείχεια τους σκέτα... πνεύματα να μείνουν
κι' ότι εκείνοι, τέλος πάντων, πού τά... «φώτα»
(μιά σκορπάνε,
κινδυνεύουν να σκεδρώσουν και να... «φείξουν» ό-
(πως πάνε!)
*

ΛΟΓΩ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

'Η Σουμάν με τόν Βιδάνκο ήρθαν μέχρις 'Αθηνών,
για να τέρψουν τό νοήμον και μονόφιλο κοινόν
κι' ήσουν υποχρεωμένος νάχης ένα κάρρο χέμμα,
τή φωνή για ν' άπολαύσης και τόν λαβύρινθο της
('Υμα!)

*
'Επρεπε ένα τρακασάρι στο ταμείο να πληρώσης,
τό λαβύργι προκειμένου της Σουμάν να καμαρώ-
(σης),
πράγμα που τό αισθανόσουν στο λαιμό σου να σε
(σφίγγη
και στην κυριολεξία να σου στέκη στο... λαβύργι!

ΙΔΕΕΣ ΦΑΕΙΝΕΣ

'Επειδή, κατά τήν γνώμη των συγχρόνων προ-
(φητών
προμηνύεται μεγάλη έσοδεία πατατών,
διά ταύτα συζητάνε της φυλής μας οι σοφοί
να τήν κάνουν τήν πατάτα, προσεχώς... ζωωτροφη!

*
Τήν τιμή γυρεύουν, ήτοι, της πατάτας να σπυρίζουν
και για να μη τήν φτηνίσουν και πιά κάτω να τή
(είξουν
άρκετοι φτωχοί πολίτες τήν πατάτα θα στερούνται
και τά ζώα, παρallahως, μέ... πούρε θα συντη-
(ρούνται!)

ΧΑΙΡΕ ΥΨΟΣ

'Ενός ο κόσμος μένει ή βραδίξει περιλύπως,
έπειδή τό βουτυράκι και τό συνηδες τό λίπος,
άκριβήγανε κατά τι και κατά τι, φυσικά,
στο έγγύτατο τό μέλλον, θ' άκριβαίνουν ταχτικά...

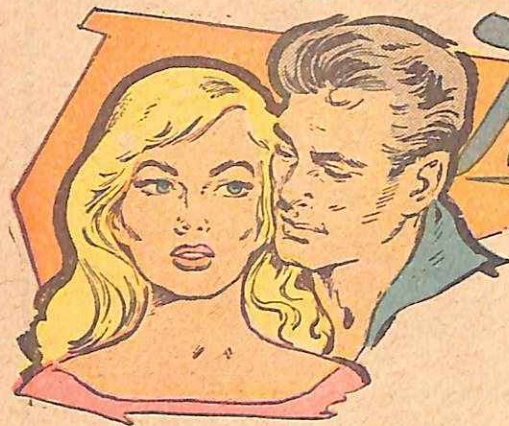
*
Κάθε λίγο και λιγάκι κάτι άπάνω θα τσιμπά-
νε και τού άλλωτος εις ύψος τήν επίδοσι θα σπάνε,
ώπου κάποτε τό... λίπος στα ψηλά θα καταναλ-
κή ή τιμή του θα σε γδέρνη και τό... ξύγκι θα σου
(βγάξη!)

«ΕΛΠΙΔΕΣ... ΦΛΟΥΔΕΣ»

'Επερίμενε ο κόσμος, που μοχθεί τά χρόνια τούτα,
νάρη τό μαλοκαράκι με τά πάμπολλα τά φρούτα,
ώστε κάτω να μπορεί
τή νηστεία να νορήσει...
Και κατάπληκτος μαθαίνει πως οι πιο πολλές δ-
(πώρες
προορίζονται να πάνε σ' άλλη γη και σ' άλλες χώ-
(ρες!)

*
Για εξαγωγή, τούτέστιν, έτοιμάζονται ραγδαίως
κι' ο φτωχόκοσμος ο ντοπισ συλλογίζεται με δρος,
ή ποσότης των πως θάναι στην 'Αθήνα λιγοστή
και... «βερύκοκο» οι λίγοι θα γνωρίζουν «τι έστι!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ



Πονεμένη αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρένα κι' ο γιατρός εξακολούθησαν να συναντιούνται στο εξωτερικό κι' όλην είχε ξεχαστή. Μα ή μοίρα δούλευε γι' αυτόν. Μια ημέρα από Βιέννη είδε τη Ρένα και τη Ρέα, τη κόρη του. Πριν προφτάσει όμως να συνέλθει από τη συγκίνηση του, τις έχασε. Η Ροζαλία σε λίγο παντρεύτηκε μ' ένα νέο κι' έφυγε για την Αμερική. Ο θάνατος έμεινε στο γέρο Άντυπας κι' ο δεσμός τους έγινε πιο στενός...

12ον
Ο γέρο Άντυπας δεν αποχωρίζονταν ποτέ το Φάνη. Είχε γίνει το άλλο του εγώ και ο λόγος του ήτανε προσαγωγή για όλους, μεγάλους και μικρούς στο χτήμα.

Τα χρόνια περνούσαν ομοιόμορφα και τόσο γοργά, που ο Φάνης, κυττάζοντας μια μέρα τον εαυτό του στον καθρέφτη, τρόμαξε που είδε τα μαλλιά του τόσο βαρεία χιονισμένα και το γένη του πολύ πυκνό ψαρό. Και ο Άντυπας είχε αρχίσει να μην έχει πια την παλιά του ευκίνηση.

Ήθελε να πάει να ιδεί την κόρη του, που είχε εγκατασταθή στην Αθήνα, μετά το γυρισμό της από την Αμερική. Και όλο το ανέβαλλε, γιατί τούκανε κόπο κάθε μετακίνηση. Περιοριζότανε στα γράμματα, που έπαιρνε απ' αυτήν και που την παρακαλούσε να είναι όσο το δυνατόν πιο πυκνά. Αυτά τα γράμματα ήτανε μεγάλο πηνύρι στη μοναξιά, όχι μονάχα του γέρο Άντυπας, παρά και του Φάνη. Μαζί τα διάβαζαν το βράδυ, μετά το δείπνο. Κι' έπειτα τα σχολίαζαν. Η Ροζαλία φρόντιζε να είναι όσο μπορούσε πιο διεξοδική. Δεν περιωριζότανε να γράφει μονάχα τα δικά της, αλλά και όσα είχαν σχέση με τον άντρα της και τα παιδάκια της—γιατί είχε αποκτήσει δύο. Το ένα και είχε φέρει στο Κάφρ έλ Ζαγιάτ, στον τόπο της, όπου είχε κατεβεί, για δεύτερη φορά στην Αίγυπτο, μετά το γάμο της. Το άλλο έγγονάκι του, το δεύτερο, δεν το είχε ιδεί ο γέρο Άντυπας. Και ήδεν γι' αυτό που τουγράφε τα περισσότερα, προσπαθώντας να του τη γνωρίσει με τα γράμματα, πριν της επιτρέψουν οι δουλειές του άνδρος της να τη φέρουν στην Αίγυπτο.

Μια μέρα ο Άντυπας έλαβε από τη Ροζαλία ένα γράμμα αναπάντεχο. Ήτανε κάποιος άλλες ψιλογραμμένες και ήταν όλο αφορωμένο στη Ρένα και στην κόρη της. Μ' αυτό το γράμμα ξαστέρανε το μυστικό του Φάνη κι' έδινε πολύτιμες πληροφορίες για τη Ρένα, για τη Ρέα, για το περιβάλλον τους, για τον τρόπο, που ζούσαν και πλήθος άλλα πράγματα. «Δεν ξέρω, πατέρα», τουγράφε στο τέλος «αν θ' αποφασίσω να το διαβάσω στο Φάνη. Μπορεί όμως, νομίζω, να χρησιμεύσει για να βγεί αυτός ο πονεμένος άνθρωπος από το μαρτύριο που έχει καταδικάσει ο ίδιος τον εαυτό του... Τέλος, εσύ ξέρεις καλύτερα τί θ' αποφασίσω».

Ο γέρος αφού το διάβασε και τ' αναδιαβάσε, προσεχτικά δε βρήκε κανένα λόγο να μην το διαβάσει στο Φάνη. Και να τί έλεγε σ' αυτό το γράμμα της: «Αγαπητέ μου πατέρα, «Αφήνω σήμερα κατά μέρος τα δικά μου τα όνειρα και των παιδιών, για να σου

γράψω ειδήσεις απίστευτες που αφορούν τον αγαπημένο μας Φάνη και που με κρατούν σε καταπληγή και βαθειά συγκίνηση. Χωρίς να το ελπίζω, χωρίς να το θέλω ή να το επιδιώξω με κανένα τρόπο, ανακάλυψα ποιά είναι η γυναίκα του Φάνη, ποιά τα κτήματα και τα εργοστάσια του, κι' όχι μόνον αυτό, αλλά κι' έπληξα κι' έμεινα στο σπίτι του, γιατί γνωρίστηκα με τη γυναίκα του κι' έγινε φίλη της!»

«Άκουσε, λοιπόν αγαπητέ μου πατέρα, την ιστορία αυτή, που ήθελα, εδώ και αρκετόν καιρό να σου γράψω, αλλά φυλάχτηκε, γιατί περίμενα να έχω κάτι άρτιο να σου πω—κάτι που θα μπορούσε να συντελέσει στο να σμίξουν αυτά τα δυο πλάσματα, που η Μοίρα τάχει ταλαιπωρήσει τόσο...

«Σου έχω μιλήσει στα γράμματά μου για την οικογένεια Βασιλάκη που έχουμε συνδεθεί εδώ και λίγον καιρό. Ο κύριος είναι συμμαθητής (στις σπουδές του εξωτερικού) με τον άνδρα μου. Κι' έχουμε γίνει με τη γυναίκα του καλές φίλες... Στο σπίτι τους, λοιπόν, γνώρισα μια χήρα Ρένα Νικηφόρου, μεγάλη φίλη της Βασιλάκη, που ήτανε η μητέρα της στενής φιλενάδας με τη μάνα της χήρας αυτής, μια κάποια κυρία Γέρακα, γυναίκα του Πέτρου Γέρακα, του συνταγματάρχη που σκοτώθηκε στο Καϊμάκ Τσαλάν.

«Η κόρη της, λοιπόν, αυτή η χήρα Ρένα Νικηφόρου δεν είναι άλλη από τη γυναίκα του Γεράσιμου Άπεργη, που μένει από τόσα χρόνια μαζί μας και που δε λέγεται, όπως ξέρουμε, διόλου Γεράσιμος Άπεργης, αλλά λέγεται—όπως δεν το ξέραμε ως τότε—Φάνης Νικηφόρος, μεγαλοκτηματίας και μεγαλοδιοικητικός της κοιλιάς του Σπερχειού, γιους του πλούσιου γαιοκτήμονα Σταύρου Νικηφόρου, που έχει πεθάνει εδώ και χρόνια...

Ενστασιαις

Θράσος με ούρα

Η Νενέ Σκανδαλίδου είναι πολύ υπερήφανη για τα λεφτά του πατέρα της, για τις μεγάλες, γνωμίες της μητέρας της, για την όμορφη που τις δίνει το... Ινστιτούτο της και για τα σκάνδαλα τα δικά της!

Μα περισσότερο είναι υπερήφανη για την καινούργια της λιμουζίνα, που την οδηγεί με ιλιγγιώδη ταχύτητα στον αυτοκίνητο δρόμο μιας κοσμικής πλάς.

—Αχι τί μέθο που σε πλένει, όταν βρίσκεσαι στο βολάν και τρέχεις με 120 χιλιόμετρα! λέει στον τρομοκρατημένο φίλο της, που βρίσκεται δίπλα της.

—Ναι χρυσή μου, αλλά ξέρεις... τραυλίζει εκείνος, ενώ τα δόντια του χτυπάνε από τον τρόμο.

Μα η Νενέ δεν προσέχει διόλου τον πανικό του συνοδού της και τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Σαφνικά όμως την αντιλαμβάνονται δυο μοτοσυκλετιστές της Τροχίας, που την κυνηγάνε και στο τέλος την αναγκάζουν να σταματήσει. Τότε ο ένας απ' αυτούς κατεβαίνει από τη μοτοσυκλέτα, πλησιάζει τη λιμουζίνα, βγάζει το σημειωματάριό του και κρατώντας το μολύβι του λέει στη Νενέ: —Δεσποινίς, θα σας παρακαλέσω...

Μα εκείνη έξω φρενών, τον διακόπτει: —Αι! Όχι! Θάνει ως εδώ! Άνέχθηκα να με παρακαλούσατε, αλλά δεν έχω καμιά διάθεση να σας δώσω κι' αυτόνταρο!

Ο ΟΛΑΚΟΣ

«Έντελως τυχαία γνωρίστηκα με τη χήρα Νικηφόρου, γιατί, μετά την εξαφάνισή του Φάνη, είναι τόσο απορροφημένη από τις δουλειές των κτημάτων και των εργοστασίων, που διευθύνει με μεγάλη καπτασώση, «καλλίτερα κι' από το μακαρίτη» λένε όλοι—το Φάνη τόν λένε «μακαρίτη», εδώ—ώστε δεν έχει καιρό να κατεβαίνει συχνά στην Αθήνα και να βλέπει τις φίλες της. Είναι μια γυναίκα ωραιότατη, μ' όλη την ωριμότητά της τώρα, με πλούσια, ξανθά μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια, φωτεινά κι' εκφραστικά, επιδελνικά παράστημα, μια γυναίκα, με δυο λόγια, χαριτωμένη, που δικαιώνει απόλυτα το μεγάλο έρωτα του αγαπημένου μας Φάνη και όλα, όσα έχει κάμει γι' αυτήν.

«Ακόμη όμως πιο έλκυστική είναι η κορούλα της η Ρέα—ένα δεσποινίδακι τριτοεταρτίας, πανομοιότυπο της μητέρας της, αλλά πολύ ανώτερο από το πρωτότυπο—που θυμίζει κάπως και το Φάνη άδριστο, στο βλέμμα και στο χαμόγελο. Γνώρισα, βλέπεις, πατέρα και την κόρη αυτή, που είναι η κρυφή λατρεία του καμένου του πατέρα της. Αν την έβλεπε, την ημέρα, που την γνώρισα εγώ στο Βασιλάκη, θα λέγε ότι άξιζε να υποφέρει γι' αυτήν όσα υπέφερε. Είναι ένα κορίτσι, που έκτός από την αληθινή ούρανια ωμορφιά του, έχει εξυπνάδα καταπληκτική, χάρη άβυσσική και τέτοια ζωηράδα, που έχει, από τόσο μικρή—γιατί είναι πολύ μικρή ακόμη—πληθος θαυμαστές. Και, όπως μου είπε η Βασιλάκη, είναι ένα πλάσμα επικίνδυνα φιλάρεσκο και ερωτιάσικο.

«Αλλά βιάζομαι, αγαπητέ μου πατέρα, να σου διηγηθώ πώς έγινε φίλη—και μάλιστα εμπιστή—μ' αυτή τη χήρα Νικηφόρου, τη γυναίκα του Φάνη. Πριν να μου εντύπωσι από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκα μαζί της στο σπίτι της Βασιλάκη, ότι πρόκειται πραγματικά για τη γυναίκα του αγαπητού μας... «Γεράσιμου Άπεργη» μου είχε κάμει βαθειά και ωραία εντύπωσι από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκα μαζί της στο σπίτι της Βασιλάκη. Και δεν της έκρυφα την εντύπωσή μου!

«Περίφημη γυναίκα πράγματι—συμφώνησε κι' αυτή—ατυχή όμως στη ζωή της... Ένα καλό προίι ο άνδρας που την ελάτρευε, που την είχε πάρει από έρωτα τρελλό, φτωχή, με το πουκάμιο, και την είχε κάμει βασίλισσα στην έπαρξιά του, εξαφανίστηκε... και την άφησε να βολεδερνιέται στα κτήματά και στα εργοστάσια, σαν άνδρας...

«Φαντάζεσαι, πατέρα, το ένδιαφέρον που πήρα, όταν άκουσα γι' αυτή την εξαφάνισή;

«Καλά—ρώτησα χωρίς να φανερώσω τις υπόνοιές μου—δε βρήκαν ίχνη του;

«Μονάχα την καραμπίνα του, μετά καιρό, μέσα σε κάτι θάμνους... και, σνάμα, το πέρασμά του από την τράπεζα, όπου σήκωσε κάποιο μολύβι οσοδρόπο από τον προσωπικό λογαριασμό του...

«Τίποτε άλλο;

«Τίποτε άλλο...

«Ακράτητη έπιθυμία μ' έπιασε τότε να πλησιάσω αυτή τη γυναίκα. Ζήτησα από τη Βασιλάκη να μου δώσει μερικές πληροφορίες ακόμη.

«Και που απέδωσαν την εξαφάνισή του άνδρος της;—τη ρώτησα.

«Μυστήριο... Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Τον έπιασαν κακοποιοί, τον τράβηξαν σε κανένα γειτονικό δάσος, του πήραν τα λεφτά, τον σκότωσαν και τον έθαψαν... κάτι τέτοιο φαντάζονται!...

«Και η κυρία... πώς τα περνάει; Πώς δεν παντρεύτηκε;

«Την ζήτησαν πάρα πολλοί. Δε θέλησε κανέναν... «Δεν πρόκειται ν' αλλάξω τ'

δουνα του Νικηφόρου—είπε—με κανένα». —Και δεν άκουστηκε τόσα χρόνια για τίποτα...

«Κάποια στιγμή μίλησαν για ένα γιατρό της Λαμίας... έναν Ντόλη Βλαντή... «Αλλά κι' αυτό έσθυσε... γιατί ούτε βλέπονται καν... ούτε έχουν σχέσεις... Η Ρένα όμως ταξιδεύει, κάθε χρόνο, στην Ευρώπη. Τώρα εκεί τί γίνεται... δε βάζω το χέρι μου στη φωτιά... αν και θα ήτανε πολύ δυσκολο... γιατί πάντα ταξιδεύει μαζί με την κόρη της...

«Αυτά μούφτασαν, πατέρα—έλεγε η Ροζαλία στο γράμμα της—για να φροντίσω να πλησιάσω αυτή τη γυναίκα. Ένα Σαββατοκύριακο κάμαμε οι δυο μας, μονάχοι, μια έκδρομη στην περιοχή των κτημάτων της και των εργοστασίων της. Δεν είχα πησόν άνδρα μου. (εύτε ως αυτή τη στιγμή του έχω πη τίποτα) για το σκοπό της έκδρομής αυτής. Το Σάββατο, τη νύχτα, μείναμε σ' ένα ξενοδοχείο της Λαμίας. Και την Κυριακή πέρασαμε από το κτήμα της. Ήταν εκεί. Μας δέχτηκε με μεγάλη ευκαρδιότητα, σαν να ήμαστε παλιοί γνώριμοι. Μας ανέδωσε στο παλιό χωριάτικο άργοντικό των Νικηφόρων. Στη μεγάλη σάλα, το πρώτο πράμα που χτύπησε στα μάτια μας ήτανε μια μεγέθυνσι της φωτογραφίας του Φάνη, αντίκρου στη μεγέθυνσι του πατέρα του, του γέρο Σταύρου Νικηφόρου... Ο άνδρας μου, που ή φωτογραφία του θύμιζε το Φάνη, είπε αμέσως: —Κάπου το έχω ιδεί αυτό το πρόσωπο...

«Αλλά πρόλαβα να διαλύσω αυτή την εντύπωσι. Του είπα, ότι πρόκειται για σχετική ομοιότητα και ως αυτή τη στιγμή, που σας γράφω, πατέρα, δεν τον έχω εννημρώσει στην υπόθεσι, γιατί δε θέλω να κάνω καμιά γκάφα μέχρις ότου μου γράψεις τις συμμορφές σου, για το πώς νομίζεις, ότι πρέπει να ενεργήσω...

«Τέλος πάντων η κυρία Νικηφόρου μ'ε κράτησε στο τραπέζι, μ'ε γύρισε κατόπι με το δικό της αυτοκίνητο στα κτήματά της και στα εργοστάσια: Είναι άπειρατοι ριζώνες και μυστοστάσια καλαμποκιού και σιτοχώραφα και εργοστάσια για το καθαρίσμα, το γυαλισμα και το κομψό πακετάρισμα του ρυζιού, ένας αλευρόμυλος κι' ένα μικρό εργοστάσιο για διάφορα παραγάγια του καλαμποκιού. Ο άνδρας μου θαύμασε την οργάνωσι και την τάξι σ' όλες τις δουλειές. «Όταν φύγαμε τέλος, το βραδάκι, μ'ε γέμισε δώρα.

«Την κάλεσα νάρθ στο σπίτι, γιατί, καταλαβαίνεις αν ήθελα να καλλιερήσω αυτή τη σχέση και για ποιά λόγο... Γίναμε γρήγορα φίλες. Βρήκε, σε μένα—όπως μου λέει—έναν άνθρωπο φτιαγμένο για να συνενωηται απόλυτα, όπως με κανένα πλάσμα ως τα τώρα... Τέλος πάντων μου λέει, κάθε φορά, τα πιοχώρησε τόσο, που έχοτανε συχνά και μ' έπαιρνε με τ' αυτοκίνητο—όδηγεί θαυμάσια—και με πήγαμε στο κτήμα της κι' έμεινα μαζί της και δυο και τρεις μέρες. Κοιμόμαστε στην ίδια κρεβατοκάμαρη και τη νύχτα τα λέγαμε, ώρες ολόκληρες πριν να κοιμηθούμε.

«Η κάμαρη αυτή είναι γεμάτη από αναμνήσεις των ευτυχισμένων ημερών με το Φάνη: Φωτογραφίες από το γάμο τους, από τη γέννησι της κορούλας τους, από γιορτές και χαρές της ζωής τους. Την έβαλα και μου Ιστόρησε, τον έρωτά τους. Μου τα είπε όλα, με μια ειλικρίνεια σπάνια για γυναίκα! δεν μούκρυψε ότι, στην αρχή, η αγάπη, από μέρος της ήτανε πολύ μικρότερη από τον έρωτα του Φάνη και, ότι, από την αισθησιακή αποψι δεν είχε βρή, ότι της ταίριαζε...

«Κρατούσε, όταν μου Ιστορούσε τα περασμένα, μια φωτογραφία του Φάνη, την πρώτη, που της είχε δώσει... Καί, όταν ήθε στην αφήγησι της εξαφανισιάς του, έπεσε πάνω σ' αυτή τη φωτογραφία και ξέσπασε σε κλάματα... Τον θεωρούσε χαμένο... και η υπόνοια, που της έτρωγε τα σπλάχνα, ότι η πιθανή αίτια της εξαφανισιάς του ήταν το δικό της παραπάτημα, την έκανε να χύσει δάκρυα αστόμωτες. Εκεί, που έκλαιγε μ' αναφυλλήτα, τη λυπήθηκε τόσο η ψυχή μου, που έσκυφα πάνω της και της ψιθύρισα στο αυτί: —Μην κλαίς... Ο άνδρας σου ζή...

«Τιναχτηκε άπάνω σαν να της ακούμπησαν ένα λεπτό ηλεκτρικό σύρμα στη ράχι: —Ζή; — με ρώτησε και τα κλαμένα μάτια της γούρλωσαν. —Πώς το ξέρεις; —Το ξέρω—της αποκρίθηκα άπορροσιστικά—τόν είδα... του μίλησα... αλλά δεν ήξερα, ότι εσύ ήσουν η γυναίκα του. Αυτό τόμαθα όταν γνωρίστηκα. Όταν είδα τη μεγέθυνσι στη μεγάλη σάλα τον ανεγνώρισα αμέσως... όπως κι' ο άνδρας μου... αλλά προσπάθησα να του κλονίσω αυτή την εντύπωσι... γιατί υπάρχει λόγος να μη μάθω ακόμη τίποτα... και θα σε παρακαλέσω και σένα να το προσέξεις αυτό...

«Αλλά η Ρένα δεν άκουσε τα τελευταία λόγια. Συνεπαρμένη από την αποκάλυψη, τρέμοντας όλη, σαν τ' όφαι, από χαρά κι' αυτομνηστιά κι' από λαχτάρα κι' από πόνο, από τα πιο ανακατωμένα αισθήματα, μου φώναξε: —Που είναι; Που τον είδατε; Που ζή; Να τρέξω, να πετάξω, να πιάσω στα πόδια του, να βρέξω με τα δάκρυά μου!...

«Δεν έχω το δικαίωμα ν' αποκάλυψω το μέρος που ζή... Ούτε τον τρόπο που περνάει τις μέρες του—της αποκρίθηκα—αυτός θέλει να είναι νεκρός ο Φάνης Νικηφόρος, νεκρός για όλους και για σένα την ίδια. Έχει άνοιξει, μ' άλλο όνομα, τη ζωή του από την άοχλη... και ζή σαν έρμυτης, μακριά από την κοινωνία των ανθρώπων...

«Η Ρένα, όταν μου Ιστόρησε τη ζωή της με το Φάνη, δε μου ανέφερε τίποτα για παραπάτημα δικό της. Αλλά τόνισα, την κάθε στιγμή, ότι είχε κάτι, που βράβαινε στην ψυχή της και την κατάθλιβε: —Τί λείπει για μένα—μου φώναζε σαν εξαλλή—τί λείπει για το παιδί του;...

«Δεν ανέφερε ποτέ παρά μονάχα λόγια φλογερής λατρείας!...

«Και, για να της αποδείξω, αγαπητέ μου πατέρα—εξακολουθούσε η Ροζαλία στο γράμμα της—πώς βαθειά και μεγάλη είναι η λατρεία του σ' αυτή και στην κόρη του, της Ιστόρησα κι' εγώ με κάθε ειλικρίνεια, την αισθηματική περιπέτεια μαζί του. —Αυτόν τον άνδρα—της είπα—εγώ τον αγάπησα με την αληθινή αγάπη και τη μεγάλη εκτίμησι, που του άξιζε. Ταξιδεύουμε μαζί το καλοκαίρι, οι τρεις μας, εγώ, αυτός και ο πατέρας μου, στην Ευρώπη. «Όσο περισσότερο τον γνώριζα, τόσο δυνατότερα τον αγαπούσα... Τέλος, Ένα καλοκαίρι στη Βενετία, του φανέρωσα τον έρωτά μου... Ήθελα να τον κάμω σύμτροφο της ζωής μου και ο πατέρας μου τ' επιδοκίμαζε απόλυτα. Τον ξέραμε καλά, τον είχαμε σπουδάσει, μπορώ να πω... Χαράχτηρας ίσιος, σπάνιος... μυαλό λεπτό...

«Εγώ καταλάβαι, ότι όποιος και να είναι αυτός, που την έκαμε πάνω στην όμη του σαρκεύου ξεπάσματος να λησμονήσει το χρέος της, τώρα δεν έχει πια την ίδια επιρροή στη ζωή της. Έπειτα και τα πάθη, καθώς ξέρεις εσύ καλλίτερα από κάθε

«Εγώ καταλάβαι, ότι όποιος και να είναι αυτός, που την έκαμε πάνω στην όμη του σαρκεύου ξεπάσματος να λησμονήσει το χρέος της, τώρα δεν έχει πια την ίδια επιρροή στη ζωή της. Έπειτα και τα πάθη, καθώς ξέρεις εσύ καλλίτερα από κάθε



Έβαλα την Ρένα και μου Ιστόρησε τον έρωτά τους...

έλλον, ξεθωριάζουν κι' αυτά με τόν καιρό, γερνούν. Η μεγάλη όρμη έχει τώρα ξεθυμάνει. Και είναι η στιγμή κατάλληλη να επιχειρήσουμε κάτι το ληϊκό για να φέρουμε την ποθητή συμφιλίωση. Περιμένω απάντησή σου με λεπτομερείς οδηγίες. Γράψε μου, πρό πάντων, πώς βλέπει τώρα την υπόθεσις ο ίδιος ο Φάνης.

»Εγώ, ο άντρας μου και τα παιδιά σου φιλούμε το χέρι.

Ροζαλία.

Ο γέρο Άντύπας διάβασε και ξαναδιάβασε αυτό το μακρύ γράμμα της κόρης του, άφησε να περάσουν και δυο μέρες, για να σκεφθί καλλίτερα τα πράματα και τέλος αποφάσισε να διαβάσει τα μέρη εκείνα από το γράμμα, που μπορούσαν να συγκινήσουν περισσότερο το Φάνη. Έπάνω στο δείπνο, την ώρα που παίριαν τον καφέ τους, του είπε:

—Η Ροζαλία είχε μια μεγάλη επιτυχία στην Αθήνα: Γνωρίστηκε με τη Ρένα.

—Ποιά Ρένα;—ρώτησε ο Φάνης ταραγμένος.

—Τη γυναίκα σου. Και όχι μόνο τη γνώρισε, παρά γίνηκε και τόσο στενή της φίλη, ώστε και να της μίληση για τα περασμένα.

Ο Φάνης κιτρίνισε:

—Μα καλά... πώς έγινε αυτό;—ρώτησε, τρέμοντας από συγκίνηση...

Και τότε ο γέρο Άντύπας του διάβασε δσα μέρη από το γράμμα της κόρης του είχε σημειώσει, ότι έπρεπε να του διαβάσει. Ο Φάνης τ' άκουσε με βαθεία σιωπή, γεμάτη αγωνία. Και δύο σημεία πρό πάντων του εξήγησε ο Άντύπας, ότι ήταν ανάγκη να συζητηθούν, για να δοθούν στη Ροζαλία οδηγίες σχετικές με το πώς έπρεπε να ενεργήσει από δω και πέρα. Αυτά τα δύο σημεία συνοψίζονταν σε δυο ερωτήσεις: Θά ήθελε ο Φάνης να φανερώσει η Ροζαλία στη Ρένα το μέρος όπου ζούσε, να διευκολύνει, δηλαδή, μια πιθανή συνάντησή τους; Και, δεύτερο, θά ήθελε ο Φάνης να εξηγήσει η Ροζαλία στη Ρένα ποια αισθήματα και ποιες σκέψεις ανάγκασαν το Φάνη να εξαφανιστεί και να επιμείνη στην εξαφάνισή του, να ζή μακριά από τη γυναίκα του και το παιδί του, που λάτρευε, σαν ένας άλλος άνθρωπος; Και, μέσα σ' αυτό το ερώτημα υπήρχε αυτό το άλλο: Έπρεπε να φανερώσει η Ροζαλία στην Ρένα ότι ο Φάνης ήξερε την άπιστία της με κάποιον και ότι της την είχε συχωρέσει...

Ο Φάνης απόμεινε σκεπτικός και βαθεία ταραγμένος. Αυτό το συναπάντημα

Ροζαλίας και Ρένας, ή φίλια που τις έδεσε και η εξομολόγησι της δεύτερης στην πρώτη έρχοταν να βάλει το πρόβλημά του, το πρόβλημα της πονεμένης ζωής του, από την αρχή. Πεσμένους σε μεγάλη συλλογή, σώπαινε τώρα. Ο γέρο Άντύπας τον κύταζε με συμπόνια:

—Λοιπόν;—τον ρώτησε καμιά φορά—τί θέλεις να γράφω στη Ροζαλία;

—Να στείλη περισσότερες λεπτομέρειες για τη ζωή της Ρέας, της κόρης μου.

Και βούρκωσαν τα μάτια του, για να προσθέσει σε λίγο:

—"Αν ήταν βολικό ναδρίσκε έναν τρόπο η Ροζαλία να την έφερνε εδώ, χωρίς να της φανερώσει, ότι είμαι πατέρας της... Λαχταρώ τόσο να την ίδω, που λέω ως μπορούσα να την είχα λίγες μέρες κοντά μου... κι' ως πεθάναι!...

—Αυτό θα της το γράψω... Και θα της γράψω πώς θα μπορούσε να ενεργήσει για να το καταφέρει... Δέ μου απαντάς όμως στα δυο κύρια ερωτήματα: Θά της φανερώσει η Ροζαλία το μέρος που βρίσκεται; Και θά της εξηγήσει τί σ' έκαμε να εξαφανιστείς και ποια αισθήματα και ποιες σκέψεις σ' αναγκάζουν να επιμείνης σ' αυτή την εξαφάνισι;

Ο Φάνης σώπαινε:

—Δέν απαντάς; Ξαναρώτησε έντονα ο Άντύπας.

—Όχι ακόμη—είπε τέλος ο Φάνης.

—Τί σημαίνει αυτό το «κόμπος»; Ότι περιμένεις κάτι για ν' αποφασίσεις να βγής από την αφάνεια και να της δώσεις σημεία ζωής; Τί είναι αυτό το κάτι;

—Θά ήθελα—είπε ο Φάνης—να ξέρω, ότι δέν υπάρχει πιά στη ζωή της αυτό που την έκαμε ν' απομακρυνθί από μένα και να πείση στην αγάπη άλλου... Πρίν μάθω τί γίνεται μέσα στην καρδιά της δέ θα ήθελα να ξέρη που βρίσκεται και να κινήσει, σπρωγμένη από μεταμέλεια και οίκτο νάρθη κοντά μου... γιατί, αν μέσα στην καρδιά της υπάρχουν ακόμη ρίζες του πάθους, που την έκανε να ξεχάσει το χρέος της και σε μένα και στο παιδί της, ο γυρισμός μου στη ζωή, κοντά της, θά ήτανε πρόωρος... αυτές οι ρίζες θα μπορούσαν ξαφνικά να ζωογονηθούν και να ξαναρχίσουν να ξαναφουντώνουν το δρόμο της και το δικό μου. Γι' αυτό θά σε παρακαλούσα να γράψης στη Ροζαλία να μπορέσει να εξηγήσει τί γίνεται στην καρδιά της και να μάς δώσει πληροφορίες. Όσο για το ταξίδι της Ρέας δέ θαπρεπε να το σχετίσει καθόλου μ' εμένα. Δέ θέλω να μάθω το παιδί πώς βρίσκομαι στη ζωή... και να

θώ δώδ με το σκοπό να συναντηθί με τον πατέρα του. "Αν τα καταφέρει η Ροζαλία να μου φέρη την κόρη μου θά με συστήσετε μόνο σαν υπάλληλό σας και τίποτε άλλο. "Από την έντοψη που θά έχω από τη Ρέα θά εξαρτηθούν, κατά ένα μεγάλο μέρος και οι αποφάσεις μου για το άλλο, το κύριο θέμα: αν θά παρουσιαστώ στη Ρένα, για να ξαναζήσω μαζί της.

Ο Άντύπας έγραψε όλα αυτά στην κόρη του και της έδωσε λεπτομερέστερες οδηγίες για το πώς έπρεπε να ενεργήσει για να πετύχη σ' όλα τα σημεία. Έτσι άρχισε μια μεγάλη αλληλογραφία με τη Ροζαλία, που έδωσε σπουδαίο ενδιαφέρον στη ζωή και του Άντύπας και του έρηνι του Κάφρ έλ Ζαγιατί. Ο Φάνης, μάλιστα, είχε πέσει σ' αληθινό ψυχικό πυρετό. Δέν έτρωγε, δέν κοιμότανε και είχε αδυνατίσει πολύ, είχε σουσώσει κι' έμοιαζε μ' άσκητή...

Η Ρένα, στο μεταξύ, μετά τις τελευταίες της κουβέντες με τη Ροζαλία, δέν μπορούσε να ήσυχάσει. Τη βαθεία συγκίνηση και την άμεση χαρά, που την πλημμύρισε, μαθαίνοντας πώς ο Φάνης βρίσκεται στη ζωή, επισκίαζε η αγωνία της να μάθω που ζούσε, σε ποιο μέρος της γής, σε ποιο περιβάλλον, με ποιόν τρόπο... και πώς θά μπορούσε να τρέξη κοντά του, ν' ανακουφίστη τον πόνο του... Και συνάμα τη βασάνιζε το ερώτημα: Γιατί είχε εξαφανιστεί; Ήξερε τα πάντα για τις σχέσεις της με το γιάτρο; Και ποιο μυστηριώδες πρόσωπο του τα είχε φανερώσει;

Δέν είχανε περάσει τρεις μέρες από την αποκάλυψι που της είχε κάμει ότι ο Φάνης ζή, που η Ροζαλία έλαβε στην Αθήνα ένα μπλιετίκι από τη Ρένα: «Είμαι ανήσυχη. Θά με ήθελες κοντά σου δυο—τρεις μέρες; Είναι ανάγκη να μιλήσουμε. Θά φέρω και τη Ρέα». Η Ροζαλία τις φιλοξένησε στο σπίτι της. Η Ρένα βρήκε τον τρόπο να ξεμοναχιστούν από την πρώτη μέρα για μιανήν ώρα. Και την εξώριζε, με τα θερμότερα λόγια και με δάκρυα, να της φανερώσει που βρίσκονταν ο Φάνης.

Η Ροζαλία της μίλησε ειλικρινά. Της είπε, ότι έγραψε στον πατέρα της να πάη να τον συναντήση, να του κάμη γνωστό ότι αυτή (η Ροζαλία) γνωρίστηκε με τη Ρένα, ότι της φάνερασε πώς ο άνδρας της ζή και ότι εκείνη με λαχτάρα, με παρακάλη και με δάκρυα, ζητούσε να μάθω που βρίσκεται και γιατί εξαφανίστηκε.

Τάγραφα όλα αυτά στον πατέρα μου και τον παρακάλεσα να πάη να τον βρή και να τον καταφέρη να μάς επιτρέψη να φανερώσουμε το μέρος που μένει και ότι άλλο ξέρουμε για την εξαφάνισή του... Τάγραφα όλα αυτά και περιμένω απάντησι. Αλλά δέν πήρα ακόμη... Μόλις ο πατέρας μου απάντησε, θά σε ειδοποιήσω...

Τ' απόγεμα δήκαν περίπατο με τ' αυτοκίνητο της Ρένας. Πήσαν το δρόμο προς το Τατόι. Στη Ροζαλία έκανε κάποια εντύπωσι το ντύσιμο της Ρέας. Δέν ήτανε ντύσιμο κοριτσιού που μόλις είχε κλείσει τα δεκαπέντε: ήτανε ντύσιμο μεγάλης. Και τέτοια ήτανε όλη της η εμφάνισι. Τό βλέμμα της, που είχε μια συνταρακτική ωριμότητα—οι γραμμές της που είχανε πάρει τη χάρι της καμπύλης, το στήθος της που είχε προβληθί. Τέλος πάντων, το σύνολό της: Είχε, με δυο λόγια, γυναικωθή... Κι' όταν ανέβηκε, σβέλτη, πεταχτή, στο αυτοκίνητο, έδειξε ένα πόδι τέλειο, σε πλαστική αρμονία. Αυτό το κορίτσι—σκέφτηκε η Ροζαλία—είναι ανησυχητικό...

Στη στροφή προς τη Βαρυμπόμπη κατέλαβαν, ότι ένα αυτοκίνητο—μια κούρσα κόκκινη—τους παρακολουθούσε:

—Ο γιάτρος!...—ξεφώνισε σ' ένα τόνο χαρούμενο η Ρέα. Αυτή είναι η κούρσα του γιάτρού...

—Ποιανού γιάτρού;—ρώτησε η Ροζαλία.

—Του Ντόλη Βλαντή...—έκαμε, πάντα με μια απόλαση χαράς η Ρέα. Είναι ένας γιάτρος της Λαμίας.

—Και πού το ξέρεις πώς είναι αυτός;—ρώτησε η Ρένα, με κάποια ταραχή στη φωνή της.

—Γνώρισα την κούρσα... Κι' έπειτα τον είδα... να τρέχει... Από την Αθήνα έρχεται πίσω μας...

Της Ροζαλίας δέν της ξέφυγε καθόλου,

ότι η Ρένα κοκκίνισε ως τ' αυτιά με τα τελευταία λόγια της κόρης. Στην Κάτω Βαρυμπόμπη, δέν πήσαν το δρόμο, του Τατοίου. Τράβηξαν κατά την επάνω. Εκεί σταμάτησαν να πάνουν κάτι. Η κόκκινη κούρσα πάντα πίσω τους. Ο Ντόλης—γιατί αυτός ήταν—σταμάτησε πλάι τους:

—Τί ευχάριστη έκπληξι!—είπε πηδώντας από την κούρσα, με ύφος χαρούμενο—ποτέ δέν φανταζόμουν ότι θά σας συναντούσα εδώ...

Η Ρένα, αναποκοκκινισμένη πάντα, τον παρουσίασε:

—Ο κ. Βλαντή.

Η Ροζαλία, που είχε ακούσει τ' όνομά του, στο κοσμοπολιτικό για τη Ρένα, τον μέτρησε μ' ένα βλέμμα, από πάνω ως κάτω. Ο Ντόλης ήτανε κάπως γερασμένος, μά διατηρούσε ακόμα την επιβλητική αντρική ομορφιά του καταχητή—του αγαπημένου των γυναικών. Χαίρετση με χάρι, λυγρός και σβέλτος μέσα στο κομψό, γκρίζο πρώιμο του κοστούμι.

Είχε προσέξει, από την πρώτη στιγμή, η Ροζαλία τον τρόπο που τον κύταζε η Ρέα. Υπήρχε σ' αυτό τον τρόπο κάτι από την έκφρασι μίας γυναικάς σχηματισμένης προς έναν άνδρα επιθυμητό. Ακόμη μεγαλύτερη έκπληξι έκαμε στη Ροζαλία, το ότι όσπου να έτοιμάσει το κατάστημα να συστηθούν κάτι κι' έκαναν ένα μικρό περίπατο προς τα πεύκα για να καλύψουν αυτή την ώρα, ο γιάτρος άφησε να προπορευθού η Ρένα και η Ροζαλία και αυτός ακολουθούσε με τη Ρέα, κουβεντιάζοντας μαζί της, όπως θακανε με μια τέλεια κυρία. Και κάθε τόσο φτάνανε στ' αυτιά της Ροζαλίας τα γέλια της Ρέας, παράξενα, γεμάτα έρεθισμένη χαρά κι' ευτυχία.

Ήτανε μια ακόμα χρήσιμη παρατήρησι που έκανε η Ροζαλία. Η γνωριμία της με το γιάτρο χρησιμοποιε όπως θά δούμε σαν αφορμή για να προχωρήσει στην εξήγησι μερικόν λεπτομερειών που της ζητούσε το γράμμα που έλαβε σε τρεις μέρες από τον πατέρα της. Οι δυο φίλες χωρίστηκαν τώρα με την υπόσχεσι, ότι, αμα η Ροζαλία θαπαιρνε αυτό το γράμμα θά ξανασημείωνε να μιλήσουν. Η Ρένα γύρισε στις δουλειές της με κάτι θετικό, αυτή τη φορά. Έμαθε που έμενε ακριβώς ο πατέρας της Ρέας. Δέ μπορούσε, λοιπόν κι' ο Φάνης να μείνη παρά κάπου εκεί κοντά—επί τέλους στην Αίγυπτο. Είχε τώρα, μ' άλλα λόγια, μια ένδοξη, μια γερή ένδειξι. Δέν ήτανε το χάος και το σκοτάδι όπως πρίν. Υπήρχε ένας μέρος, που με μια έντατικ έρευνα κάτι θά μπορούσε ν' αποδώσει. Ωστόσο ήταν ανυπόμονη. Οάδιε ο Φάνης στη Ροζαλία την άδεια να της φανερώσει το λόγο που δέν έκανε να εξαφανιστεί και το μέρος που έμενε ακριβώς; Αυτή η ερώτησι τη βασάνιζε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄.

Τό ξεγύμνωμα μιάς ψυχής

Επί τέλους ένα τηλεφώνημα της Ροζαλίας έδωσε τέλος σ' αυτή την αγωνία. Είχε λάβει το γράμμα που τόσο περίμεναν από την Αίγυπτο. Η Ρένα την κάλεσε στο κτήμα και το βράδυ της ίδιας ημέρας αντάμωναν και κοιμόντανε στην ίδια κάμαρη σαν αδερφάδες. Η Ρένα, ανυπόμονη, της ζήτησε άμέσως να της διαβάσει το γράμμα. Η Ροζαλία προσποιήθηκε, ότι το είχε ξεχάσει στην Αθήνα.

—Μά, καυμένη—παπαπονήθηκε η Ρένα—αυτό βρήκες να ξεχάσεις;

—Εννοια σου—είπε η Ροζαλία—κι' αν δέν το ξεχνούσα, πάλι δέ θά σου το διάβαζα!...

—Γιατί;—ρώτησε μ' άπορία η άλλη.

—Διαταγή του πατέρα... Ξέρω πώς εργάζεται για την ευτυχία και των δυο σας... και γι' αυτό στην υπόθεσι αυτή του υπακούω τυφλά. Μη στενοχωριέσαι όμως, γιατί έχω τόσα ενδιαφέροντα πράγματα να σου πώ που είναι το ίδιο σαν να σου διαβάσω το γράμμα κι' ακόμη καλλίτερα. —Περιμένο—έκαμε ζεστά η Ρένα—κρέμονται από το στόμα σου.

—Λοιπόν αρχίζω—είπε η άλλη. —Αυτή τη στιγμή ο Φάνης έξερε, ότι δέν τον νομίζεις πιά χαμένο... Ξέρει, ότι σου ανακινώσα πώς βρίσκεται στη ζωή και πώς σε λατρεύει παράφορα, έσένα και την κόρη

σου... Ξέρει ακόμη με πόση συγκίνηση και με τί δάκρυα άκουσε πώς ζή... και με πόση λαχτάρα γύρεψε να μάθης που βρίσκεται για να τρέξης να τον ανταμώσης και να πείσης στην αγκαλιά του σαν τρελλή.

—Σου γράφει ο πατέρας σου—ρώτησε σ' αυτό το σημείο η Ρένα—πώς το άκουσε ο Φάνης αυτό;

—Η χαρά του—μού γράφει—ήταν απεριγράπτη—έκλαιγε σαν παιδί...

—Και δέν είπε να πάω άμέσως να τον ανταμώσω;

—Όχι, αυτό δέν το είπες... Είμαι όμως σίγουρη πως θά το είπης.

—Γιατί όμως αναβάλλεις; Γι' αυτό δέ σου γράφουν τίποτα;

—Όχι... Ίσως όμως να θέλη να πεισθί για κάτι...

—Νά πεισθί για ποιο πράγμα;—ρώτησε η Ρένα, ανήσυχη. Δέ μπορώ να καταλάβω... Και για το άλλο δέν σου γράφουν τίποτα;

—Ποιό άλλο;

—Τό λόγο που τον έκανε να εξαφανισθί.

—Δέν μου γράφουν τίποτα... Μά εγώ φαντάζομαι—ανεύθυνος σου μιλώ τώρα—ότι κι' αυτό εξαρτάται από εκείνο, για το οποίο περιμένει να πεισθί...

—Μου μιλάς σήμερα με γρίφους—έκαμε η Ρένα, απογοητευμένη.

—Δέ φταίω εγώ... Όλο το ζήτημα είναι πολύ ιτελικό και δέν μπορεί να εκφραστή κανείς καθαρά. Αλλά θά σου κάνω μια ερώτησι...

—Ορίστε...

—Δέν ξέρω γιατί αποφάσισε ν' αφήσει τη ζωή του μαζί σου και να εξαφανισθί. Αλλά για οποιοδήποτε λόγο και να τόκανε, προκειμένου τώρα να ξαναβρή κοντά σου και να ξαναζήσετε μαζί δέν είναι φυσικό να θέλη να ξέρη;...

—Τί;—ρώτησε η Ρένα μ' αγωνία.

—Η Ροζαλία χαμήλωσε τη φωνή της και της ψιθύρισε υποδολητικά:

—"Αν είναι η καρδιά σου ελεύθερη...

—Η Ρένα την κύταζε, ξανασμένη, άφωνη. Μετά πολλές, πάρα πολλές στιγμές σιωπής, ρώτησε, σαν ήχος:

—"Αν είναι η καρδιά μου ελεύθερη; Τί έχει να πη αυτό;

—Η Ροζαλία πήρε το πιό σοβαρό της ύφος:

—Μιλήσαμε πάντα ειλικρινά οι δυο μας. Έτσι θέλω να μιλήσουμε και σήμερα. Καταλαβαίνεις, αγαπητή μου, ότι, προκειμένου να ξαναρχίσετε τη ζωή μαζί, θά χρειάζονταν τα θεμέλια να ήτανε γερά και καθαρά... χωρίς τίποτα πιά, που θά

μπορούσε να υποσκάψη και να κάμη σαθρά αυτά τα θεμέλια.

—Αυτό το καταλαβαίνω...—είπε άτονα η Ρένα—την ερώτησι για την καταστασι της καρδιάς μου δέν καταλαβαίνω.

—Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ—έκαμε ζεστά η Ροζαλία—και θά έχης ασφαλώς καταλάβει με πόσο ενδιαφέρον εοαζόμαστε κι' εγώ κι' ο πατέρας μου για να ξαναφέρουμε το Φάνη στη ζωή και κοντά σου. Δέν θά με παρεξηγήσεις, λοιπόν, για ό,τι θά σου πώ.

—Λέγε ελεύθερα... δέν πρόκειται να σε παρεξηγήσω, ότι κι' αν πης.

—Πρό ημερών, ενώ πηγαίναμε στη Βαρυμπόμπη, η Ρέα παρετήρησε ξαφνικά, ότι μάς παρακολουθούσε με την κούρσα του ο γιάτρος Ντόλης Βλαντής. Πιστεύεις, ότι αυτό ήτανε κάτι τυχαίο... μια απλή σύμπτωση;...

—Γιατί ρωτάς;—ρώτησε η Ρένα, βαθεία ταραγμένη.

—Γιατί έχω την αντίθετη εντύπωσι... "Ότι σε παρακολουθούσε απ' αυτή τη στιγμή που έφυγες από το κτήμα σου για την Αθήνα...

—"Από τί το συμπεραίνεις;—ρώτησε πάλι η Ρένα, με μεγαλύτερη ταραχή.

—Θά σου το πώ ξεκάθαρα...—έκαμε θαρρετά η Ροζαλία. Δέν έχεις ακούσει ποτέ, ότι σου τον έχουν φορτώσει για φίλο; Και δέν είναι κάτι που θά μπορούσε κανείς να το αποκλείσει άσχητη. Έχει γοητευτική εμφάνισι. Είναι από τους τύπους που άρσουν στις γυναίκες.

Της Ρένας τα μάτια βούρκωσαν και τα δάκρυά της άρσιαν να κυλούν στα μάγουλά της. Η Ροζαλία τη λυπήθηκε. Άπλωσε το χέρι, της χαίδεψε τα μαλλιά και τη ρώτησε τρυφερά:

—Τί έχουν να πουν αυτά τα δάκρυα; Είναι «ναί»;

—Η Ρένα κούνησε το κεφάλι προς τα κάτω. Παραδέχτηκε ότι είχε κι' αυτή ακούσει άόριστα πώς της φόρτωναν το γιάτρο.

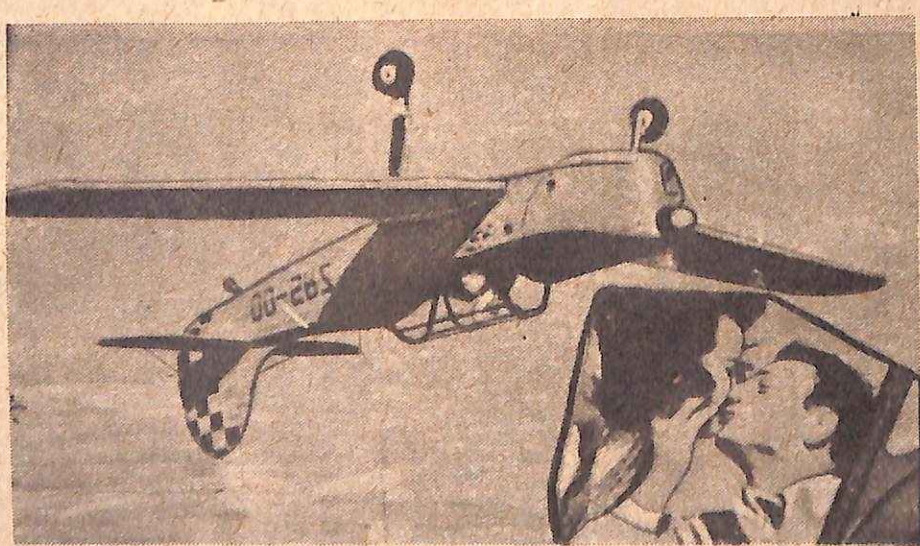
—Και ο κόσμος δέν έχει άδικο—πρόσθεσε με μισή φωνή, συντριμμένη—θαυμάζω πώς τόχει μαντέψει.

—Είναι τόσο δύσκολο να κρυφτούν μεχρι τέλους αυτά τα πράματα! Κι' εξακολουθείτε να βλέπετε;

—"Αρα... πολύ άραιά—μολόγησε, ανόμεσα στα κλάματα της η Ρένα—τόν έχω βγάλει από την καρδιά μου... όχι όμως ακόμη κι' από το πετσί μου!

Και έσπασε σ' ανασυλλητά, γέρνοντας στο στήθος της φίλης της. Πέρασαν λίγα λεπτά, ώσπου να μπορέσει ν' αρχίσει την οδυνηρή της εξομολόγησι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



ΡΕΚΟΡ ΑΝΑΠΟΔΗΣ ΠΤΗΣΕΩΣ

Ο Γάλλος πιλότος Λεόν Μπιανκότο κατέρριψε πρό ημερών το παγκόσμιο ρεκόρ ανάποδης πτήσεως πετώντας επί 1 ώρα και 16 λεπτά το αεροπλάνο ανεστραμμένο, όπως το βλέπετε στη φωτογραφία μας. Ο Μπιανκότο που το όνειρό του ήταν πάντα να πετάει, περιμενε με αγωνία την απελευθέρωσι της πατρίδας του για να μπορέσει να το πραγματοποιήσει. Θά διερωτηθήτε ασφαλώς σε τί χρησιμεύει η ανάποδη αυτή πτήσι. Ο Μπιανκότο λοχυρίζεται πώς ένας πιλότος που μπορεί να πετά άρκετη ώρα στη θέσι αυτή, δέν πρόκειται ποτέ να χάσει την ψυχραιμία του και τον έλεγχο του αεροπλάνου του, διειδήστε κι' αν του συμβή, γιατί η ανάποδη πτήσι είναι για ένα πιλότο η μεγαλύτερη δοκιμάσι.



ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΛΣ ΣΑΣ

Τα ποδήλατα της θάλασσας κυκλοφορούν έφετος εύρυστα στα ακρογιαλίες και πρό παντός στις λίμνες και τα ποτάμια της Ευρώπης. Ο τύπος της φωτογραφίας μας είναι ο πιό προκτικός απ' όλους. Εκτός από τους πλωτήρες, που του εαφαλίζουν μια σταθερή παραμονή στην επιφάνεια του νερού, έχει και μεγάλους τροχούς, που επιτρέπουν στον ανασάτη του να βγαίνει στην ξηρά, χωρίς να κατεβή από το ποδήλατο. Το μεγάλο πλάτος του τροχού επιτρέπει στους λουόμενους να μετακινούνται με ευχέρεια και πάνω στην άμμο.



Οι καλλιτέχνες περιμένουν με αγωνία τις εφημερίδες με τις κριτικές...

ΟΙ ΕΠΤΑ "ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ,"

Από την κριτική τους εξαρτάται ή επιτυχία των θεατρικών έργων

Στις πρεμιέρες των θεατρικών έργων του Μπροντγουάι, οι κριτικοί, οι ηθοποιοί, οι συγγραφείς, οι σκηνοθέτες, οι χρηματοδότες και οι άλλοι παράγοντες του έργου, δε νοιάζονται και πολύ για τα χειροκροτήματα του κοινού. Κυριάζουν, όμως, ανήσυχοι στην πρώτη σειρά των καθισμάτων, όπου κάθονται και παρακολουθούν την παράσταση του έργου έπτά συνήθως ανεκφράστοι άντρες...

Αυτοί είναι οι «δικτάτορες του Μπροντγουάι», όπως είναι πιο γνωστοί οι κριτικοί των έπτά μεγάλων εφημερίδων της Νέας Υόρκης.

Μετά τη βραδυή παράσταση, όλοι οι παράγοντες του έργου μαζεύονται στο εστιατόριο «Σάρντι» και περιμένουν ανυπόμονα τις πρωινές εφημερίδες — που η πρώτη κυκλοφορεί μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Μόλις φτάσουν τα φύλλα, οι καλλιτέχνες καταβροχθίζουν κυριολεκτικά τις κριτικές, για να δουν αν το έργο τους πρόκειται να κρατήσει πάνω στη σκηνή, ή αν θα χρειαστεί να αναζητήσουν δουλειά σε άλλο θέατρο...

Είναι αποδεχθέν, ότι οι γνώμες που θα εκφέρουν από τις στήλες τους οι έπτά αυτοί κριτικοί για κάθε καινούριο έργο, επηρεάζουν αφάνταστα τις εισπράξεις του θεατρίου. Οι στατιστικές, που υπάρχουν σχετικές, αποδεικνύουν, ότι, στα 95% των περιπτώσεων, το πολύ κοινό συμφωνεί με τη γνώμη των έπτά «δικτατόρων του Μπροντγουάι».

Αν οι έπτά δικτάτορες καταδικάσουν ένα έργο, ο θεατρώνας αναγκάζεται να το κατεβάσει σε πολύ μικρό διάστημα — συνήθως δυο βδομάδες μετά την πρεμιέρα. Βέβαια, δε μπορεί κανείς να πει πως οι κριτικοί δεν πέφτουν έξω. Οι αντίπαλοί τους αναφέρουν χαρακτηριστικά το έργο «Ισλαμικό Ρόδο», που, αν και οι κριτικοί το καταδίκασαν, παιζόταν επί πέντε χρόνια και πραγματοποιήσε 2.327 παραστάσεις — μοναδικό ρεκόρ για την εποχή του.

Αν, αντίθετα, οι μεγάλοι κριτικοί αποφανθούν ευνοϊκά, το έργο παραμένει στη σκηνή και πραγματοποιεί μεγάλα κέρδη. Συνήθως, τα θεατρικά έργα που αντέχουν περισσότερο από δυο μήνες στη σκηνή, όχι μόνον προσφέρουν κέρδη, αλλά γυρίζονται σε φιλμ ή μεταδίδονται από την τηλεόραση.

Από τα 24 έργα που παίζονταν στο Μπροντγουάι, τον περασμένο Ιανουάριο, τα 19 είχαν αγοράσει τη άπο κινηματογραφικές εταιρείες ή σταθμούς τηλεόρασης. Από τα υπόλοιπα, το ένα ήταν μία μουσική κωμωδία χωρίς υπόθεση, κατάλληλη για τον κινηματογράφο, τα δύο επρόκειτο να κατεβούν και τα άλλα δεν ήταν κατάλληλα, λόγω του περιεχομένου τους.

Η τεράστια επιρροή που έχουν οι έπτά κριτικοί στο κοινό — και στο θεατρικό κόσμο — οφείλεται βέβαια στην αξία τους. Περισσότερο, όμως, όπως άλλωστε αναγνωρίζουν και οι ίδιοι, οφείλεται στο γεγονός, ότι οι εφημερίδες, όπου κάνουν τις κριτικές τους, είναι οι μεγαλύτερες και οι εγκυρότερες της Νέας Υόρκης.

Ακριβώς, επειδή διαθέτουν τεράστια επιρροή, οι «7 δικτάτορες του Μπροντγουάι» δέχονται «σφοδρά πυρά» από όλες τις πλευρές του θεατρικού κόσμου, που τους κατηγορεί για προκατάληψη, έλλειψη παρατηρητικότητας, άγνοια του θεάτρου και άλλα. Και πάλι τα στατιστικά στοιχεία, όμως, αποδεικνύουν, ότι οι κατηγορίες αυτές είναι άδικες. Γιατί οι κριτικοί επαινούν πολύ περισσότερα έργα, από όσα γίνονται «επιτυχίες» κάθε χρόνο.

Αυτό, βέβαια, δεν έμπο- δίζει, θεατρικούς επιχειρηματίες, συνθέτες, συγγραφείς και ηθοποιούς να κηρύσσουν τον πόλεμο στους έπτά δικτάτορες. Συνήθως, όμως, αναγκάζονται να συνθηκολογήσουν. Ο θεατρώνας που ανέβασε την «Ιωάννα της Λωρραίνης» στο Μπροντγουάι, είχε απειλήσει, ότι δε θα άφηνε τους

κριτικούς να παρακολουθήσουν την πρεμιέρα. Την τελευταία στιγμή, όμως, πείσθηκε, ότι αυτό θα ήταν είν βάρος του και τους έστειλε τις καθιερωμένες προσκλήσεις. Οι κριτικοί έγραψαν ευνοϊκά και το έργο παίχτηκε για πολύ καιρό, ώσπου η πρωταγωνίστρια Ιγκριντ Μπέργκιαν σταμάτησε τις εμφανίσεις της, λόγω ανέιλημένων υποχρεώσεων.

Τα έργα, όπου συνήθως πέφτουν έξω οι «έπτά δικτάτορες του Μπροντγουάι», είναι οι μουσικές κωμωδίες. Κι' αυτό γιατί, κι αν οι κριτικές δεν είναι ευνοϊκές, το κοινό πηγαίνει είτε για να δει μία αγαπημένη του ηθοποιό, είτε για να ακούσει ένα δημοφιλές τραγούδι ή για κάποιον παρέρμοιο λόγο, που οι κριτικοί δε μπορούν να προβλέψουν.

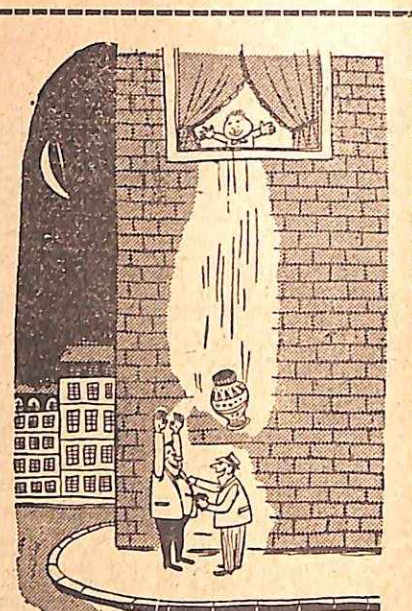
Όλοι, πάντως, οι παράγοντες του αμερικανικού θεάτρου, αναγνωρίζουν στους σημερινούς κριτικούς ένα σοβαρό προσόν: ότι δεν καταφεύγουν σε δυσμενείς κριτικές έναντι των ηθοποιών, αλλά περιορίζονται να εκφέρουν την προσωπική τους γνώμη αν το έργο είναι καλό ή όχι και αν αξίζει τον κόπο να το δει ο θεατής. Η δουλειά τους είναι αρκετά δύσκολη, όταν σκεφτεί κανείς πόσο λίγο καιρό έχουν στη διάθεσή τους οι έπτά δικτάτορες για να βγάλουν τις αποφάσεις τους. Από τις δέκα και μισή το βράδυ, που τελειώνει η παράσταση, ως τις δώδεκα και τέταρτο, πρέπει να έχουν παραδώσει γραμμένη την κριτική τους, που αποτελείται από 400—800 λέξεις και που περιγράφει την υπόθεση του έργου, αναλύει την παράσταση και κριτικάρει το νόημά του.

Όταν θέλουν να δείξουν πόσο αντικειμενικοί είναι στις κριτικές τους οι «έπτά δικτάτορες» του Μπροντγουάι, οι φίλοι τους αναφέρουν μία παλαιότερη περίπτωση, όπου δυο από αυτούς είχαν λάβει μέρος στο ανέβασμα δυο έργων — ο ένας ως σκηνοθέτης και ο άλλος ως συγγραφέας.

Οι συνάδελφοί τους ήταν αρκετά αυστηροί στις κρίσεις τους — γεγονός που δικαιολόγησαν και οι δυο κριτικοί. Το κοινό, ωστόσο, δε συμφώνησε μαζί τους και υποστήριξε αρκετά και τα δυο έργα.

Ελληνες ο πρωταθλητής της μακροχρονεφαγίας

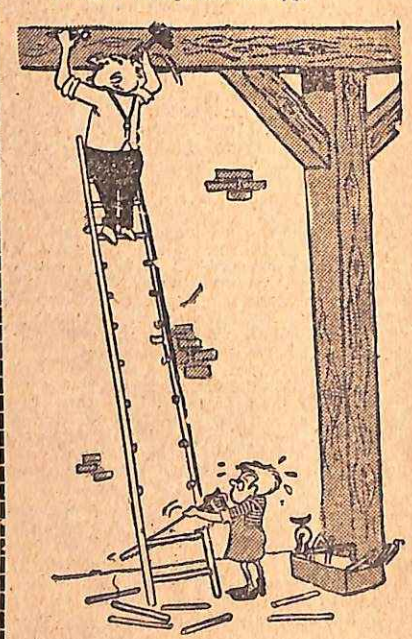
Ξέρετε ποιος είναι ο μεγαλύτερος... μακαρονοφάγος του κόσμου; Όχι κανείς! Τελός, όπως θα νομίσετε ίσως, άλλ' ένας συμπατριώτης μας, 22 χρονών, ονόματι Φάνης Κωσταδίμας, που σπουδάζει υφαντουργική στην Αγγλία! Το αγγλικό περιοδικό που δημοσιεύει το κατόρθωμά του, αναφέρει ότι έφαγε μέσα σε μία ώρα σπαγγέτι συνολικού μήκους 300 μέτρων και ανακινήθηκε έτσι παγκόσμιος πρωταθλητής της μακαρονοφαγίας. Ο διαγωνισμός έγινε στην πλατεία της αγοράς του Χάιντελφιλντ. Ο νικητής κέρδισε... ένα πακέτο μακαρόνων βάρους 6 κιλών!



— Πρώτη φορά βλέπω άνθρωπο να τον κλέβουν και να γελάει!



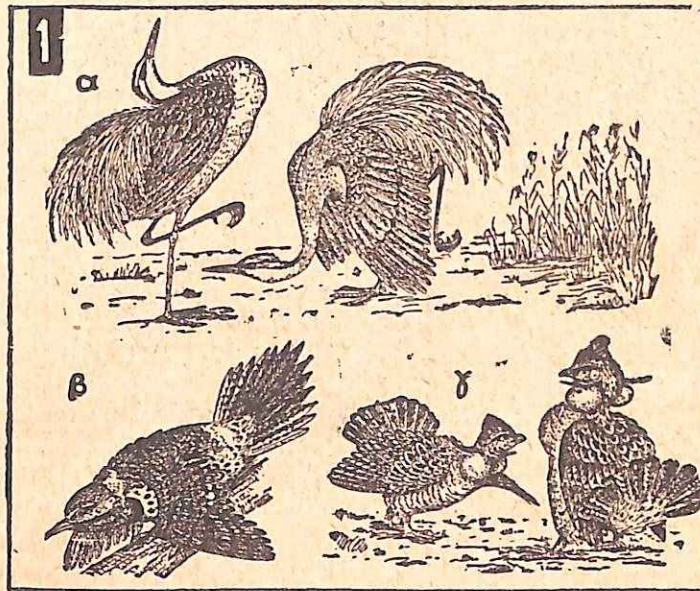
Ατυχος αλεξιπτωτιστής.



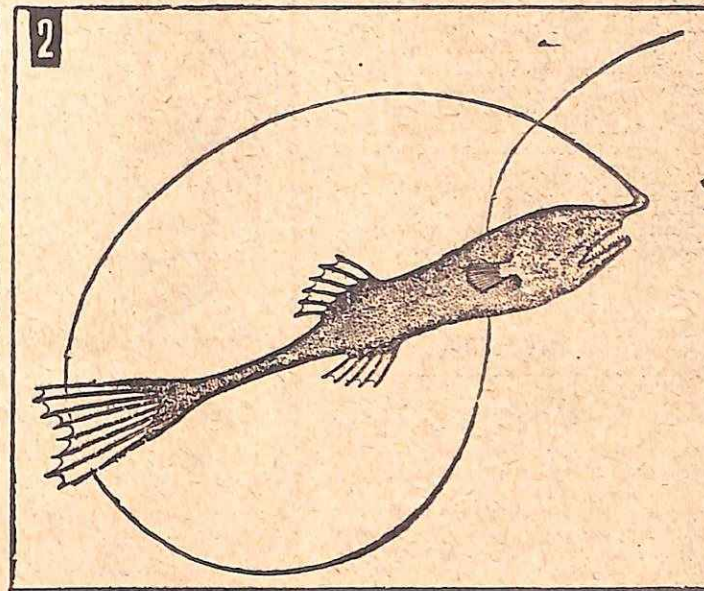
— Πάλι σναλίζεις τα εργαλεία;... Τώρα θα κατέβω να σε κανονίσω!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Όπως μας τα παρουσιάζουν διάσημοι φυσιοδίφαι

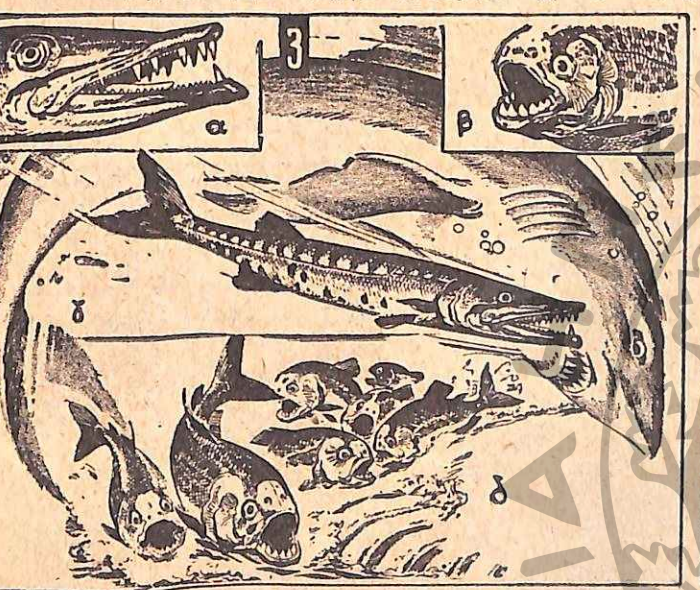


1) ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ: Πολλά πουλιά, ακόμα και από τα πιο γνωστά μας, μεταβάλλονται την εποχή των έρώτων τους, σε χορευτές, με αξιοθαύμαστο ταλέντο. Τα αρσενικά ιδίως κάνουν επίδειξη του ταλέντου τους μπροστά στα θηλυκά και προσπαθούν να τα κατακτήσουν με τη χάρη και την επιδεξιότητά τους. Μερικές φορές, όπως συμβαίνει με τους γερανούς, η θηλυκιά δεν αρκείται στο να παραμείνει απλώς θεατής, αλλά παίρνει κι' αυτή μέρος στο χορό. Α) Το αρσενικό κάνει πρώτα δυο γύρους γύρω από τη θηλυκιά, τη χαιρετά κατόπιν με μία έδραφια υπόκλιση και τινάζεται ακολουθώντας στον αέρα. Η θηλυκιά χαιρετά κι' αυτή με τη σειρά της κι' αρχίζει τα χοροπρόγραμμα. Μερικές φορές το χορό αυτό είναι τόσο ρυθμικές και αρμονικές, ώστε θυμίζουν ένα μαρκισίο και μία μαρκισία, που χορεύουν με μεγαλοπρέπεια ένα μενούετο. Β) Έγκατεστημένη στο βάθος μιας τρύπας, που βρίσκεται στον κορμό μιας μηλιάς και που της χρησιμεύει για φωλιά, η θηλυκιά ενός άλλου πουλιού, του χρυσού δρυκολάπτη, παρακολουθεί με ενδιαφέρον το χορό του συζύγου της, που κάνει χί-



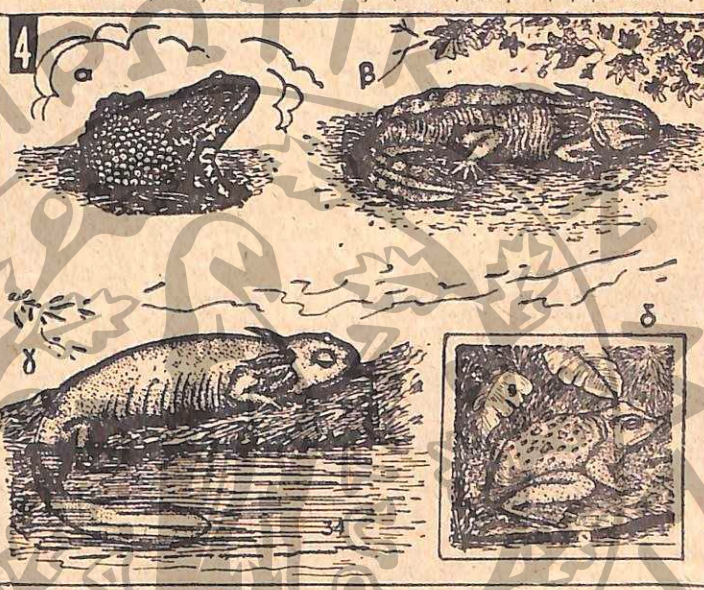
λιες-δυο φιγούρες για να τη διασκεδάσει και να τη γοητεύσει. Γ) Ο «έρωτιδεύς των λειβαδιών» επιδίδεται κι' αυτός σε παράξενους ρυθμικούς χορούς κατά την εποχή των έρώτων του. Το ζευγάρι προσγειώνεται σε μία γυμνή έκταση και εκεί στήνει το χορό. Ο αρσενικός σηκώνει και ανοίγει την ούρά του, τεντώνοντας συγχρόνως τα φτερά του προς τα κάτω. Για να κάνει δε περισσότερη εντύπωση, φουσκώνει τα χρυσά φτερά του λαιμού του και τον αερόδαμο του στήθους του, μέχρι που να φτάσει το μέγεθος πορτοκαλιού!

2) ΤΟ ΨΑΡΙ-ΨΑΡΑΣ: Στα βάθη του Βορ. Ατλαντικού ζή ένα μικρό ψάρι, το οποίο το μήκος του σώματος φτάνει τους 15—20 πόντους. Η μύτη του ψαριού αυτού καταλήγει σε μία τεραστία κεραία, που έχει τριπλάσιο μήκος από το σώμα του και που του χρησιμεύει για να πιάνει ψάρια, τα οποία είναι συνήθως μεγαλύτερα απ' αυτό. Ο «ψαράς» αυτός του βυθού, με το σώμα του μισοκρυμμένο μέσα στην άμμο, τυλίγει το θήραμά του με την κεραία του και το κατευθύνει άμεσα στο στόμα του, προικισμένο με τρομερά δόντια.



3) ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ: Τα τρομερά δόντια και η αγριότητά τους, κάνουν το «Μπαρρακούτα» (Α) και το «Πιράνα» (Β), να χαρακτηρίζονται δικαίως οι «δολοφόνοι» του βυθού. Σωστή τίγρις της άβυσσου, το «Μπαρρακούτα», επιτίθεται σ' όποιο ψάρι βρεθεί μπροστά του, ακόμα και σε καρχαρία δεκαπλάσιου μεγέθους απ' αυτό (Γ). Το «Πιράνα» πάλι, που ζή κατά προτίμησι μέσα στα νερά του Αμαζονίου, είναι ο φόβος και ο τρόμος των μικρών ψαριών. Τα άδηλα αυτά ψάρια ζουν συνήθως σε αγέλες και κυκλοφορούν πάντα σμέ το στόμα ορθάνοιχτο, καταβροχθίζοντας ό,τι βρούνε (Δ).

4) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ: Α) Ο «βάτραχος-μάμμος» της Ευρώπης, μόλις κάνει τ' αυγά του, τα κολλάει πάνω στην πλάτη του και τα σέρνει μαζί του, ως τη στιγμή που θα καταλάβει πως τα μικρά του είναι έτοιμα να βγουν απ' αυτά. Πηγαίνει τότε σε κάποιο έλος και αφήνει εκεί το κομπολόι των αυγών, που κρατούσε τόσες



μέρες πάνω του με χίλιες-δυο προφυλάξεις. Από τη στιγμή εκείνη, τα αυγά εγκαταλείπονται στην τύχη τους. Β) Το «Αεολότλ» είναι μία μεγάλη σαλαμάνδρα, που ζή συνήθως μέσα στο νερό και γι' αυτό έχει σπάραχνα. Όταν όμως το βατραχειόδες αυτό συλληφθεί και κλεισθεί σε κάποιο ζωολογικό κήπο, τότε τα σπάραχνα του μεταβάλλονται σιγά-σιγά σε πνεύμονες και γίνεται έτσι μία σαλαμάνδρα της ξηράς, που δε θέλει πια να ξαναγυρίσει στο νερό. Γ) Ο «Διαβ'λάκος» του Βούρκου, που συναντάται μόνο στις Ην. Πολιτείες, στην ίδια αυτή περίπτωση, αποκτά πνεύμονες, αλλά διατηρεί και τα σπάραχνα του. Δ) Όταν η «Πίπα», ένας βάτραχος της Βορ. Αμερικής, γεννήσει τ' αυγά της ο αρσενικός τα τοποθετεί με προσοχή μέσα στις τρύπες που υπάρχουν στην πλάτη της σφύρας του. Τα αυγά παραμένουν εκεί ως την εκκόλαψή τους και τα μικρά βατραχάκια δεν εγκαταλείπουν τη μητέρα τους παρά μονάχα όταν δεν έχουν πια την ανάγκη της.

'Από την παλιά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παράξενα περιστατικά

— Στά 1885, ενώπιον των καθηγητών της Ιατρικής Σχολής, έδωσαν εξετάσεις ο κ. Σπύρος Μερκούρης και Δημ. Μαλάκης και έλαβαν την άδεια να εξασκούν το επάγγελμα του Ιατρού με τον βαθμόν «λίαν καλώς». Ο Σπύρος Μερκούρης έγινε, στα 1893, διευθυντής του Δημοτικού Νοσοκομείου «Ελπίς» της οδού 'Ακαδημίας και κατόπιν δημάρχος 'Αθηνών.

— Στά 1897, ο καφεπώλης Δ. Πετσάλης πωλούσε φάρμακα με τα οποία θεράπευε χωρίς πόνο, τη σπληνία, τη λιθίαση, το άσθμα, τα χελώνια, τους ρευματισμούς, τη δύσπνοια, τη χρομή και άλλα. 'Ακόμη θεράπευε την επιληψία, τον καταρράκτη, βαρηκοΐα, τους κάλους, το νευρικό πονοκέφαλο. Όλα αυτά δωρεάν και υπ' εὐθύνην του. Στο τέλος έλεγε: «Σπύσατε! Σπύσατε! Ζητήστε με στο καφενείο μου ή «Λακωνία», Θρασίον.

— Στά 1899, υπήρχαν σ' όλη την Ελλάδα, 142.000 άλογα, σκυλιά φορολογούμενα 25.000, γαϊδάρια 43.000 και... καμήλες 100!

— Σε μία αθηναϊκή έφημερίδα του 1914, δημοσιεύτηκε το έξης «Κοινωνικό»: «Εορτάζει σήμερα ο χαριτωμένος μικρός του διευθυντού του «Χρόνου» Κ. Χαϊροπούλου, Χριστόδουλος. ΟΙ συντάκται και το προσωπικόν του «Χρόνου», εύχονται στον λαμπρόν Λαλάκη χρονία πολλά».

— ΟΙ 'Αθηναίοι του 1900, σύμφωνα με την τότε στατιστική, ήταν συνολικά 150.000,δεν έτρωγαν δέ ούτε 8.000 οκάδες κρέας την ημέρα!...

— Στά 1883, ο Νικ. Παπαδόπουλος είχε φέρει από τη Νέα Υόρκη καθαρό πετρέλαιο, που φώτιζε καλύτερα από το φωταέριο, και το πουλούσε σ' ένα κατάστημα άποικισμών της... λεωφόρου Σωκράτους, αντί 18 δραχμών και 5 λεπών το κιβώτιο!...

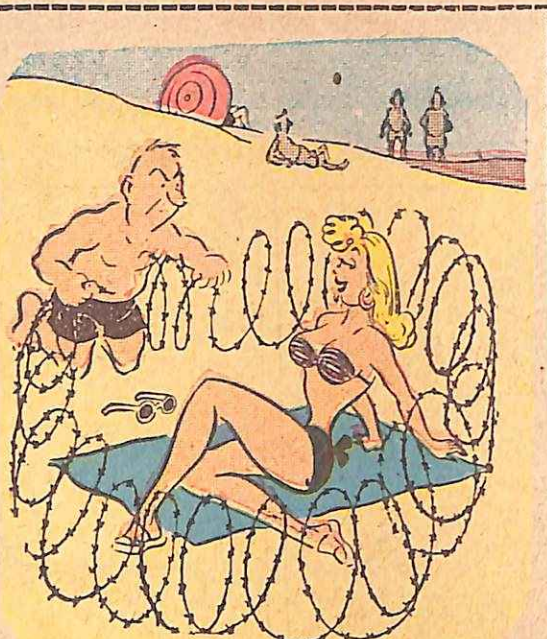
— Στά 1901, είχε επίσκεψή την 'Αθήνα ή άνεψιά του βασιλέως Όθωνος, πριγκίπισσα της Βαυαρίας Θηρεσία, ή οποία καταγινόνταν με την ανθρωπολογία κι' είχε σπουδαία συλλογή κρανίων. Κατά την εδω διαμονή της επίσκεψτηκε το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας και εξέφρασε την έπιθυμία ν' άποκτήσει κι' ένα έλληνικό κρανίο. Ο διευθυντής όμως του μουσείου Κ. Στεφάνου, της απάντησε: «Υψηλοτάτη, φροντίστε αν είναι δυνατόν, να προμηθευήτε κανένα απ' έξω, γιατί εδω,ότι εισέρχεται, δεν εξέρχεται!».

— Στά 1884, τα θεατρικά προγράμματα των αθηναϊκών έφημερίδων έγραφαν: «Θέατρον 'Αθηνών». Σήμεραν πρώτη παράστασις. Θά παιχθ ή «Ο Τροβατόρος»!

— Στά 1897, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Κόντος, όταν έμαθε, ότι κάποιος δάσκαλος συνήθιζε στις όμιλίες του να όρκίζεται πάντα «σε ό,τι έχει Ιερόν», δέ μπόρεσε να κρατηθ ή και έλεπε σε κύκλο συναδέλφων του: «Ο δάσκαλος αυτός ένα Ιερόν έχει: το Ιερόν όσπου του και γι' αυτό έχει δικίο να όρκίζεται πάνω σ' αυτό!».

— Στά 1884, ένα άρωλογοπωλείο της οδού Σταδίου είχε φέρει ρολόγια, που είχαν πάνω στην πλάκα τους τις εικόνες του βασιλέως Γεωργίου Α' της βασιλείας «Όλας, του διαδόχου Κωνσταντίνου και των κατά καιρούς πρωθυπουργών της Έλλάδος. Τη μεγαλύτερη ζήτηση είχαν τα ρολόγια με την εικόνα του Χ. Τριkouπ ή, που έγιναν ανάρπαστα.

— Στά 1862, ή κατοικοκυνη στήν όδω Μητροπόλεως, κυρία Σαρρή, κατήγγειλε στήν άστυνομία, ότι το βραδυ της Μεγάλης Παρασκευής που βρισκόταν στήν εκκλησία, είχαν μπή κλέφτες στο σπίτι της και της είχαν κλέψει ένα...τηγάνι, ένα ταψι και 10 άρνιθες!



— Έν τάξει! Τώρα θα πάω να σου φέρω το παγωτό!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ

Μ' άρέσουν τα μαλλιά σου, χτενισμένα
μ' άφέλειες που δίνουν τη χαρά,
μ' άρέσουν τα μαλλιά σου δεμένα
στο πίσω μέρος, μ' αλόγουρα...
Μ' άρέσουν όταν τάχης προς τα έπάνω
με χτένισμα λιγάκι φουσκωτό
και θάβελα τις ώρες μου να χάνω,
μονάχα τα μαλλιά σου να κυττάω.

*

Πώς ξέρεις να χτενίζης τα μαλλιά σου
και πότε τάχεις έτσι φουντωτά
που δίνουν άλλο τόνο στη θωρία σου
κι' άλλοτε πάλι, ξέπλεκα, χυτά...
Και πάντα στο στολίζουν το κεφάλι.
άλλοτε πουόκλες κι' άλλοτε χωρίστρα
στη μέση που σου πάει... κι' άλλοτε πάλι
στο πλάι, όμορφούλα μου τσακίστρα.

*

Μ' άρέσουν τα μαλλιά σου. Τά κυττάζω
και πάντα κάτι νέο θα τού βρώ
που όσο το βλέπω κι' όσο το εξετάζω
θαρωρ πώς βρίσκω ένα θησαυρό...
Μ' άρέσουν τα μαλλιά σου... Μά τι τάξι
τά έχεις χτενισμένα αληθινά
και πότε βλέπω πουόκλες το μετάξι
και πότε φουντωτό, με τυραννά...

*

Πότε σου κρύβουν το ένα μόνο αυτί σου
και κάποτε τα δύο... κι' όμολογώ
πώς θάβελα να είμαι κοιμητός σου
εγώ να σε χτενίζω, μόνο εγώ.
Μ' αυτό το χτενισμό σου ή μ' έκεινο
να θέλω πάντα να καταπαιστώ
και θάβελα και χτένι σου να γίνω
τά όμορφα μαλλιά σου να βαστώ.

*

Μ' άρέσουν τα μαλλιά σου... Και πιστεύω
—τί άλλη εύτυχία να φανταστώ;—
πώς θάβελα και να τ' ανακατεύω
να πιάνω το μετάξι το κρουστό...
Μ' άρέσουν τα μαλλιά σου... και άς μιάθ
παιδί μου, ό κόσμος όλος κι' ό ντουινιάς
μια τρίχα απ' το μαλλιά σου αν πάθι,
εγώ, θά γίνω, άγάπη μου, φονιάς...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Το θαλάσσιο νερό ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ!

ΟΙ τονωτικές και διεγερτικές ιδιότητές του

«Αν έχετε την εύτυχία να μένετε κοντά στη θάλασσα, μην ξεχνάτε ότι το θαλάσσιο νερό θα σας προσφέρει πολύτιμες ύπηρεσίες και θα σας υποβοηθήσει στις φροντίδες σας για την όμορφιά σας.

Η ζωή, μας λένε οι έπιστήμονες, πρωτοεμφανίστηκε στη θάλασσα. Όλα τα όργανα του σώματός μας εξ άλλου, έκολυμπάνε μέσα σε άλατισμένο νερό κι' οι γαστροί, όταν θέλουν να ενισχύσουν έναν εξασθενημένο οργανισμό, καταφεύγουν στους τεχνητούς φυσιολογικούς όρους, που δεν είναι τίποτε άλλο από άλατισμένο νερό. Γιατί, λοιπόν, πρέπει να μάς εκπλήξη το ότι το νερό της θάλασσας κάνει επίσης καλό στην έπιδερμίδα;

ΟΙ κυριότερες χρήσεις του άλατισμένου νερού είναι οι ακόλουθες:

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ: Το θαλάσσιο νερό έχει εξαιρετικές αντιφλογιστικές ιδιότητες και πολλοί γιατροί το θεωρούν ανώτερο από όλες τις λουσιών και τα άλλα είδη παρασκευάσματα που προσφέρονται στο εμπόριο για τα μάτια. Ένα τοπικό λουτρό πρωί και βράδυ με θαλάσσιο νερό (θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα ειδικό σκεύος από καουτσούκ ή πλαστική ουσία) θα ξεκουράσει τα μάτια σας και θα εξαφανισή τις μικρές ρυτίδες που σχηματίζονται στις άκρες των βλεφάρων. Έπι πλέον θα τα τονώσει και θα τα κάμνι να λάμπουν. Το λουτρό αυτό θα εξυπηρετήσει ιδιαίτερος έκεινες που έχουν άτονα μάτια.

Είναι αυτόνóητο ότι το νερό που θα χρησιμοποιήσετε θα πρέπει να είναι πολύ καθαρό. Στην άνάγκη, θα το περάσετε δυό ή τρεις φορές από ένα φίλτρο (μπορείτε π. χ. να βάλετε ένα στρώμα από βαμβάκι άνάμεσα σε δυό γάτες). Πρέπει επίσης να είναι φρέσκο, δηλαδή να το έχετε άντλησει πρόσφατα. Μή χρησιμοποιήσετε ποτέ νερό που έμεινε πάρα πάνω από 12 ώρες.

Αν δεν έχετε την εύχέρεια να πάρετε νερό από τη θάλασσα, θα διαλύσετε δυό κουταλιές της σούπας γνήσιο θαλάσσιο άλάτι μέσα σ' ένα κιλό νερό.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ: Το λουτρό μέσα σε θαλάσσιο νερό άναζωογονεί την έπιδερμίδα των χεριών και την κάνει μαλακή και άπαλή. Θα το ζεστανέτε προηγουμένως και θα βυθίσετε μέσα σ' αυτό τα χέρια σας επί 20 λεπτά. Όσο περισσότερο ζεστό μπορείτε να το άνεχθήτε, τόσο το καλύτερο. Θα σαπουνίσετε κατόπιν τα χέρια σας με ζεστό νερό.

Σε περίπτωση που δεν έχετε την εύχέρεια να πάρετε νερό από τη θάλασσα, θα βάλετε 100 γραμμάρια θαλάσσιο άλάτι σ' ένα κιλό νερό που κοχλάζει και θα το αφήσετε να βράση επί 5 λεπτά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ: Θά σας κάμουν πολύ καλό οι έντριβές με θαλάσσιο νερό, είτε χλιαρό είτε κρύο. Οι έντριβές αυτές πρέπει να είναι εξαιρετικά έντονες. Θά τις συνεχίσετε όσπου το νερό να εξατμισή τελείως. Τονώνουν την έπιδερμίδα, άναζωογονούν τα κύτταρα και παρέχουν ένα αίσθημα ευέξιας και ευφορίας.

Μπορείτε να κάνετε αυτές τις έντριβές μία ή δυό φορές την εβδομάδα, ιδίως το βράδυ πριν από την κατάκλιση.

Αντί για θαλάσσιο νερό, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε συνηθισμένο νερό στο όποιο θα διαλύσετε θαλάσσιο άλάτι (50—60 γραμμάρια μέσα σ' ένα κιλό).

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΙΣΜΑΤΟΣ: Θά ρίξετε στο νερό του μπάνιου σας μία φορά το μήνα 2 κιλά άλάτι (ή 1 κιλό μαγνησία) και θα μείνετε μέσα σ' αυτό ένα τέτατο. (Το νερό πρέπει να είναι πολύ ζεστό). Θά σκουπισθήτε κατόπιν και θα πρέζετε να πέσετε στο κρεβάτι σας. Τα σκεπασμάτα σας πρέπει να είναι αρκετά βαρεία. 'Ακόμη και το καλοκαίρι θα σκεπασθήτε με μία ή δυό μάλλινες κουβέρτες. Θά προκαλέσετε έτσι μία άφθονη επίδραση, που θα σας άπαλλάξη από τις τοξίνες, τα μεταλλικά άλατα κλπ.

Αντί για άλάτι, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε θαλάσσιο νερό που θα το ζεστανέτε προηγουμένως. Αν έχετε άδύνατη καρδιά, θα αποφεύγετε αυτό το μπάνιο. Άλλα και στο συνηθισμένο μπάνιο σας μπορείτε να ρίχνετε μία φοχτά χούφτα μαγειρικό άλάτι. Θά προκαλέσετε έτσι μία ευχάριστη διέγερση και ταυτόχρονα θα τονώσετε την έπιδερμίδα σας.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ: Ένα ζεστό ποδολούτρο με θαλάσσιο νερό θα σας ξεκουράσει έπειτα από μία κουραστική ημέρα.

Το ποδολούτρο αυτό μπορείτε να το κάμτε επίσης με συνηθισμένο νερό, με 2—3 κουταλιές της σούπας άλάτι.

Η οικονομική μου κατάσταση δεν ήταν ποτέ περίφημη, κάθε άλλο μάλιστα. Η τσέπη μου σε καμία περίπτωση δε μπορεί να παραπονεθώ ότι της έδωσα υπερβολικό βάρος, το δε πορτοφόλι μου συνήθως έχει πολλά πιστοποιητικά και λίγα χρήματα—καμιά φορά και καθόλου. Όμως δε ξέρω πώς είχε φουντώσει γύρω μου η φήμη ότι στεκόμουν καλά. Έγώ δεν εφρόντινα καθόλου γι' αυτό — για ποιά λόγο άλλως τε; Αυτή τη φήμη την άποδίδω σε τρία γεγονότα. Πρώτον, ότι δε συνήθιζα να ζητώ δανεία. Δεύτερον, ότι δεν κάνω ποτέ το μισοκακόμοιρο. Και τρίτον ότι καπνίζω τοιμπούκι, πράγμα που συντελεί στο να φτιάχνω ο άνθρωπος προσωπικότητα. Μικρές άφορμες δημιουργούν μεγάλη άποτελέσματα — αυτό το γνωμικό σημειώσατε το παρακάτω, γιατί δε νομίζω πως τόχει πη κανένας άλλος πριν από μένα.

Κι' έκείνη, λοιπόν, την εποχή όπου άναγεται ή παρούσα ιστορία ήμουν στη μεγαλύτερη οικονομική μου οφίζι. Και ήταν βράδυ και κάπνιζα το τοιμπούκι ζαπλωμένος ναυαχέλι σε μία πολυθρόνα και όλη μου τη σκέψη την είχα κατευθύνει προς το θέμα πώς θα μπορούσα να οικονομώ ένα κάποιο ποσό χρημάτων για να περάσω λίγον καιρό με άξιοπρέπεια. Και σκεπτόμουν ακόμα τί ώραιο πράγμα είναι να είναι κανένας, πλούσιος, ν' αγοράζει τοιμπούκι και κείνο και το άλλο, να ταξιδεύει εδω κι' εκεί και πιο πέρα, να κάνει τα κέρια του, τα γούστα του, τα καπρίτσια του.

Κι' εκεί, λοιπόν, που συλλογίζόμουν όλα αυτά τα προβλήματα, μπαίνει ο έπισκέπτης μου, Θεοφάνης έπιλεγμένος —κάτι μεταξύ γνωστού και φίλου. Ήτανε καλός τύπος, λίγο ευπιστος και έτρεφε δυό γάτες στο σπίτι του κι' έκτιμποι σε μένα. Είπαμε πολλά και διάφορα και ζαφνικά ο Θεοφάνης έπιλεγμένος μου λέει:

—Ξέρεις, πουλιέται ένα νησί!
—Νησί; Και ποιάς το πουλάει; Το κράτος;

—Όχι, βέβαια. Το πουλάει ο Παπαφλόκος, της γνωστής παλιάς μεγάλης οικογενείας — θάκης άκουστά τ' όνομα.

Έντελώς άκουστά δχι, αλλά κάπου τόχε πάρει τ' αυτί μου, παλαιότερα. Ίσως και το μάτι μου σε καμιά κοσμική κίνηση, έκει που γράφονταν έκεινο που παρότρυναν στην τάδε δεξιώση και στη δεινα συγκέντρωση και διακρίθηκαν.

—Και με ποιά δικαιώματα το πουλάει;

—Μά είναι δικό του, ιδιόκτητο. Δεν είναι, βέβαια, κανένα μεγάλο νησί, σαν τη Μυτιλήνη να πούμε, σαν τη Μύκονο ή σαν το Τσιρίο, με χωριά και κατοίκους. Είναι ένα μικρό νησί, παλιά ιδιοκτησία της οικογενείας Παπαφλόκου, σε άποστασι ένα μίλι από την πατρίδα μου.

Ο έπιλεγμένος Θεοφάνης καταγόταν από παρσάβλωση τοποθεσία του τόπου μας κι' από κείνα τα μέρη ήταν και ή έπιφανής οικονομία Παπαφλόκου, άρχοντιά περασμένης εποχής.

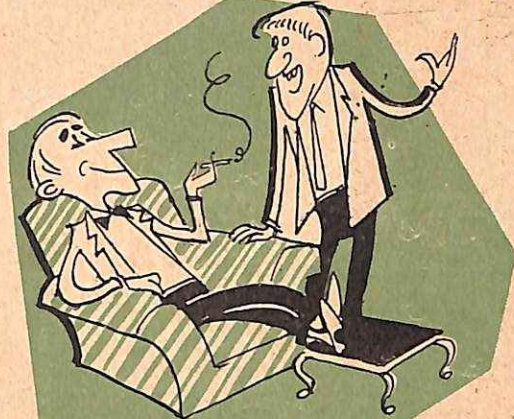
Οι Παπαφλόκοι, κρατιόντουσαν γερά άλλοτε είχαν καρδιά, είχαν τοιαυτή, ζούσαν στην Ευρώπη. Άπό την οικογένεια που έσβυσε σιγά-σιγά, άπόμεινε μονάχα ο 'Αλέξανδρος Παπαφλόκος, ένα γεροντοπαλληκάρη που ζούσε με τις άνημνήσεις της φαμίλιας του, με τους ρευματισμούς του και με τα ύπολειμματά της άλλοτε, Δεν είχε δουλέψει ποτέ του, είχανε δουλέψει οι πρόγονοί του. Άπό νέος πουλάγε κι' έτρωγε, πουλάγε και τούτρωγαν. Τώρα είχε μείνει το νησί.

—Είναι τετρακόσια μέτρα μάκρος και φάρδος από εκατόν είκοσι, μέχρι διακό.

—Άληθινός παράδεισος. Να και ή φωτογραφία του, να και το σχεδιάγραμμα.

Ο Θεοφάνης τ' άπλωσε στο τραπέζι. Δαγκώνοντας το τοιμπούκι έρριξα ματιές γεμάτες ευθιβεία. Πραγματικά πρέπει να ήταν αληθινός παράδεισος, όπως τόβλεπα στο σχεδιάγραμμα και στις φωτογραφίες και όπως μου το περιέγραφε ο Θεοφάνης. Ένα νησάκι κατάφυτο με δέντρα καλλωπιστικά και όπωρφόρα, με άμπέλια, με λιμανάκι ότιαγμένο για ν' άράζουν τα πλοούμενα, με περιφημες άμυδιές για μπάνιο και με περιβόλι που έβγαζε όσα ζαρζαβατικά χρειαζόταν μία οικογένεια να φάει και να βάλη στο ζυδί για τσιουρί. Το πιο σπουδαίο του νησιού, όμως, ήταν το σπίτι. Άπλοη τί σπίτι—ένα μικρό άνάκτορο πές καλύτερα, για να λάβω ιδέα. Ένα κτίριο δυομυώροφο με προεξοχές και άρχιτεκτονικά κόλπα, με ντουβάρια φουριάρια, με εξώστες, ταρατσες και λιακάτα και γύρω του μεγάλος άνθόκηπος όπου ότρίανταφυλλίες μονάχα ήταν εκατόν όγδόντα τον αριθμό. Άσε τ' άλλα λουλούδια και τ' άναρριχτικά, που άγκάλιαζαν τα κτίρια άπ' όλες τις μεριές.

Πήρα τη φωτογραφία και το σχεδιά-



Παλιέται νησός



ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

γραμμα και ζαπλωθήκα πιο βαθιά στη πολυθρόνα. Άπέναντί μου ο Θεοφάνης με κύτταζε με προσοχή, ιδίως όταν γέμια ζανά το τοιμπούκι μου κι' έστελνα τούφες τούς άρωματικούς καπνούς στο δωμάτιο. Μέσα σ' αυτούς τούς καπνούς όνειροπόλησα, με μισόκλειστα τα μάτια. Άι τί όμορφο άλήθεια θα ήταν να μπορούσε ν' αγοράσει κανείς αυτό το ιδιόκτητο νησάκι και να έγκατασταθ ή εκεί, άπόλυτος κύριος και άρχοντας. Έβαλά τον εαυτό μου στη θέση του εύτυχισμένου αυτού θνητού κι' άπολάμβανα την ευδαιμονία του. Ναί, θα μπορούσε κανείς και να το όχυρώσει, δικαιώμα μου. Άκόμα, κύριοι κι' ό,τι θέλω το κάνω. Μου άρέσει να το όχυρώσω, δικαιώμα μου. Άκόμα θα μπορούσε κανείς να συνάξει και μία μικρή φρουρά από μισοφόρους να τούς φτιάξη φανταχτερές στολές, να τούς έπιθεωρή και να τούς βάλη να κάνουν γυμνάσια. Ή φρουρά της νύσους! Κι' ακόμα, βέβαια, θα είχε και τη δική του σημαία, ύψωμένη στο μεγάλο μπαλκόνι του κτιρίου. Κι' όταν γινόταν ή έπαρσις και ή ύποστολή θα στεκόταν ή φρουρά εις προσοχήν και θα χαιρετούσε, ενώ θα βαρούσαν οι σάβιγγες και θα βροντούσαν τα ταμπούρα. Ποσα πράγματα θα μπορούσε να κάνει έκει πέρα ένας μερακλής ιδιοκτήτης!

—Και πόσο το πουλάει; ρωτώ το Θεοφάνη.

—Δυσίμισ χιλιάδες λίρες, μου άπαντά. —Τζάμπα! παρατηρώ. Και γιατί το πουλάει;

—Τι να το κάνει; Αυτός ζή στην πρωτεύουσα, είναι ζήτημα αν πάη δέκα πέντε μέρες το χρόνο στο νησί. Κι' έχει και τα έξοδα του. Για τί συντήρηση του σπιτιού και για το μισθό του φύλακα και κηπουρού, που μείνει έκει με την οικογένειά του. Δεν έχει τριάντα χρόνια το φύλακα. Αί, έχει και άνάγκη από χρήματα. Γι' αυτό το δίνει στην έξευτελιστική αυτή τιμή.

Ξαναπήρα τα σχέδια. Και ο Θεοφάνης που με παρακολουθούσε, μού λέει σε μία στιγμή:

—Δε το αγοράζεις εσύ, Τηλέμαχε;

—Αυτό ακριβώς σκεπτόμουν τώρα. Άλλά προηγουμένως θα ήθελα να εξακριβώσω μερικά πράγματα. Πρώτα-πρώτα τί γίνεται από νερό;

—Έχει δυό άρτεσιας. Νερό έξαισιο. Κι' έχει και στέρνες που γεμίζουν όταν βρέχνι.

—Δεύτερον εδω στη φωτογραφία βλέπω δυό βάρκες και μία βενζινακάτο. Είναι κι' αυτές μέσα στην τιμή;

—Αυτό δε το ξέρω. Θα ρωτήσω και θα σου πω.

*

Την επομένη ο Θεοφάνης ήρθε γελαστός. Βέβαια, τα πλεούμενα κανονικά είναι άλλο πράγμα, αλλά μία που έπρόκειτο να γιά φίλο του, ο κ. Παπαφλόκος έκανε κι' αυτή τη συγκατάβαση.

—Όραία. Άπό έπιπλα; Θέλω να πω, δηλαδή, το νησί πουλιόταν με τα έπιπλα του μαζί; Το σπίτι έννοω.

—Να το ρωτήσω κι' αυτό.

Το σπίτι, λοιπόν, δεν είχε πολλά έπιπλα, είχαν μείνει μόνο τα θάρεια κομμάτια. Αυτά θα τ' άφηνε ο ιδιοκτήτης, μία που έπρόκειτο γιά φίλο του Θεοφάνη. (Τέλος πάντων, του είχε πη ο κ. Παπαφλόκος, να με φέρης σ' έπαφή με τον κύριο Τηλέμαχο, να ρυθίσουμε τις λεπτομέρειες).

*

Η γνωριμία έγινε σε μία από τις πολύ άριστοκρατικές λέσχες της 'Αθήνας, όπου ο κ. Παπαφλόκος έπινε το ούισκι του κι' έπαιζε μπριτζ. Ήταν ένας έκτακτος συμπαθητικός γνράλεος κύριος, με καλοχτενισμένα άσπρα μαλλιά, με φώνα χαρακτηριστικά, με μονόκλ, ένας άριστοκρατικός τύπος, τέλος πάντων, από κείνους που μόλις τούς βλέπεις καταλαβαίνεις άμέσως ότι στο πρόσωπό τους τελειώνουν οι τελεustaίες δεκάρες μιας άρχοντικής οικογενείας. Και ευγενέστατος.

—Ο αγαπότης Θεοφάνης από δω τον όποιον εκτίμω ως άριστον νέον και έκλεκτον συμπαιδιώνη, μού έίπε ότι θα θέλατε ν' αγοράσετε το νησί.

—Ναί, θα το ήθελα πολύ.

—Θά ήμουν εύτυχης αν έπεφτε στα χέρια σας. Αί, τους όρους βέβαια σας τους έίπε ο Θεοφάνης και υποθέτω ότι δεν είναι βαρεία.

—Καθόλου.

—Υπάρχει ακόμα ένας όρος, επί του όποιου πρέπει να συμφωνήσουμε. Πρόκειται γιά το φύλακα. Αυτόν πρέπει να τον κρατάτε.

—Λυπούμαι πολύ, κύριε Παπαφλόκο, αλλά τέτοιαι ύποκρέμωσι δε μπορώ ν' άνελάβω.

—Είναι πιστός και άξιος έμπιστοσύνης.

— Δεν αντιλέγω. 'Αλλά αν ά-
γόραζα εγώ το νησί. θα ήθε-
λα να εγκαταστήσω δικό μου
προσωπικό. — Έχω ώριμμένα
σχέδια στο μυαλό μου, που δε
θα μου επιτρέπουν ν' αποδεχτώ
τον όρο σας, δυστυχώς. — Έπει-
τα ή αγορά της νήσου με τους
φύλακες, είναι πράξη καθαρώς
φεουδαρχικής μορφής: Σου
πουλώ το κτήμα μου με τους
ανθρώπους του. Γυρίζουμε δύο
αίωνες πίσω, κύριε Παπαφλόκο.
— 'Αφού θέτετε το ζήτημα έ-
τσι, υποχωρώ. Θα του δώσετε
μιά αποζημίωση και θ' απολυθή.
— Καμμία αποζημίωση, δη-
λώνω.
— Τον έχω τριάντα χρόνια,
κύριε Τηλέμαχε.
— Σεις τον έχετε, εγώ δεν
τον έχω. 'Εγώ ούτε τον γνω-
ρίζω καν. Πώς θα τον αποζη-
μιώσω;
— Μά συνήθως αυτές οι με-
ταβιβάσεις συνοδεύονται και
με τις υποχρεώσεις που βαρύν-
ουν το μεταβιβαζόμενο. 'Εάν
φέρ' ειπείν αγοράσατε ένα έρ-
γοστάσιο που λειτουργεί, ανα-
λαμβάνετε απέναντι του προ-
σωπικού...
— Με συγχωρείτε, τον διακό-
πτω. 'Εγώ δεν αγοράζω έργο-
στάσιο. Νήσους αγοράζω.
— Τέλος πάντων, αψήστε με
να το σκεφθώ.
Την απάντησή μου την έφε-
ρε την άλλη μέρα ο Θεοφάνης.
Την αποζημίωση την αναλάμ-
βανε ο Παπαφλόκος. Τιποτ' άλ-
λο έχω να ζητήσω; Ναι, θα ή-
θελα να ήξερα επακριβώς σε
πιά κατάστασι βρισκόταν το νη-
σί, ή φύτεια του και το κτί-
ριο. Γιατί να μην οι φωτογρα-
φίες του δείχνουν έτσι, αλλά οι
φωτογραφίες καμμία φορά...
— Πολύ όρθως, παραδέχτηκε
και ο ίδιος ο Παπαφλόκος όταν
ξανααναμνήσκουμε. 'Η απαί-
τησή σας δείχνει σοβαρόν και
έκκεφρονα άνθρωπον. Λοιπόν,
το προσέχεις Σάββατον, εάν
θέλετε, θα μου κάνετε την ευ-
χαριστία να με συνοδεύσετε
έως εκεί. Θα μάς διαθέσει το
αυτοκίνητό του ο φίλος μου ο
Χατζητελεμέης, ο βιομήχανος.
Θα σας φιλοξενήσω στο νησί
απ' το Σάββατο βράδυ ως τη
Δευτέρα το πρωί. Βλέπετε, κρι-
νετε και αποφασίζετε. Θάρρης
κι' εσύ Θεοφάνη, έτσι;

— 'Εφτά ώρες ταξίδι με τ' α-
υτοκίνητο. Σ' όλο αυτό το διά-
στημα εγώ σκεπτόμουν τί οοί
τρέλλα με είχε βαρέσει στα
καλά καθούμενα να παραστή-
σω τον αγοραστή ολόκληρου
νησιού, όταν δεν είχα ν' αγο-
ράσω σχεδόν ούτ' ένα καπέλο.
— 'Ηταν σαν κάτι ξαφνικούς
κι' απελπισμένους έρωτες που
μάς έρχονται καμμία φορά για
κάτι απλησίαστες γυναίκες,
που περνούν για μια στιγμή
φευγαλέα μπρός από τα μάτια
μας. Ζούσα με τη φαντασία
μου ένα όνειρο. Και να εγώ
τώρα να υποχρεώνω ένα ευνέ-
νικο άρχοντα να με πηγαίνει
ταξίδι και να με φιλοξενή, νο-
μίζοντας ότι θ' αγοράζω το νη-
σί του! Και κοντά στο σωφέρ
ο Θεοφάνης, βαθύτατα ευχαρι-
στημένος γιατί εξυπηρετούσε
δυο φίλικά του πρόσωπα.

— Πέρασαμε το στενό με μιά
μικρή βενζίνα και βγήκαμε στο
νησί, με το ήλιοβασιλέμα. Θέ-
μου, με το υπέροχο τόπος! Το
νησί έμοιαζε με μιά καταπρά-
σινη τουρτα, σερβιρισμένη σε
απέραντο γαλαζίο δίσκο. 'Υπε-
ρόχο το άρχοντικό υπέροχο το
γεύμα, υπέροχα όλα.
— Αποσύρθηκα χωρίς σε μιά ά-
πό τις τέσσερες κρεβατοκάμα-
ρες. Κι' όλη σχεδόν τη νύχτα,
καθώς με νανούριζε γλυκά το
κυματάκι που έρχόταν να ξε-
φυχιστή στην ακρογιαλιά, την
πέρασα με φανταστικές εικό-
νες: 'Εβλεπα τον εαυτό μου
με σολή ναυάρχου να έπιθει-
ρη τη φρουρά. Στα γενέθλιά
μου, το κανόνι θα με χαιρε-
τούσε με κανονικές ισάριθμες
με τα χρόνια μου. Ισως να υ-
πόγραφα συμμαχία και με κα-
νένα κράτος...
— 'Απολαυστικά κύλησε και ή
Κυριακή, με ψάρεμα, μπάνιο,

φανητό κι' ένα γύρο του νη-
σιού, κατά τ' απόγεμα. 'Εμει-
να καταμαγεμένος κι' εκδη-
λωνα ανυπόκριτα τον ένθουσια-
σμό μου. Μελαγχόλησα τη Δευ-
τέρα το πρωί που φεύγαμε κι'
αποχαιρέτησα το νησί σαν ένα
γλυκύτατο όνειρο που δεν θα
το ξανάβλεπα. Στα διάστημα
της επιστροφής εγώ απόφευγα
να κάνω λόγο για το ζήτημα
της αγοράς του νησιού, όπως
και ο ευγενικός άρχοντας Πα-
παφλόκος, από λεπτότητα. Αυ-
τός φαινόταν οίγουρος πιά πως
είχε βρή τον πελάτη. Και σε
τούτο φταίω εγώ, γιατί ξαφνι-
κά, διακόπτοντας τη γενική
οισιπή, είπα:
— Τι μπορεί να κάνη κανείς
σ' αυτό το νησί...
— 'Α! ναι, ναι! συμφώνησε
και χαμογέλασε.
Το χαμόγελο ήταν γραφτό
να του φύγη στην 'Αθήνα. Ό-
ταν γυρίσαμε, μάς ανέβασε
στη Λέσχη, μάς πρόσφερε πιό-
τό. Περιμένε ν' αρχίσω.
— Παιρνω το πιο σοβαρό ύφος
που έχω πάρεσι ποτέ στη ζωή
μου. Και λέω:
— Κύριε Παπαφλόκο, ή λέξις
ένθουσιασμός είναι χώρη για
ν' αποδώση τις έντυπώσεις
μου. Και θέλω πάρα πολύ ν'
αγοράσω το νησί σας. 'Αλλά μ'
εμποδίζει μιά λεπτομέρεια.
— Ποιά, κύριε Τηλέμαχε;
— Ότι δεν έχω χρήματα!
— Ο κ. Παπαφλόκος συνενφι-
ζει άμέσως και αφήνει το μο-
νόκλ να του πείση από το ματί.
Γυρίζει και κυττάζει με κατά-
πληξη και άπορία το Θεοφάνη
που έχει κοκκινίσει και φαίνε-
ται σαν να παρακαλά ν' ανοί-
ξη ή γη να τον καταπιή.
— Δεν έχετε χρήματα; έπα-
ναλαμβάνει.
— Όχι, κύριε Παπαφλόκο.
— Μά τότε, κ. Τηλέμαχε, τί
με παιδεύετε τόσες μέρες;
— Σας ζητώ συγγνώμη για
τους κόπους που σας υπέβαλα,
κύριε Παπαφλόκο. 'Αλλά μου
δώσατε την ευκαιρία να ζω
ένα όνειρο. Όλες αυτές τις
ήμερες και τις νύχτες έζησα
σε άλλους κόσμους, με τη φαν-
τασία μου. Σας ευχαριστώ γι'
αυτό. Και είμαι ευτυχής που
συνήψα τη γνωριμία του έκλε-
κτού απογόνου μιάς άρχοντι-
κής οικογενείας. Τα σέβη μου
κύριε Παπαφλόκο. Και σας υ-
ποσχόμαι κάτι: Μόλις θα μου
βρεθούν οι δύομιση χιλιάδες
λίρες, το νησί θα το αγοράσω.
Διότι μου πάει!

— Ο Παπαφλόκος με άκολου-
θησε με το βλέμμα καθώς έ-
φευγα. 'Ενα βλέμμα αλλοιώτι-
κο, χωρίς μίσος και αντιπάθεια,
αλλά με μιά έκπληξη γεμάτη
φιλικές διαθέσεις.
Το απόγευμα μου ήρθε ο Θε-
οφάνης. Φοδόμουν πως έρχό-
ταν να μου βάλη πόστα. Μά
όχι. Τα πράγματα είχαν λάβει
αλλοιώτικη τροπή:
— Ο κ. Παπαφλόκος σε συμ-
πάθησε. «'Οραίος τύπος ο φί-
λος σου, μου λέει. Ποιπτική
ψυχή, άνθρωπος με φαντασία». Και
αυριο μάς καλεί σε τρα-
πέζι στη Λέσχη.

— 'Από τότε χρονολογείται ή
φιλία μου με τον κ. Παπαφλό-
κο. Όσο για το νησί, πουλιέ-
ται άκόμα... Ποιός είναι γι'
αυτό;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μποτίλια - νεκροταφείο

Όταν ένας υπάλληλος κά-
παις έταιρείας κραιώων στην
περιφέρεια του Καϊππιδίου
(Νότιος 'Αφρική) είδε να κό-
νυνται αμνη από μέλισσες
μέσα σε μιά κάσα με άδεια
νεύς μποτίλιες, κινήθηκε ή πε-
ριέργειά του και θέλησε να έ-
ξακριβώση τί γύρευαν εκεί. 'Ε-
ψαξε λοιπόν και βρήκε ότι οι
μέλισσες χρησιμοποιούσαν μιά
απ' τις άδειανές εκείνες μπο-
τίλιες για... νεκροταφείο τους!
Πράγματι, ήταν ήδη γεμάτη ά-
πό νεκρές μέλισσες ή μποτί-
λια αυτή. Και τα έντομα άρχι-
ζαν να γεμίζουν και μιάν άλ-
λη, ρίχνοντας μέσα τους νε-
κούς των!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 645

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 'Υπογραφή που δε λείπει από κανένα τεύχος του «Θησαυρού». — Τυχρός όποιος τον βρή.

2 Τοπικό επίρρημα. — 'Οδηγεί στη φυλακή. — 'Υπερήφανο ζω.

3 Το μικρό όνομα μεγάλης στάρ του Χόλλυγουντ, με 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

4 Εύχρηστούν την δρασί. — Μεγάλη άσιατική χερσούνη-σος.

5 Ζή και κινείται. — Μέρος του σκελετού μας. — Σύμφωνον.

6 'Απολύτως σίγουροι. — Πρωτεύουσα όμάνιμου έπαρχίας της Φθιώτιδος.

7 Φρούριο γνωστό μας από τον κόμητα Μοντεχρήστο. — Ψάρι που θυμίζει μεγάλο ποιητή. — Πρόθεσι (μπροστά σε φωνήεν).

8 Βασιλεύει στον άέρα. — Νύμφη των πηγών. — Ένας τέτοιος άνδρας μένει στην Ιστορία.

9 Ρήμα που σας άπασχολεί αυτή τη στιγμή. — Νομός και ποταμός της Γαλλίας.

10 Καρπός άκατάλληλος για φαγώμα. — 'Εμπνέουν τους ζωγράφους. — Ούτε ύγρα, ούτε στερεά.

11 Όμοια σύμφωνα. — Έργασία του ηλεκτρολόγου. — Σύμφωνον.

12 Προϊόν των περιοχών, που έχουν πολλά πεύκα (γεν.). — Γένος θεών, παιδιά του Ουρανού και της Γης.

13 Προτρέπει. — Δυνάμωμα. — 'Επιφώνημα πόνου.

14 Όραίο αυτοκίνητο. — Ζώδιο.

15 Όλομόναχος. — Τεχνοτροπία.

16 Προκαλούν άσθένειες. — 'Επαίξε με τη ζωή του, για να διασκεδάση τους άρχαίους. — Πρόθεσι.

17 Δεν προκαλεί πόνο. — Όλόκληρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. — 'Ακινισία.

2 Πρόθεσι. — Κάθε άλλο παρά

τέσσερα διαζύγια. — Βρίσκειται στον Παράδεισο (θελ.).

3 Τό ήμισυ κάθε όπης. — Βάζει τέρμα σε μιά έκτασι. — Προσδιορίζει μέγεθος. — Ξενική άρνησι.

4 Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Φλύαρο. — Νησί των Κυκλάδων.

5 Τόπος προσευχής. — Ρήμα, που εξασφαλίζει χρήματα. — 'Υπάρχουν πολλές σ' ένα σπίτι (καθαρ.). — 'Αρρώστεια των Ιπποειδών. — Γυναίκα κομμημάτα.

6 Αναφορική άντωνυμία. — Όραιοτάτο ελληνικό νησί. — 'Αφορμή. — Κατά το ήμισυ παχύ.

7 'Αργός. — Καταδικάστηκε να κυλά συνεχώς ένα βράχο στον 'Αδη.

8 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — 'Αριθμητικό (θελ.). — Όμοια σύμφωνα.

9 Αφορά το στενό σας περιβάλλον.

10 'Εμπνέουν σεβασμό. — Είς διπλούν γίνεται ύπογραφή παλαιού 'Ελληνος δημοσιογράφου.

11 Μόλις (δημοτ.). — Καρποφόρο δέντρο. — Πρόθεσι.

12 Επεξεργασία των τροφών, που γίνεται μέσα στο στόμα. — 'Ελλην ποιητής, ο πατέρας της ελληνικής τραγώ-
δίας.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Ξενοδοχείο για ζώα

Στη Νέα 'Υόρκη λειτουργεί ά-
πό μερικές έβδομάδες ένα ξενο-
δοχείο για τα ζώα. Οι τιμές του
είναι οι ακόλουθες: Για ένα λιον-
τάρι ή μιά τίγρη 125 δραχμές την
ήμέρα, για έναν πίθηκο 80, για
ένα καναρίνι 10 κ.λ.π.

— 'Ευχαριστούμε πολύ!... Και την Τε-
τάρτη, που θα αλλάξη έργο, θα ξαναφέρω
τά παιδιά!...

— Καλέ, μην κάνης έτσι! Τό παιδί
ήρθε να παρακολουθήση τó άπέναντί
σινεμά!...





Τα πλεονεκτήματα και οι κίνδυνοι

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ στη γυναίκα είναι πάντοτε αντίαισθητική. 'Αλλ' αυτό δε σημαίνει, ότι αποτελεί σ' όλες τις περιπτώσεις, εκδήλωση παθολογικής καταστάσεως του οργανισμού. Μπορεί, δηλαδή, αυτή η υπερτρίχωση να είναι κανονική και να οφείλεται π. χ. σε επίδραση του κλίματος ή να έχει κληρονομική προέλευση.

Η αντικανονική υπερτρίχωση είναι εκείνη, που οφείλεται σε κάποια βαθύτερη διαταραχή του οργανισμού. Κι' αυτή η διαταραχή είναι συνήθετα ορμονικής φύσεως. Η κακή λειτουργία του θυρεοειδούς, των επινεφριδίων και ιδίως των ωοθηκών και της υποφύσεως, μπορούν να προκαλέσουν υπερβολική ανάπτυξη των τριχών, είτε σε ολόκληρο το σώμα είτε σε ώρισμα μέρη μόνον. Πιο δραματική είναι η περίπτωση των γυναικών, στις οποίες η υπερτρίχωση εμφανίζεται σε μέρη, όπου συνήθετα υπάρχουν μόνον ένα ελαφρύ χνούδι π. χ. στο στήθος, στα πόδια κλπ.

Τι συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές;

Όσο προχτές ακόμη, επικρατούσε η αντίληψη, ότι ο οργανισμός της γυναίκας έπασχε από έλλειψη θηλυκών ορμονών. Οι νεώτερες έρευνες, όμως, μας υποχρεώνουν ν' αναθεωρήσουμε αυτές τις αντιλήψεις.

Όταν βλέπουμε ένα δασύτριχο άντρα, νομίζουμε, ότι αυτό το υπερβολικό τρίχωμα αποτελεί ένδειξη μεγάλης ανδρικής ρώμης, ότι στον άντρα αυτόν, δηλαδή, έχουμε μια περίσσεια ανδρογόνων ορμονών.

Αυτή η περίσσεια των ανδρογόνων ορμονών είναι, βέβαια, μία από τις αιτίες. 'Αλλά το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να επέλθει κι' όταν έχουμε υπερέκριση των θηλυκών ορμονών. (Όπως είναι γνωστό, ο άνδρας δεν έχει μόνον ανδρογόνους ορμόνες, αλλά και θηλυκές. Κατά τον ίδιο τρόπο και η γυναίκα, εκτός από τις θηλυκές ορμόνες του φύλου της, έχει μέσα στον οργανισμό της και ανδρογόνους).

Το ίδιο φαινόμενο μπορεί να παρατηρηθεί και στη γυναίκα. Μια υπερτρίχωση, λοιπόν, συνεπεία ορμονικής διαταραχής, μπορεί να οφείλεται στις ακόλουθες αιτίες:

α) Στην υπερέκκριση των ανδρογόνων ορμονών.

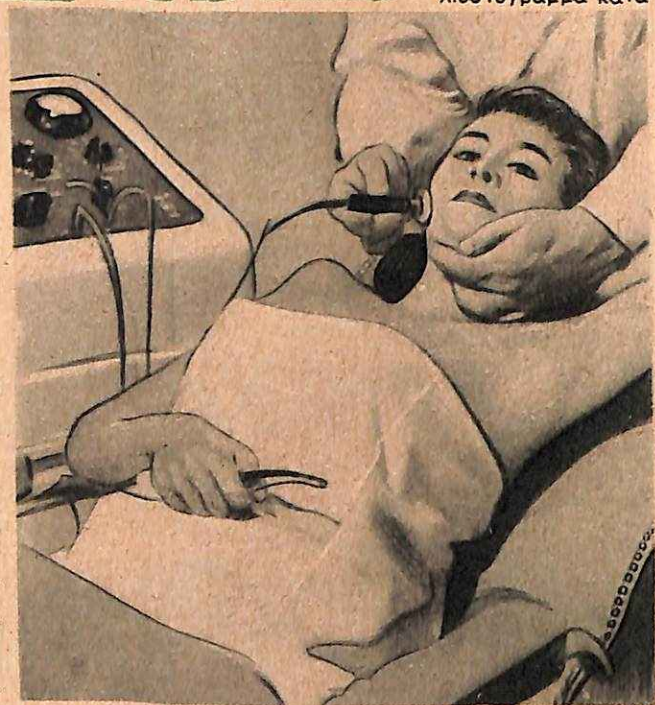
β) Στην υπερέκκριση θηλυκών ορμονών.

γ) Στην ανεπάρκεια θηλυκών ορμονών.

Όπως βλέπετε οι αιτίες είναι πολλές. Πράγμα που σημαίνει, ότι κάθε περίπτωση χρειάζεται ειδικό τρόπο θεραπείας.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε τώρα τα «λάθη», που γίνονται κάθε μέρα. Αυτά τα λάθη οφείλονται, κατά κανόνα, στη χορήγηση θηλυκών ορμονών σε κάθε περίπτωση υπερτρίχωσης. Η διάγνωση ξεκινάει εδώ από μια σφαλερή άρχη: «Ότι η υπερτρίχωση φανερώνει υπερέκκριση ανδρογόνων ορμονών. Θά την καταπολεμήσουμε, λοιπόν, με τη χορήγηση θηλυκών ορμονών. 'Αλλ' όπως είδαμε, η υπερτρίχωση μπορεί να οφείλεται και σε υπερέκκριση θηλυκών ορμονών. 'Ετσι, αντί να περιορίσουμε το κακό, το επιτείνουμε. Στην προκειμένη περίπτωση, μόνο η χορήγηση ανδρογόνων ορμονών

ΟΙ ΟΡΜΟΝΕΣ ΚΑΙ Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ



Ένα ηλεκτρικό μασάζ μετά την αποτρίχωση αναζωογονεί τα κύτταρα, που υπέφεραν από το πέρασμα του ηλεκτρικού ρεύματος και ήρμει το δέρμα.

Η ηλεκτρική αποτρίχωση είναι σήμερα τελείως ανώδυνη. Ο γιατρός εισάγει μέσα στην όλη κάθε τριχά μια λεπτότατη βελόνα, που συνδέεται με μια ουκευή διαθερμίας. Όταν φτάσει στη ρίζα, πετάει ένα πεντάλ και διοχετεύει ηλεκτρικό ρεύμα μέσα στη βελόνα. Με τον τρόπο αυτό καταστρέφει τη ρίζα. Δεν θα χρειαστεί κατόπιν παρά να βγάλει μ' ένα τομπιδάκι την τριχά, που έχει χωριστή από τη ρίζα της.

θα μπορούσε ν' αποκαταστήσει την ισορροπία και να σταματήσει την υπερτρίχωση.

Η ορμονοθεραπεία είναι, λοιπόν, δικόπο μαχαίρι. Και γι' αυτό δεν επιτρέπεται στο γιατρό να χορηγή ορμόνες, αν δεν εξακριβώσει προηγουμένως τη βαθύτερη αιτία μιας ώρισμένης διαταραχής. 'Όσο προχτές π. χ., σε περιπτώσεις άμνηρορροίας, χορηγούντο στην ασθενή θηλυκές ορμόνες (οιστρογόνα) για να ενισχυθούν οι ωοθήκες. Αυτή η άγωγή, όμως, επέφερε, σε πολλές περιπτώσεις, υπερτρίχωση. (Όπως είδαμε παραπάνω, η υπερτρίχωση μπορεί να προκληθεί τόσο από την ανεπάρκεια όσο και από την υπερέκκριση θηλυκών ορμονών).

Οι γιατροί σήμερα, προτού αποφασίσουν τη χορήγηση θηλυκών ορμονών, σε περιπτώσεις υπερτρίχωσης, θεωρούν απαραίτητο να εξακριβώσουν προηγουμένως την αναλογία των ανδρογόνων ορμονών. Κι' επειδή δεν έχουμε ακόμη τον τρόπο της μετρήσεώς τους μέσα στο αίμα, αναζητούμε τα υπολείμματά τους μέσα στα ούρα.

Ένα λίτρο ούρων της γυναίκας πρέπει να περιέχει, 8 χιλιοστόγραμμα από τα καλούμενα 17 στεροειδή σώματα που είναι τα υπολείμματα των ανδρογόνων ορμονών.

Ο αριθμός αυτός μπορεί να είναι ανώτερος ή κατώτερος κατά μια μονάδα. Όταν π. χ. τα σώματα αυτά δεν ξεπερνούν τα 7 χιλιοστόγραμμα, έχουμε ανεπάρκεια των ανδρογόνων ορμονών, όποτε είναι πιθανόν — λέμε πιθανόν κι' όχι βέβαιο — να απαιτούνται ορμόνες αυτής της μορφής, για να καταπολεμηθεί αποτέλεσμα τικά η υπερτρίχωση.

Όταν τα σώματα που αναφέραμε ξεπερνούν τα 9 χιλιοστόγραμμα κατά λίτρον, έχουμε υπερέκκριση των ανδρογόνων ορμονών, που πιθανόν να είναι η αιτία της υπερτρίχωσης.

Αλλά και οι δόσεις των ορμονών πρέπει να καθοριστούν με μεγάλη ακρίβεια. Γιατί, όταν ξεπεράσουμε έστω και κατά ελάχιστον το απαιτούμενο όριο, μπορεί να έχουμε αντίθετο αποτέλεσμα.

Η υπερτρίχωση αποτελεί κάποτε εκδήλωση σοβαρότερων παθήσεων. Οι όγκοι των ωοθηκών και των επινεφριδίων π. χ., καθώς επίσης οι κύστες και τα ινώματα, μπορούν να προκαλέσουν υπερβολική ανάπτυξη των τριχών.

Αλλά και οι συγκινήσεις, λόγω της στενής σχέσεως που υπάρχει μεταξύ της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου και της υποφύσεως, μπορούν να προκαλέσουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Προκειμένου για μια υπερτρίχωση περιορισμένης εκτάσεως, π. χ. στο επάνω χέλος, στο πηγούνι, κάτω από τους κρατούς κλπ., μπορεί να εφαρμοσθεί με επιτυχία η ηλεκτρική αποτρίχωση, που πρέπει, όμως, να γίνει από ειδικό και έμπειρο γιατρό, γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να παραμείνουν αντίαισθητικά στίγματα, πράγμα που θα είναι ίσως πολύ χειρότερο από την υπερτρίχωση.

Αλλ' η ηλεκτρική αποτρίχωση δε μπορεί, βέβαια, να εφαρμοστεί, όταν το υπερβολικό τρίχωμα εκτείνεται σε μεγάλες ζώνες του σώματος.

Εκτός τούτου, αποτελεί μια βίαιη λύση, που δεν είναι πάντοτε αξιολογική.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε, άλλωστε, ότι, όταν η βαθύτερη αιτία του κακού παραμείνει, η υπερτρίχωση μπορεί να εμφανιστεί σε άλλα σημεία. Και δεν θα είναι δυνατός, βέβαια, να υποβάλετε ολόκληρο το σώμα σας στη δοκιμασία της ηλεκτρικής αποτρίχωσης.

Για να τους στείλεις στον Ουράνό...

Ένας δάσκαλος Κυριακάτικου σχολείου, στην Αμερική, είχε μια γυναίκα και δυο παιδιά. Μια μέρα, λοιπόν, τους σκότωσε και τους τρέψι. Κι' όταν τον έπιασε η αστυνομία, εξήγησε, ότι το είχε κάνει «για να τους στείλεις στον Ουράνό, μακριά από την Κόλαση της επίγειου ζωής»!

Σαββατόβραδο...



Είναι τα βράδια της «χαράς» και της «ψυχαγωγίας» μόλις τελειώσουν τις δουλειές γίνεσ' αφεντικό και ημετέρων αυριο, γλυκιά «ημέρα άργιας». Σάββατο βράδυ! Ω χαρά, μικροαστέ κι' έργατα παίρνεις τα «μερομύθια» και πας στην αγορά ψωνίζεις φρούτα, μπισκότα, λεμόνια για τη γάτα για να χαρή κι' η φουκαρού που παίζει ταμπουρά. Απόψε θάχης «τράβηξη» για λίγο ρετσινάτο.

Απόψε είναι Σάββατο, άνοιξε λοιπόν και «τράβα-το». Άντε τα προβλήματα του 'Ηντεν και του ΝΑΤΟ. Φας και πιές, έχεις ο Θεός, κέρα και την ταβέρνα — τα έδω! Απαράβατα! — πιά τα γερά τα Σάββατα σχημάτισε «κυβέρνησι» κι' ως το πρωί κυβέρνα!...

Σάββατο βράδυ! «Μα γιατί, αλήθεια, να υπάρχεις;» λέει ο φτωχός, ο άνεργος, ο οικογενειάρχης; Γιάννης Αγιάνης γίνεται κι' ίσως μπορεί να κλέψη γιατί είναι Σαββατόβραδο!... Πρέπει να τα βολέψη... Μα πώς να πιά στα παιδιά; Πάλι τα χέρια του άδεια; Και τα κοτάνε τα μικρά με λύπη τρία βράδια!

Μ' άδω το βήμα προχωρεί όμως να κλέψη δε μπορεί και προτιμάει τη ζητιανιά και στέκει στη γωνιά... (Να μην το δώση ο άνθρωπο, Θεός γά μην το δώση το χέρι του ν' απλώση...)

Περνάει μπροστά του η ζωή, σκληρή κι' ευτυχισμένη: — Τι θές βρε μπέκερ; Έχεις παιδιά; Το βύσσινο άς (μην!)

Είκοσι έχει αφθονες το Σάββατο το βράδυ που άλλος τρώει άστακο κι' άλλος κοιμάται με λάδι και είναι βράδυ «επίσημο»

στών μαγαζιών το «κλείσιμο» βλέπεις «ταμπλό» διάφορα στο φως και στο σκοτάδι. Παρέες που δε βρίσκουνε τραπέζι σε ταβέρνα γκουέτα... «πολυάχολα» και την παλιά λατέρνα που τώρα έχει ξεθαφτεί

με το «γαυράλλο στ' αυτί». Μα μην προσέχης και πολύ και «κντάζε και πέρνα».

Να και ξεγυράρι έρωτικό που αυτός μιλεί με θερμή κι' ένθενη «έχει έμπνευση»... να πάνε στο Πικέρι! Κι' ενώ το φεγγαρόλουστο το βράδυ σεγκοντάρει, ναυαί αυτός στην τσέπη του... Το «σόλο» πενηντάρει... Σφουρίζει αυτός ρομαντικά και μπλέκουνε τα χέρια βέλονται τη Φύση όμορφη, γλυκιά και γραφική!

— Απόψε θέλω ποιήσι! Και προτιμώ τ' Αστέρια! — Α, στη Γλυφάδα ένοσις; Να πάμε τ' έκει! Μα... περπατούν «ρομαντικά» ώσπου την παίρνει «έπ' (ώμον)

κατόπιν ξεθεώματος κι' οίκερού ποδαροδόμου!...

Τα κέντρα μας τα «κοσμικά» το Σάββατο το βράδυ κάνουν δουλειές «επάγους» — περάσαν οι «χρυσές» σεργιόουν σάλες «σός πικας» και μια «ντιζέ» που άδει κι' όχι σαμπάνια δεν κερνάς, μα ούτε δυο «μισές»!...

Αυτά, λοιπόν, το Σάββατο συμβαίνουν στην Αθήνα: Εξόδος με το «ρόλλεϊ», με «βέσπα» ή λιμουζίνα κι' η τελευταία, βέβαια, είναι προτιμότερα

γιατί έχει «Σαββατόβραδο» νομίζω κάθε μέρα. Μα είναι Σάββατο κι' έγω λίγο γλεντάμι νοσταλγώ, λοιπόν... καλή Δευτέρα.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ 1

Ευνοηφάφας

Ανα Τάσδρα

ο Συνεργάτης Γ.



TABEPNA

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α) Π «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ»

ΤΟ αφήγημά μας αυτό, έχει ιδιαίτερο χαρακτήρα. Είναι παρμένο ο-λόκληρο σχεδόν από το ημερολόγιο του Γιάννη Λυράκη, ανθυπο-πλοίαρχου του φορτηγού «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ» στο διάστημα του πο-λέμου. Εμείς δεν προσθέσαμε παρά ελάχιστες λεπτομέρειες, που συμπληρώνουν την ασύλληπτη τραγωδία τριανταπέντε Έλλήνων ναυτι-κών, που έζησαν την πλέον δραματική περιπέτεια στ' αβυθόξενα νερά του Ειρηνικού. Για να καταλάβει κανείς το μέγεθος αυτής της τραγωδίας, πρέπει να τονίσουμε εδώ ότι, από τους τριανταπέντε άντρες του τραγι-κού φορτηγού, σώθηκαν μονάχα δύο: Ο ασυρματιστής 'Αγγελος 'Ανα-γνωστόπουλος κι' ο ανθυποπλοίαρχος Γιάννης Λυράκης, που μάς παρε-χώρησε το προσωπικό του ημερολόγιο.

Νά πώς αρχίζουν τα χειρόγραφα: «Το καράδι μας ήταν γέρικο, 8.329 τόννων, μα έκανε καλά τη δουλειά του. Φύγαμε από το Σάν Φραντσίσκο στις 5 Νοεμβρίου 1941 με σαβούρα στ' αμπάρι, για να φορτώσουμε κάρ-δουνο σε κάποιο λιμάνι βόρειο κι' από κει κατευθυνόταν για το Μπάνκοκ. Κάνανε πάλι από βδομάδα να φτάσουμε στο Ρέιν, στα νησιά Βερλίνα. Χιχένο, απέναντι ακριβώς από το 'Ακαποδλκο. "Υστερα μάς έπεσε μπρο-στά ένα μπουρίνι δίχως προηγούμενο. "Άνεμος, αστραπές και μία θαλάσ-σα να θαλάσσει το μάτι σου. Ταξιδεύαμε ξεφύρτωτοι και μπορεί να φον-ταστή κανείς πόσο άσχημα την είχαμε. Τη δεύτερη νύχτα ή σαβούρα κύλησε σταθερά και πέσαμε έξω, κάπου στο "Αντερ Πώλ. Άλλο δεν είχαμε τώρα, παρά να κατεβούμε με φτυάρια και να δοκιμάσουμε να ισιώσουμε το καράδι...»

«Λοιπόν, νά μας, στο τεράστιο εκείνο αμπάρι, που ήταν σκοτεινό σαν σπηλιά, με σπαριασμένα τρεμσώστα, κολλημένα στις μπάντες. Τό-μπουριν από πάνω ούρλιαζε, το καράδι, κολλημένα σαν παλασό. "Εκ-τός από τον πλοίαρχό μας Μανώλη Γιαννάρα, ήμασταν όλοι οι άλλοι σχεδόν εκεί κάτω: Ο υποπλοίαρχος Δημήτρης Γαρδελάς, οι ανθυπο-πλοίαρχοι Κώστας Λασιθιώτης και Νίκος Πετρίδης, Γαρδελάς, οι μηχανικοί Νίκος Στεφίδης Τσούρος, Αντώνης 'Αδραμόπουλος, Παναγιώτης Μπάγρης, Τζανής και Μηνάς Σουκατζίδης. Οι θερμαστές Γιάννης Σπανόπουλος, Γιάννης Παράσχος, Μιχάλης Κόπανος, Τάκης 'Αλεξόπουλος, Πέτρος Κοντορούσης και Γιώργος Λαμπρινός. Οι λιπαντήδες Κίμων Φερούτσος, "Αντρέας Κόκκινος, Γεράσιμος Μαγκλής, Γεράσιμος Κουρούλης, "Α-πόστολος Λορέντζος, Θόδωρος Σαμοκοδής και 'Αλέκος Φατούρος. "Η-ταν και οι ναύτες εκεί και οι μοῦστοι. "Ελειπαν μόνο ο λοστρόμος Μπάμ-πης Σαχτούρης, ο ασυρματιστής "Αγγελος 'Αναγνωστόπουλος, ο μά-γειρας κι' οι δύο καμαρότοι...»

Παλεύανε ώρες ολόκληρες, πεσμένοι με τα μούτρα σ' αυτή τη δου-λειά, πολεμώντας να ρίξουμε φτυαριές από βρεγμένη άμμο σοφράνο. Την τρίτη μέρα το μπουρίνι έπεσε δρότελα κι' ένα ρυμουλκό από το "Αν-τερ Πώλ, τους περιμάζεψε. Σάν έπιασαν τους ντόκους του λιμανιού, εί-χαν πιά χάσει τη σειρά τους για τη φόρτωση και τους τράβηξαν πέρα σε μία άραδα, όπου έμειναν δώδεκα μέρες. "Ο καπετάν Μανώλης Γιαν-ναράς ήταν όλο θυμό. Τά είχε βάλει με τον υποπλοίαρχο Δημήτρη Γαρ-δελά, λές και αυτός ήταν ο φταίχτης της ζημίας:

— Μ'έ τέτοιο σαρδελλοκούτι, δέ θα φτάσουμε ποτέ στο Μπανκόκ! Έ-λεγε και έναλλεγε. Και σ'ό δεν κάνεις τίποτε να ξεμπερδεύουμε μία ώρα άρχητερα...

Μά τί τάχα μπορούσε να κάνει και δέν τό έκανε ο υποπλοίαρχος; Κα-θώς μιλούσε ώραια τ' άγγλικά, πήγε στο λιμεναρχείο, παρακάλεσε να τοι-φορτώσουν πιο γρήγορα κι' έφτασε να πη ψέματα πως θαμπαίνουν δήθεν σε νηοπομπή, που θα τραβούσε για το Γιάρμουθ, στην 'Αγγλία. Δέ βαρύνει! "Εδώ δέν υπήρχαν προτιμήσεις. Εύτυχώς, έπειτα από σα-ρανταοχτώ ώρες έφτασε η σειρά τους κι' έκαναν πανιά την άλλη μέρα. "Υπελδύζαν πως δέ θα ξεπερνούσαν τις τρεις βδομάδες για να φτάσουν στο Μπανκόκ. "Ηταν πιά τέλη Νοεμβρίου σαν έβαλαν ρότα για τον προορισμό τους. "Ο καιρός ήταν καλός. Μά έτσι καθώς ζυγώνανε στον Ειρηνικό, το κανονικό μετέτι άρχισε να ξεψυχά...

Όστόσο, τις τελευταίες αυτές μέρες, παράξενα πράγματα συνέβαι-ναν στον Ειρηνικό. Τόσο ο καπετάν Μανώλης Γιανναράς, όσο κι' ο Δη-μήτρης Γαρδελάς, είχαν προσέξει μερικά άεροπλάνα να κόβουν βόλτες πάνω από τα κεφάλια τους. Κάποιο μάλιστα απ' αυτά κατέβηκε πολύ χαμηλά. Τ' άεροπλάνα ήταν Γαπωνέζικα.

Σάν να μάς κατασκοπεύουν, είπε άνήσυχος ο καπετάνιος. Μήπως ψάχνουν για κανένα λαθρεμπορικό;

— "Ια, αποκρίθηκε ο υποπλοίαρχος. Έμάς μία φορά τί μάς νοιά-ζει; "Ας έρθουν να δούν. Τ' αμπάρια μας είναι φίσκα από άνθρακες για το Μπανκόκ. "Εκτός αν λογαριάζουν να βγούν κι' αυτοί στον πόλεμο...

— "Ο "Ελληνας θαλασσόλυκος πετάχτηκε ολάκερος από τη θέσι του. Λές; Μονομιάς όμως βάλθηκε να γελά κι' ύστερα είπε πως δέν γινόντου-σαν τέτοια πράγματα. Δέν παλάδωσαν οι Γαπωνέζοι να τά βάλουν με τους "Αμερικανούς. "Ηταν ή 6 Δεκεμβρίου. "Αργά το βράδυ της ίδιας μέρας, φάνηκε μακριά ένα Γαπωνέζικο αντιτορπιλικό, που τους έστει-λε φιλικό σήμα με τον οπτικό του. Οι "Ελληνες απάντησαν ανεβάζοντας και κατεβάζοντας τρεις φορές τη σημαία του καραβιού. Τό Γαπωνέζικο χάθηκε γρήγορα στον ορίζοντα.

"Ηταν λίγες ώρες ώσotό που είχαν αφήσει τη γαλήνη του Ειρηνικού και προχωρούσαν τώρα προς το νότο, σπρωγμένοι από το πρώινο με-τέτι. "Ο καιρός είχε αλλάξει, ήσυχος, καταχινισμένος, μελαγχολικός.

"Ο καπετάν Μανώλης Γιανναράς, ήταν άκουμπισμένος στα ρέλια του φορτηγού. Κάνανε και κυττούσε την άπέραντη θάλασσα, με τα μικρά όλο κορδαλιά ξερονήσια. Ξάφνου, από την όρθη σκάλα ανέβηκε στη γέ-φυρα ο "Αγγελος 'Αναγνωστόπουλος, ο μαρκονιστής. Φορούσε κοντό παντελονάκι, άσπρη φανελάκι και κάσκα στο κεφάλι. Ψηλός, σφιχτοδε-μένος άντρας, μ' ένα τιγιάρο κρεμασμένο στις άκρες των χειλιών του. Σ'τά μπλέ του μάτια, ο Γιανναράς διέκρινε κάποια παράξενη άνησυχία.

— Τί τρέχει, λεβέντη; τόν ρώτησε ο Γιανναράς. Γιατί κατσούφιασες;

— "Ε, νά γιατί. Διάβασε και δέ ής...

Πήρε περιργος ο Γιανναράς το χαρτί και τοδριζε μία ματιά. Σάν να τον δάγκανε ώσotό φιδί, τινάχτηκε πάνω.

— Πότε τ'άδασες; κατάφερε έπί τέλους να ρωτήσει. Πότε το πήρες; Τώρα δέ. Κι' ήρθε ο ίδιος να σού το φέρω. Καταλαβαίνει τί γί-νεται, καπετάνι; Τά παιδιά δέν πρέπει να τό μάθουν άμέως. Θα πα-νικοβλήθουν...

— Καλά λές. Τρέχα να καλέσης τον καπετάν Γαρδελά. Πές του πως είναι άνάγκη να τον δώ άμέως. Καί... ταιμουδιά, "Αγγελε...

Τρέχοντας έφυγε ο "Αναγνωστόπουλος, ενώ ο πλοίαρχος έδωσε μία με τη γροθιά του πάνω στα ρέλια κι' έσφίξε τά δόντια του. "Ωστε έγινε αυτό που είχε σκεφτή και που δέν ήθελε να τό πιστέψη; Οι Γαπωνέζοι είχαν χτυπήσει αφηνιάστικά τό Πέρλ Χάρμπορ κι' όλες τις συμμαχικές βάσεις που μπορούσαν να φτάσουν τ' άεροπλάνα τους. Νά δούμε τί θα έκανε τώρα κι' ο υποπλοίαρχος, που παρουσιάστηκε στη γέφυρα όπως ήταν. "Αγτένιστος, άτημέλητος, ξαφνιασμένος. Κοιμόταν και τον ξύ-πνησε ο "Αναγνωστόπουλος για να πού π'ώς τον ζητούσε ο καπετάνιος. Τί συμβαίνει; "Ο ασυρματιστής του εξήγησε χαμηλόφωνα την κατάσταση κι' ο υποπλοίαρχος άρμωσε έξω. Τρέχοντας έπεσε πάνω στο Γιάννη Λυ-ράκη, τον τρίτο που τον κύταζε περίεργος. Μά ο άλλος δέν του μίλησε κι' ανέβηκε στη γέφυρα, όπου τον περιμένε ο καπετάν Γιανναράς.

— "Ωστε τό τηλεγράφημα λέει να μην πάμε στο Μπανκόκ;

— "Ετσι λέει...

— Και τί θα κάνουμε;

— Θα άπακούσουμε. Θα έπιχειρήσουμε να γυρίσουμε πίσω...



—Τί τρέχει, λεβέντη; τόν ρώτησε ο Γιανναράς. Γιατί κατσούφιασες;

Μά ο Δημήτρης Γαρδελάς είπε πως ήταν τρέλλα αυτό. Πώς θα διέ-σχιζαν πάλι τον Ειρηνικό, τώρα που φλεγόναν απ' άκρη σ' άκρη; Οι κίτρινοι θα είχαν στήσει το καρτέρι τους στα σκοτεινά περάσματα του άέανου και δέ θ' άφηναν κουνούπι να ξεμυτίσει. Πώς θα κατάρθαναν δέ ξαναπάρουν πάλι το δρόμο για το Σάν Φραντσίσκο; Μά έλα που δέ μπορούσε να γίνη και διαφορετικά. "Η διαταγή που είχε φέρει πάνω ο μαρκονιστής ήταν του "Αμερικανικού Ναυαρχείου, που την είχε στείλει σε όλα τα καράδια. Δέν έπρεπε λοιπόν ν' αποκλειστούν σε ξένο λιμάνι. "Ανάγκη να βρεθούν όλα τα φορτηγά, όλα τα έπιβατικά, όλα τα πετρε-λαιόφορα πίσω, στα δικά τους νερά.

"Α είδησι για την καταστροφή του Πέρλ Χάρμπορ —γράφει στο η-μερολόγιό του ο Γιάννης Λυράκης— μάς άναστατώνε όλους. "Όσο κι' αν προσπάθησε να μάς τό κρύψη ο καπετάν Γιανναράς, έμεις τό πληροφο-ρηθήκαμε από τό φορτηγό μας ραδιόφωνο. Δέος και τρόμος μάς κατέλα-βε. "Η έπιθεσι με άεροπλάνα που άπογειώθηκαν από άεροπλανοφόρα, αί-φνιδιάσε κυριολεκτικά τους "Αμερικανούς. Δύο θωρηκτά βυθίστηκαν, τρία

άκνητοποιήθηκαν κι' άλλα τρία έπαθαν βαρείες ζημιές, εκτός από τις μεγάλες ζημιές και καταστροφές καταδρομικών, αντιτορπιλικών και άε-ροπλάνων. Κι' έμεις λογαριάζαμε να ξεφύγουμε από τον πυρκατωμένο κλοιό με τό τραμπάκουλό μας. "Ο καπετάνιος μάς άναγκάστηκε να μάς π'ή πως έχουν τά πράγματα. "Η διαταγή του Ναυαρχείου ήταν διαταγή. Δέ μπορούσε να παΐξ κανείς μαζί της. Βάλαμε ρότα για το Σάν Φραν-τσίσκο...

Τό «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ» πήγαινε τώρα σαν κανένα πληγωμένο πουλί. "Ο κίνδυνος τό έκανε θαρρείς διαστακτικό. "Όμως μέσα στην ήρεμία της τροπικής νύχτας άκούστηκε ξάφνου ο βόμβος κινητήρων σε χιλιάδες με-



τρα ψηλά. Γαπωνέζικα άεροπλάνα! Δέ χωρούσε άμφιβολία. — "Ας είμαστε έτοιμοι! πρόσταξε ο θαλασσόλυκος. Κάνετε κράτει τις μηχανές και λύστε τις βάρκες από τούς μόρσους...

Στη στιγμή εκτελέστηκε ή προσταγή. Μ' ένα βαρύ άγκομαχητό, τό σκάφος έκοψε την όρμη του και στάθηκε μεσοπέλαγα. Μηχανικό, θερ-μαστές, λιπαντήδες, παράτησαν τη θέσι τους και β'ήθηκαν στην κουθέ-ρα, έτοιμοι να δώσουν μία στην άνάγκη και να βρεθούν στο νερό. "Ε-κανε άφύρητη ζέση κι' ώστόσο τά δόντια τους χτυπούσαν, όπως τον καιρό της μεγάλης παγωνιάς. Κι' ο βαρύς ήχος όλοένα ζύγωνε. Κι' εί-δαν ξάφνου τις μαύρες σιλουέτες των άσπάλεινων πουλιών. Πήγαιναν δυο δυο, σε όχτω άράδες. Μά πέρασαν ψηλά, άδιάφορα κι' άκατάδεχτα, χωρίς να προσέξουν την εύκολη λεία, που πρόσμενε από κάτω τρομα-γμένη. "Ο "Ελληνας θαλασσόλυκος άνάπνευσε.

— Πάει κι' αυτό, παιδιά! Είπε. Πέρασε με τό καλό...

Τίποτε όμως δέν είχε περάσει. "Ηταν περίεργο —συνεχίζει ο Γιάννης Λυράκης— πως πιστεύαμε τόσο γρήγορα πως είχαμε διαφύγει τον κίν-δυνο. Οι Γαπωνέζοι ήταν έξυπνοι. Φαίνεται πως ήθελαν να διαπιστώ-σουν, αν τό καράδι που έβλεπαν από κάτω τους, θ' αντίδρούσε κατά κάποιον τρόπο. "Αν ήταν πολεμικό, θα έπρεπε να τούς βάλη με τό κανόνια του. "Αν πάλι ήταν δικό τους, θα τούς έκανε σινιάλα με τον

οπτικό του. "Όχι, δέν ήταν τίποτε απ' αυτά. Τό πλοίο ήταν ξένο κι' έπρε-πε να τό βυθίσουν. Γύρισαν μπρος πίσω λοιπόν, μόνο τά τέσσερα...

Οι Γαπωνέζοι, φάνηκαν να χαμηλώνουν. Μούγκριζαν τά μοτέρ τους καθώς βουτούσαν από ψηλά κι' έφέφταν με κάθετο έφόρησι έναντιόν του «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ», που χωροπάλευε μέσα στη μαύρη άγώνια του. Φω-τεινές ευθείες διέγραφαν τά πυρωμένα τους βλήματα, που έφευγαν βροχή από τις κάννες των πολυβόλων και των βαρέων μυδραλιοβόλων. Τό πλη-ρωμα σκόρπισε δεξιά κι' άριστερά, με κραυγές άπελπισίας. "Ι άποιοι χτυπήθηκαν και φώναξε και παρακαλούσε να τού δώσουν ένα χέρι βοή-θειας. Μά ποιος τολμούσε να τον ζυγώσει;

«Δέν υπήρχε άμφιβολία πως ήμασταν χαμένοι. Χαμένοι για πάντα. "Η μπόμπα έπεσε δεξιά της γέφυρας κι' όσοι ήταν εκεί πολτοποιήθηκαν. Χέρια, πόδια, κεφάλια, τινάχτηκαν στον άέρα. Μία από τις βάρκες μας, που δέν προλάσαμε να τη ρίξουμε στο νερό, εξαφανίστηκε. Για την άλ-λη, ήμουν βέβαιος ότι βρισκόταν άκέραιη στους μόρσους της. Αύτην του-λάχιστον έπρεπε να τη σώσουμε για να σωθούμε κι' έμεις. "Αλλά με ποιόν τρόπο; Σ'τά τελευταία, ο Παναγιώτης Μπάγρης, ο δεύτερος μηχαν-ικός κι' έγω, άναγκαστήκαμε να συρθούμε στα τέσσερα ως την πλώρη και να κόψουμε τό σκοινί της με τσεκούρι. Θα προλάβαιναν να μά-ρουν τις κρούγες. Κόκκινες γλώσσες φαίνονταν να γλείφουν την άδυσσο εκείνη των συντριμμιών κάτω από τά πόδια μας, καθώς γυρίζαμε στην πρύμη...

«'Από πολλή ώρα είχα ν' ακούσω τη φωνή του καπετάνιου. Περίεργο. "Ασυναίσθητα σκέφτηκα να κυτάξω απ' έξω. Και τότε είδα τον πλοι-αρχό μας που θαζε πέσει ως φαίνεται στη θάλασσα από την έκρηξη, να κολυμπά ρωμάλια σαν Τρίτωνα, δίπλα πάντα στο καράδι. "Εέγωνα μία τρομαγμένη φωνή και τόν έβλεπα στο Γιάννη Σπανόπουλο, τό θερμα-στή. Μ' ένα πήδημα, τό παλληκάρι άρπαξε ένα σκοινί και τού τό έρριξε φωνάζοντας:

— Καπετάνι... καπετάνι...»

«Μά ή φωνή του χάθηκε μέσα στον άχό των πολυβολισμών, όπως χά-θηκε κι' ο πλοίαρχος μέσα στα φλεγόμενα κύματα του Ειρηνικού. Μά όπως παρουσιάστηκαν ξαφνικά, με τον ίδιο τρόπο έφυγαν τ' άεροπλά-να. Μία τρομακτικά θανάσιμη στιγμή άπλώθηκε στον άκεανό. Και μόνο εκεί, πάνω στη γέφυρα, αυτοί που έμειναν γεμμένοι με χαινούσες πλη-γές, δέν ένοιωσαν τό παραμικρό. Μήπως έπρεπε να π'ή κανείς πως αούτο εδώ ήταν οι τυχeroί κι' όχι έμεις που άπομεινόμενοι ζωντανόι; Μάλλον. "Η τραγωδία μας μόλις είχε άρχισεί. Βρισκόταν στον πρόλόγό της...

Σήμερασε άπότομα, όπως έμμερνεώνε στον Ειρηνικό. Μετρήθηκαν κι' έλειπαν δεκαεφτά. Μ'ε βαρεία καρδιά, κατέβηκαν οι ύπόλοιποι στη μο-νοδική τους βάρκα. Πρόσταζε να βάλουν μέσα άβρονη γαλέτα —γρά-φει ο Γιάννης Λυράκης— κονσέρβες, δυο ντεπόζιτα νερό, κονιάκ και ό,τι άλλο μπορούσαμε. Πήραμε και μερικές κουβέρτες για τό νυχτερινό άγιάζι, όλες τις κουτές τα τσιγάρα και κινήσαμε. Εύτυχώς ή βάρκα ήταν γερή, με δυο ζευγάρια κουτιά και πανί. Άρχισαμε να τραβούμε ρυθμικά. Μά δέν προλάσαμε ν' άπομακρυνθούμε ούτε διακόσια μέτρα, όταν είδαμε τό πλοίο μας να τινάζεται κομμάτια στον άέρα. "Ηταν άδύ-νατο να τό πιστέψω. Τό σκάφος δέν είχε πυρομαχικά μέσα, ώστε να γίνη θρύμματα. Μά τότε; Ξάφνου ο Κίμων Φερούτσος, ο λιπαντής, έβγαλε μία τρομαγμένη φωνή:

— Κυτάτε! "Εκει... εκεί...

«Μία παγωμένη άνατριχίλα συγκλόνησε τό κορμί μας. Μέσα στο σού-ρουπο είδαμε ν' ανοίγουν τά κύματα κι' ένας κατάμαυρος όγκος να ξε-προβάλλη. Έπρεπε να τό φανταστούμε από την άρχη. "Ηταν Γαπωνέζικο όποδρύχιο, που είχε β'ή σε παγανά! Και τώρα, έπειτα από την καταδύ-θισι του καραβιού, περιμέναμε τη σειρά μας. Δέ θα μάς άφηναν βέβαια να φύγουμε άνερόχλητα. Κι' άέφανα τό κακάρισμα ενός πολυβόλου άν-τήχησε στ' αυτιά μας. Δέ θυμάμαι πιά τίποτα. Ούτε τις κραυγές των συντρόφων μου. Είχα κλείσει τά μάτια μου κι' έπεσα μπρούμυτα μέσα στη βάρκα, που ήμασταν στριμωγμένοι...

«Όταν άνοιξε τά μάτια του, ήταν μέρα πιά. "Ο "Αγγελος "Αναγνω-στόπουλος, ο μαρκονιστής, τόν κρατούσε στην άγκυλιά του. "Ηταν οι μόνοι ζωντανοί πάνω σε κείνο τό μικρό σκαφίδι. "Όλοι οι άλλοι είχαν πεθάνει από τις σφαίρες των Γαπωνέζων.

— Πιο καλά να μάς σκότωναν κι' έμάς, φώναζε ο ασυρματιστής. Μεί-ναμε μονάχα δυο πάνω στην άπέραντη έρημία του άέανου...

— Νά μάς σκότωναν είπα; ρώτησε ο Λυράκης. Δέν έχεις δίκρο. Πρέπει να σωθούμε. Νά σωθούμε, για να διακηρύξουμε σ' όλο τον κόσμο, τό άπαίοιο έγκλημα τούς!...

«Σ'ιγούρα δέν ήμουν σ'τά καλά μου. Συχώρα, φίλε, την τρέλλα μου. "Όπου κι' αν βρισκόσαι, αν διαβάσης τώρα αυτές τις γραμμές, πρέπει να με δικαιολογήσης. "Εσύ έβραες τί περάσαμε μετά τό χαμό των συν-τρόφων μας. Τριάντα έξ μερόνυχτα στον άέανό, τραγώντας μουχλια-σμένη γαλέτα και πίνοντας σάπιό νερό. Τριάντα έξ μερόνυχτα, που ήταν για μάς τριάντα έξ αιώνες, μακριά από τούς ανθρώπους. Μά έξαγυ-ρίσαμε πίσω από τον κόσμο του θανάτου, γυρίσαμε ζωντανόι, οι δυο μας...

«Εδώ τελειώνει τό ημερολόγιο του Γιάννη Λυράκη. Νά όμως τί άνα-φέρει ή ύπ' αριθμ. 3171(191)42 έπίσημη έκθεσι της Β.Μ.Σ., που κλει-νει τον κύκλο της τραγωδίας. «Οι ναυαγοί του α)π «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ» περιστελέθηκαν υπό τό άμερικανικό αντιτορπιλικό «ΚΑ ΣΤΩΡ» πα-ρά τας άκτές της νήσου Σάν Μόρις τού "Αρχιπελάγους Βισμαρκ. Ού-τοι εύθροσαν ήμηναιές εντός λέμβου άνευ τροφίμων και ύδάτος. Μετε-φέρθησαν εις "Ακ. "Υόρκε της Αυστραλίας και εισήχθησαν εις ίδρυμα τό ΔΕΣ. Οι δύο ούτοι ναυαγοί ονομαζόνται "Ιωάννης Λυράκης και "Αγγελος "Αναγνωστόπουλος. "Ελληνες ύπηκοοί και κατοικοί τ'Αθηνών ("Ελλάδος) ύπερτεόντες ως αξιωματικοί εις τό α)π «ΓΚΛΕΝ ΤΙΛΛΕΡ» βυθίσθησαν υπό Ιαπωνικού πτενάρος ύποδρυχίου. Οι δύο ούτοι ναυαγοί εύ-ρίσκονται εις κρσίμον κατάστασι, με φανερά σμεία άμνησίας και ψυ-χικών τσαυματισμών. Μετά δυσκολίας έπρόφρασαν τά δονιστά των, τα βυθίσθη τον και τό όνομα τό πλοίου εις ό ύπερήφανο. Περισσότερας πλη-ροφορίας δέν δυνάμεθα προς τό παρόν να συμπληρώσωμεν...

Τά δύο "Ελληνοπούλα, έπειτα από πέντε μήνες νοσοκομειακής περι-βάλλεως και ειδικής παρακολούθησεως από κορυφαίους γιατρούς, ξανα-γύρισαν στη ζωή.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ



μή εκείνη, άρχισε να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα την έφερνε στο στούντιο.

Η εύκαιρία που ζητούσε, δεν άργησε να του παρουσιασθή, ύστερα από μερικές εβδομάδες. Την τελευταία στιγμή, που ήταν όλα έτοιμα να άρχισή το γύρισμα μιάς αισθηματικής σκηνης από μία ταινία, η πρωταγωνίστρια άρρώστησε ξαφνικά και έπρεπε να αντικατασταθή. Άμέσως ο Μπλαίρ σκέφτηκε την κόρη του, που, κατά σύμπτωση, βρισκόταν στο γραφείο του και τον περίμενε. Έπρεξε άμέσως κοντά της και της παρέστρεψε τόσο τραγικά τα πράγματα από την απουσία της πρωταγωνίστριας, ώστε την έπεισε να δεχθή να παίξει ως αντικαταστάτρια της. Οι δύο τους, άλλωστε, έμοιαζαν πολύ. Εκτός αυτού, όμως, υπήρχαν και οι «ειδικοί», που με το κατάλληλο χτένισμα και το «εσφόν» μακιγιάζ, θα την έκαναν να μοιάζει απόλυτα!...

Τα πράγματα ήρθαν όπως τα είχε υπολογίσει ο Μπλαίρ. Η κόρη του αντικατέστησε με τόση επιτυχία την πρωταγωνίστρια, ώστε, δύο βδομάδες αργότερα, η Πέγκυ, ένθουσιασμένη από το κινηματογραφικό «εμβατήριο» της, του ζήτησε μόνη της να συνεχίσει. Και τότε ο Μπλαίρ της απέκαλυψε τη μικρή συνωμοσία, που είχε κάνει: Η ξαφνική άρρώστια της πρωταγωνίστριας ήταν τέχνασμα δικό του. Δίνοντάς της μιά μεγάλη αποζημίωση, την είχε παραμερίσει για να δώσει το ρόλο της στην κόρη του. Το περίεργο, όμως, σ' όλη αυτή την ιστορία είναι, ότι, όταν τελείωσε το φιλμ αυτό και προβλήθηκε, κανείς δεν κατάλαβε, ότι στον ίδιο ρόλο υπήρχαν δύο διαφορετικές καλλιτέχνιδες!...

Από τότε, η Πέγκυ Μπλαίρ, η οποία άλλαξε το όνομά της και έγινε Πέγκυ Κάσλ, γιατί υπήρχε μιά άλλη ηθοποιός με το όνομα Μπέ-του Μπλαίρ, άρχισε όλα τ' άλλα σχέδια που είχε για το μέλλον και άφωσιώθηκε στον κινηματογράφο. Με την ομορφιά της και το ταλέντο της έγινε, μέσα σε επτά χρόνια, από το 1950 μέχρι σήμερα, μιά γνωστή στάρ. Στο διάστημα αυτό πήρε μέρος σε πρώτους ή δεύτερους ρόλους σε 20 και πλέον ταινίες, από τις οποίες πού γνωστές είναι: «Το έγκλημα της Σης Λεωφόρου» με τον Κόρνελ Γουάιλντ, «Δε θα χαρίσουμε ποτέ» με την Τζέην Γουάιμαν και τον Βαν Τζόνσον, «Δυό άρες προσβέσας» με τον Άντονι Κουήν, «Η εκδίκηση του σκοτωμένου» με τον Ράντολφ Σκόττ, «Φωτιά και τσεκούρι» με τον Ρόρυ Κάλχουν, «Το κόκκινο όχυρό» με τον Ρίτσαρντ Κόντε, καθώς και μερικές άκομμη, που την έκαναν αγαπητή ηθοποιό στο κοινό της «Αμερικής». Ήδη, από τις σφυγμομετρήσεις κινηματογραφικών επιχειρηματιών και κοινού, που γίνονται κάθε τόσο από ειδικούς οργανισμούς, βγαίνει το συμπέρασμα, ότι όλοι τη θεωρούν σήμερα ως σίγουρη «στάρ της αύριον».

Αλλά — πράγμα παράδοξο — η ίδια η Πέγκυ, όχι μόνο δεν είναι τώρα ευχαριστημένη από την καριέρα της, αλλά και... μισεί γενικά τον κινηματογράφο!

— Για μιά γυναίκα ηθοποιό, η ζωή στο στούντιο είναι πραγματικό μαρτύριο, λέει η ίδια. Δεν όριζε ποτέ τον εαυτό της, γιατί πρέπει να κάνει ό,τι θέλουν οι άλλοι, οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες.

»Ευχαρίστως, αν μπορούσα, θα παραχωρούσα τη θέση μου σε οποιαδήποτε άλλη κοπέλλα. Άλλά σήμερα μεύ είναι ακόμη πιο δύσκολο από πριν, γιατί, κοντά στους γονείς μου, που ζουν μόνο για τον κινηματογράφο και το θέατρο, απέκτησα κι' ένα σύζυγο, που έχει κι' αυτός της «λόςας» του κινηματογράφου. Είναι πρώτος βοηθός του γνωστού σκηνοθέτου Τζων Φόρντ!...

Η Πέγκυ Κάσλ γεννήθηκε στη μικρή πόλη Άπαλάτσια της Πολιτείας της Βιργινίας, στις 22 Δεκεμβρίου του 1930. Σπούδασε σε πολλά και διάφορα σχολεία και, παρά τη θέλησή της, το 1951, κατέληξε να γίνει ηθοποιός. Είναι ξανθή

με πράσινα εκφραστικά μάτια. Το ύψος της φτάνει το 1,69 και έχει ωραιότατο και πολύ συμμετρικό σώμα. Ως σύνολο, είναι μιά πραγματική καλλονή. Δυό φορές, το 1948 και το 1950, έξελέγη στ' αλήθεια «Μίς Βιργινίας» και πήγε στο Λόγκ Μπίτς, για να διεκδικήσει τον τίτλο της «Μίς Άμερικής». Άλλά και τις δυό ήρθε δεύτερη και τρίτη έπιλαχούσα.

Από το έτος 1955, είναι παντρεμένη με το βοηθό σκηνοθέτου Μπίλ Μάκ Γκάου, με τον οποίο, αποτελεί σήμερα ένα από τα πιο ταιριασμένα κι' ευτυχισμένα ζευγάρια του Χόλλυγουντ.

— Όσες επιτυχίες κι' αν σημειώσω ακόμη στην οθόνη, λέει συχνά η Πέγκυ, δεν πρόκειται να μείνω στον κινηματογράφο. Μόλις αποκτήσω το πρώτο μου παιδί, θα παραχωρήσω άμέσως τη θέση μου σε κάποια άλλη. Κι' αυτή την άλλη θα παρακαλέσω τον πατέρα μου, σαν ειδικό, να τη βοηθήσει!...

ΡΕ-Υ-Μ. ΣΚΟΤ



Σοφία Λόρεν: η γυναίκα ήρωας

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Ο Άμερικανός σκηνοθέτης Τζέιμς Γουάιλντ, δημιουργός του πρώτου φιλμ με ήρωα το θρυλικό τέρας Φρανκεστάιν, πέθανε στο Χόλλυγουντ υπό συνθήκες εξ' ίσου μυστηριώδεις με τα έργα που γύριζε. Βρέθηκε πνιγμένος μέσα στην σίνα της άραιας του επαύλειος. Οι ανακρίσεις που έγιναν απέδειξαν πάντως πως πρόκειται για ατύχημα.

★ Η Ιταλική προεδρία επένεινε ζητώντας από την κυβέρνηση της Βομβέης να παρατείνει για λίγο την άδεια παραμονής του Ρομπερτό Ροσελλίνι στις «Ινδίες». Όπως γράφουμε, ο σούχος της «Ινγκριντ Μπέργκιαν» κατηγορείται ότι έχει παράνομες σχέσεις με την ηθοποιό Σοναλί Ντάς Γκούφτα, που είναι και σύζυγος ενός Ινδού παραγωγού του κινηματογράφου. Κατά τις τελευταίες πληροφορίες, η άδεια του παρατεθή για τρεις μήνες, υπό τον όρον όμως να διακόψει κάθε σχέση και κάθε επαφή με την «Ινδία».

★ Η Μαίριλιν Μονρόε έώρτασε την περασμένη βδομάδα την 29η επέτειο των γενεθλίων της. Με την ευκαιρία αυτή μιά δημοσιογράφος την έπασκεψθη στο σπίτι της για να την εύχηθι και να μάθι αν εξακολουθι να είναι ευτυχισμένη κοντά στον «Άρθουρ Μύλλερ. Διεπίστωσε δε επί τόπου πως ο συγγραφέας είναι εκείνος που διευθύνει μέσα στο σπίτι και πως η Μαίριλιν έχει μεταβληθι σε σπουδαία νοικοκυρά.

— Όπως βλέπετε, δήλωσε η Μονρόε ενώ το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από χαρά, βοηθά επί τέλους την ευτυχία που ποθούσα. Ο άντρας μου είναι ο φάνος του άντρος, κοντά στον οποίο βέλω να περάσω όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Δεν σάς κρύβω πως κάθε μέρα που περνά είμαι και περισσότερο έρωτευμένη μαζί του.

★ Η Ζυλιέτ Γκρεκό και ο Τάυρον Πάουερ έφτασαν μαζί στο Παρίσι, ποσερχόμενοι από την Άμερική. Θα γυρίσουν στη γαλλική πρωτεύουσα μερικά έξωτερικά του φιλμ «Ο ήλιος ανατέλλει ξανά».

★ Η Σοφία Λόρεν διερωτάται γιατί οι Άμερικανοί την αναγκάζουν να ερωτεύεται στ' αλήθεια τους άρρετες. Μετά τον Άλαν Λάντ (44 χρόνων) και τον Τζον Γουάιλντ (50 χρόνων), της έδωσαν τώσα για παντεναίρ στο φιλμ «Πόθοι κάτω από τις λεδρες» τον Μπάρλ Αίθς (48 χρόνων). Η άτυχη Σοφία ελπίζει τώρα πως στο επόμενο έργο θα της έπιδρουν να ερωτευθι επί τέλους κανέναν άντρα της ηλικίας της.

★ Ο Βάλτερ Κιάρρι, που βρίσκεται τώρα στην Άμερική για γυρίσει φιλμ για την τηλεόραση, έπεσε κέφθη την περασμένη βδομάδα την Άθα Γκάρντνερ, η οποία γυρίζει το καινούργιο της

φιλμ στο Μεξικό. «Έμεινε κοντά της τέσσερες μέρες και μετά την αναχώρησή του η Άσα έιπε στους δημοσιογράφους:

— Ο Βάλτερ είναι ένας σπουδαίος και δικαιοδικαίος φίλος, προς το παρόν όμως, τουλάχιστον, δεν σκέπτομαι να τον παντρευθώ.

★ Ο Ντέννυ Κιάρρι θέλει την Τζην Σίμmons για παντεναίρ στο επόμενο φιλμ του. Μένει μόνο να δοθεί ποίος θα κερδισι γιατί ο Στιούαρτ Γκρέντζερ, που ξεκουράζεται τώρα στο μεγάλο αγρόκτημά του, βρίσκει τη μοναξιά του άνοποφορή και καλεί επείγοντως κοντά του τη νεαρά σύζυγό του.

★ Η Μαρί Μάκ Ντόναλντ και ο Μίκαιλ Γουάιλντ νικη άποφάσαν φαίνεται να παντρευτούν. Ένωσαν τις οικονοίες τους και άγόρασαν μαζί μιά κομψή πολυκατοικία, της οποίας σκεπέναν να νοικιάζουν τα διαμερίσματα.

★ Ο παραγωγός Σάμουελ Γκόλντγουίν είναι κατενθουσιασμένος. «Πραγματοποίησα, λέει, ένα παλιό μου όνειρο, αγοράζοντας αντί 650.000 δολλαρίων τα δικαιώματα της περίφημης όπερέτας «Πόργκυ και Μπέτς». Δε θέλησα να άποκαλύψι ποίος θα είναι ο πρωταγωνιστής του έργου, φαίνεται όμως μάλλον βέβαιο πως θα είναι ο νέγρος Χάρρυ Μπέλφόντε.

★ Ο Μάρλον Μπράντο ζήληψε τον Όρσον Ουέλλς. Άνηγγειλε την άποφασί του ν' άρχισι το γύρισμα του φιλμ «Η εκκρήξις του Βερμυλιόν». Το έργο αυτό θα είναι το πρώτο προϊόν της δικής του εταιρείας. Εκτός αυτού όμως έχει γράφει ο ίδιος το σενάριο, κράτησε για τον εαυτό του τον πιο σημαντικό ρόλο και είναι άποφασισμένος να κάνει με το έργο αυτό το ντεμπούτο του στη σκηνοθεσία.

★ Η άποφασί της Τζίντζερ Ρόττσερς και του Ζάκ Μπέρζερ ακ να χωρίσουν, δεν κατέληξε κανένα. Όλοι ήξεραν πως από καιρό το ζευγάρι αυτό δεν τα πήγαινε καλά. «Έκανα ό,τι μπορούσα για να σώσω το γάμο μου αυτό» δήλωσε η Τζίντζερ. Ο Ζάκ όμως που έχει έγκατασταθι στο σπίτι του φίλου του Ζάκ Σεράν, άφήθηκε να σχολιάσει την άποφασί του.

★ Η Ντόνα Ρήντ, που κέρδισε πέρνσι το «Όσκαρ» με το φιλμ «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» και ο σέζυγος της Τόνυ Όουεν άπέστησαν μιά κορούλα, στην οποία δα δώσαν το όνομα Μαρίαννα. Το ζεύγος είχε τέσσερες γιους, από τους οποίους τους δυό τους είχε υιοθετήσει.

★ Ο Χάρολντ Λόυντ υιός, που είναι 25 χρόνων, έκανε το ντεμπούτο του ως τραγουδιστής σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Λος Άντζελες.

★ Η Λίντα Κριστιαν κατέφυγε στ' αδικαστήρια για να μπορέσι να πάρη πίσω τις 60.000 δολλάρια που δάνεισε στον άλλο, μνηστήρα της Έντμοντ Πάρντομ.

★ Η Έσα Μάξγουελ δήλωσε πως ο μεγάλος χορός που θα δώσι στο Παρίσι, στις 24 Ιουνίου και στον οποίο θα προσκληθι η παγκόσμια ύψηλή κοινωνία, θα γίνη προς τιμήν της Μαρίας Μεγεγκιν-Κάλλας.

★ Για το φιλμ «Στέλλα» που η Σοφία Λόρεν θα γυρίσι τον Οκτώβριο στο Λονδίνο, οι υποψήφιοι παντεναίρ της είναι τέσσερις: ο Ουίλλιαμ Χόλντεν, ο Χένρυ Φόντα, ο Γκάρντ Κούπερ και ο Γκρέγντ Κορμ Πέκ. Η Σοφία δε διστάσει να δηλώσι πως προτιμά τον πρώτο. «Ίσως έπειδι είναι ο πιο νέος απ' όλους».

★ Τα τρία φιλμ που πραγματοπούν τώρα τις μεγαλύτερες εισπράξεις στην Άμερική είναι κατά σειράν: «Οι δέκα εντολές», «Ύψιχ και σάρκα» και «Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες».

★ Κατά τη δεξίωσι που έδωσε προς τιμήν της Τζέην Μάνσφιλντ στην κινηματογραφούπολι ο μαχαργιάς της Μαπρόντα, η στάρ του άπέσπασε δυό ολόχρους κομπιά από τον χιτόνα του, δηλώνοντάς του πως θα τ' άκάνη σκουλαϊκία ν' άν τον θυμάται.

ΓΙΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ



ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΚΑΤΩ από το σεληνόφως

(Μαγευτική νύχτα με πανσέληνο. Από τα ύψη το έπουράνιο αόλημ σπαταλιέται στη γη, για να μεταδωλι σε μεγαλειώδη άραβουργήματα λεπταίσθητου γούστου όλες τις μηδαινοπνίτες και τις ασκήμιες της ζωής. Στη βεράντα ενός σπιτιού σε κάποιο ήρεμο προάστειο, Έκνινος κι' Έκνι σωμαίνουν μπροστά στο ασυγκρίτο θαύμα, να διαφορετικές αιτίες όμως καθένας: Έκνιν γιατι είναι γοπτευμένη. Έκνινος γιατί είναι νυσταγμένος).

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν είναι η πρώτη φορά που διαπιστώνω πόσο είσαι... ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει τρίτο χαμογέλιο): Πολύ θα ήθελα να ήξερα ίππασία για να σ' εύχαριστήσω!... ΕΚΕΙΝΗ: Δέν είσαι μόνο πέζος, είσαι και κρύος! ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ε, τότε ήμια εύεργετικός τώρα το καλοκαίρι. Πάγος τζάμπα! ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, μελαγχολικά): Τι κρίμα να μη μπορέσις να συνεννοηθώμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεχνάει τη ύστα του για να άνακατήσι λίγος): Μά, έπί τέλους, πώς είναι δυνατό να συνεννοηθώμε; Άν κόψω τον ύπνο;

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά τέτοια νύχτα δέν τολμάει να κοιμηθι κανένας διαλεγχο πλάσμα της ζωής. Κοιμούνται μόνο όσα δε διαθέτουν μάτια για να ιδούν και να θαυμάσιν και ψυχές για να μενεπούν... Και εξαρυπνούν τα άπρόβια που έξυμνούν με έρωτικούς λαρυγγισμούς την ύπεροχη νύχτα, εξαρυπνών: «Τρουνοί που φλυαρεί μονότονα για την μαγεία του σεληνόφωτος... (Πιο σιγά): Άγρυπνούν κι' οι έρωτευμένοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει με νυσταγμένη περιέργεια): Πού τα διάβασες όλα αυτά; ΕΚΕΙΝΗ: Στο άνογμένο βιβλίο της νυχτερινής ομορφιάς με σεληνόφωτο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε! Ύαρχει τέτοιο βιβλίο; ΕΚΕΙΝΗ: Δέν το βλέπει, δυστυχισμένοι άνθρωπε με την μεωμένη όρασι! Είναι ένα βιβλίο ύμνισμο, εικονογραφημένο πλούσια, με ασύγκριτο γούστο! Νά, κύττα τις εικόνες του: Η άντικρυνη έλλα γίνεται άνάτοο των χιλιών και μιάς νυκτός! Ο πέζας άσφαλιστρονμένος όδρομος ποταμι που κυλάει όρημνικά κομμάτια από ά-

Μιά όμορφη στάρλετ πού... μι-σεί την κινηματογραφική καριέρα της...

ΤΟ γεγονός, ότι μιά όμορφη κοπέλλα έχει πατέρα ένα πολυάσχολο άνθρωπο του θεάτρου και του κινηματογράφου, είναι άρκετό για να γεμίσι με καλλιτεχνικές φιλοδοξίες το μυαλό της και να την κάνη να πιστεύη, ότι θα γίνη μιά μέρα μεγάλη ηθοποιός. Κάτι τέτοιο περίμενε να συμβή στην κόρη του ο καλλιτεχνικός ίμπρεσαρίος του Χόλλυγουντ Ντόυλ Μπλαίρ. Άλλά, προς μεγάλη του έκπληξι, δε συνέβη! Παρ' όλο που αυτός, η γυναίκα του και η κόρη του Πέγκυ είχαν διαρκώς έπαφή με ηθοποιούς, ποτέ η Πέγκυ δε ζήτησε έπαφή με τον πατέρα της να την βοηθήσι να πάρη ένα ρόλο σε μιά ταινία. Μιά μέρα, λοιπόν, τη φώναξε ο ίδιος και της έιπε:

— Μέχρι σήμερα, περίμενα να μου ζητήσης πρώ-τη έσύ να φροντίσω να σε προσλάβουν σε κάποιο στούντιο, ως καινούργια ηθοποιό. Άλλά αφού μέ-χρι τώρα δεν έιπες τίποτα, έγω θα σου κάνω την πρότασι: Θέλεις να παίξης στον κινηματογράφο; Έχω όλα τα μέσα να σου εξασφαλίσω μιά σίγουρη και έπικερδή καριέρα...

Φαντάζεστε, όμως, την έκπληξι του μιάτερο Μπλαίρ, όταν άκουσε την κόρη του να λέι:

— Όχι, πατέρα, ευχαρί-στώ πολύ, αλλά δε σκέφτηκα ποτέ να κερδίσω τη ζωή μου ως ηθοποιός του κινηματογράφου. Πολλοί μου έχουν πη, ότι έχω όλα τα προσόντα, άλλ' έγω προτιμώ να συνεχίσω τις σπουδές μου στο Πανεπιστή-μιο κι' αργότερα να κάνω ένα ευτυχισμένο γάμο. Μου άρέ-σει ο κινηματογράφος ως ψυ-χαγωγία και θέαμα, αλλά δεν όνειρεύτηκα ποτέ να παίξω σ' αυτόν...

Η λογική αυτή άπάντησι της κόρης του, πεισμάτωσε τόσο το Μπλαίρ, ώστε, από τη στιγμή εκείνη, άπεφάσισε να τη βάλη να παίξει σε μιά ταινία. Έτσι και χωρίς να θέλι! Η σκέψι, ότι άλλες κο-πέλλες τον παρακαλούσαν να τις βοηθήσι και η κόρη του δέν ήθελε, τον έκανε έξω φρε-νών. Ήταν βέβαιος, ότι, αν την έβαζε να παίξει σ' ένα φιλμ, θα ζητούσε μόνη της να συνεχίσι. Καί, από τη στιγμή



Η Πέγκυ Κάσλ και ο Ρίτσαρντ Κόντε σε μιά σκηνή του πολεμικού φιλμ «Το κόκκινο όχυρό».

Η ζωή του ξεωφύλλοντας
ANNITA ΕΚΜΠΕΡΓΚ

ναλυνόμο ασημί! Στά δέντρα κρεμιόνται σταλακτίτες από πετράδια πολύτιμα, και ο κήπος μοιάζει γεμάτος λουλούδια ασημένια! Απόψε, πάνω σε όλη τη μαγεμένη γη, εγκαταστάθηκε βασιλεία ασημένια ή γοητεία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (όλο και με πιο πολλή έκπληξη, που την συνοδεύει κάποια ανησυχία): Μήπως άρχισες να γράφεις στίχους;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι στίχους να γράφω; Θα τους εξευτελίση σε μια στιγμή ή νύχτα! Θα τους ρεζιλεύει η πανσέληνος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κωττάει περίεργα γύρω του, άπανα, κάτω, δεξιά, αριστερά): Μά, αλήθεια, είναι, άραγε, τόσο όμορφη η νύχτα, τόσο θαύμα το φεγγάρι;

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι δυστυχής που δεν το βλέπεις! (Πιο σιγά): Δυστυχής, μά κά... εσύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς γίνεται;

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι δυστυχής, γιατί στερείσαι μια χαρά μεγάλη των αισθήσεων και της ψυχής, και εσύ, γιατί... γλυτώνεις ένα πλήθος κινδύνους!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι κινδύνους;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν καταλαβαίνεις... Δεν είναι δυνατό να καταλάβεις... Ένα πλάσμα ευαίσθητο μια νύχτα σαν κι αυτή γίνεται εύκολο... 'Απάνω σ' αυτό το ασημί που κατακαλύγει από τον ουρανό γλυστοί και κουτροβαλίζονται ή άρετή!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που ο κίνδυνος τον κάνει να ξυπνήσει εντελώς): 'Ελα τώρα! Σιγά-σιγά θα μου πεις ότι θα πάψω να είσαι ένα φάντασμα που είναι πανσέληνος!

ΕΚΕΙΝΗ (κολλάει κοντά του πανικόβλητη): Σώσε με! Δε θέλω να κάνω τίποτα αναξιοπρεπές και πρόσταγο! Δε θέλω να κοκκινίζω όταν βγώ ή ήλιος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την σφίγγει άπαντα του μηχανικά): 'Εσύ είσαι, παιδί μου, για δείγμα!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, έμπιστευτικά, στο αυτί του): Είμαι μόνο άδύνατο πλάσμα, ευαίσθητο στις όμορφες, έκτεθειμένο στους κινδύνους τους! Χωρίς να το θέλω μπορώ να κάνω κάτι που να μην πρέπει, να παραπατήσω γιατί δε θα βρεθώ ένα χέρι να με κρατήσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ορίστε το χέρι το δικό μου! Κι' όχι ένα, δυο χέρια... Μια άγκαλιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Σφίξε με στην άγκαλιά σου! Φίλησέ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ορίστε, σε φιλάω... (την φιλάει).

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι έτσι! Αυτό είναι φιλι συνηθισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί θέλεις; 'Ασυνήθιστο;

ΕΚΕΙΝΗ (με μισόκλειστα μάτια): Θέλω ένα φιλι κάτω από το σεληνόφως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ειδικό φιλι αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι το φιλι του μεγάλου έρωτικού κινδύνου. Το φιλι που συμπληρώνει, αναπληρώνει και αντικαθιστά όλα τα φιλι που θα μπορούσαν να δεχτούν τα χέρια μιας γυναίκας, μια νύχτα σαν κι αυτήν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φύλλοπτα): Δηλαδή, σε να λέμε, όποιος βρεθώ άποψε πλάι σου μπορεί να σε φιλήσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε το καταλαβαίνεις ότι κάθε άντρας που σκίζει την ασημένια αυλάκια για να φανερωθεί σε μια γυναίκα μια νύχτα σαν κι αυτή, γίνεται την απάτηλη φόρμα ενός βασιλόπουλου του παρναυθίου, που καλπάζει άπάνω στο κύμα προς τις περιοχές των όνειρων;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαναθυμάται ότι νυστάζει και ότι είναι ανάγκη να χαλαρώσει ή πάλι): Δε νομίζεις ότι είναι καιρός... κοιμηθούμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Να κοιμηθούμε; Μά ποιών τρόπο;

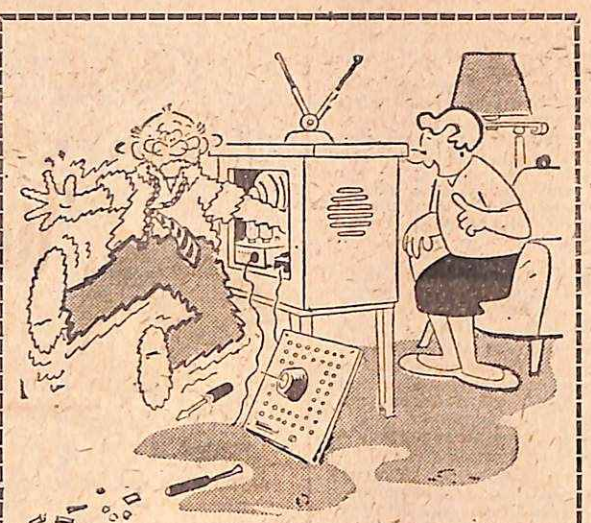
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τον συνηθισμένο: κλείνοντας τα μάτια!

ΕΚΕΙΝΗ: Και θα αφήσουμε έξω από τα βλέφαρά μας αυτό το θαύμα;

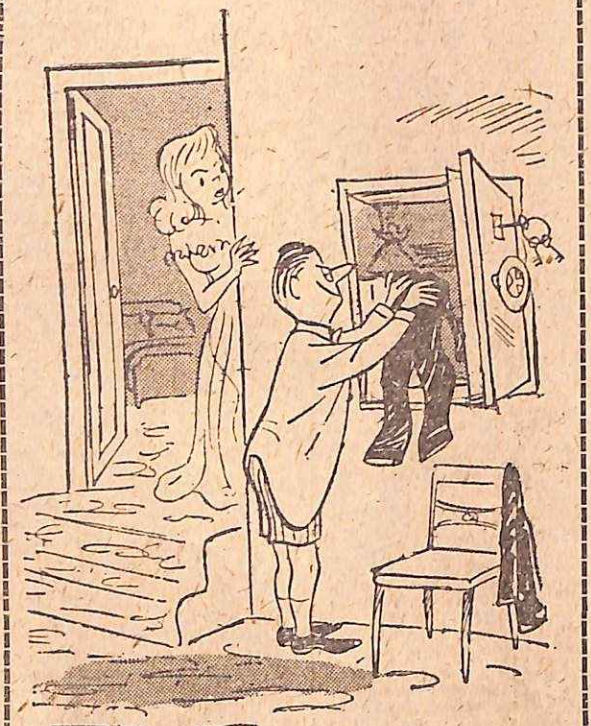
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοιραίως πρέπει να το αφήσουμε, γιατί είναι περασμένες δώδεκα κι' αύριο στις όχθες έχω γραφείο...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ένα στεναγμό): Πάμε λοιπόν... (Σηκώνονται και μπαίνουν στο δωμάτιό τους. Εκείνος γδύνεται ολότατος και πέφτει στο κρεβάτι του, όπου αρχίζει άμέσως να ροχαλίζει. Εκείνη πέφτει δίπλα του, με το βλέμμα της μαγεμένο από την πανσέληνο, που τα ασημί της δεν την αφήνουν να κλείσει τα μάτια... Και περιμένει μάταια το βασιλόπουλο του παρναυθίου να ξεπέσει στη βεράντα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



— Το πέτυχες, 'Ανάνια μου, κρέατο το τώρα καλό.



Προνοητικός σύζυγος.



— Διότι, είναι ο νέος μας γείτονας... Αυτός που αντικατέστησε εκείνο τον ήλιο που δεν ένοιαζε από μουσική!...

ΤΑ ΒΕΡΥΚΟΚΑ και τα ροδάκινα

Η θρεπτική και διαιτητική αξία τους

Τα φρούτα, όπως όλοι ξέρουμε, αναφέρονται στον οργανισμό μας και αναζωογονούν τις δυνάμεις του. 'Ας δούμε σήμερα ποια είναι η θρεπτική και διαιτητική αξία που έχουν δύο από τα πιο εύγευστα και πιο πλούσια σε κυνούς φρούτα του καλοκαιριού.

1) Το βερύκοκο

Το ώριμο βερύκοκο έχει κιτρινωπό χρώμα με απόκλιση προς το κόκκινο. Η χημική του σύσταση είναι η ακόλουθη κατά τον δόκτορα Καρτόν:

Νερό 86%, πρωτεΐνουχα στοιχεία 0,8%, λιπαρά στοιχεία 0,1%, σακχαρώδη στοιχεία 12%.

Περιέχει, εξ άλλου, θείο, φώσφορο, ασβέστιο, κάλιο, σίδηρο, χαλκό και ιώδιο. Οι αναλογίες αυτών των μεταλλικών στοιχείων κυμαίνονται μεταξύ 4 και 300 χιλιοστογράμμων στα 100 γραμμάρια.

Το βερύκοκο περιέχει ακόμη βιταμίνη C σε μετρία αναλογία, Α στην ίδια αναλογία όπως και στο καρότο, Ε, ΡΡ και Κ. Η τελενταία απ' αυτές τις βιταμίνες αυξάνει την πυκνότητα του αίματος.

Το βερύκοκο πρέπει να τρώγεται πολύ ώριμο, αφού υποστεί την ευεργετική επίδραση των ηλιακών ακτίνων. Οι βροχές αλλοιώνουν τη σύστασή του και περιορίζουν την ευεργετική του επίδραση.

Η θρεπτική αξία που έχει το βερύκοκο οφείλεται κυρίως στο σάκχαρο και τα άφθονα μεταλλικά στοιχεία που περιέχει.

Το βερύκοκο δέ γίνεται πολλές φορές ανεκτό από εκείνους που υποφέρουν από έρπητες, άφθες, υλίτιδα ή που έχουν ευαίσθητες αμυγδαλές. Στις περιπτώσεις αυτές καλόν είναι να το αποφεύγουμε. Σε ώριμα άτομα, που έχουν ευαίσθητα ότα όδεα, προκαλεί επίσης στομαχικές αντιδράσεις (καψίματα κατά τη στιγμή της πέψης).

2) Το ροδάκινο

Κατά τον δόκτορα Λεκλέρ, η χημική του σύσταση είναι η ακόλουθη: Νερό 80%, σάκχαρον 45%, υδατάνθρακες 7%, όδεα 1%, λευκώματα 0,5%, τέφρα 0,7%, κυτταρίνη 6%.

Το ροδάκινο περιέχει επίσης βιταμίνες C (στη μεγαλύτερη αναλογία) Β1, Β2 και ΡΡ.

Για τα παιδιά είναι προτιμότερες οι όψιμες ποικιλίες.

Το ροδάκινο έχει τονωτικές ιδιότητες. Ένισχύει τις ήπατικές, γαστρικές και έντερικές λειτουργίες, λόγω της άφθονιάς του σακχαρώδους που περιέχει (με τη μορφή φρουκτόζης). Η κυτταρίνη που βρίσκεται στη φλούδα επενεργεί ευεργετικά στις έντερικές ίνες.

Στις όξεις πρετικές καταστάσεις, ο κυνός του ροδάκινου παρέχει στον άσθενή άφομοίωμα θρεπτικά στοιχεία και βιταμίνη C, που, ως γνωστόν, έχει αντίμοριακές ιδιότητες.

Το ροδάκινο είναι απαραίτητο σ' εκείνους που έχουν μεγαλύτερη προτίμηση προς τις ζωτικές παρά τις ζωικές τροφές.

Το ροδάκινο, όπως και το βερύκοκο, δεν είναι ανεκτό από άτομα που παρουσιάζουν αντίμορα στα όδεα. Σε κομπόστες, όμως, ανάμικτο με άλλα φρούτα (άχλαδι, μπανάνες, κεράσια, δαμάσκηνα, μήλα, κτλ.) γίνεται εύκολα ανεκτό.

Οι παλαιό γιατροί όποφευαν το ροδάκινο, χρησιμοποιούσαν όμως τα φύλλα και πα άνθη της ροδάκινιας έναντιον της δυσκοιλιότητας.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα άνθη της ροδάκινιας περιέχουν μια ουσία συγγενή προς το υδροκυανικό όξύ και γι' αυτό δεν πρέπει να γίνεται κατάχρηση. Ο δόκτωρ Λεκλέρ συνιστά το άκόλουθο παρασκεύασμα έναντιον της δυσκοιλιότητας:

Θα ρίξετε 15-30 γραμμάρια φύλλα ή άνθη ροδάκινιας μέσα σε 500 γραμμάρια νερό που κοχλάζει και θα τα αφήσετε 2-3 λεπτά. Από το παρασκεύασμα αυτό θα παίρνετε 2-5 κουταλιές της σούπας την ημέρα (μόνον οι ένήλικες).

ΣΤΟΝ ΓΑΚΤΟ ΤΗΣ ΑΛΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η κόρη του Ντυμπάρ, χάρις στη μεσολάβηση του Ζυσοιέ, ξαναπαίρνει στην έξοσή της τον Ζιλμπέρ, που ζητάει να του δώσουν μια θέσι βοηθού κηπουρού στο Τριανόν, για να μπορεί να βλέπει την αγαπημένη του 'Αδριανή. Ο Ρισελιέ, που θέλει να εκδικηθεί την Ντυμπάρ για τη χλιάρη υποστήριξη της, έπωφελείται από το ενδιαφέρον που δείχνει ο βασιλιάς για την 'Αδριανή, για να τον πείσει να δώσει ένα λοχό στον άδελφό της. Ο καρδινάλιος ντε Ροαίν πηγαίνει μια τουφφα μαλλιών της Μαρίας 'Αντουανέττας στο Βαλσαμό, από τον όποιον μαθαίνει ότι η πριγκίπισσα δεν αγαπάει τον άντρα της κι' ότι είναι άκομη παρθένος.

9ον — Και τί θα έκανες στο Τριανόν, κόρη μου; ρώτησε ο βαρώνος. — Τι θα έκανα; απάντησε η Νικόλ. Θα έβλεπα κόσμο, θα ζούσα μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή... καί, το κάτω-κάτω, θα δοκίμαζα κι' εγώ την τύχη μου.

— Ω, Νικόλ!

— Γιατί, κύριε βαρώνε; είπε η Νικόλ. Μήπως δεν είμαι νέα; Μήπως δεν είμαι όμορφη;... Κάθε γυναίκα πρέπει να δοκιμάζει την τύχη της.

— Σ' αυτό είμαι σύμφωνος, απάντησε ο βαρώνος. Θα έπιθυμούσα επίσης να ήμουνα νέος για να σου δείξω ότι η μορφή σου δεν μ' αφήνει άσυγκινητο... 'Αλλ' οι ευκαιρίες δε θα σου λείψουν. Είσαι τόσο νέα...

Η Νικόλ, όμως, είχε έκνευριστή.

— Αν δε με θέλτε τίποτα άλλο, θα πάω να κοιμηθώ, είπε. Είναι ώρα να πλαγιάσετε κι' όσεις... Δεν ακούσατε το ρολόγι;... Δεν είπαμε έντεκάμιση;

— Έχετε δίκιο, κόρη μου, συμφώνησε ο βαρώνος. Καληνύχτα.

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε το κουδούνι της πόρτας.

— Ποιος μπορεί να είναι αυτή την ώρα; είπε ο βαρώνος. Πήγαινε να ιδής, Νικόλ.

Η νέα πήρε ένα κερί κι' έτρεξε ν' αμείνη.

Μπροστά της βρισκόταν ένας ευγενής, που το πολυτέλες και κομψό ντύσιμό του της έκανε έντύπωση.

— Ποιόν πρέπει ν' αναγγείλω; ρώτησε, άκονοντας μια χαριτωμένη ύπκκλησι.

Ο έπισκέπτης την κύτταξε μερικές στιγμές και φάνηκε πως τη βρήκε πολύ γοητευτική.

«Διάβολε! σκέφτηκε. Αυτός ο ήλιος «Ταδερνέ μου είχε μιλήσει μόνον για την ό κόρη του. 'Αλλ' ένει, όπως βλέπω και δεύτερο θησαυρό στο σπίτι του... Κι' η νέα αυτή δε φαίνεται ντροπαλή σαν την 'Αδριανή».

Έπειτα είπε δυνατά:

— Μικρούλα μου, σάς παρακαλώ ν' αναγγείλετε στον κύριο βαρώνο ντε Ταδερνέ, το στρατάρχη δούκα ντε Ρισελιέ.

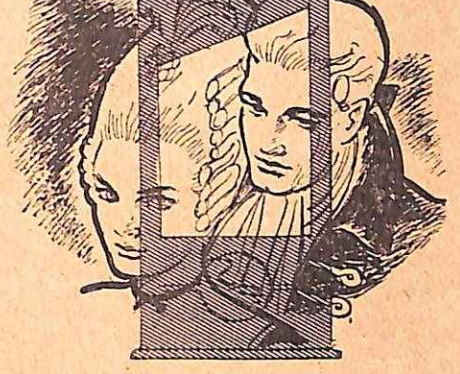
Η Νικόλ άνοιξε διάπλατα τα μάτια της. 'Ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά της, ήταν λοιπόν, δούκας και στρατάρχη; Κι' είχε ένα τόσο ένδοξο όνομα, ένα όνομα που το ήξεραν όλοι: στη Γαλλία; 'Ηταν τόσο η κατάπληξη της, που δεν κατάφερε να βγάλει λέξη από το στόμα της.

Δε χρειάστηκε, άλλωστε. Γιατί ο βαρώνος που είχε άκούσει το όνομα του έπισκέπτη, είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα του κι' έτρεχε να τον χωρίς έκπληξη.

— Σεις εδώ; είπε όχι χωρίς έκπληξη.

— Και βέβαια, απάντησε ο Ρισελιέ. Η έπισκέψή μου σού φαίνεται, βέβαια, παράξενη έπειτα από την υποδοχή που σου έκανα όταν ήρδες στο σπίτι μου. 'Αλλά θα σου τα εξηγήσω όλα...

Έδωσε το κατέλλο του στη Νικόλ κι' άκολουθήσε το βαρώνο από σαλόνι.



— 'Ομολογώ, ότι δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπε ο Ταδερνέ. Προχτές μ' έδωξες σχεδόν από το μεγάρο σου και τώρα έρχεσαι να με έπισκεφής στο σπίτι μου!

— 'Ας μιλήσουμε πρώτα για το σήμερα, απάντησε ο Ρισελιέ. Οι άνθρωποι γυρίζουν τα μάτια τους προς το παρελθόν, όταν το παρόν είναι άδειο... Έρείς, λοιπόν, γιατί ήρθα άποψε εδώ; 'Ηρθα για να σου φέρω την είδηση, ότι ο βασιλιάς παραχώρησε στο γυιό σου ένα λοχό κι' ότι ανέλαβε να πληρώσει αυτός όλα τα έξοδα...

Πρέπει να με καταλάβεις. Προχτές ήμουνα σχεδόν πρωθυπουργός και δε μπορούσα ν' άρχίσω να μοιράζω θέσεις και προνόμια, όπως έκανε ο προκάτοχός μου, γιατί τότε όλη η Γαλλία θα ξεσηκώνονταν έναντιόν μου. Τώρα, όμως, δεν είμαι τίποτα. Ζήτησα, λοιπόν, εκείνον που δε μπορούσα να σου παραχωρήσω μόνον μου, πέτυχα και σου φέρνω την ευχάριστη είδηση.

Ο βαρώνος δε μπορούσε να πιστέψει τ' αυτά του.

— Είναι αλήθεια όσα μου λές; ρώτησε, με κάποια δυσπιστία.

— 'Ο ύπουργός σου άρνήθηκε, απάντησε ο Ρισελιέ. 'Αλλ' ο φίλος έκαμε ό,τι μπορούσε για σένα.

— 'Αλήθεια;

— Δυστυχώς, φίλε μου. Κατάλαβα άμέσως, ότι έδωρεπε να γίνω νευρόσπαστο στα χέρια αυτής της γυναίκας... Γι' αυτό, πεπίμησα να μη δεχτώ...

— 'Ησδες, λοιπόν, σε ρήξι με τους Ντυμπάρ;

— Ναί και όχι. Με φοβούνται... κι' εγώ τους περιφρονώ μ' όλη μου την καρδιά.

— Αυτό είναι ήρωικό, αλλά και έπικίνδυνο, είπε ο Ταδερνέ. Η Ντυμπάρ έχει μεγάλη έπιδραση στο βασιλιά.

— Δεν το άρνούμαι, απάντησε ο Ρισελιέ.

— Και τί θα έκανες στο Τριανόν, κόρη μου; ρώτησε ο βαρώνος.

— Τι θα έκανα; απάντησε η Νικόλ. Θα έβλεπα κόσμο, θα ζούσα μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή... καί, το κάτω-κάτω, θα δοκίμαζα κι' εγώ την τύχη μου.

— Ω, Νικόλ!

— Γιατί, κύριε βαρώνε; είπε η Νικόλ. Μήπως δεν είμαι νέα; Μήπως δεν είμαι όμορφη;... Κάθε γυναίκα πρέπει να δοκιμάζει την τύχη της.

— Σ' αυτό είμαι σύμφωνος, απάντησε ο βαρώνος. Θα έπιθυμούσα επίσης να ήμουνα νέος για να σου δείξω ότι η μορφή σου δεν μ' αφήνει άσυγκινητο... 'Αλλ' οι ευκαιρίες δε θα σου λείψουν. Είσαι τόσο νέα...

Η Νικόλ, όμως, είχε έκνευριστή.

— Αν δε με θέλτε τίποτα άλλο, θα πάω να κοιμηθώ, είπε. Είναι ώρα να πλαγιάσετε κι' όσεις... Δεν ακούσατε το ρολόγι;... Δεν είπαμε έντεκάμιση;

— Έχετε δίκιο, κόρη μου, συμφώνησε ο βαρώνος. Καληνύχτα.

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε το κουδούνι της πόρτας.

— Ποιος μπορεί να είναι αυτή την ώρα; είπε ο βαρώνος. Πήγαινε να ιδής, Νικόλ.

Η νέα πήρε ένα κερί κι' έτρεξε ν' αμείνη.

Μπροστά της βρισκόταν ένας ευγενής, που το πολυτέλες και κομψό ντύσιμό του της έκανε έντύπωση.

— Ποιόν πρέπει ν' αναγγείλω; ρώτησε, άκονοντας μια χαριτωμένη ύπκκλησι.

Ο έπισκέπτης την κύτταξε μερικές στιγμές και φάνηκε πως τη βρήκε πολύ γοητευτική.

«Διάβολε! σκέφτηκε. Αυτός ο ήλιος «Ταδερνέ μου είχε μιλήσει μόνον για την ό κόρη του. 'Αλλ' ένει, όπως βλέπω και δεύτερο θησαυρό στο σπίτι του... Κι' η νέα αυτή δε φαίνεται ντροπαλή σαν την 'Αδριανή».

Έπειτα είπε δυνατά:

— Μικρούλα μου, σάς παρακαλώ ν' αναγγείλετε στον κύριο βαρώνο ντε Ταδερνέ, το στρατάρχη δούκα ντε Ρισελιέ.

— Κι' ο βασιλιάς δέχτηκε πρόθυμα να ίκανοποίηση την αίτησή σου;

— Νουίζω ό,τι ο βασιλιάς έχει κάποιο λόγο, που τον κάνει να θέλει να δυσανεστήσει τη Ντυμπάρ. Σ' αυτή την αίτια χρωστάς όσας την εύνοια που έδειξε για το γυιό σου κι' όχι στη δική μου έπιτροπή. 'Εγώ δεν έκανα τίποτα άλλο παρά να βοηθήσω σ' αυτή την υπόθεση... Έρείς, σ' αλήθεια, ότι άρνήθηκε τη θέσι του πρωθυπουργού έξ αιτίας αυτής της γυναίκας;

Ο Ρισελιέ, μετά την άρνηση του βασιλιά να τον κάμη πρωθυπουργό, είχε διαδώσει με τους άνθρώπους του τη φήμη, ότι είχε άρνηθή αυτό το άξίωμα, έπειδή τάχα η Ντυμπάρ ήθελε ν' άνακατευτεί στο σχηματισμό του νέου ύπουργείου.

— Ναί, το άκουσα, απάντησε ο Ταδερνέ. Αυτή η άρνηση σε τιμά.

Ο Ρισελιέ έκαμε ένα μορφασμό.

— Δε μπορούσα ν' άνεχθώ την άνάμιξη μιας γυναίκας που κανείς δεν έζει άπό πού προέρχεται ή καλύτερα που όλοι ξερον την προέλευσή της, είπε. 'Αλλ' άς ξαναγυρίσωμε στο γυιό σου. Έμαθα, ότι είναι άείολογος νέος.

— Ναί, άλλ' είχε την άτυχία να συγκρουστή με τον Ζαν Ντυμπάρ, που τον συνάντησα στο σπίτι σου, όταν ήρθα εκεί...

— Χμ! έκαμε ο Ρισελιέ. Έρείς γιατί είχε έρθει;... Για να μου κάμη γνωστής τις άπαιτήσεις της βασιλικής εύνοιας. Και μιά άπ' αυτές ήταν να τιμωρηθή ο γυιός σου...

— 'Αλήθεια;

— Δυστυχώς, φίλε μου. Κατάλαβα άμέσως, ότι έδωρεπε να γίνω νευρόσπαστο στα χέρια αυτής της γυναίκας... Γι' αυτό, πεπίμησα να μη δεχτώ...

— 'Ησδες, λοιπόν, σε ρήξι με τους Ντυμπάρ;

— Ναί και όχι. Με φοβούνται... κι' εγώ τους περιφρονώ μ' όλη μου την καρδιά.

— Αυτό είναι ήρωικό, αλλά και έπικίνδυνο, είπε ο Ταδερνέ. Η Ντυμπάρ έχει μεγάλη έπιδραση στο βασιλιά.

— Δεν το άρνούμαι, απάντησε ο Ρισελιέ.



— Είναι τιμή μου ότι ο βασιλιάς πρόσεξε την κόρη μου, είπε ο Ταδερνέ, στο Ρισελιέ.

λιέ. 'Αλλά θα καταλάβει τώρα πώς ή έπιρροή της δεν είναι απεριόριστη.

— Θέλεις να πής, ότι ανέλαβες την προστασία του γιου μου για να στενοχωρήσει τη Ντυμπαρού;

— 'Ομολογώ, ότι το σκέφτηκα. 'Η Ντυμπαρού θα γίνει έξω φρενών όταν μάθι, ότι ο γιός σου απόκτησε το λόγο του... 'Αλλά δε μου λές, βαρώνε, έχεις, νομίζω, και μια κόρη.

— Ναί... 'Η κόρη μου είναι δεκαεφτά χρόνων.

— Κι' όμορφη σαν την 'Αφροδίτη!

— Την ξέρεις;

— Την είδα στο Τριανόν... 'Ημουν μαζί της όλο το βράδυ και μίλησα γι' αυτήν μια ολοκληρω ήρα με το βασιλιά.

— Με το βασιλιά; είπε ο Ταβερνέ. 'Ο βασιλιάς πρόσξε την κόρη μου;

— Μπορώ να σου πώ, φίλε μου, ότι όλο το βράδυ την κατέρωγε με τα μάτια του... Μήπως αυτό σε στενοχωρεί;

— 'Οχι... Είναι τιμή μου το ότι ο βασιλιάς πρόσξε την κόρη μου... Για να είμαι ειλικρινής, όμως, δυσκολεύομαι να το πιστέψω...

— Θέλεις να πής, ότι του άρεσουν μόνο οι ακόλαστες γυναίκες;

— Δεν έχω δικαίωμα να κρίνω τις προτιμήσεις του βασιλιά, απάντησε ο Ταβερνέ.

— Γιατί τότε σε εκπλήσσει το ότι ο Ρισελιέ πρόσξε την κόρη σου; είπε ο Ρισελιέ. 'Α, καταλαβαίνω... Σκέφτεσαι ίσως, ότι ο βασιλιάς, που είναι συνθησίουνος στις προκλητικές ματιές και τις άσεμνες κινήσεις, δεν μπορεί ίσως να εκτιμήσει στην αξία τους τους θαυμαρούς της αγάπης μιας νέας από άριστοκρατική γενιά, που δεν έχει άλλα στολίσματα, εκτός από την ευγένεια και τη σεμνότητα...

— Είσαι μεγάλος άνθρωπος, φίλε μου! απάντησε ο Ταβερνέ. Μάντεψες τη σκέψη μου!

— 'Αλλ' είναι καιρός, συνέχισε ο Ρισελιέ, να σταματήσει αυτή η κατάσταση. 'Ο βασιλιάς είναι, βέβαια, ο κύριος όλων μας. 'Αλλά δε μπορεί να μας υποχρεώνει, έμάς τους ευγενείς, να φιλάμε το χέρι μιας έταίρας σαν τη Ντυμπαρού... Είναι καιρός να ξαναγυρίσωμε στο κλίμα μας... στον κόσμο μας... 'Ο βασιλιάς έξεπεσε από τη Σατωρού, που ήταν μαρκησία, αυθεντική μαρκησία κι' είχε δούκες και όμοτίμους στους προγόνους της, στην Πομπαντούρ, που ήταν κόρη και σύζυγος μικρεμπόρων, για να καταλήξει στη Ντυμπαρού, που βγήκε από το πεζοδρόμιο, δηλαδή από τη λάσπη. Είναι έξευτελιστικό για μάς, βαρώνε, να σκύδωμε το κεφάλι μπροστά σε παρόμοια γυναίκα.

— Αυτά που λές είναι μεγάλες αλήθειες, απάντησε ο Ταβερνέ.

— 'Ο βασιλιάς έχει ανέβασει στο θρόνο μια έταίρα, είπε ο Ρισελιέ. 'Οπως καταλαβαίνεις, φίλε μου, μια γυναίκα από

άριστοκρατική γενιά, θα μπορούσε να παίξει έναν υπέροχο ρόλο αυτή τη στιγμή...

— Και βέβαια, συμφώνησε ο Ταβερνέ, που η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του. Δυστυχώς, όμως, η θέσι είναι πιασμένη...

— Μια γυναίκα, που, χωρίς να έχη τα ελαττώματα της έταίρας, θα ήταν προικισμένη με την τόλμη και την ευφύια της, θα μπορούσε πολύ εύκολα να εκτοπίσει την παρεισακτική και να πάρη τη θέσι της... 'Αλήθεια, βαρώνε, η κόρη σου είναι έξυπνη;

— Πολύ... Νομίζω, μάλιστα, πώς η κρίσι της είναι αξιοθαύμαστη.

— 'Υπέροχο προσόν για μια γυναίκα, που συνδυάζει επίσης την όμορφή και τη χάρι... 'Η κόρη σου είναι προικισμένη με την όμορφή που προκαλεί και που ταυτόχρονα επιβάλλει το σεβασμό. Δε σου κρύβω, ότι θαύμασα τις γραμμές της... 'Α, φίλε μου, πρέπει να προσέξεις πολύ αυτό το θαυμάριο... Είμαι έστρελλαμένος μαζί της και, παρά τα έβδομηνητά τέσσερα χρόνια μου, δε θα δίστανα να την παντρευτώ αύριο το πρωί... 'Αλλά, δε μου είπες, έχει στο Τριανόν τις ανέσεις και την πολυτέλεια που ταιριάζουν στη θέσι της;... 'Οχι, μη μου απαντήσεις... Δεν έχει τίποτα από όλα αυτά... 'Απόψε γύρισε στο δωμάτιό της μόνη της, μαζί μ' έναν υπέρτερο που της φώτιζε μ' ένα φανάρι... Δε διέφερε πολύ από μια υπέρτερη...

— 'Εχεις δίκιο, απάντησε ο Ταβερνέ. 'Αλλά το ξέρεις, φίλε μου, ότι δεν είμαι πλούσιος.

— Το λιγότερο, που μπορείς να κάμεις είναι να δώσεις μια καυοιέρα στην κόρη σου.

— Το σκέφτηκα, αλλά...

— Είδα πρωτότερα μια όμορφη νέα έδω... Αυτήν που μου άνοιξε την πόρτα... Δεν θα μπορούσες να την δώσεις στην κόρη σου;

— 'Ο βαρώνος αναστέναξε.

— Δε μπορώ να στείλω τη Νικόλ στο Τριανόν, απάντησε.

— Και για ποιό λόγο;... Δεν είναι μόνον όμορφη, αλλά και πολύ χαριτωμένη.

— Δεν πρόσξες, λοιπόν, το πρόσωπό της;

— "Αν το πρόσξες;... Νομίζω, μάλιστα πώς το παραπρόσξες.

— Και δεν είδες ότι μοιάζει...

— Με ποιά;

— Θα ήθελα να το βρής μόνος σου... 'Ελα έδω, Νικόλ.

— 'Η Νικόλ, που κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα, άφησε να περάσουν μερικές στιγμές κι' έπειτα μπήκε στο δωμάτιο.

— 'Ο δούκας την τράβηξε κοντά του κι' έκλεισε τα γόνατά της ανάμεσα στα δικά του. Αυτή η οικειότητα δεν παραξένεψε καθόλου τη Νικόλ. Τό ύψος της έδειχνε, τουναντίον, πώς ήταν εύχαρακτημένη.

— Ναί, είπε έπειτα από λίγο ο δού-

κας. 'Η όμοιότητα είναι καταπληκτική.

— Καταλαβαίνεις για ποιό λόγο δεν μπορώ να τη στείλω στο Τριανόν, συνέχισε ο Ταβερνέ. Θα ήταν... πώς να σου πω... μια πρόκληση... 'Η πριγκίπισσα θα στενοχωριόταν μ' αυτή την όμοιότητα...

— 'Η Νικόλ έγινε κατακόκκινη από το θυμό της.

— 'Η πριγκίπισσά σου δε μπορεί να είναι όμορφη σαν κι μένα! φώναξε. Καί, τό κάτω-κάτω, αφού μου μοιάζει, δε φταίω εγώ. 'Ας αλλάξει τα μούτρα της!

— 'Ο δούκας έσφίξε πιο πολύ τα γόνατά του πάνω στα δικά της.

— Μην θυμώνεις, μικρούλα, της είπε. Δε θα είναι δύσκολο να μετριάσωμε αυτή την όμοιότητα, έτσι που να μη φαίνεται με την πρώτη ματιά... 'Αλλά, πές μου Νικόλ, θέλεις να πάς στο Τριανόν;

— "Αν τό θέλω! απάντησε η Νικόλ.

— Θαυμάσια! είπε ο δούκας. Θα πές εκεί και θα κάμεις την τύχη σου, χωρίς να βλάψης κανένα. Πήγαινε τώρα κι' άφησε μας να κουβεντιάσωμε με τον κυρίό σου.

— 'Η Νικόλ βγήκε σιγμοιμουρίζοντας.

— 'Ο Ρισελιέ τράβηξε τότε την πολυθρόνα του κοντά στο βαρώνο.

— "Αν σε βιάζω να στείλεις τη Νικόλ στην κόρη σου, είναι γιατί αυτό θα εύχαρακτήσει το βασιλιά, του είπε. Πρέπει να ξέρης, αγαπητέ φίλε, ότι ή φτώχεια κι' ή κακομοιριά δεν άρεσουν στο βασιλιά... 'Υποθέτω πώς με καταλαβαίνεις.

— 'Αφού αυτό θα εύχαρακτήσει το βασιλιά, δεν έχω αντίρρηση να πάη ή Νικόλ στο Τριανόν, απάντησε ο Ταβερνέ.

— 'Αφού είναι έτσι, τότε θα την πάρω από άποψε μαζί μου, είπε ο Ρισελιέ. "Ετσι θα ταξιδέψη με τό άμάξι μου.

— "Αλλ' ή όμοιότητά της με τη σύζυγο του Δελφίνου;

— Μη σε νοιάζει γι' αυτό. 'Ο καμαριέρης μου ο Ροφέ θα εξαφανίσει αυτή την όμοιότητα σ' ένα τέταρτο της ώρας... Γράψε, λοιπόν, ένα γράμμα στην κόρη σου, για να της πής πόσο είναι απαραίτητο να έχη μια καμαριέρα κοντά της και πώς αυτή ή καμαριέρα δε μπορεί να είναι άλλη εκτός από τη Νικόλ.

— 'Ο βαρώνος κάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε να γράφει.

— Όταν τελείωσε, σφράγισε το γράμμα και τό έδωσε στο Ρισελιέ.

— "Αλλά έάπρεπε να μίλησω πρώτα στη Νικόλ, για να της έξηγησω ώρισμένα πράγματα, είπε.

— Δεν υπάρχε λόγος, τον καθησύχασε ο Ρισελιέ. Θα της έξηγησω εγώ τό ρόλο της...

— "Υποθέτω, ότι μου έχεις έμπιστοσύνη...

— 'Ο Ταβερνέ χαμογέλασε.

— Σ' αυτές τις δουλειές είσαι απάραμιλλος, είπε στο δούκα. Κανόνισέ τα, όπως νομίζεις καλύτερα.

— Νικόλ, φώναξε ο δούκας. 'Ετοίμασε γρήγορα τα πράγματά σου κι' έλα μαζί μου.

— Δέκα λεπτά αργότερα, ή Νικόλ ήταν καθισμένη πλάι στο δούκα, μέσα στο άμάξι του, που ξεκίνησε άμέσως.

— 'Η μυστηριώδης πρόσκληση

— Ένα πρωί, μερικές έβδομάδες μετά τα γεγονότα που άφηγηθήκαμε, ο Ρουσσώ ξαναγύριζε στο σπίτι του έπειτα από ένα μικρό περίπατο στον κήπο του Λουξεμβούργου.

— Σε κάποια στιγμή, καθώς άφηνε ένα δρόμο για να πάρη έναν άλλον, είδε έναν καλοντυμένο κύριο, που σταμάτησε μπροστά του και τον χαιρέτησε με ευγένεια.

— Καλημέρα, κύριε Ρουσσώ, του είπε.

— Το πρόσωπο αυτού του ανθρώπου δεν του θύμιζε τίποτα.

— Του ανταπέδωσε, ωστόσο, με την ίδια ευγένεια, τό χαιρετισμό του.

— 'Ο άγνωστος γαμήλωσε τη φωνή.

— "Απόψε, στην όδον Πλατριέρ, είπε. Σας περιμένω. Θα μπήτε από την άδιέξοδο.

— "Επειτα άπ' αυτά τα λόγια, έξαφανίστηκε.

— 'Ο Ρουσσώ είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα. Συνήλθε, ωστόσο, έπειτα από μερικά λεπτά και συνέχισε τό δρόμο του προς τό μέρος της έκκλησίας της Παναγίας.

— Αυτό είναι καταπληκτικό, ψιθύρισε. Πώς μπορεί να μιλή κανείς για μυστικές οργανώσεις, όταν ο πρώτος τυχόν ξέρη τό όνομά σου κι' έχει τό δικαίωμα να σε σταματήσει στη μέση του δρόμου και να σου μεταδιδάξη μια πρόσκληση ή μια διαταγή από εκείνους, στους οποίους ώρκίστηκες ύπακοή;... "Αλλ' είναι δυνατόν ένας έλεύθερος άνθρωπος, όπως θέλω να είμαι, να δεχεται διαταγές από άλλους, που δεν τους ξέρει; Και ποιός μου λέει ότι αυτές οι διαταγές είναι σωστές και δικαίες; Αυτή ή πρόσκληση μου άνοιξε τα μάτια. Βλέπω τώρα την άβυσσο μπροστά στα πόδια μου... "Οχι, χίλιες φορές όχι, δε θα πέσω μέσα σ' αυτήν, σαν να ήμουν τυφλός.

— 'Ο Ρουσσώ είχε έρθει σ' έπαφή με τους κύκλους των έλευθεροτεκτόνων, αλλά βρισκόταν ακόμη στο στάδιο της δοκιμασίας. "Όταν άποφασίζόταν ή εισδοχή του, θα τον είδοποιούσαν, του είχαν πη. Κι' αυτή την είδοποίηση του την είχε μεταδιδάσει τώρα ένας άνθρωπος που τό ήταν άγνωστος. Αυτός ο άνθρωπος, ωστόσο, τον ήξερε.

— "Όταν ξαναγύρισε στο σπίτι του, σκέφτηκε πώς τό καλύτερο που είχε να κάμη, ήταν να μην πάη στη συγκέντρωση που τον είχαν καλέσει. "Ετσι θα τερματιζόταν αυτή ή ιστορία και στο μέλλον δε θα είχε καμιά σχέση με τους έλευθεροτεκτονες.

— "Αλλά ποιές θα ήταν οι συνέπειες, αν δεν πήγαινε;

— Οι έλευθεροτεκτονες τιμωρούσαν εκείνους που τόους πρόδιδαν. Αυτό τό ήξερε καλά. Δεν τόους είχε προσδώσει, βέβαια. Κι' εκείνα που ήξερε, άλλωστε, γι' αυτούς, ήταν έλάχιστα. "Αλλά τό ότι θα άσεβούσε στην πρόσκλησή τους, δε θα χαρακτηριζόταν σαν έγκλημα;

— Δε μπορώ να μην πάω, είπε στο τέλος. "Όταν με προσκάλεσαν να γίνω μέλος της οργανώσεώς τους, έπρεπε ν' άρνηθώ. "Εγώ, όμως, όχι μόνο δέχτηκα, αλλά παρακολούθησα και μερικές συνεδριάσεις προκαταρκτικής μυσσεως. "Ετσι, δεν έχω τό δικαίωμα να υποχωρήσω.

— "Η ιδέα, ότι δε μπορούσε να λείψη από τη νυχτερινή αυτή συνάντηση, ώριμασε σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό του. Κι' όταν βρόδυσε, φόρεσε τό καπέλλο του, πήρε τό μπιστούνι του στο χέρι και βγήκε.

— Τό σπίτι, όπου θα γινόταν ή συγκέντρωση, βρισκόταν στον ίδιο δρόμο με τό δικό του.

— Αυτό τό σπίτι ο Ρουσσώ τό ήξερε. Είχε πάει μερικές φορές στον πρώτο όροφο, όπου είχε συναντηθι με τρεις ή τέσσερες έλευθεροτεκτονες. "Αλλ' ο άνθρωπος που τό είχε μεταδιδάσει την πρόσκληση, τό είχε πη ότι, αυτή τη φορά, έπρεπε να μπη από την άδιέξοδο.

— Αυτή ή άδιέξοδος ήταν μια μαύρη τρύπα, στο άριστερό μέρος του σπιτιού.

— "Όταν ο Ρουσσώ πλησίασε, είδε έναν οργανοπαίκτη, που έπαιζε τό όργανό του μπροστά στην είσοδο αυτής της τρύπας. "Όλογυρα είχαν μαζεuth καμπόσοι περίεργοι.

— "Αλλ' ο Ρουσσώ πρόσξε τό έξης: Κάθε τόσο, έφτανε ένας καινούργιος, που σταματούσε, για να παρακολουθήση τάχα τό παίξιμο του οργανοπαίκτη. Ένας άλλος ξεκολλούσε τότε από τον όμιλο και χανόταν μέσα στη μαύρη τρύπα.

— Θα κάμω κι' εγώ τό ίδιο, ψιθύρισε ο Ρουσσώ, που βρήκε πολύ έξυπνο αυτό τό τέχνασμα.

— Πλησίασε πραγματικά στο μικρό όμιλο, κοντοστάθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα γλίστρησε μέσα στη μαύρη τρύπα.

— Ένα μικρό φανάρι βρισκόταν στο βάθος. Κάτω άπ' αυτό, ένας άνθρωπος, καθισμένος σε μια καρέκλα, διάβαζε μια έφημερίδα ή τούλάχιστον έκανε πώς διάβαζε.

— "Όταν ο Ρουσσώ πήγε κοντά, ο άνθρωπος αυτός έβαλε τό δείχτη του δεξιού του χεριού στο στήθος του. "Ο φιλόσοφος άπάντησε σ' αυτή τη συμβολική χειρονομία, βάζοντας τό δάχτυλο στα χείλη του.

— "Ο άνθρωπος σηκώθηκε άμέσως κι' έσπρωξε μια πόρτα, που βρισκόταν προς τα δεξιά του.

— "Ο Ρουσσώ μπήκε. "Η πόρτα ξανάκλεισε άθόρυβα πίσω του.

— Πίσω από την πόρτα, τό σκοτάδι ήταν πυκνό. "Ο Ρουσσώ, φάχνοντας με τό μπαστούνι του, βρήκε μια σκάλα κι' άρχισε να κατεβαίνει.

— Αυτή ή σκάλα είχε δεκαεπτά σκαλοπάτια.

— "Όταν ο Ρουσσώ έφτασε στο τελευταίο, μια καινούργια πόρτα άνοιξε μπροστά του. Βρέθηκε τότε σε μια εύρύχωρη αίθουσα, που φωτιζόταν από μια μοναδική λάμπα.

— Μερικοί άνθρωποι, βρίσκονταν μέσα σ' αυτή την αίθουσα. "Επειτα ήσαν κι' άλλοι.

— "Ο Ρουσσώ, που είχε καθήσει σ' έναν πάγκο, μέτρησε τριάντα τρεις.

— Στο βάθος της αίθουσής βρισκόταν μια έξέδρα μ' ένα τραπέζι. Αυτή θαπρεπε να ήταν ή θέσι του προέδρου.

— Οι μασσώνιοι συνεδριάζουν

— Σε κάποια στιγμή, ένας από τους ανθρώπους που καθόνταν στους πάγκους, σηκώθηκε, ανέθηκε στην έξέδρα και χτύπησε ένα κουδούνι. "Ηταν ο πρόεδρος ή, όπως λέγεται στις μασσωνικές στοές, ο σεβάσμιος.

— "Η συνεδρίαση είχε άρχισει.

— "Η συνέλευση αυτή—έπρεπε ο πρόεδρος—είχε συγκληθή για να γίνη ή εισδοχή ενός καινούργιου μέλους.

— Δεν πρέπει να έκπλαγής, πρόσθεσε, γιατί ή συνεδρίαση άρίστηκε σ' αυτό έδω τό μέρος, όπου δε μπορούν να γίνουν οι καθιερωμένες από τό τυπικά μας δοκιμασίες. "Ο λόγος είναι, ότι αυτές οι δοκιμασίες κριθκαν περιττές από τους άρχηγούς μας. "Ο καινούργιος άδελφός που πρόκειται να δεχτούμε, είναι ένας από τους φωστέρη της σύγχρονης φιλοσοφίας και οι δοκιμασίες μας δεν έχουν αξία γι' αυτόν. Θα μάς είναι άρκετό να έξασφαλίσωμε τη συνορομή και τη συνεργασία του στο μεγάλο έργο μας.

— "Επλεξε κατόπιν τό έγκώμιο του Ρουσσώ και, τελειώνοντας τό λόγο του, πρότεινε την εισδοχή του χωρίς άλλη διαδικασία.

— "Ο Ρουσσώ συγκινήθηκε από τό λόγια του και κολακεύτηκε γιατί τον είχαν απαλλάξει από τις δοκιμασίες, που, άλλωστε, τις θεωρούσε μάταιες και περιττές. "Ηταν έτοιμος ν' απαντήσει για να εύχαρακτήσει τον πρόεδρο, όταν, εαφνικά, μια διαπεραστική φωνή άκούστηκε από τό άκροατήριο:

— Δε συμφωνώ μ' αυτή την εξαίρεση, είπε. Είναι από τους κανόνες μας είναι, ότι ο άνθρωπος πρέπει να βρσκη τη λύτρωσι μέσα από τους ίδιους του πόνους του. "Αφού όμως, αυτή ή εξαίρεση άποφασίστηκε, δεν έχω να πώ τίποτα σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα. "Αλλά, προτού αυτός ο άγνωστος γίνη δεκτός ανάμεσα μας, νο-

μίζω πώς είναι απαραίτητο να τό άπειθυνοθούν οι έρωτήσεις, που όρίζει τό τυπικό μας.

— "Ο Ρουσσώ γύρισε τό κεφάλι του προς τό μέρος του ανθρώπου που μιλούσε. "Αναγνώρισε τότε σ' αυτόν, τό νεαρό χειρουργό, που, τό βράδυ της τραγικής καταστροφής, είχε εγκαταστήσει ένα χειρουργείο στην πλατεία του Λουδοβίκου 15ου και παρείχε τις υπηρεσίες στο τους τραυματισμένους. Και ο Μαρά, λοιπόν, άνήκε στους έλευθεροτεκτονες;

— Είμαι πρόθυμος να ύποβληθώ σ' οποιαδήποτε διαδικασία, είπε ο φιλόσοφος, που είχε σηκωθή από τη θέσι του. "Εκπλήσσομαι, ωστόσο, γιατί ένας άνθρωπος, που ή άποστολή του είναι ν' άνακουφίζει τον ανθρώπινο πόνο, πιστεύει, ότι μπορεί κανείς να φτάση μ' αυτόν στη λύτρωσι και την έλευθερία. "Ο δρόμος αυτός είναι ο χειρότερος από όλους.

— "Ο Μαρά γύρισε προς τό μέρος του.

— Δε βλέπω σε σάς τό φιλόσοφο, του είπε. Και σεις επίσης δεν πρέπει να βλέπετε σε μένα τό γιατρό. Είμαστε συμπατριώτες και πιθανόν ή ζωή να μάς κάμη να συνδεθούμε με στενή φιλία. Πρέπει να ξέρετε ακόμη, ότι σάς εκτιμώ και σάς σεβόμαι όσον κανένα άλλον άνθρωπο στον κόσμο. "Αλλ' ή φιλία μου, ή εκτίμησί μου κι' ο σεβασμός μου δεν έχουν θέσι μέσα σ' αυτή την αίθουσα. "Εδω δεν πρέπει να γίνονται εξαίρεσεις. Σας άπήλλαξαν από τις δοκιμασίες. Πρέπει ν' άκούσωμε, όμως, την όμολογία της πίστewς σας.

— "Ο πρόεδρος άπλωσε τα χέρια του για να έπιβάλη σιωπή.

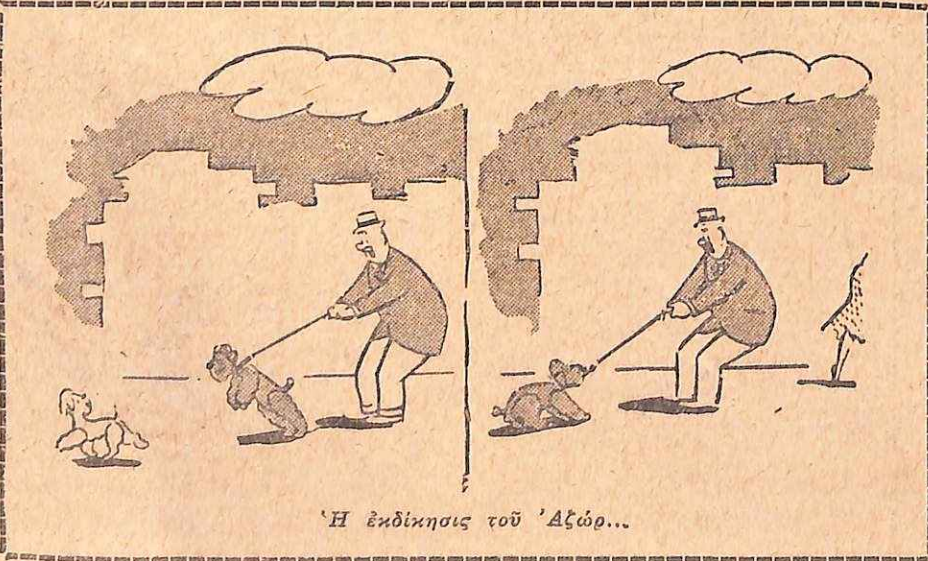
— Θέλετε ν' απαντήσετε στις έρωτήσεις μου; ρώτησε τό Ρουσσώ.

— Είμαι πρόθυμος.

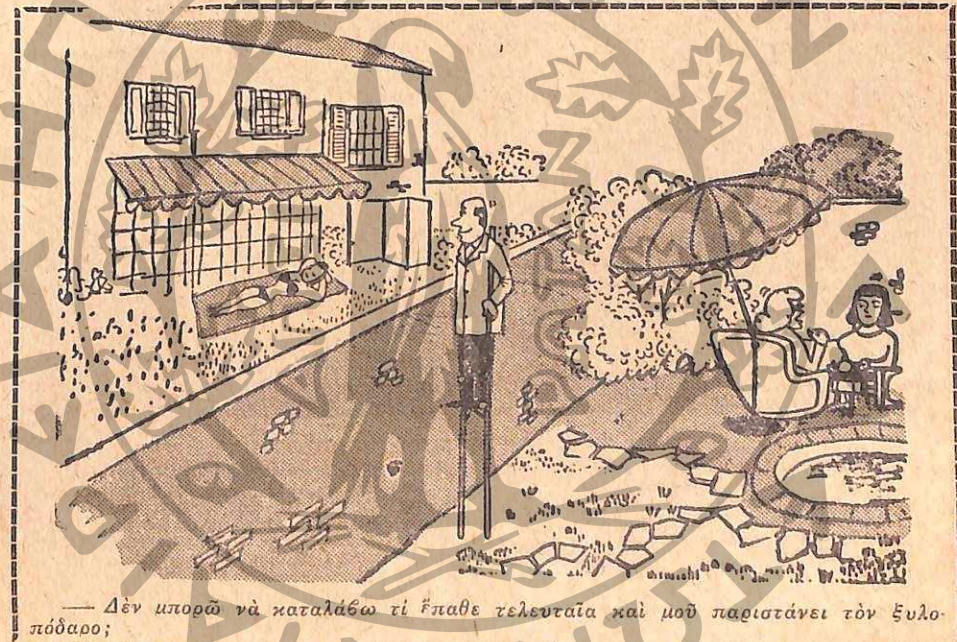
— Ζή ήπάτε στην οργανώσει μας;

— Τίποτα κάτι που δε μπορώ να τό βρώ, απάντησε ο φιλόσοφος. Ζητάω την αλήθεια. Οι σοφιστείες δε μου χρειάζονται... Γνώρισα περισσότερο άπ' όλους σας ίσως τον ανθρώπινο πόνο και τό βλέμμα μου προσπάθησε να φτάση ως τα κατάβαθα της ψυχής. "Ηρθα έδω, λοιπόν, για να σας φανώ χρήσιμος. άν. βέβαια, οι υπηρεσίες μου θα είχαν κάποια αξία για σάς. "Αλλά σεις δε μπορείτε να κάμετε τίποτα για μένα.

— Κάμετε λάθος, άκούστηκε μια φωνή βαθεία και μελωδική. Στην οργανώσει αυτή ύπάσχει κάτι πολύ περισσότερο άπ' ό,τι φαντάζεστε. "Υπάρχει όλο τό μέλλον του κόσμου. Τis μέλλον, όπως ξέρετε, είναι ή έπιστήμη. Και ή έπιστήμη είναι τό φώς. "Ο Ρουσσώ γύρισε προς τό μέρος αυτού του ανθρώπου και αναγνώρισε εκείνον που τό είχε μιλήσει τό πρωί. Για να τον προσκαλέσει να παρουσιαστή στη συνεδρίαση της στοάς. Φορούσε ένα όλόμαυρο κοστού-



— 'Η έκδική της του 'Αζώρ...



— Δεν μπορώ να καταλάβω τί έπαθε τελευταία και μου παριστάνει τον ξυλοπόδαρο;

μι, που έκανε πιδ ζωρή την έκφραση του προσώπου του. Τό βλέμμα του ήταν βαθύ και διαπεραστικό.

— 'Η έπιστήμη, απάντησε ο Ρουσσώ, είναι μια απύθμενη άβυσσος. Κάθε άνθρωπος βλέπει τα πράγματα με το δικό του μάτι κι' οι έπιστήμονες δεν κατώρθωσαν ποτέ να συμφωνήσουν πάνω σε τίποτα. 'Η έπιστήμη οδηγεί προς την αλήθεια; Δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό... 'Η όμολογία της πίστώς μου βρίσκεται στα βιβλία μου. 'Αλλά μπορώ να σας την επαναλάβω και εδώ.

— Τα βιβλία σας είναι υπέροχα, διέκοψε ο Μαρά. 'Αλλά περιέχουν μόνον ούτοπιες. Μιλάτε για την ευτυχία, αλλ' αυτή η ευτυχία που προσφέρετε στους ανθρώπους είναι άπιστη... Μόνο μια επανάσταση μπορεί να δώσει την ευτυχία στους ανθρώπους. 'Εκείνος που αρνιέται την επανάσταση, αρνιέται την έλευθεσία.

— 'Η δική μου επανάσταση λέγεται αγάπη, αδελφωσύνη, θυσία, απάντησε ο Ρουσσώ. Οι άνθρωποι τότε μόνο θα γίνουν ευτυχισμένοι, όταν λυτρωθούν από τον έγωισμό τους και καταλάβουν πως ο καβένος είναι άλληλέγγυος με όλους τους άλλους.

— Ένα ειρωνικό γαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Μαρά.

— Καταλαβαίνω, είπε, 'Η ευτυχία για σας είναι τα ποτάμια με το μέλι και το γάλα, τα 'Ηλύσια πεδία του Βιογίλιου κι' όλες οι ούτοπιες, που οι ποιητές ξεφούρνιασαν ως σήμερα.

— Ο πρόεδρος σηκώθηκε από τη θέσι του.

— 'Ακούσατε: ρώτησε τη συνέλευσι.

— Ναι, απάντησαν οι άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα.

— Και κοίνατε τον καινούργιο αδελφό αξίω να υπή στην οργάνωσί μας;

— Ναι, ακούστηκαν μερικές φωνές.

— 'Αλλά εκείνοι, που είχαν μιλήσει, δεν ήταν περισσότεροι από τους μισούς.

— Ο Ρουσσώ σηκώθηκε και πάλι.

— Μακρύα από τις συνελεύσεις σας, μπορώ να κάμω ίσως περισσότερα για τον κόσμο και για όλους εσάς, είπε. 'Ενώ αμφοδάλω αν θα μπορέσω να κάμω τίποτα μπαίνοντας στην οργάνωσί σας. 'Αφήστε με, λοιπόν, στις εργασίες μου, στην άδυναμία μου και στη μοναξιά μου... 'Εγώ βαδίζω προς τον τάφο. Λύπες, αναπνέεις, δυστυχίες, με σπρώχνουν προς τα εκεί. Δε μπορείτε να καθυστερήσετε αυτό το μεγάλο έργο της φύσεως... Συνεχίστε το δρόμο σας κι' αφήστε με εκεί που βρίσκομαι. 'Εγώ δεν είμαι φτιαγμένος για να περπατάω ισάξια με τους άλλους ανθρώπους. Τους υπηρξί με τους άλλους ανθρώπους. Τους υπηρξέτω, ωστόσο, γιατί κι' εγώ είμαι άνθρωπος και γι'ατί φαντάζομαι πως, μια μέρα,

μπορούν να γίνουν καλύτεροι. Σας εξέφρασα ολόκληρη τη σκέψι μου. Δεν έχω να πω τίποτα άλλο.

— Δε θέλετε, λοιπόν, να δώσετε τον καθιερωμένο όρκο; ρώτησε ο πρόεδρος.

— 'Οχι, απάντησε ο Ρουσσώ. Δε θέλω να μπώ στην οργάνωσί σας. 'Υπάρχουν πολλά πράγματα που με κάνουν να πιστεύω, ότι θα ήμουν ολότελα άχρηστος.

— Ο άγνωστος που είχε μιλήσει και πρωτύτερα, είπε με την ήχηρή και μελωδική φωνή του:

— Δε θα προσπαθήσω να σας κάμω ν' αλλάξετε γνώμη. Γιατί η συμβολή σας, και έξω από την οργάνωσί μας, θα μάς είναι πολύτιμη.

— Ο Μαρά παρενέβη και πάλι. 'Ο Ρουσσώ ήταν ελεύθερος να φύγει, είπε. 'Αλλ' έπρεπε να δώσει προηγουμένως τον 'όρκο της σιωπής; να όκοιστή, δηλαδή, ότι δε θα φανέρωνε τίποτα από όσα είχε ιδή και είχε μάθει ως εκείνη τη στιγμή.

— 'Ο όρκος αυτός είναι περιττός από τα χείλη του μεγάλου Ρουσσώ, είπε και πάλι ο άγνωστος. Το μόνο που του ζητάμε είναι να μάς δώσει το λόγο της τιμής του, ότι θα ξεχάσει όσα έγιναν μέσα σ' αυτή την αίθουσα.

— Το όρκίζομαι στην τιμή μου, απάντησε ο Ρουσσώ με συγκίνηση.

— 'Επειτα βγήκε από την αίθουσα.

Πίσω του βγήκαν και πολλά άλλα μέλη. Μέσα στην αίθουσα έμειναν μόνον έφτα. Τη θέσι του προέδρου κατέλαβε τώρα ο άνθρωπος που είχε μιλήσει πρωτύτερα στο Ρουσσώ. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Βάλσαμος.

— 'Ανακοίνωσε πρώτα μερικές έπιστολές, που προέρχονταν από τις στοές του εξωτερικού. 'Η πιο αξιοσημείωτη απ' αυτές ήταν του Σβέντεμποργκ. 'Ο Σουηδός οραματιστής έγραψε:

«Στρέψετε την προσοχή σας προς τη μεσημβρία, αδελφοί! 'Ο φλογερός ήλιος της εξέθρεψε έναν προδότη, που θα σας καταστρέψει. Προσέξτε το Παρίσι, αδελφοί! 'Ο προδότης μένει εκεί. Τα μυστικά του τάγματός μας βρίσκονται στα χέρια του. 'Ενα τυφλό μίος τον παρασύρει. Βλέπω μια τρομερή έκδίκη... αλλ' ίσως θα φτάσει άργα».

Οι έφτα άνθρωποι, που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα, έχασαν το χρώμα τους και κυττάχτηκαν τρομαγμένοι.

— 'Αδελφοί, είπε ο Βάλσαμος, ο σοφός Σβέντεμποργκ δεν κάνει ποτέ λάθος. 'Αγρυπνείτε, λοιπόν! 'Η μάχη έχει άρχισει. Κι' οι τάξεις μας πληθύνονται κάθε μέρα.

— 'Ανέφερε κατόπιν τα τελευταία γεγονότα και υπογράμμισε την αντίστασι των

Παρλαμέντων εναντίον της βασιλείας. Μίλησε ακόμη για τις ατασθαλίες της βασιλικής εύνοουμένης, για την αδιαφορία του Λουδοβίκου Ιδου, για τις άρπακτικές διαθέσεις των ευγενών και του κλήρου, για την έξαθλίωσι του λαού και για την εξάρθρωσι του στρατού.

— 'Η βασιλεία στηρίζεται μόνο σε μερικές χιλιάδες ευγενών και στους 'Ελβετούς μισθοφόρους, είπε. 'Ο βασιλιάς δε θέλει τίποτ' άλλο παρά να μη τον ενοχλουν. 'Ο διάδοχός του είναι άφελής και χωρίς πείρα, ενώ η σύζυγός του έχει όλο τον έγωισμό και το πείσμα των 'Αψβούργων. Και τώρα πρέπει να σας φανερώσω κάτι. 'Η πριγκίπισσα Μαρία-Αντουανέτα είναι ακόμη κόρη και αμφοδάλω αν θα γίνει ποτέ μητέρα... 'Αν αυτή είναι η κατάσταση των έχθρών μας, η δική μας ευφάντιση ρόδινη απ' όλες τις απόψεις. Κάθε μέρα κερδίζουμε καινούργιους όπαδούς. 'Εχομε εισχωρήσει παντού και σ' αυτή ακόμη την Αύλη. 'Αρκεί, λοιπόν, να κουνήσουμε το χέρι μας, για να ριζώμε το δέντρο της μοναρχίας και να εγκαθιδρύσωμε το καθεστώς της έλευθερίας, της ισότητος και της δικαιοσύνης.

— Γιατί δεν κάνομε τότε αυτή την άποφασιστική χειρονομία; ρώτησε ένας από τους έφτά.

— 'Αδελφέ Μαρά, απάντησε ο Βάλσαμος, ο λαός δεν είναι ακόμη ώριμος. Μπορεί ίσως να διεκδικήσει και να κατακτήσει τα δικαιώματά του. 'Αλλά δε θα είναι για θέσι να τα προστατέψη και να τα διατηρήσει. 'Ετσι, ριχόντας το δέντρο της μοναρχίας, το μόνο που θα κάμωμε ίσως, θα είναι να γκρεμίσωμε έναν τύρανο, για να φέρωμε στη θέσι του έναν άλλο.

— 'Εγώ νομίζω πως δεν πρέπει να περιμένωμε ούτε στιγμή, φώναξε ο Μαρά σε έντονο ύφος. 'Ο λαός περιμένει μόνο το σύνθημα για να σαρώσει τα πάντα... 'Από καιρό τώρα, δεν άκουω παρά αναβολές και καθυστερήσεις. 'Αλλά τα μεγάλα έργα χρειάζονται ήρωικές αποφάσεις. Την έλευθερία, την ισότητα και τη δικαιοσύνη, τις θέλει και ο Ρουσσώ. 'Αλλά τις θέλει άργα, βαθμιαία, προοδευτικά. Μια επανάσταση, όμως, θα μπορούσε να τις φέρη στη στιγμή. Μήπως, λοιπόν, μάς λείπει το θάρρος για να την αποφασίσωμε; 'Η μήπως δεν έχομε έμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας;

— 'Αδελφέ Μαρά, απάντησε και πάλι ο Βάλσαμος, η επανάστασι που δε γίνεται στην ώρα της, είναι χαμένος κόπος. 'Η βία, που δε συνοδεύεται από τη φρόνησι, οδηγεί στην καταστροφή. 'Ο λαός μισεί τη βασιλεία, αλλά δεν ξέρει ακόμη με τί θα μπορέσει να την αντικαταστήσει. 'Όταν το καταλάβη, τότε μόνο θα είναι ώριμος για να σηκώσει τη σημαία της ανταρσίας και να συντρίψη τα πάντα στην ορμητική έφοδό του. 'Αλλά, συντρίβοντας, θα οικοδομή ταυτόχρονα. 'Ετσι, από τα ερείπια του παλιού καθεστώτος, θα προβάλη το νέο, που θα δώσει στον καθένα τη θέσι που του ταιριάζει.

— Ούτοπιές! είπε ο Μαρά. 'Ο Βάλσαμος του έριξε ένα άστραφτερό βλέμμα, που τον έκαμε να κατεβάσει το κεφάλι κι' έπειτα συνέχισε:

— Δε θέλω να ριζώμε ένα βασιλιά. 'Εκείνο που θέλω είναι να κάμωμε τους λαούς όλης της γης να μισήσουν για πάντα τους βασιλιάδες και να μην τους επιτρέψουν ποτέ πια να έκμεταλλεύονται τον ιδρώτα και το μόχθο των φτωχών. Το έργο μας είναι μεγάλο και γι' αυτό πρέπει να έχωμε κορτεορία, πίστι και ύπομονή. 'Ο Μαρά δεν τόλμησε να πη τίποτ' άλλο.

— 'Ο Βάλσαμος καθώρισε κατόπιν σε καβένος από τους άρχηγους το ρόλο τους κι' ύστερα έλυσε τη συνεδρίασι.

— 'Εκείνοι που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα έφυγαν ένας-ένας.

Στο άνατομείο

— 'Ο Μαρά έμεινε τελευταίος. Τη στιγμή που ο Βάλσαμος έτοιμαζόταν να φύγει πήγε κοντά του και τον ρώτησε ταπεινά:

— Μεγάλε διδάσκαλε, μήπως ήταν λάθος μου που μίλησα έτσι;

— Ναι, απάντησε ο Βάλσαμος. Σας παρασύρει ο έγωισμός. Είσατε η δύναμι

της καταστροφής. 'Ελπίζω, όμως, να σας έμψυσήσω την πνοή της δημιουργίας, αν θελήσετε να με ακούσετε.

— Πότε μου επιτρέπετε ναρθώ να σας ιδώ; φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Μαρά.

— Όα σας έπισκεφτώ εγώ στο σπίτι σας.

— Το σπίτι μου είναι μια άθλια σοφίτα στην όδο των Κορδελιέρων, είπε ο Μαρά. 'Ενώ σεις είσατε συνηθισμένος να ζητε μέσα σε μεγάρα.

— 'Ο Βάλσαμος άνασήκωσε τους ώμους του.

— Τι σημασία έχει; είπε. Όα σας έπισκεφτώ στο σπίτι σας.

— Πότε;

— Αύριο το πρωί.

— Πρέπει να ξέρετε ότι πηγαίνω από πολύ πρωί στο άνατομείο κι' έπειτα στο νοσοκομείο όπου εργάζομαι.

— Τόσο το καλύτερο, είπε ο Βάλσαμος. Θάρθω να σας πάρω μόλις δημερώση... Θάθελα πολύ να κάμω μαζί σας μια έπισκεψι στο άνατομείο και το νοσοκομείο... Όα μπορέσω ίσως να συζητήσω με καλύτερα εκεί.

Βγήκαν από την ύπόγειο αίθουσα κι' όταν έφτασαν στο δρόμο χωρίστηκαν.

Το άλλο πρωί, ο Βάλσαμος ήταν ακριβής στο ραντεβού. 'Ανέβηκε ως το τελευταίο πάτωμα του σπιτιού όπου έμενε ο Μαρά κι' έσπρωξε την πόρτα.

— 'Ο νεαρός χειρουργός, που περίμενε την έπισκεψι του, είχε βαλδή να εύρεσιση το δωμάτιό του. Μια γυναίκα τον βοηθούσε στην προσπάθειά του.

— 'Ο Βάλσαμος, μπαίνοντας, τον είδε γονατισμένο μπροστά σε μια παλιά κομμόδα, που προσπαθούσε να γυαλίση το ξύλο της, τρίβοντάς το μ' ένα πανί. 'Ο Μαρά, μόλις είδε τον έπισκέπτη του, σηκώθηκε ντροπισμένος και πέταξε το πανί που κρατούσε στο χέρι του.

— Είσατε έτοιμος; τον ρώτησε ο Βάλσαμος. Οι στιγμές μου είναι μετρημένες.

— Δε χρειάζεται παρά να φορέσω το σακκάκι μου, απάντησε ο Μαρά. Κυρά Γκριβέτ, το σακκάκι μου... 'Η γυναίκα αυτή είναι ή θυρωρός μου, ή καμαριέρα μου, ή μαγειρισά μου, ή οίκονομος μου και μου στοιχίζει μόνο ένα σκούδο το μήνα, πρόσθεσε γελώντας.

— 'Εκτιμώ την οικονομία, είπε ο Βάλσαμος. Είναι ο πλούτος των φτωχών κι' η φρόνησι των πλούσιων.

— Το καπέλλο μου, το μπαστούνι μου, ξαναφώνησε ο Μαρά, που είχε φορέσει, στο μεταξύ, το σακκάκι του.

— Γιατί δεν άπλυνετε το χέρι σας να πάρετε μόνος σας; ρώτησε ο Βάλσαμος. Κατηγορείτε τους πλούσιους κι' όμως μιμνεστε τις συνήθειές τους.

— 'Ω, συγγνώμη, είπε ο Μαρά. 'Η- μου συστήμει... Το ρολόι μου, κυρά Γκριβέτ.

— 'Η κυρά Γκριβέτ θα ψάξη κι' όταν γυρίσετε θα σας το δώσι, παρατήρησε ο Βάλσαμος.

— 'Αλλά το ρολόι αυτό το αγαπάω πολύ, είπε ο Μαρά. Το αγόρασα με τις οικονομίες μου...

— 'Αν ο κύριος το άφησε εδώ, θα το βρώ, φώναξε η κυρά Γκριβέτ. Τίποτα δε χάνεται σ' αυτό το σπίτι.

— Πάμε, είπε ο Βάλσαμος.

— 'Ο Μαρά τον ακολούθησε σιγομουρμουρίζοντας.

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, έφτασαν στο άνατομείο.

— 'Εχω συμφωνήσει να μου φέρουν μια γυναίκα που θα πρέπει να πέθανε χτές το βράδυ από όξεια μηνιγγίτιδα, είπε ο Μαρά. Θέλω να κάμω μερικές παρατηρήσεις στον έγκεφαλό της και φοβάμαι μήπως οι συνάδελφοί μου μου πάνουν το πτώμα... Πρέπει να ξέρετε πως έχω τη φήμη καλού άνατομίου.

— 'Εγώισμός! φώθρισε ο Βάλσαμος.

— 'Αλλ' ο Μαρά δεν άκουσε την παρατήρησι του.

Μπήκαν μαζί σε μια μακρόστενη αίθουσα. Πάνω σ' ένα μαρμαρίνο τραπέζι βρίσκονταν δυο πτώματα. Το ένα ήταν γυναίκεν και το άλλο άδικο.

— 'Η γυναίκα φαινόταν πολύ νέα.

— 'Ενας νέγρος και φαλακρός. 'Ενα σεντόνι σκέπαζε και τους δυο.

Αυτοί οι δυο άνθρωποι είναι πιθανόν, ότι δεν είχαν συναντηθή ποτέ στη ζωή. 'Αλλά τώρα ο θάνατος τους είχε βάλει τον ένα πλάι στον άλλον. Οι ψυχές τους ταξίδευαν μαζί στην αιωνιότητα.

— 'Ο Μαρά τράβηξε με μια βίαιη κίνησι το σεντόνι που τους σκέπαζε. Τα δυο πτώματα ήταν όδυνυμα.

— Το θέαμα αυτόν των δυο νεκρών, δε σας προκαλεί άποστροφή; ρώτησε το συνοδό του.

— 'Οχι, απάντησε ο Βάλσαμος. Μου προδενεί μόνο λύπη.

— Σας λείπει η συνήθεια, είπε ο Μαρά. 'Εγώ, που βλέπω αυτό το θέαμα κάθε μέρα, δεν αισθάνομαι ούτε λύπη, ούτε άποστροφή... 'Εμείς οι γιατροί είμαστε εξοικειωμένοι με το θάνατο.

— Είναι το θλιβερό προνόμιο του επαγγέλματός σας, απάντησε ο Βάλσαμος.

— Κι' άλλωστε, συνέχισε ο Μαρά, γιατί θάπρεπε να φοβηθώ ένα άψυχο σώμα, ένα άγαλμα που είναι φτιαγμένο από σάρκες, αντί από πέτρα, μάρμαρο ή γρανίτη;

— Νομίζετε, λοιπόν πως το μόνο που υπάρχει σ' ένα πτώμα είναι οι σάρκες;

— Τί άλλο μπορεί να υπάρχει;

— 'Υποστηρίζετε το ίδιο και για ένα ζωντανό σώμα;

— Σ' ένα ζωντανό σώμα υπάρχει ή κίνησι, απάντησε ο Μαρά.

— Και για την ψυχή δεν κάνετε λόγο; ρώτησε ο Βάλσαμος.

— Δεν τη συνάντησα ποτέ μέσα στα σώματα που άνασκάλεψα με το μαχαίρι μου, απάντησε ο Μαρά.

— Αυτό έγινε γιατί ψάξατε μόνο σε πτώματα, είπε ο Βάλσαμος.

— 'Αλλ' έκαμα έγχειρήσεις και σε ζωντανούς.

— Και δε βρήκατε σ' αυτούς τίποτα περισσότερο από ό,τι στα πτώματα;

— Βρήκα τον πόνο. Μήπως άποκαλείτε τον πόνο, ψυχή;

— Δεν πιστεύετε, λοιπόν, στην ψυχή;

— 'Αν με την ψυχή ένοηστε την κίνησι, είμαι συμφωνός μαζί σας... 'Εμείς οι γιατροί είμαστε υλιστές.

— Αυτή η γυναίκα ήταν πολύ όμορφη, είπε ο Βάλσαμος, με συλλογισμένο ύφος. Και θα πρέπει κι' η ψυχή της να ήταν όμορφη.

— 'Ο Μαρά ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Αυτή η γυναίκα έζησε πουλώντας το κορμί της, απάντησε. 'Ηταν άκόλαστη και διεφθαρμένη...

— Της έλειψε ο γιατρός, που θα μπορούσε να γιαντρέψη την ψυχή της, παρατήρησε ο Βάλσαμος.

— 'Υπάρχουν γιατροί μόνο για τα σώματα, απάντησε ο Μαρά.

— 'Υποστηρίζετε, λοιπόν, ότι τα πτώματα είναι άναίσθητα;

— Τελείως. Μπορείτε να πειστήτε και μόνος σας γι' αυτό.

— Λέγοντας αυτά, άνασήκωσε το κεφάλι της νεκρής και το άφησε κατόπιν να ξαναπέσει πάνω στο μαρμαρίνο τραπέζι.

— Καλά, είπε ο Βάλσαμος. 'Ας περάσωμε στο νοσοκομείο.

— Μια στιγμή παρακάλεσε ο Μαρά. Πρέπει να κόψω πρώτα αυτό το κεφάλι, που ήταν έστια μιας περιέργης άσώστειας... Μου το επιτρέπετε;

— Όα σας περιμένω, απάντησε ο Βάλσαμος.

— 'Ο Μαρά άνοιξε την τσάντα του και πήρε από εκεί ένα κοφερό μαχαίρι. 'Επειτα έκαμε με έμπειρο χέρι μια κυκλική τομή και ξεχώρισε προσεχτικά τους μύς του λαιμού. 'Όταν έφτασε στο κόκκαλο, έχωσε το μαχαίρι του ανάμεσα σε δυο σπονδύλους και το χτύπησε μ' ένα μεγάλο κούτσουρο, που ήταν γεμάτο με κηλίδες από αίμα.

— Το κεφάλι κύλησε τότε στο τραπέζι κι' έπειτα στο πάτωμα. 'Ο Μαρά έσκυψε και το σήκωσε, πιάνοντάς το από τα μαλλιά.

— Φαινόταν ένθουσιασμένος για το έργο του.

— Μια μέρα, είπε, κάποιος φιλόνθρωπος θα άσχοληθί με το θάνατο όπως άλλοι με τη ζωή και θα βρή κάποιον μηχανή, που θα χωρίση μ' ένα μοχδικό χτύπημα το κεφάλι από το κορμί. 'Ετσι ο άνθρωπος θα περνάει στη στιγμή από τη ζωή στο θάνατο. Αυτό το πράγμα δεν γίνεται με τα γνωστά ως σήμερα είδη θανάτων.

— 'Ο τροχός, η εξάρθρωσις και η άγχονή είναι βάρβαρα μαρτύρια. 'Ενα πολιτισμένο έθνος όπως ή Γαλλία πρέπει να τιμωρή κι' όχι να έκδικήσει.

— Συμφωνώ μαζί σας, απάντησε ο Βάλσαμος. 'Αλλά πως φανταζόσαστε αυτή τη μηχανή;

— Αυτή ή μηχανή πρέπει να είναι ψυχική και άπαθη σαν το νάμο. 'Ο δήμιος δειλιάζει πολλές φορές και δεν πετυχαίνει το χτύπημά του, όπως έγινε στις περιπτώσεις του κόμητος ντε Σαλαί και του δούκα του Μονμάρουθ. 'Αλλά μια μηχανή, με δυο δρύινα μπράτσα, ανάμεσα στα οποία θα κύλωσε ένα μαχαίρι, δεν θα είχε τον παραμικρό διαταγμό.

— Και πιστεύετε, ρώτησε ο Βάλσαμος, ότι, έπειδή αυτό το μαχαίρι θα έκοβε με τη γρηγοράδα του κεραυνού το λαιμό του καταδίκου, ο θάνατος θα ήταν άκαριαός κι' ότι ο πόνος θα έσβυνε στη στιγμή;

— 'Ο θάνατος θα ήταν άκαριαός, αφού το μαχαίρι θα έκοβε τα νεύρα που δίνουν την κίνησι, απάντησε ο Μαρά. Κι' ο πόνος επίσης θα ήταν σύντομος, αφού το μαχαίρι θα χωρίζε τον έγκεφαλό, που είναι ή έδρα των αισθήσεων, από την καρδιά, όπου έχει την έδρα της ή ζωής.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.



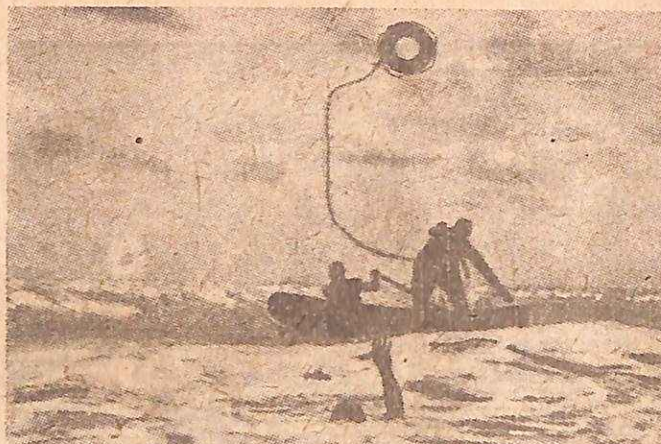
ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΩΝ «ΧΙΛΙΩΝ ΜΙΛΙΩΝ»

Μόλις έμαθε το δυστύχημα του σ' ζύγου της, του διασήμου αυτοκινήτιστού ντε Πορτάγκο, που βρήκε τραγικό θάνατο κατά την τελική φάσι των 'χιλιών μιλίων», ή μαρκησία Κάρολ ντε Πορτάγκο (άριστερά), εγκατέλειψε τη Νέα 'Υορκ και έφτασε άεροπορικώς στο Μιλάνο, όπου βρισκόταν ή σορός του συζύγου της. Όπως άπεκαλύφθη, ή ντε Πορτάγκο ήταν τρελλά έρωτευμένη με την Λίντα, ήριστιανική πριγκίπισσα, που τους άγώνες να χωρίση τη γυναίκα του για να παντρευτή την άλλοτε σύζυγο του Τάβρον Πάουερ. 'Η Λίντα βρισκόταν ένκόνητο στην 'Ιταλία και ή φωτογραφία μας δείχνει την παρουσιάζει μαζί με τον ντε Πορτάγκο την παραμονή άκριβώς της έκκινήσεως των 'χιλιών μιλίων». Το ζεύγος ντε Πορτάγκο είχε δυο παιδιά: τον 'Ανδρέα, 6 χρόνων, και τον 'Αντονι, τριών χρόνων.



ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΗΝΗ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Στο 'Αμστερνταμ έγιναν πρό ήμερών με κάθε έπισημότητα οι έθσιες λεμβοδρομίες. Συμφωνα με μια παλαιά παράδοση, ή λέμβος των νικητών βυθίζεται από τους ένθουσιώδεις θαυμαστάς. Κι' αυτό γιατί οι 'Ολλανδοί πιστεύουν πως πρέπει να ξέρη κανείς καλό κόλπο πριν πιάση από χέρια του κορπί. 'Ετσι οι νικηταί της μεγάλης λεμβοδρομίας φτάνουν στην ξηρά κολυμπώντας και, μυστικοί από το άκούσιο μπάνιο τους, στεφανώνονται για το θρίαμβό τους.



Ο ένας ναυαγοσώστης κωπηλατεί, ενώ ο άλλος ρίχνει το σωσίδιο...

Οί κίνδυνοι της θάλασσας

Το «υπεδρύχιο ρεύμα» και οι προσπάθειες για τη διάσωση των κολυμβητών

Είναι άμετρητες οι χάρες, που προσφέρει η θάλασσα σε όλους μας, τώρα το καλοκαίρι. Άλλα κρύβει και μερικούς κινδύνους, που μπορούν να αποδειχθούν, για όσους κολυμπούν, θανάσιμοι. Οί ποιοι κατάλληλοι, λοιπόν, για να καθορίσουν τους κινδύνους αυτούς είναι οι ναυαγοσώστες, που, ακριβώς λόγω της δουλειάς τους, έχουν την δυνατότητα να μελετούν, ότι έχει σχέση με τους κολυμβητές.

Όπως αναγνωρίζουν πολλοί Αμερικανοί, που επί 25 ή 30 χρόνια παρακολουθούν και σώζουν τους λουόμενους, από τους σοβαρότερους κινδύνους είναι αυτό που οι κολυμβητές ονομάζουν «υπεδρύχιο ρεύμα» — όταν δηλαδή το νερό κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας παίρνει κατεύθυνση διαφορετική ή και αντίθετη από εκείνη του νερού στην επιφάνεια. Αυτό, όμως, συμβαίνει όχι για το «υπεδρύχιο ρεύμα» μπορεί να παρασύρει στο βυθό τους κολυμβητές ή να τους τραβήξει στο πέλαγος, αλλά γιατί οι ίδιοι οι κολυμβητές χάνουν την ψυχραιμία τους, όταν νοιώσουν το «υπεδρύχιο ρεύμα» κι έτσι βάζουν μόνοι τους σε κίνδυνο τη ζωή τους.

Έχει αποδειχτεί, ωστόσο και επιβεβαιωθεί πάλι από τους ωκεανογράφους, ότι «υπεδρύχια ρεύματα» δεν υπάρχουν, εκεί τουλάχιστον που είναι πιθανόν να κολυμπούν άνθρωποι. Συμβαίνει όμως, το εξής: η παλίρροια και η κίνηση των κυμάτων, προκαλούν αλλαγές στην διαμόρφωση της άμμου του βυθού. Άλλοτε δημιουργούν μικρές τρύπες και άλλοτε δολοκλήρα χάσματα ή ρήγ-

μάτια επιβεβαιώνει με τη πείρα του την άποψη, ότι ο φόβος είναι ο χειρότερος εχθρός των κολυμβητών.

Στά τριανταπέντε αυτά χρόνια, η υπηρεσία μου έχει διασώσει περισσότερα από τριάντα χιλιάδες άτομα, λέει ο κ. Στέφανος. Από ό,τι θυμάμαι, κανείς τους δεν είχε πάθει «κράμπας». Ούτε κινδύνευσαν επειδή δεν ήξεραν κολύμπι. Οι περισσότεροι ήταν εξαιρετικοί κολυμβητές. Ο φόβος όμως στέλνει ακόμη και τον καλύτερο κολυμβητή στον πάτο.

Γι' αυτό και το έργο των ναυαγοσώστην είναι τρομερά δύσκολο. Πρέπει να έχουν συνεχώς τη προσοχή τους στους κολυμβητές, να προβλέπουν κινδύνους που θα προκύψουν και να επεμβαίνουν αστραπιαία και αποτελεσματικά.

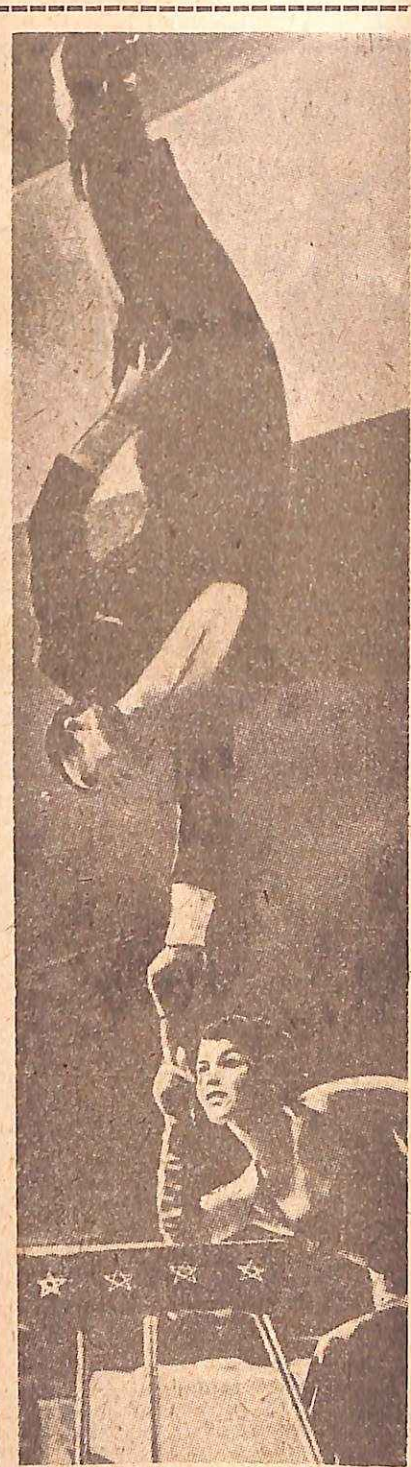
Η σύνθεσι του βυθού, της παραλίας, το κλίμα, οι καιρικές συνθήκες και πολλοί άλλοι παράγοντες, καθορίζουν χωριστά για κάθε Υπηρεσία Διασώσεως Πνιγμένων το σύστημα, που πρέπει να ακολουθήσει, προκειμένου να αντιμετωπίσει τους κινδύνους που δημιουργεί η θάλασσα για τους κολυμβητές.

Μία από τις καλύτερες οργανωμένες Υπηρεσίες Διασώσεως Πνιγμένων της Αμερικής, στο Ατλαντικό Σιτι, που σε κάθε σαίζον φιλοξενεί 8 εκατομμύρια λουόμενους, θεωρεί ως αποτελεσματικότερη μέθοδο την χρησιμοποίηση λέμβων, με πληρωμα δυο ανθρώπων.

Μία λέμβος με δυο κολυμβητές, προχωρεί στο νερό με ταχύτητα δυο φορές μεγαλύτερη ακόμη και από εκείνη, που μπορεί να φτάσει ένας ολυμπιονίκης. Μόλις φτάσουν κοντά στο θύμα, ο ένας ναυαγοσώστης εξακολουθεί να κωπηλατεί, ενώ ο άλλος ρίχνει στο θύμα ένα σωσίδιο, που είχε δεμένο με σκοινί 20 μέτρων. Με τον τρόπο αυτό οι δυο, ναυαγοσώστες έχουν την δυνατότητα να σώσουν ακόμη και δώδεκα άτομα σε μία και μόνο διαδρομή.

Επί πλέον η μέθοδος αυτή έχει και ένα άλλο, σημαντικό πλεονέκτημα: Αντί οι ναυαγοσώστες να περιμένουν, όποτε να βγούν στην ξηρά για να προσφέρουν στο θύμα τις πρώτες βοήθειες, του τις προσφέρουν μέσα στη βάρκα — κερδίζοντας έτσι έστω και μερικά δευτερόλεπτα, που όμως είναι πολύτιμα, όταν από αυτό κρίνεται η σωτηρία ενός ανθρώπου.

Ο Αμερικανός Έντ Στέφανος, που εργάζεται ως ναυαγοσώστης επί 35



ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Το ακροβατικό αυτό ζευγάρι από την Αργεντινή είναι γνωστό σε όλον τον κόσμο με την επωνυμία «Νιτόσο Έλφικ». Εμφανίζεται τώρα στη Σουηδία, όπου εκτελεί το μοναδικό σε όλον τον κόσμο νούμερό του. Ο σύζυγος, όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, κατορθώνει να ισορροπήσει όλα τα βάρη του σώματός του πάνω στον τεταμένο δεικτιό του δεξιού χεριού της γυναίκας του. Ο ίδιος δε στηρίζεται πάνω στο δάχτυλο αυτό με τεταμένο το δικό του αντίστοιχο δάχτυλο. Δικαίως το θέαμα αυτό χαρακτηρίζεται «επρωτοφανές»!

Στο ρεστοράν

— Γκαρόν, αυτό το πιάτο που μου φέρεις είναι λερωμένο...

— Συγγνώμη, κύριε, ένα λεπτό. Θα το καθαρίσω άμεσα, εδώ μπροστά σας.

— Τρελλάθηκες, παιδί μου; Το σκουπίσεις με το μαντήλι σου; — Α, δεν τρελάει, κύριε, είναι για πλύσιμο...

Πώς αντιγράφουν οι ΑΜΕΛΕΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙ

Παθήματα αντιγράφων και φάρσες αγραμμάτων

Β.

Είδαμε στο προηγούμενο τεύχος μερικούς τρόπους αντιγραφής που μεταχειρίζονται πολλοί αμελείς μαθητές για να πετύχουν στους διαγωνισμούς. Ή πονηριά, ή κατεργαρία, σε συνδυασμό με την πιο αφάνταστη τολμή, πολλές φορές θριαμβεύουν κι' έτσι ξαφνιασμένοι, μα και ντροπιασμένοι κατόπιν οι καθηγητές, αναγκάζονται να βαθμολογήσουν στα γραφτά ένα μπόσικο μαθητή με άριστα, ενώ στα προφορικά είχε πέσει πολύ κάτω από τη βάση. Είναι βέβαιος ο καθηγητής, πως αυτός έχει αντιγράψει, μα τι να κάνει; Έφ' αυτοφώρου ν' αντιγράψει, ο νόμος που δίνει όλο το δικαίωμα να βαθμολογήσει με το βαθμό που δικαιούται να πάρει το καλό, έστω και κλεμμένο, γραφτό του. «Κλέφτης άπιστος», καθώς νοικοκύρης, καθώς λέει κι' η παροιμία.

Κάποτε όμως τόφερε η τύχη, ώστε ένας μαθητής, ο οποίος κατάφερε ν' αντιγράψει χωρίς τίποτα να παραλείψει, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έγινε λορέντο κατόπιν πως έπρόκειτο για αντιγραφή. Κι' έτσι, αντί να πάρει άριστα, βαθμολογήθηκε με το βαθμό που παίρνουν όλοι όσοι πιάνονται ν' αντιγράφουν: με μία μονάδα. Νά τι συνέβη.

Ο μαθητής αυτός έδινε απολυτήριες εξετάσεις σε ένα Γυμνάσιο, και τα κατάφερε ν' αντιγράψει θαυμάσια στο μάθημα των μαθηματικών. Ο καθηγητής των μαθηματικών, που γραφτό του περιφρασσώμενο, χωρίς κανένα απολύτως λάθος, μα ενώ έτοιμαζόταν να το βαθμολογήσει με άριστα, αέφανα πήρε το μάτι του την ακόλουθη παραπομπή, που δεν την είχε προσέξει καθόλου στην αρχή: «Βλέπετε, αυτό το γραφτό λέει μονάχα δυο σελίδες. Πού είναι λοιπόν η σελίδα 138;». Αμέσως κάτι υποψιάζεται. Άνοίγει και κοιτάει το συγκεκριμένο βιβλίο των μαθηματικών που χρησιμοποιούσαν οι μαθητές, και τι βλέπει; Ο αφοσιωμένος είχε αντιγράψει λέξι με λέξι όλο το σχετικό κεφάλαιο, και, κούτσουρο καθώς ήταν, δεν είχε παραλείψει ούτε την παραπομπή! Επόμενο ήταν, λοιπόν, ν' απορριφτεί μετὰ πολλών έπαύσεων, καθώς λέει σ' ένα ποίημά του ο Σουρής, περιγράφοντας την πανηγυρική του αποτυχία στις εξετάσεις της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου. Κάποιος άλλος αγράμματος αντιγράφει, στο τέλος όμως, καθώς φαίνεται, βγήκε τυχερός.

Οι παλαιότεροι από τους άναγνώστες θα θυμούνται τη Σχολή των Υπαξιωματικών, όπου, ύστερα από εξετάσεις, γίνονταν δεκτοί υπαξιωματικοί του στρατού, κι' ύστερα από τρία χρόνια, έδιναν ανθυπολοχαγοί. Ένας τότε λοχαγός, αγράμματος καθώς ήταν, για να γίαιε και να γίνει κατόπιν αξιωματικός, πετύχαινε ν' αντιγράψει στις εισαγωγικές εξετάσεις αυτής της Σχολής. Ένώ λοιπόν στην αρχή τα κατάφερε καλά, τον τσάκωσαν στο τελευταίο μάθημα, κι' έτσι κινδύνευε ν' αποκλειστεί. Κάνει τότε μια αναφορά προς την επιεικιά στική επιτροπή, ζητώντας την επείκειά της, δεδομένου, καθώς έγραφε, ότι έχει επιδείξει λαμπρόν σπουδαστικήν σταδιοδρομίαν, έχει διαπράξει στην καταδίδω της ληστείας κλπ. Η αναφορά του άρτης γίαιε: «Ο Ιπποφαινόμενος λαδών μέρους εις τας εξετάσεις της Σχολής των Ιπποδυναμικών...».

Η επιτροπή, στο διάδασμα της αναφοράς, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Ο πρόεδρος της όμως, είπε σε άλλα μέλη χαμογελώντας:

— Βρε παιδιά, αρκετά γαϊδούρια έμπαζουμε, επί τέλους, κι' έναν Ιππόνι!...

Είπαμε στο προηγούμενο μαθητές, που για μερικούς αμελέτητους μαθητές, που γίνουν στις εξετάσεις και βλέποντας πως σίγουρα θα μείνουν έτσι στην ίδια τάξη. Εξευθυμίζονται με εξωφρενικές φάρσες. Αναγράφουμε τώρα και μερικές άλλες.

Κάποιος μαθητής, που είχε μείνει τρία χρόνια στην ίδια τάξη κι' ήταν άφορτισμένος να μην ξαναπατήσει πιά στο σχολείο, έγραψε στο γραφτό του τ' ακόλουθα: Ένώ αυτά ούτε ποινά ταμαθα, ούτε τώρα τα ξέρω, ούτε θα τα μάθω ποτέ! Γελά σας!...

Κάποτε πάλι, στο διαγωνισμό του μαθηματος της Ιστορίας, είχε κληρωθεί το ζήτημα της συνθήκης της Ουτρέχτης. Ένας λοιπόν, αποφασισμένος πιά ν' αποχαιρετήσει για πάντα κι' αυτός το σχολείο, να τι κάθισε κι' έγραψε: «Η διαθήκη της Ουτρέχτης. Η θεά Ουτρέχτη ήταν μία ήσυχη γρηούλα κι' έμενε σε μία μικρή καμαρά, που της είχαν νοικιάσει κατι μακρυνοί συγγενείς της. Αυτοί νομίζανε πως είχε κρυμμένα πολλὰ λεφτά και γι' αυτό την έπιρποιόντουσαν πολύ. Της στέλνανε πακτικά το φαγάκι της και τίποτα δεν της έλειπε. Κάποτε όμως πέθανε ξαφνικά η θεά Ουτρέχτη. Οι συγγενείς της, ύστερα από την κηδεία που της έκαναν, πήγαν στην καμαρά της και ψάχνανε να βρουν τη διαθήκη. Στην αρχή δεν βρίσκανε τίποτα. Μόνο ένα ζευγάρι σπασμένα γυαλιά, κατι ακισμένες παλιοναυτοφές κι' άλλες παρόμοιες παλιότητες. Επί τέλους, τη βρίσκουν τη διαθήκη της Ουτρέχτης. Με καρδιοχτύπι την άνοιγουν, και τι βλέπουν να λέει: «Είς την αβύσσιμην την άνειά μου άφηνω το τρούπι δοχείο, που είναι κάτω από το κρεβάτι...».

Κι' ενώ εξακολούθησε με το ίδιο ευτράπελο ύφος ν' απαριθμεί τις δωρεές της μακαρίτισσας, στο τέλος έγραψε: «Αυτή είναι η διαθήκη της Ουτρέχτης. Πριν από λίγα χρόνια, κάποιος άλλος, άνώμαλος τύπος αυτός, παιδί άστυνομου, έγραψε στο διαγώνισμα των Φυσικών, κάτω απ' τ' όνομά του: «Είμαι λεβέντης και άσικης, κάδομαι και στο Δουργούτι, ψοφάω για κορίτσια, κι' όταν μεθάω, όλα τα σπάω κι' εγώ πληρώνω κλπ...».

Στο μάθημα πάλι των αρχαίων Ελληνικών, στο κείμενο που άρχισε «Ερμής εν σπαργάνοις έτι ών», ο ίδιος έγραψε την ακόλουθη εξήγησι (παραλείπουμε, όπως και στα προηγούμενα, τις ανορθογραφίες): «Όταν ο Έρμης ήταν ακόμα στις φασκίες του, μερακωμένος τραγουδούσε κι' έλεγε: «Άποψε κανείς μπάμι σε βλέπουν και φρενάρουνε και σταματούν τα τράμ. Κοριτσάρα, κοριτσάρα μου, είσαι συ το φως μου, η λατρεία μου, η λαχτάρα μου» κλπ. Σημειώνουμε τώρα, πως ο δράστης της φάρσας αυτής, που έπασχλανε τότε και την έσημεριότα «έσσημεριόνη», στη στήλη του Άθηναιου, δεν ήταν ακόμη 14 έτών! Τέτοιου είδους άνωθεν άναρθρογραφίες, μα και το ίδιο άνόητος, που φρενάρουνε την καταπληκτική άγνοια μερικών μαθητών, μπορούμε να βρούμε άρκετές, αν ξεφυλλίσουμε τα γραφτά τους. Από εκεί μπορεί να μάθ κανείς, πως ο Μέγας Άλέξανδρος κατέλαβε τα Άιωνάνια, πως το θαρρηκό «Αέσωφ» έλαβε μέρος στη ναυμαχία του Ναυαρίνου, ότι οι άρχαιοί Έωνες κατοικούσαν στην Κεφαλληνία, ή, καθώς έγραψε στο περασμένο εξάμηνο κάποιος άλλος, ότι τις άνασκαφές στις Μυκήνες τις έκανε ο Σόλωνας.

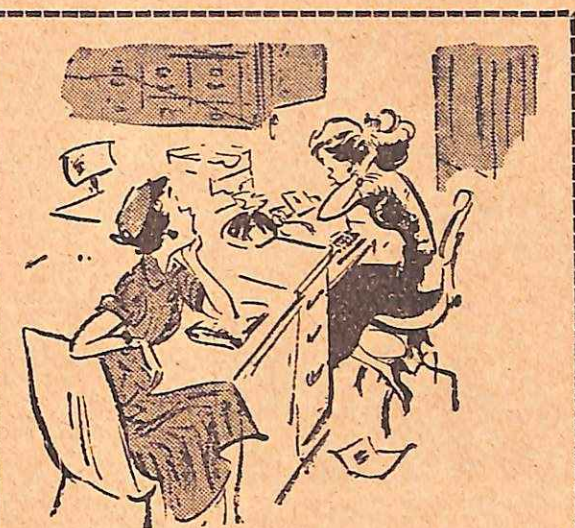
Αυτά σχετικά με τις ιστορικές τους γνώσεις. Παρόμοιες όμως άνοησιες, διανοημένες μάλιστα και με μολόμενες άσυναξίες κι' ανορθογραφίες, ξεδιακρίνουμε και στις μαθητικές εκθέσεις. Νά, ένα παραδέλιγμα από μία πρόσφατη έκθεσι: Ο καθηγητής είχε δώσει έλευθερο θέμα, δηλ. να διαλέξει και ν' αναπτύξει ο καθένας όποιο ζήτημα του άρεσει. Ένας λοιπόν μικρός μαθητής, που καθεται στην Καλλιθέα, προς για θέμα «Τα καλλιστεία της Καλλιθέας». Κι' έγραψε: «Τα καλλιστεία της Καλλιθέας είναι πολλά και διάφορα. Πρώτα — πρώτα ο ναός των Άγίων Πάντων. Έπειτα το άγαλμα του Δασκάρη κλπ. Νομίζω πως καλλιστεία είναι τα αξιολογικά μέρη!...

Αυτά τα τελευταία παραδέλιγματα, τα πήραμε από γραφτά μαθητών που φοιτούν στην κατώτερη γυμνασιακή τάξη. Άς έχουν, λοιπόν, οι μαθητές αυτοί το έλαφροτικό της πολύ νεώσης ηλικίας. Έτσι, δεν πιστεύω να βγάλη το συμπέρασμα κανείς, κρίνοντας από τις πάρα πάνω μονάχα άστοχες κι' άνοητες εκφράσεις, πως τα σπουδαία παιδιά δεν είναι τόσο έξυπνα και μελετηρά ή ότι τα μαθήματα δε διδάσκονται στα σχολεία τόσο εύσυνεργα τώρα, όσο την παλαιότερη εποχή. Κάθε άλλο.

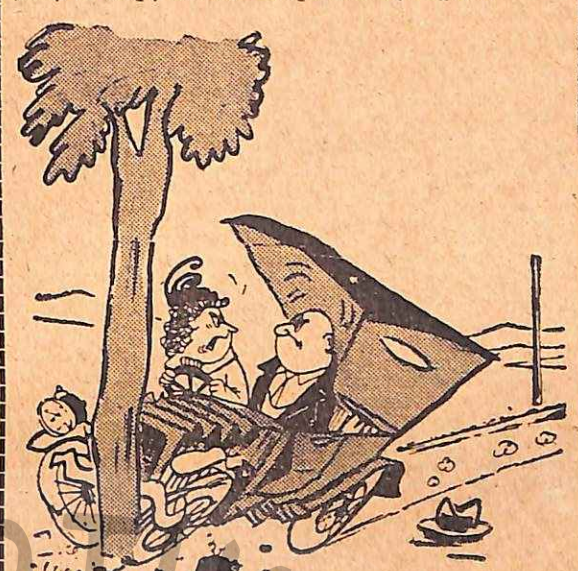
Παρόμοιες άνοησιες ανέκαθεν ένοσφον οι μαθητές κι' όχι αυτοί μονάχα, μα ακόμη — κι' άς μη σάν καθόλου παραένο — και καθητές του Πανεπιστημίου, ή, άλλωστε, έπολη. Ο Ροίσο, σ' άλλες άνοητες μνηστειοταίες, ο άνηλικος αντίμαχος της αγραμματοσύνης των συγχρόνων του, σατιρίζει άμείλικτα τον τότε καθηγητή της Ιστορίας του Πανεπιστημίου Τζιανάντουλο, που, κοντά στα άλλα είχε γράψει και τουτό το άμμητο: «Σκοπός του άσσοστάτου είναι ν' άνέλθη ο άνθρωπος εις τον αθέρα, ή, πως εξετάσει έγγυθον τα ούρανα ή μάταια».

ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τεχνάσματα, κολακείες και φάρσες.



— Τί ώραίο που θα ήταν να παντρευόταν μια γυναίκα μια περιουσία, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να πάρη και τον άνδρα που την έχει...



— Τί θα πή να φρενάρω εγώ;... Μήπως δεν σταμάτησε τ' άμαξι;



— Τα κανόνισες, λοιπόν, όλα ήσυχα με την γυναίκα σου, Θεοφάνη; — Όπως βλέπεις ναι, Κατινίτσα μου!...



Έφτασε η εποχή της δυσεντερίας

Οι διάφοροι τρόποι της μεταδόσεώς της

Είναι τώρα η εποχή του Έτους, που αυξάνουν συνήθως τα κρούσματα της δυσεντερίας. Ενώ όμως πρό ετών η αρρώστια αυτή ήταν σποραδική, με πυρετό, δυνατός πόνους στην κοιλιά, ακατάσχετη διάρροια, αίμα και βλέννες κάποτε στα κόπρανα, σήμερα παρουσιάζει πολύ πιο ήπια μορφή. Ο άρρωστος έχει πού και πού κωλικούς, που περνούν όμως γρήγορα. Δεν υπάρχει συνήθως διάρροια—ή είναι ελαχίστη—ούτε και πυρετός.

Ωστόσο, ενώ η δυσεντερία έγινε ελαφρότερη ασθένεια, αυξήθηκαν πολύ τα έτησια κρούσματά της. Υπολογίζεται ότι έννεαπλάσιασθέντα, μέσα στην τελευταία 20ετία! Κι' η αύξηση αυτή συνεχίζεται σταθερά.

Είναι κι' άλλες όμως οι περιέργες μεταβολές που παρουσιάζει η δυσεντερία. Άλλοτε, εμφανιζόταν ιδίως το φθινόπωρο. Σήμερα, είναι κοινότερη την άνοιξη και στις αρχές του καλοκαιριού. Πρό 10 ετών, ήταν κυρίως αρρώστια των μικρών παιδιών, μέχρι 5 ετών. Τώρα είναι συνθετότερη στα παιδιά της σχολικής ηλικίας.

Οι αλλαγές αυτές συμπεριφοράς της δεν έχουν εξηγήσει τελείως. Ίσως όμως σχετίζονται κάπως με τις διάφορες μεθόδους μεταδόσεως του μικροβίου που προκαλεί την ασθένεια. Το μικρόβιο αυτό είναι συνήθως το λεγόμενο «σιγκέλλα σονεί». (Υπάρχει και μία άλλη μορφή δυσεντερίας, η αμοιβαδική, αυτή όμως αποτελεί μία τελείως διαφορετική ασθένεια).

Όταν σε μία οικογένεια πάθι κάποιος δυσεντερία, κινδυνεύουν σοβαρά να αρρωστήσουν κι' οι άλλοι, γιατί η μόλυνση μεταδίδεται εύκολα από το άποχωρητήριο. Άλλα από το άποχωρητήριο. Άλλα από τα σχολεία ή χρησιμοποίησης κοινών άποχωρητηρίων από όλους τους μαθητές συντελεί στη μετάδοσή της αρρώστιας από τον ένα στον άλλο.

Υποδέσεται λοιπόν ότι ένα παιδί που πάσχει από δυσεντερία, εξακολουθεί να πηγαίνει στο σχολείο, όπου υπάρχουν 200 μαθητάι. Καθένας από αυτούς έχει, ως πούμε, άλλα τρία μέλη οικογένειας. Υπάρχει λοιπόν κίνδυνος μόλυνσεως για 800 άτομα!

Για να δούμε πώς μπορεί να περιορισθί η πιθανότης να πάθι καιείς δυσεντερία, πρέπει να εξηγήσουμε λεπτομερώς πώς μεταδίδεται η ασθένεια.

Ο άρρωστος πηγαίνει στο άποχωρητήριο. Τα κόπρανα του είναι γεμάτα μικρόβια. Μολύνονται λοιπόν 1) τα χέρια του, 2) το κάθισμα του άποχωρητηρίου και 3) η λεκάνη του. Αν τώρα το άτομο αυτό άγγίξη ένα πρόβιο, μπορεί να μολυνθί κι' αυτό και να μεταδωθί το μικρόβιο και σ' άλλα άτομα.

Συγχρόνως, τα τρόφιμα μπο-

ρεί να μολυνθούν από τις μυίγες, που έχουν καθίσει στα μολυσμένα υπολείμματα που έμειναν στη λεκάνη του άποχωρητηρίου.

Πρώτο και κυριότερο λοιπόν προληπτικό μέτρο κατά της μεταδόσεως της ασθένειας είναι να πλένι ο άρρωστος καλά τα χέρια του μετά την κένωση. Γενικά τα παιδιά πρέπει να συνηθίσουν να πλένουν τα χέρια τους πάντα, αφού πάνε στο άποχωρητήριο. Προτού τα πλύνουν, δεν πρέπει να τα πλυσίσουν στο στόμα τους ή να τα βάζουν μέσα στις τσέπες τους.

Φυσικά, για να διευκολυνεται αυτό το πλύσιμο, ο νιπτήρας πρέπει να βρίσκεται κοντά στη λεκάνη του άποχωρητηρίου και να έχη όλα τα απαιτούμενα μέσα: νερό τρεχούμενο (χλιαρό, αν είναι δυνατόν), σαπούνι, κλπ. Όσο για πετσέτες, είναι προτιμότερο να χρησιμοποιούνται χαρτίτες και να πετιούνται ύστερα (ιδίως στα κοινά άποχωρητήρια των σχολείων, κλπ.). Γιατί αποδείχθηκε ότι τα μικρόβια της δυσεντερίας μπορεί να μένουν ζωντανά πάνω σε μία στεγνή πανίνη πετσέτα επί 30 ημέρες!

Τα παιδιά που πάσχουν από δυσεντερία, έστω και όχι εξακριβωμένη θετικά, δεν πρέπει να πηγαίνουν στο σχολείο, ως ότου βεβαιώση ο γιατρός ότι δεν είναι πια μολυσμένα. Ένας άρρωστος με διάρροια δεν επιτρέπεται ποτέ να λαβαίνει μέρος όπουδήποτε στην έτοιμασία του φαγητού για τους άλλους.

Τα φαγητά πρέπει να είναι μαγειρεμένα πρόσφατα, κι' όχι να έχουν μείνει επί πολλές ώρες και να έχουν ξαναζεσταθί. Η έτοιμασία τους θα γίνεται με καθαρά χέρια και σε καθαρή κουζίνα. Θα προσέξουμε δε να μη καθήσουν μυίγες άπάνω τους.

Ωστόσο, η μετάδοσι της δυσεντερίας από μολυσμένη τροφή είναι σχετικώς σπανία. Κι' οι περιπτώσεις αυτές ελαττώνονται συνεχώς, παρ' όλη την αύξηση των κρουσμάτων της δυσεντερίας.

Ασυγκρίτως σπουδαιότερο ρόλο στη μετάδοσι της μόλυνσεως παίζει η λεκάνη του άποχωρητηρίου. Όταν είναι σπασμένη ή ραγισμένη, συγκερατεί περισσότερα μικρόβια. Τό ίδιο κι' όταν είναι φτιαγμένη από πορώδες υλικό. Πρέπει λοιπόν να είναι γερή, λεία και γυαλιστερή, από πορσελάνη, και να λειτουργή καλά το «εκσάνκι» της για να ξεπλένεται τελείως έπειτα από κάθε χρησιμοποίηση.

Υπάρχει όμως και η πιθανότης να μολυνθί το κάθισμα της λεκάνης, είτε από εύθειας είτε από πισιλιόματα, όποτε θα πάση το μικρόβιο στα χέρια του εκείνος που θα το χρησιμοποίησι κατόπιν. Ύστερα, μία άλλη κίνησι άσκει για να περάση το μικρόβιο από τα νε-

ρια στο στόμα του.

Πρέπει λοιπόν να έχη τέτοια κατασκευή η λεκάνη, ώστε να μην πισιλιζεται εύκολα το κάθισμα. Και πρέπει ακόμη να καθαρίζεται το κάθισμα τελείως και μ' εύκολία. Από την άποψη αυτή, τα καινούργια πλαστικά υλικά είναι πολύ καλλίτερα από το ξύλο.

Βέβαια, το ίδεώδες θα ήταν να πλένεται το κάθισμα με αντισηπτικό, έπειτα από κάθε χρήση. Αυτό όμως είναι αδύνατο στην πράξη. Μπορεί ωστόσο να γίνεται μία φορά την ημέρα, ιδίως στα σχολικά και γενικά στα κοινά άποχωρητήρια, αλλά και στα σπίτια αν έχη διάρροια ένα μέλος της οικογένειας.

Τέλος, το άποχωρητήριο πρέπει να είναι καθαρό, με διακτυωτά στα παράθυρα, για να μη μπαινουν οι μυίγες. Ένα φλιτάριο σαβό τόσο είναι άπασαίτητο.

Με τις άπλες και εύκολες αυτές προφυλάξεις, ο κίνδυνος της μεταδόσεως της δυσεντερίας έκμηδυνίζεται σχεδόν.



Για τις εύροποιγεννητικές μολύνσεις

Σε περιπτώσεις μολύνσεων των εύροποιγεννητικών οργάνων, που δεν υποχωρούν με αντιδωτική ή με τις άλλες ήδη γνωστές θεραπείες, άφεται συχνά ένα νέο φάρμακο που ονομάζεται «αντιελαμίνη». Δοκιμάστηκε σε 100 πάσχοντες από έλξεις και επίμονες μολύνσεις κι' έφερε άποτέλεσμα—μέσα σε 8 μέρες συνήθως—στους 81 από αυτούς.

Η πέμπτη σίτις της άπσπληνίας

Οι γιατροί αποδίδανε την άπσπληνία σε τέσσερες διάφορες αίτιες. Τώρα λοιπόν ανακάλυψαν και μία πέμπτη—κι' η ανακάλυψι αυτή υπόσχεται να σώση στο εξής πολλούς άποπληκτικούς.

Οι τέσσερες ήδη γνωστές αίτιες



ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Από την Αμερική μας έρχεται η είδησι της κατασκευής ενός νέου επιδέσμου, που θα ανακουφίση αφάνιστα τα πρόσφατα που έπαθον εγκάματα. Ο νέος επιδέσμος είναι από πλαστική ύλη άντικει με διάφορα φαρμακευτικά προϊόντα, που του επιτρέπουν να παραμείνι πάνω στις πληγές, χωρίς να παροσθί ανάγκη να γίνι αλλαγή, για χρονικό διάστημα μέχρι δυο εβδομάδων. Αυτό θα ανακουφίση τους πάσχοντες, που θα άποφύγουν έτσι τις συχνές και επώδυνες αλλαγές, ενώ συγχρόνως η σύνθεσι του επιδέσμου θα επιταχύνι την επούλωση της πληγής.

ήταν οι εξής: αιμορραγία του έγκεφάλου, σχηματισμός θρόμβου αίματος στον έγκεφαλο (θρόμβωσις), άποφραξι των αιμοφόρων άγγείων του έγκεφάλου από ένα θρόμβο που είχε σχηματισθί αρχικά άλλου (έμβολη), ξαφνική σύσπασι μίας έγκεφαλικής άρτηρίας (σπασμός της άρτηρίας του έγκεφάλου). Η πέμπτη αίτια είναι η άνεπάρκεια των αιμοφόρων άγγείων του έγκεφάλου. Δεν υπάρχει δηλαδή άρκετό αίμα στον έγκεφαλο, κι' έτσι δε μπορεί αυτός να λειτουργή κανονικά. Η άνεπάρκεια αυτή όφειλεται σε ύπότασι και στένωσι των έγκεφαλικών άρτηριών. Η ύπότασι πάλι προκαλείται από διαφόρους παράγοντες, π.χ. άρρυθμία των καρδιακών παλμών ή σοβαρή αιμορραγία σε κάποιο μέρος του σώματος. Ο έγκεφαλος δε μπορεί πια να τροφοδοτηθί με αίμα, οι ίσοι του παθαίνουν έβτες και έπέρχεται παράλυσι. Εύτυχώς, σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορεί να εφαρμοστούν μ' επιτυχία τα άγγειοδιασταλτικά φάρμακα ή η μετάγγισι αίματος και να υποχωρήσι η παράλυσι που άρχισε να εκδηλώνεται.

Καταστρέφει τα καρκινώδη κύτταρα

Ο «άχζαυτοπερίτη» είναι μία χημική ούσια που χρησιμοποιείται ως φάρμακο κατά της νόσου του Χότζκινς (καρκίνου των γαγγλίων). Η ίδια λοιπόν ούσια μπορεί να ποσάθι τη διασπορά των καρκινωδών κυττάρων, έπειτα από μία έγχυσι για την άφαίρσι ενός καρκινώδους όγκου. Τη μεταχειρίζονται ήδη διάφοροι Αμερικανοί γιατροί σε περιπτώσεις καρκίνου του άπνευσμένου, του στομάχου και άλλων μερών του σώματος, άπ' όπου μεταδίδεται συχνά η ασθένεια με τη λήψη. Φαίνεται ότι η ούσια αυτή καταστρέφει τα κακοήθη κύτταρα που άπομένουν.

Δέν έλειψε η φυματίωσι

Παρ' όλη την υποχώρησι που σημειώνει η φυματίωσι σ' όλο το κόσμο, μία στατιστική που έγινε στις Ηνωμ. Πολιτείες άπεδείξε ότι η ασθένεια αυτή μεταδίδεται σε 80.000 άτομα κάθε χρόνο, από τους φυματικούς που δε νοσηλεύονται πια σε σανατόρια όπως άλλοτε.

Ο σπασμός του δωδεκαδακτύλου

Πώς εξηγούνται οι «μυστηριώδεις» κοιλιακές ένοχλήσεις

Χιλιάδες άνθρωποι υποφέρουν από κοιλιακές ένοχλήσεις της μίας ή της άλλης μορφής, που τους βασανίζουν από καιρό—κι' αυτό γιατί ο γιατρός δεν κατορθώνει να κάμνι τη διάγνωση: της πραγματικής αίτιας του κακού. Η ζωή τους καταναλώνει αληθινά βασανιστική κι' άγανιστή, γιατί δεν ξέρουν πού ακριβώς ν' άποδώσουν τις άνωμαλίες που παρουσιάζουν.

Σ' όλους αυτούς, λοιπόν, έρχεται να δώση τώρα νέες έλπίδες μία καινούργια θεραπευτική μέθοδος.

Άλλ' άς πάρουμε μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις, όπως τις περιγράφει ένας διακεκριμένος Αμερικανός γιατρός σε μία έπιστημονική ανακοίνωσι του. Ένας άντρας είχε παράξενους κι' άνεξήγητους πόνους στην κοιλιά, που άπλώνονταν από τον άφασό ως το κάτω μέρος του στήθους. Ήσαν συνεχείς, δίχως διακοπή. Λιγότευαν και ξαναδυναμίωναν πάλι, αλλά δεν έλειπαν ποτέ τελείως. Δεν παρουσιάζαν καμμία εξάρτησι από τις ώρες της ημέρας ή της νύχτας, τις εποχές του έτους ή τις συναισθηματικές διαταραχές. Οι διακρινάσεις τους δηλαδή φαίνονταν έντελως άνεξάρτητες από όλους αυτούς τους παράγοντες.

Ένα άλλο θύμα ήταν μία γυναίκα, που είχε, όχι μόνο πόνους στην κοιλιά, αλλά και διάρροια επίμονη.

Ένας τρίτος ασθής, εκτός από τους πόνους και τη διάρροια, αισθανότανε φούσκωμα στην κοιλιά, ένοιωθε, μία άνεξηγητη κόπωση, που έφτανε μέχρι λιποθυμίας, και είχε κάπου-κάπου αιμορραγίες του παχέος έντερου.

Και στις τρεις αυτές περιπτώσεις, δεν υπήρχε καμμία φανερά αίτια της άνωμαλίας—ούτε έλκος, ούτε «είλετις» (πάθησις του έντερου), τοπικής ή γενικής μορφής, ούτε έλκώδης έντεροκαλιτις, ούτε καμμία άλλη διαπιστωμένη ασθένεια του γαστροεντερικού συστήματος.

Δε μπορούσε, εξ άλλου, ν' άποδοθούν στην τροφή τα συμπτώματα αυτά. Πράγματι, οι δυο από τους άρρώστους, με την έλπίδα να βούνι επιτέλους κάποια άνακούφισι, άκολουθήσαν τόσο αστηρή δίαιτα, ώστε λίγο έλειψε να πάθουν από αστία. Κι' όμως οι πόνοι κι' οι άλλες ένοχλήσεις τους εξακολουθούσαν, με την ίδια πάντοτε ένταση.

Τέλος, εξακριβώθηκε, ότι η αίτια ήταν ο «σπασμός του δωδεκαδακτύλου». Βίαιες δηλαδή, επίμονες συσπάσεις του λεπρώτου αυτού τμήματος του λεπτού έντερου. Οι άκτινοσκοπήσεις δεν τις δέχιναν. Άνακασις δεν τις έπιτέλους με έπανελιμμένες άκτινογραφίες.

Η θεραπευτική μέθοδος, που έφερε εξαιρετα άποτελέσματα και στους τρεις αυτούς πάσχοντες, ήταν η χορήγησι ενός «σπασμολυτικού» φαρμάκου που λέγεται «Πρό-Μπαντιν». Δι' ό Πρέπει να σημειωθί, ότι ο σπασμός του δωδεκαδακτύλου δεν άποτελεί καινούργια άνα-

κάλυψι. Έίχε παρατηρηθί και άλλοτε, πολλές φορές, σε εξετάσεις του γαστροεντερικού συστήματος με άκτινες Χ. Η πρώτη όμως συσχέτισι του με κοιλιακά συμπτώματα, που έμεναν πριν άνεξηγητα (πόνος, διάρροια, κλπ.), γίνεται σε μία έπιστημονική ανακοίνωσι που υπεβλήθη τελευταίως στην Ιατρική Έταιρεία της Νέας Υόρκης.

Ός τώρα, έχει μελετηθί συστηματικά σε 230 πάσχοντες. Ο αριθμός ανδρών και γυναικών είναι ίσος, πράγμα που σημαίνει, ότι η πάθησις αυτή δεν κάνει διάκρισι φύλου. Δείχνει όμως προτίμησι στις ηλικίες μεταξύ 30 και 50 ετών, μολονότι δε λείπει και από τους εφήβους και τους ηλικιωμένους.

Στα 80% των περιπτώσεων, το κυριότερο σύμπτωμα είναι οι πόνοι της κοιλίας. Διάρροια υπάρχει στα 66% των άρρώστων. Ένα ποσοστό 54% έχει κοιλιακούς πόνους και διάρροια μαζί. Οι πόνοι στο άπνευσμένο παρουσιάζουν μία συχνότητα 12%.

Άλλα συμπτώματα, που εμφανίζονται όχι συστηματικά, είναι έναλλαγές δυσκοιλιότητας και διάρροιας, «κάψιμο» στο στομάχι, ναυτία, δυσπείσια, άέρια, τυμπανισμός (φούσκωμα) της κοιλίας, άδυναμία, λιποθυμίες, κόπωση. Άρκετα συχνή είναι η άπννια.

Από κάθε 5 ασθής, λοιπόν, στους οποίους χορηγήθηκε δοκιμαστικά το «Πρό-Μπαντιν», παρουσίασαν πολύ ίκανοποιητικά άποτελέσματα οι 4 (δηλαδή ένα ποσοστό θεραπείας 80%). Οι άκτινογραφίες που έγιναν πριν και μετά, άπέδειξαν ότι το φάρμακο αυτό σταματάει τις βίαιες και άκούσιες συσπάσεις του δωδεκαδακτύλου, με φυσική συνέπεια να λείψουν όλα τα νοσήρα συμπτώματα.

Τα άτομα που πήραν αυτό το φάρμακο, δε χρειάστηκαν κατόπιν καταπραυντικά ή όπιοιχα. Δεν άκολουθούσαν καμμία δίαιτα—μόνο πού άπέφευγαν το άλκοολ.

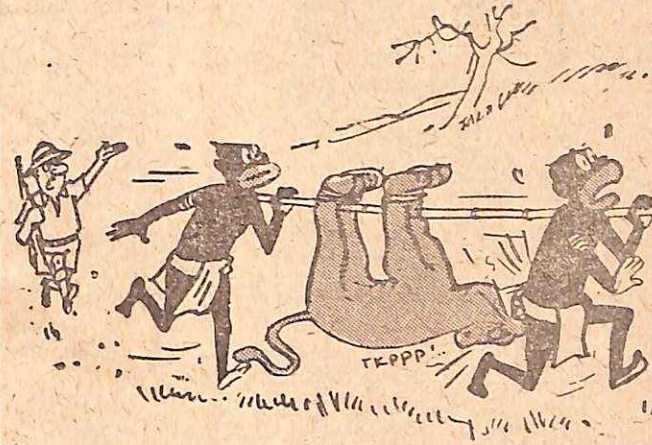
Σε πολλούς από τους πάσχοντες, τα εύεργετικά άποτελέσματα του φαρμάκου διατηρήθηκαν πάνω από 3 μήνες, με μικρές όρσεις του, χωρίς να παρουσιάση καθόλου τοξικότητα ή άθροιστικές παρενέργειες.

Εύκολότερες οι έγχειρήσεις

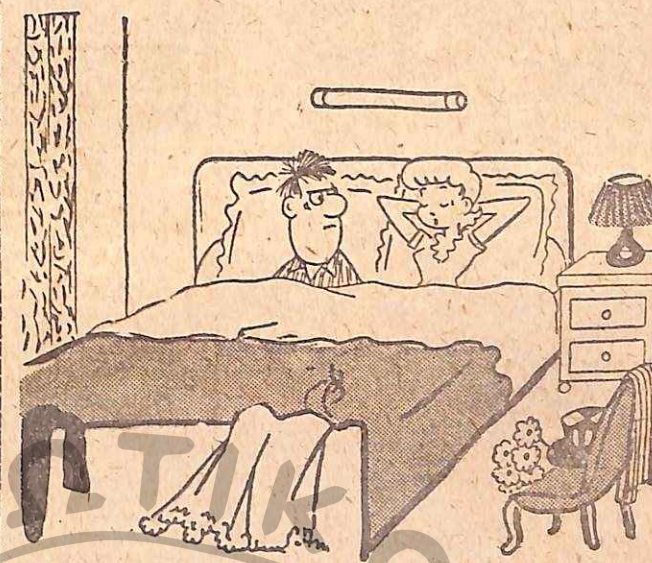
Οι έγχειρήσεις θα γίνουν πιο άκίνδυνες και πολύ εύκολότερες, αν οι χειρουργοί μεταχειρισθούν συστηματικά ένα νέο αντίσταμινικό φάρμακο, την «προμεθαζίνη». Το φάρμακο αυτό χορηγείται μαζί μ' ένα άνασθητικό τη «μεπεριδίνη», και προκαλεί μία ιδιότυπη κατάσταση στον έγχειρζόμενο: Δέν κοιμάται μόνι, αλλά μένει ήσυχος κι' άδιάφορος για ό,τι του κάνουν, και μπορεί ν' άπαντησθί σε διάφορες έρωτήσεις.

Το ίδιο φάρμακο χρησίμευε άλλοτε μ' επιτυχία για τη ναυτία, τον έμετό, τις άλλεργίες και το λόξυγκα. Ένας χειρουργός του Σικάγου το δοκίμασε σε 1.000 πάσχοντες και βρήκε ότι ελαττώνει τον κίνδυνο της πτώσεως της πίεσεως του αίματος και της ταχυπαλμίας της καρδιάς κατά την άνασθησι, συνάμα δε λιγοστεύει τους μετεγχειρητικούς πόνους.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ



— Τι τρέχετε έτσι, βρε παιδιά; —



— Πρέπει, Γιαννάκη μου, από αύριο κι' όλας να βρούμ μια υπηρέτρια, για να μη φτιάχνις ο ίδιος το πρωινό μας! —



— Καταλαβαίνω πόσο θα σε λυτπαι ο θάνατός του, ε-σένα το φύλακα του!... —

— Δεν είν' αυτό. Άλλά μου είπαν τώρα να σκάψω ένα λάκκο για να τον θάψω!... —



Είπε την αλήθεια

Ο διευθυντής του σχολείου καλεί στ' γραφείο ένα μαθητή και του λέει αυστηρά:

— Είναι αλήθεια πως αποκάλεσες γάϊδαρο τον καθηγητή σου; Έμπρός, ομολόγησε!

— Μάλιστα το είπα... ψιθυρίζει ο μαθητής.

Κι' ο διευθυντής, θριαμβευτικά:

— Μπράβο! Συγχαρητήρια γιατί είπες την αλήθεια!

Κάποιος μπαίνει σ' ένα κατάστημα ν' αγοράσει κάλτσες. Ο καταστηματάρχης του δείχνει ένα ζευγάρι και τον διαβεβαιώνει ότι είναι κάλτσες γερές. Ο ισχυρισμός όμως αυτός δεν πείθει τον πελάτη κι' ο έμπορος καλεί έναν υπάλληλό του και του λέει:

— Τράβα αυτή την κάλτσα από το ένα μέρος. Εγώ θα την κρατώ από το άλλο.

— Σύμφωνα, αφεντικό, αποκρίνεται ο υπάλληλος.

Και σκύδοντας προσθέτει ψιθυριστά:

— Αγοράζουμε η πούλαμε;

Ο ποδοσφαιριστής: Τί κατάσταση είν' αυτή! Μας Βάλανε δεκάτοια γκώλ!

Ο τερματοφύλακας: "Ε, κι' έπειτα; Μήπως είσαι προληπτικός;...

Στο σαλόνι αναμονής του γιατρού:

— Ποιος απ' τους κυρίους περιμένει περισσότερο;

— Εγώ, γιατρέ μου. Είναι δυο χρόνια τώρα που σουόραφα ένα κοστούμι, κι' ακόμα δε με πληρώσες!

Η σκηνή στο δρόμο.

Ο έφημεριδοπώλης: Τελευταία ώρασα!

Ο διαβάτης: Ποιανού;

Ο υπάλληλος: "Ηθε κάποιος να πληρώσει ένα λογαριασμό.

Ο καταστηματάρχης: Παιδί μου, «κάποιος» είναι εκείνος που έρχεται να εισπράξει. Όποιος έρχεται να πληρώσει, είναι «κύριος».

Μάθημα ζωολογίας:

— Τι είναι το παράσιτο, 'Αμελίδη;

— Κύριε καθηγητά, είναι, όπως λέει ο μπαμπάς μου, ένας φίλος που έρχεται διαρκώς απόρροκλητος στο σπίτι μας!

— 'Εγώ κι' ο άντρας μου έχουμε κοινές καταθέσεις στην Τράπεζα.

— Και πώς δεν τις υπερδεύετε;

— Αδύνατον! Εκείνος καταθέτει κι' εγώ αποσύρω!

— Αγαπητέ μου γείτονα, άποψε το ραδιόφωνό σας δε λειτουργούσε καλά. Είχε ένα σωρό παράσιτα.

— Μα δεν ήταν το ραδιόφωνο αυτό που ακούγατε, φίλε μου. Ήταν... η γυναίκα μου!

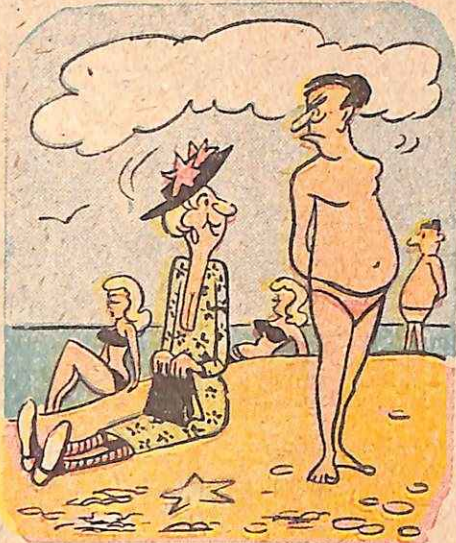
— Ένας Έβραϊος έμπορος προσπαθεί να πείσει μία κυρία ν' αγοράσει ένα χαλί.

— Κυρία μου, δεν είν' ακριβό! της λέει. Να μη χαρώ τα παιδιά μου και τη γυναίκα μου, αν σας λένω ψέματα!

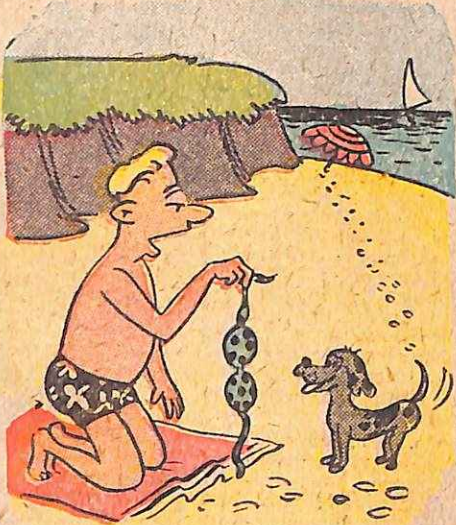
— Μα δεν είν' ανάγκη ν' ασκώτευσ τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου, απαντάει η κυρία στενοχωρημένη.

Κι' ο έμπορος:

— Μπά, δεν πειράζει, κυρία μου. Δεν παντρεύτηκα ακόμη!...



Η γεροντοκόρη: "Αν περιμένετε να με δήτε με μαγιώ, σας πληροφορώ πως δεν ήρθα για μπάνιο!...



— Όλο μισές δουλιές κάνεις, καϊμένη 'Αζώρ. Τρέξε να μου φέρεις και το υπόλοιπο!...



— Τώρα, Χαράλαμπε, τράβα και κανένα φλυτζάνι!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΡΙΗ

Το καλοκαίρι έφτασε. Καιρός είναι να πάρετε ωρισμένα μέτρα, αν δε θέλετε να κινδυνέψετε η όμορφιά σας απ' τη ζέστη.

Πρώτα - πρώτα, αν τ' επιτρέπουν τα οικονομικά σας, πηγαίνετε σ' ένα ινστιτούτο καλλονής για ένα ηλεκτρικό καθάρισμα της επιδερμίδος (ντεζενκρουστασιόν). Που θα βγάλει απ' τους πόρους σας ξένες ουσίες σωρευτήκαν εκεί μέσα απ' το μακιγιάζ ή από άλλες αιτίες, και θ' αποκαταστήσει την κανονική «άνσπνοη» του δέρματος.

Αν δεν έχετε τα μέσα γι' αυτή την ειδική κούρα, καταβάλετε τουλάχιστον ακόμη μεγαλύτερες φροντίδες για το καθάρισμα της επιδερμίδος σας.

Κάνετε εξοχικούς περιπάτους, τρέχετε, παίξετε, ώστε να προετοιμάσετε τον εαυτό σας για την πραγματικά εξοχική ζωή που θα περάσετε σε λίγο στο μέρος που θα παραθερίσετε.

Τέλος, πηγαίνετε στο κομμωτήριο και κάνετε καινούργια περμανάντ, ή έστω διορθώστε μονάχα τα μαλλιά σας, αλλά κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσετε μεθαύριο να χτενίζετε μόνη σας, στην εξοχή.

Καλοί τρόποι

Ο πραγματικά εύγενικός άνθρωπος μένει τέτοιος ακόμα και μέσα στο σπίτι του, ολομόναχος. Όταν τύχει π.χ. να βριστεί κλεισμένος στην κούρα του, θα βγάλει το μαντήλι του για να σκουπίσει τη μύτη του, το ίδιο λεπτό και διακριτικά, σαν να ναι κι' άλλοι μπροστά.

Οι καλοί τρόποι πρέπει να γίνουν συνήθεια, ένστικτο σχεδόν.

Ο εύγενικός άντρας φέρνεται πάντα λεπτότατα στη γυναίκα του. Όταν π.χ. φτάσουν μαζί μπροστά σε μία πόρτα, παραμερίζει για να την αφήσει να περάσει πρώτη. Αν τυχόν όμως την προσπεράσει, για οποιοδήποτε λόγο, γυρίζει αμέσως και της ζητάει συγγνώμη.

Επίσης στο δρόμο, όταν είναι συνωστισμός και δε χωράνε να περάσουν κι' οι δυο μαζί, την αφήνει να προχωρή πρώτη.

Στο τραπέζι θα σεοθριστεί έπειτα απ' αυτόν, έστω κι' αν έτοιμασε κι' έφερε εκείνη το φαγητό στο τραπέζι. Δε θα την κάνει να σηκώνεται ολόγεια για να τον περιποιήται, εκτός αν είναι άρρωστος.

Κανείς άνθρωπος με καλή ανατροφή, είτε άντρας είτε γυναίκα, δεν κάθεται στο τραπέζι ατμέλπως και με άπλυτα τα χέρια του.

Αν μένετε σε πολυκατοικία ή σε ξενοδοχείο, μην ξεχνάτε ότι κατοικούν άλλοι δίπλα σας, που έχετε την υποχρέωση να μην τους ενοχλήσετε.

Όταν π.χ. γυρίζετε άργα τη νύχτα, κλείστε αθόρωνα τις πόρτες, και μην πετάτε ύστερα τα παπούτσια σας χάμω με θόρυβο!

Μην πηγαίνετε μέσα στην κούρα σας, χτυπώντας δυνατά τα πόδια σας στο πάτωμα.

Αν πρόκειται να δώσετε πάρτυ στο σπίτι σας για κάποια γιορτή, γάμο, κλπ., προειδοποιήστε προ μερικών ημερών τους γείτονές σας και ζητήστε τους συγγνώμη για την ενόχληση.

Προφυλάξτε την ευτυχία σας

Θα θέλετε, ασφαλώς, να εξασφαλίσετε τη συζυγική σας ευτυχία. Να λοιπόν μερικές συμβουλές που θα σας βοηθήσουν σημαντικά σ' αυτό:

Όταν ο άντρας σας σάς μιλάει για τις δουλειές του, μην παίρνετε ύφος αδιάφορο. Δείχτε του απεναντίας ότι κατανοείτε τις προσπάθειές του κι' ότι σας ενδιαφέρουν.

Μη «καπαρώνετε» το τηλέφωνο για να φλυαρήσετε με τις φίλες σας, όταν το χρειάζεται ο άντρας σας για σοβαρές δουλειές.

Φροντίστε να ναι πάντα νοικοκυρεμένα τα ρούχα του. Τίποτα δεν τον έκανε ευτυχισμένο όσο το ν' αντιληφθή ξαφνικά, ενώ ετοιμάζεται να βγεί έξω, πως λείπει ένα κουμπι απ' το σακάκι του ή πως έχει τρυπήσει μία τσέπη του.

Μην τον ενοχλήτε καθόλου, όταν ευρίζεται ή όταν δέχεται τη γραβάτα του.

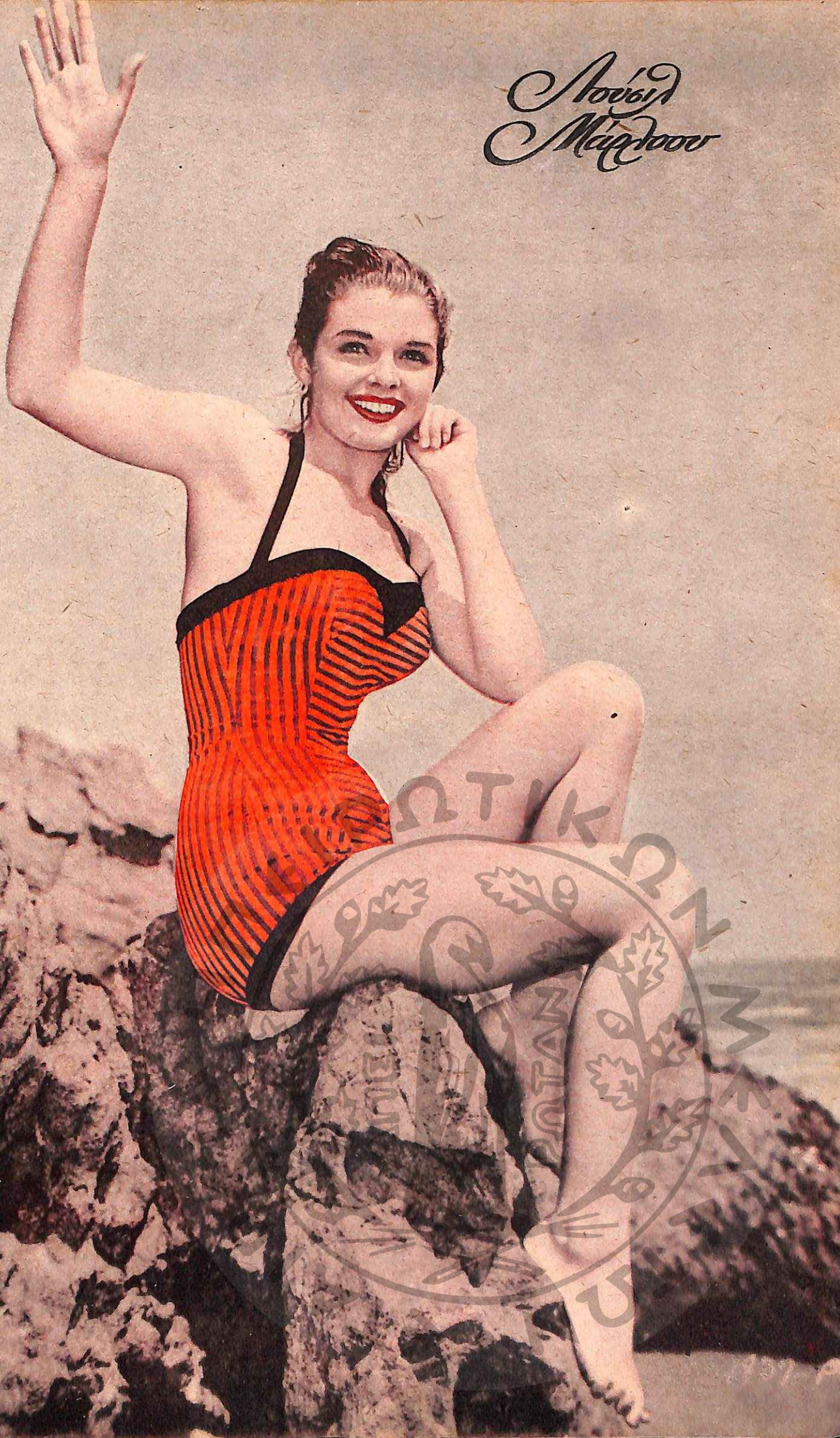
Μη χάνετε την ώρα σας μπροστά στον καθρέφτη, όταν σας περιμένει μ' ανυπομονία για να βγείτε έξω μαζί.

Όταν βγαίνετε μαζί του, μην επιμένετε να βάζετε το καπέλο, το φόρεμα ή το πανωφόρι που δεν του άρσει.

Αν υποχωρήσετε και δεχθείτε να πάτε μαζί του όπου προτιμάει αυτός (στο θέατρο, στο σινεμά ή στη συναυλία), μη του χαλάτε την ευχαρίστηση, γκριζιάζοντας ή παίρνοντας θλιμμένο ύφος μάρτυρας.

Όταν έχετε ραντεβού μαζί του, φροντίστε να είσαστε ακριβείς.

Αντίο
Μαγισσου



Μία βόμβα στ' αυτοκίνητο

ΕΙΧΕ χάσει τη συναίσθησή του χρόνου. Δεν ήξερε — ούτε κι' ενδιαφερότανε — ποιά μέρα της βδομάδας ήτανε. Παραμελούσε το κάθε τι απ' τη ρουτίνα της ζωής του. Οι απλήρωτοι λογαριασμοί μαζεύνονταν πάνω στο γραφείο του. Είχε άφισει χαλασμένο τ' αυτοκίνητό του, έπειτα από ένα μικροατύχημα. 'Ανέβαλε ακόμα και να κόψι τα μαλλιά του. Τίποτα απ' όλ' αυτά δεν τον ενδιέφερε.

Μονάχα η Μπρέντα, η γυναίκα του, τραβούσε όλη την προσοχή του. Σ' αυτήν στρέφονταν όλες οι σκέψεις του, και στον τρομερό φόβο του μήπως τη χάσει.

Ήταν μία γυναίκα ψηλόλιγνη, όμορφη, με θαυμάσια γαλιανά μάτια. Ο Κονόβερ την είχε ερωτευτεί απ' την πρώτη στιγμή που την είδε. Κι' ενώ είχε μείνει ανύπαντρός ως τα 34 χρόνια του κι' ήταν πια βέβαιος πως καμιά γυναίκα δεν θα μπορούσε να συγκινήσει την καρδιά του, εκείνη τον σκλάβωσε με μία ματιά της. 'Αφού πάλεψε επί μήνες, αναγκάστηκε στο τέλος να το παραδεχτεί.

Την παντρεύτηκε, με τη βεβαιότητα πως ο γάμος θα τον γιάτραινε απ' το ερωτικό πάθος του. Κι' όμως... Είχαν περάσει 3 χρόνια από τότε, κι' αυτός ήταν όλοένα πιο ερωτευμένος με τη Μπρέντα, περισσότερο παρά πριν την παντρευτεί!

Ίσως να συνέβαινε αυτό έπειδή δεν την είχε κάνει ποτέ πραγματικά δική του, απόλυτα! Του φαινόταν όλοένα πως η Μπρέντα είχε κρατήσει ένα μέρος του εαυτού της, της ψυχής της. Τόνοιωθε σαν ένα απόθεμα που δε μπορούσε να τ' αγγίξει, σαν κάποιο κρυμένο βάθος που δεν το είχε βρει...

Και δε θα μπορούσε πια ποτέ να το βρει, αν ο Τομ Ντούγκαν του έκλεβε τη Μπρέντα!

Το γραφείο του είχε ένα μεγάλο παράθυρο, στην πρόσφισή του σπιτιού, κι' από εκεί έβλεπε τ' αντικρινό σπίτι, όπου έμενε ο Ντούγκαν. Τό σπιτί ήταν καθώς πρέπει, όχι όμως κι' ο ένοικός του.

Ο Ντούγκαν είχε αποκτήσει τα λεφτά του μ' ένα σωρό υποπτες «δουλειές». Έξακολουθούσε δε ν'αναι ένας απ' τους μεγαλύτερους παράγοντες του υποκόσμου.

Ευγενικός και έλκυστικός επιφανειακά, είχε γοητεύσει τη Μπρέντα, που δε ζήτησε ποτέ να μάθει τι κρυβότανε κάτω απ' αυτή τη μάσκα...

Ο Κονόβερ ανασκίρτησε ξαφνικά. 'Ενας άντρας και μία γυναίκα έρχονταν απ' την άκρη του δρόμου: η Μπρέντα κι' ο Τομ Ντούγκαν. Προχωρούσαν αργά... και πολύ κοντά ο ένας με τον άλλο. Σταμάτησαν αντίκρυ απ' το σπίτι.

Ο Κονόβερ τους κρυφοκύτταζε απ' το παράθυρο. 'Εσπινγε νευρικά τις γραβιές του κι' ανάσαινε λαχανιασμένα.

Η Μπρέντα κύτταζε το Ντούγκαν. Ο άντρας της μάντευε την έκστασή της έκφραση που είχαν πάρει τα μάτια της... Μα εκείνος, ο Ντούγκαν, δεν ήταν ο θείος να νιώσει τέτοια πράγματα. Της μιλούσε και γελούσε δυνατά.

Έπειτα από μερικά λεπτά — που φάνηκαν αιώνες στον Κονόβερ — ο Ντούγκαν αποχαιρέτησε τη νέα γυναίκα και τράβηξε προς το σπίτι του, ενώ η Μπρέντα πήγαινε προς το δικό της.

«Αύριο! είπε με το νου του ο Κονόβερ. Αύριο θα φροντίσω γι' αυτόν... 'Αρκετά πιά περίμενα!»

Κατέβηκε στο ισόγειο. Η Μπρέντα έβγαζε τη ζακέτα της στο χώλ.

— Πώς πιάς, Έντ; Είσαι καλύτερα; τον ρώτησε.

«Ο Κονόβερ κρυφοκύτταζε τη Μπρέντα και τον Ντούγκαν από το παράθυρο...



ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Καλύτερα; πρόφερε μηχανικά ο Κονόβερ. 'Υστερα θυμήθηκε: Είχε παραπνευθεί στη γυναίκα του πως πονούσε το κεφάλι του, κι' εκείνη του είχε ουσιώσιμα φάρμακα, για να πάρη κάτι...

— Έξακολουθεί ο πονοκέφαλος, μουρμούρισε. — Δεν πρέπει να δουλεύεις τόσο πολύ, είπε η Μπρέντα. 'Αλήθεια, συνάντησα στη γωνιά τον Τομ Ντούγκαν κι' ήρθαμε μαζί ως εδώ. Φεύγει για τη Φλόριντα, την άλλη βδομάδα. Δεν μπορούμε να πάμε κι' εμείς, Έντ; Δε μπορείς να διακοπής για λίγο τις μελέτες σου;

— Ελπίζω να τα καταφέρω. Θα σ' ευχαριστήσω αυτό το ταξίδι; — Ό, θάνατι περιφημο! Μπορώ ν' αρχίσω να ετοιμάζωμαι από τώρα;

— Η Μπρέντα φαινόταν ένθουσιασμένη. — Θα μαζέψω όλα τα ρούχα που θέλουν πλύσιμο και θα τα πάω αύριο στο πλυντήριο, πρόσθεσε. Θα φροντίσω επίσης να συνεννοηθώ με τη Μόλλυ, για να μείνι στο σπίτι μας και να το προσέχει, όσο θα λείψουμε... 'Αν τείνι διορθωμένο τ' αυτοκίνητο...

— Θα το φροντίσω αύριο, υποσχέθηκε ο Κονόβερ. 'Αμφέβαλε όμως αν την άλλη μέρα η Μπρέντα θα έξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για το ταξίδι στη Φλόριντα όπως και σήμερα...

— 'Απόψε πρέπει να εργαστώ ως αργά, για να τελειώσω τη μελέτη μου, πρόσθεσε.

Είχε καταστρώσει κι' άλλος το σχέδιό του, για ν' απαλλαγεί απ' τον Τομ Ντούγκαν. Κι' ήταν ένα σχέδιο αλάνθαστο!

Μέσα σ' ένα ντουλάπι, είχε έτοιμη μία βόμβα, που μπορούσε να την προσαρμόσει κάτω απ' το καπν του αυτοκινήτου του Ντούγκαν, ώστε να εκραγή μόλις θα πατούσε εκείνος το κουμπι της μίζας. Σαν φυσικός που ήταν ο Κονόβερ δεν είχε δυσκολευτεί καθόλου να φτιάσει αυτή τη βόμβα. Κανείς όμως δε θα τον υποπτευότανε, γιατί οι έρευνες του αφορούσαν τώρα την ανώτερη φυσική και δεν είχαν καμιά σχέση με τις απλές εκπαιδευτικές ύλες.

— 'Υστερα, τον εξασφάλιζαν κι' οι σχέσεις του Ντούγκαν με τον υποκόσμο.

Τέτοιες βόμβες χρησιμοποιούνε συνήθως οι γκάνγκστερς, για να ξεκάνουν τους αντιπάλους τους. 'Η αστυνομία θαψαχνε λοιπόν στον υποκόσμο για τους εκθρόνους του Ντούγκαν.

Κανείς δε θα ένοχλούσε τον Κονόβερ. Κι' η γυναίκα του θαμνε δική του! Θα μπορούσε και πάλι να χαρή το ζεστό γέλιο της, που αντηχούσε μέσ' στην ψυχή του για πολύ ακόμα, αφού παύανε να τ' ακούει τ' αυτιά του...

Τ' άλλο πρωί, ο Κονόβερ σηκώθηκε νωρίς.

Είχε τοποθετήσει τη βόμβα στ' αυτοκίνητο του Ντούγκαν, την προηγούμενη νύχτα.

Στις 11, όπως συνήθως, ο Ντούγκαν θα πήγαινε στο γκαράζ του, θ' ανέβαινε στ' αυτοκίνητό του, θα πατούσε τη μίζα... και θα σκοτώνονταν. Ήταν αδύνατο ν' αποτύχει το σχέδιό του...

Ο Κονόβερ κατέβηκε για το πρόγευμα λίγο μετά τις 9.

Κάθισε στο τραπέζι και ρώτησε την καμαριέρα αν είχε ξυπνήσει η γυναίκα του.

Κάποτε η Μπρέντα κοιμόταν ως αργά. Άλλοτε πάλι έπαιρνε μαζί του το πρόγευμα.

— Η κυρία σηκώθηκε από πολλή ώρα, απάντησε η καμαριέρα. Μάζεψε όλα τ' απλута. Έγραψε σ' ένα κατάλογο τα πράγματα που είχε να ψωνίσει κι' έφυγε λίγο πριν κατέβητε σεις, φορτωμένη μ' ένα μπόνι ρούχα...

— Μα τάχα κανονίσει, ώστε να μην κουρασθώ; θα πάρη τ' αυτοκίνητο του κ. Ντούγκαν.

Ο Κονόβερ πήδησε όρθιος, τρέμοντας.

Το αυτοκίνητο του Ντούγκαν; φώναξε.

— Μάλιστα κυρία, μουρμούρισε η καμαριέρα, σαστισμένη. Χτές το βράδυ έφερε ο υπηρέτης του κ. Ντούγκαν τα κλειδιά του γκαράζ και του αυτοκινήτου...

«Είπε πως ο κύριός του δε θα χρειαζότανε τ' αυτοκίνητο ως τις 11. Μπορούσε να το μεταχειριστώ ή κυρία για τις δουλειές της...

Ο Κονόβερ ώρμησε προς την πόρτα. Μά, πριν περάσει το κατώφλι, μία τρομερή έκρηξη συγκλόνισε όλο το σπίτι!

Η καμαριέρα έτρεξε έξω. 'Αλλ' ο Κονόβερ δεν την ακολούθησε.

Μαζί με την ήχη της έκρηξης που έσθυσε, έσθυσε κι' οτι είχε χάσει ως τότε κάποια αξία στη ζωή του...

— Μάλιστα κυρία, μουρμούρισε η καμαριέρα, σαστισμένη. Χτές το βράδυ έφερε ο υπηρέτης του κ. Ντούγκαν τα κλειδιά του γκαράζ και του αυτοκινήτου...

«Είπε πως ο κύριός του δε θα χρειαζότανε τ' αυτοκίνητο ως τις 11. Μπορούσε να το μεταχειριστώ ή κυρία για τις δουλειές της...

Ο Κονόβερ ώρμησε προς την πόρτα. Μά, πριν περάσει το κατώφλι, μία τρομερή έκρηξη συγκλόνισε όλο το σπίτι!

Η καμαριέρα έτρεξε έξω. 'Αλλ' ο Κονόβερ δεν την ακολούθησε.

Μαζί με την ήχη της έκρηξης που έσθυσε, έσθυσε κι' οτι είχε χάσει ως τότε κάποια αξία στη ζωή του...

— Μάλιστα κυρία, μουρμούρισε η καμαριέρα, σαστισμένη. Χτές το βράδυ έφερε ο υπηρέτης του κ. Ντούγκαν τα κλειδιά του γκαράζ και του αυτοκινήτου...

«Είπε πως ο κύριός του δε θα χρειαζότανε τ' αυτοκίνητο ως τις 11. Μπορούσε να το μεταχειριστώ ή κυρία για τις δουλειές της...

Ο Κονόβερ ώρμησε προς την πόρτα. Μά, πριν περάσει το κατώφλι, μία τρομερή έκρηξη συγκλόνισε όλο το σπίτι!

Η καμαριέρα έτρεξε έξω. 'Αλλ' ο Κονόβερ δεν την ακολούθησε.

Μαζί με την ήχη της έκρηξης που έσθυσε, έσθυσε κι' οτι είχε χάσει ως τότε κάποια αξία στη ζωή του...

— Μάλιστα κυρία, μουρμούρισε η καμαριέρα, σαστισμένη. Χτές το βράδυ έφερε ο υπηρέτης του κ. Ντούγκαν τα κλειδιά του γκαράζ και του αυτοκινήτου...

«Είπε πως ο κύριός του δε θα χρειαζότανε τ' αυτοκίνητο ως τις 11. Μπορούσε να το μεταχειριστώ ή κυρία για τις δουλειές της...

Ο Κονόβερ ώρμησε προς την πόρτα. Μά, πριν περάσει το κατώφλι, μία τρομερή έκρηξη συγκλόνισε όλο το σπίτι!

Η καμαριέρα έτρεξε έξω. 'Αλλ' ο Κονόβερ δεν την ακολούθησε.

Μαζί με την ήχη της έκρηξης που έσθυσε, έσθυσε κι' οτι είχε χάσει ως τότε κάποια αξία στη ζωή του...

ΦΙΛΙΠ ΚΕΤΣΟΥΜ

Πές μου πώς τρώς

ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ

Οι παρατηρήσεις δυο Γερμανών επιστημόνων

ΕΙΝΑΙ πολύ δύσκολο να βρή κανείς δυο ανθρώπους, που να μοιάζουν απόλυτα μεταξύ τους. ('Όταν λέμε ότι ένας άνθρωπος είναι ο σωστός ενός άλλου εννοούμε ότι του μοιάζει σε ώριμότητα, σε μέγεθος, σε ηλικία, σε όλη τη συμπεριφορά, για σχετική ομοιότητα). Πολύ περισσότερο δύσκολο είναι να βρή κανείς δυο ανθρώπους, που να τρώνε με τον ίδιο τρόπο.

Ας πάρουμε δυο ανθρώπους του καλού κόσμου, που έχουν μάθει να κρατάνε με τον ίδιο τρόπο το πηρούνι τους και που οι γαστρονομικές προτιμήσεις τους είναι λίγο ή πολύ τυποποιημένες. 'Αν τους καλοπροσέξουμε, θα δούμε πως δεν τρώνε κατά τον ίδιο τρόπο. Ο λόγος είναι ότι ο καθένας τους έχει διαφορετικό χαρακτήρα. Κι' όπως βεβαιώνουν δυο Γερμανοί ψυχολόγοι, οι δόκτορες Χένρι Κάνερ και Χάιντς Ιρβιν, το φαγητό είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους εκδηλώνουμε την προσωπικότητά μας.

Οι δυο Γερμανοί επιστήμονες συγκέντρωσαν μεγάλο αριθμό παρατηρήσεων, που τους ώθησαν σε μερικά ενδιαφέροντα συμπεράσματα.

Αυτές τις παρατηρήσεις τις διακρίνουν στα εξής τέσσερα κεφάλαια:

Α. Πριν από το φαγητό

1) 'Εκείνος που απλώνει την πετσέτα σαν σημαία πετού τ' άλλο της γόνατα του: ενθουσιάζεται εύκολα, άλλ' ενθουσιάζονται του περνούν γρήγορα.

2) 'Εκείνος που τη δένει γύρω στο λαιμό του ή την περνάει στη μπλουζιέρα του: είναι άνθρωπος άτακτος και άδεξιος, που δε θα πετύχει ποτέ στη ζωή.

3) 'Εκείνος που τη στρώνει με προσοχή στα γόνατά του: άνθρωπος με περιορισμένο μυαλό.

4) 'Εκείνος που σκύβει όλο του το κορμί πάνω στο πιάτο του: κατακτητικές, αλλά χυδαίες τάσεις.

5) 'Εκείνος που στέκεται μακριά από το τραπέζι: άβουλος και άτακτος.

6) 'Εκείνος που σκουπίζει με την πετσέτα του το πιάτο ή το ποτήρι ή το πηρούνι ή όλα: μικρολογία και καχυποψία (έκτος από το ότι οι κινήσεις αυτές προδίδουν κακή ανατροφή).

Β. Κατά το φαγητό

1) 'Εκείνος που τρώει έχοντας κολλημένους τους άγκωνες τους στο κορμί τους, όπως κάνουν οι 'Αγγλοι: πνεύμα ρουτίνας, έλλειψις πρωτοβουλίας.

2) 'Εκείνος που, αντίθετα, απλώνει τους άγκωνες τους, άδιαφορώντας για τους άλλους: έγωιστικός τύπος.

3) Οι άνθρωποι που φέρνουν γρήγορα τις μπουκιές στο στόμα τους είναι απληστοί για τιμές, χρήμα και πρωτεία.

4) Οι άνθρωποι που κόβουν καμπακιές από το ψαμί γύρω στα πιάτα τους, έχουν ανιαρό μυαλό, άλλ' απειθαρχημένο μυαλό.

5) Οι άνθρωποι που σκορπίζουν ολόγυρα το ψαμί τους, έχουν τάση στη σπατάλη.

6) Οι άνθρωποι που κόβουν μία-μία μπουκιά και τη φέρνουν στο στόμα τους αγαπούν την τάξη και την ευπρέπεια.

7) Οι άνθρωποι που πιάνουν τις μπουκιές με την άκρη των δακτύλων και τις πηγαίνουν με τελετουργικό τρόπο στο στόμα τους, είναι τύποι επιφανειακοί, υποκριτικοί και ματαιόδοδοι.

8) 'Εκείνος που μιλάει με γεμάτο το στόμα τους, είναι άνθρωποι που υποκονούν στα ένστικτά τους και δε μπορούν να πειθαρχήσουν τη σκέψη τους.

9) Ο άνθρωπος που φτιάχνει σφαιρίτσες με την ψίχα του ψαμιού έχει χαρακτήρα έκδικητικό και μελετάει με προσοχή τα χτυπήματά του.

10) Ο άνθρωπος, που φέρνοντας το ποτήρι στα χείλη του, σηκώνει το μικρό δάχτυλο: γελοία ματαιοδοξία.

11) Ο άνθρωπος που τρώγοντας άφηγεύεται διασκεδαστικές ιστορίες, έχει περίσσεια ζωτικότητας, άλλ' είναι ανίκανος να υποβληθεί σε ώριμη πειθαρχία.

12) 'Εκείνος που στραπατσώνει την πε-

τσέτα του σαν να ήταν κουρέλι φανερώνει ανυπόμονες και ανάρχιες διαθέσεις.

13) Ο άνθρωπος που σπάζει τις οδοντογλυφίδες, είναι ένας απογοητευμένος, που κουράζεται με το παραμικρό.

14) Οι άνθρωποι που φτιάχνουν με την άκρη του πηρούνιού διάφορα σχήματα πάνω στο τραπεζομάντιλο, βασανίζονται από μέσημινες.

15) Οι άνθρωποι που στραγγίζουν ως την τελευταία σταγόνα το ποτήρι του κρασιού είναι φιλάργυροι.

16) 'Εκείνος που, αυτόκλητος, προσπαθεί να διευθύνει τις συζητήσεις κι' είναι έτοιμος σε κάθε στιγμή να διορθώσει τα λάθη ή τις παραλείψεις των άλλων: οίσει που συμβαδίζει με μικρόλογη διάθεση. Είναι ο πιο έκνευριστικός σ' ένα τραπέζι.

Γ. Μετά το φαγητό

1) Ο άνθρωπος που, μόλις σηκωθεί από το τραπέζι, σπρώχνει μακριά την καρέκλα του, δεν είναι μόνο ανάγωγος. Δείχνει επίσης έναν ανυπόφορο εγωισμό, που τον κάνει να καταφρονή τους άλλους.

2) Ο άνθρωπος που τη στιγμή που σηκώνεται από το τραπέζι, πίνει μία τελευταία γουλιά κρασί: απληροστικός και άχρηστος.

3) 'Εκείνος που διπλώνει με προσοχή την πετσέτα του: σχολαστικός και ρουτινιέρης.

4) 'Εκείνος που με την τελευταία μπουκιά ανάβει το τσιγάρο του: ανυπόμονος και νευρικός.

5) Οι άνθρωποι που στο τέλος ενός γεύματος σπεύδουν να έγκωμιάσουν τα φαγητά που έφαγαν, είναι κόλακες και δόλιοι.

Δ. Η εκλογή των φαγητών

1) Οι άνθρωποι που καταβροχθίζουν τα χορταρικά και τις σαλάτες, έχουν έντονη εσωτερική ζωή, κριτικό πνεύμα και πειθαρχημένη φαντασία.

2) Οι άνθρωποι που αγαπούν το κρέας, θέλουν να είναι πάντοτε σίγουροι για τ' εαυτό τους.

3) Οι άνθρωποι που προτιμούν τα ψάρια από το κρέας, είναι εκείνοι που διαλέγουν τον πιο εύκολο δρόμο στη ζωή και αποφεύγουν από σύστημα τις κακοτοπίες.

4) Οι άνθρωποι που αγαπούν το σούζι και τις πατάτες: όκηνηρία, έλλειψις πρωτοβουλίας.

5) Οι άνθρωποι που αγαπούν τις σάλτσες και τα καρυκεύματα: υλικές τάσεις.

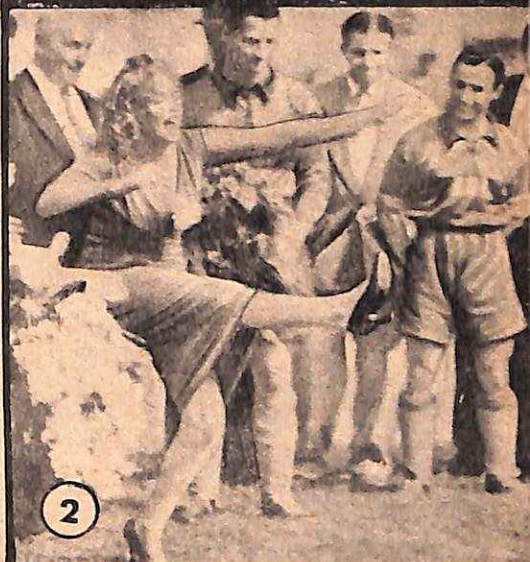
6) Οι άνθρωποι που τρελλανίζονται για τα γλυκίσματα: επιφανειακοί και επιπόλαιοι. Μία γυναίκα δεν πρέπει να τους έχει εμπιστοσύνη.

Οι βάρχοι αυτοί, που έκαναν αεροπορικές ταξίδια Εύρωπης-'Αμερικής, δεν είναι μόνο περίεργοι ως προς την κατασκευή τους, αλλά είναι συγχρόνως και προσωπικότητες από είδος τους, που φέρουν μάστιγα και μεγάλα ονόματα. Είναι ο κύριος Δούξ από τη Γαλλία και η κυρία Στρέγκα από τη Βιεννα, της Γερμανίας. Μία νεαρά 'Αμερικανίδα, η χαριτωμένη Μάρα Λέοναρντ ανέλαβε τη μεταφορά των δυο διασημών βατράχων, που είναι οι άσσοι της Εύρωπης στα αλματα σε ύψος και σε μήκος.

Η Μαίριλιν Μονρόε, άλλοτε σύζυγος του Τζο ντι Μάτζιο, 'Αμερικανού πρωταθλήτου του μπέιζ-μπάλ, δεν έπαψε να είναι φιλαβλος και μετά το γάμο της με τον συγγραφέα 'Αρθουρ Μάλλερ. Παρά το γεγονός ότι περιμένει ένα παιδί που θα γεννηθεί, όπως υπολογίζεται, κατά τα Χριστούγεννα, η Μαίριλιν που είναι η «μασκά» της Ισραηλινής ομάδας ποδοσφαίρου «Χάποελ», έδωσε στη Νέα 'Υρκη το έναρκτηριο λάκτισμα κατά την εκεί συνάντησή της ομάδας της με την εθνική 'Αμερικής.

Το φορτηγό «'Ιταλέρα», έγκατέλειψε προ ημερών τον Ιταλικό λιμένα της Σαβόνας με ένα φορτίο 2000 αυτοκινήτων Φιάτ «600» και «1100» και με προορισμό τους λιμένες της Δ. 'Αμερικής Λος 'Αντζελες και 'Αγιο Φραγκίσκο. Η κυκλοφορία των ευρωπαϊκών λαϊκών αυτοκινήτων σημειώνει καταπληκτική αύξηση στις Ην. Πολιτείες.

Η γυναίκα αυτή που προσέχεται εξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι του 'Υγειονομικού Κέντρου 'Αντιστάτης της Φιλαδέλφειας (Η.Π.Α.) είναι η κυρία 'Ελίζαμπετ Γκαίητον, η οποία έχασε τρία από τα πέντε παιδιά της σε μία πυρκαγιά, που κατέστρεψε τελείως το σπίτι της. 'Όπως εξακριβώθηκε η αιτία ήταν μία ένωσις ηλεκτρικών καλωδίων και η πυρκαγιά εξαπλώθηκε αστραπιαία, όταν η κυρία Γκαίητον έλειπε για φωνία. Γυρίζοντας δε βρήκε στη θέση του σπιτιού της, παρά έρεψια που καπνίζουν ακόμα κι' ανάμεσα σ' αυτές τα καρδουνισμένα σώματα των τριών δυστυχισμένων μικρών παιδιών.



“Ετσι, εδώ και λίγες μέρες, ύστερα απ’ την ιδέα που είχε η μητέρα τους, της διαώρα και σ’ την ίδια εκκλησία, οι τέσσερις αδελφές παντρεύτηκαν τους αγαπημένους τους στο χωριό τους, ενώ όλοι οι συχωρισμένοι τους ένοιωθαν βαθειά συγκίνητα το όμορφο και μοναδικό αυτό γεγονός.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ τὸ παράθυρο τοῦ τρένου, ὁ Ἀρμάν κύτταζε τὸ τοπίο ποὺ ἔτρεχε μπροστά του. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπ' τὴν πατρίδα του στὰ πέντε χρόνια ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι του. Τὸ Γκρανὺ ἦταν πάντα τὸ ἴδιο, κάπου ἑκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὅσο τὸ τρένο πλησίαζε πρὸς τὸ Γκρανὺ, ὁ Ἀρμάν ἐνοιοθετο ἡρεμότερα ἡρεμότερα. Στὰ διάφορα ταξίδια του γιὰ τὴν ἐφημερίδα του, εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφει στὰ διαλείμματα ἕνα μυθιστόρημα, ποὺ ἔλπιζε ὅτι θὰ εἶχε ἐπιτυχία. Ἀν αὐτὸ συνέβαινε, θὰ ἐπιδοῦναι στὴ λογοτεχνία καὶ θὰ παρατοῦσε τὴ δημοσιογραφία. Καθὼς οἱ σκέψεις αὐτὲς στριφογυρίζαν στὸ μυαλό του, ὁ Ἀρμάν ἐνοιοθετο, ἑσφηνικά, ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸν ὦμο του: ἀπὸνα δίκτυωτ' εἶχε πέσει πάνω του μιά βαλίτσα ἀρκετὰ βαρειά. Συγκρατώντας τὸν πόνο του, εἶδε τότε τὸ ὠραίο πρόσωπο μίας ξανθῆς κοπέλλας, ποὺ τὸν κύτταζε στενοχωρημένη.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, ψιθύρισε ἡ νέα, δὲ φταίω...
— Μὴ χολοσκάτε, δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε ὁ Ἀρμάν μ' ἕνα μορφασμό, γιὰτὶ ὁ ὧμος του πονοῦσε ἀκόμη. Πού θέλετε ν' ἀκουσθῶ τὴ βαλίτσα σας;
— Ἀφήστε τὴν, κύριε, ἐδῶ. Στὸν ἐπόμενο σταθμό, στὸ Γκρανὺ, θὰ κατέβω...

— Ἐκεῖ θὰ κατέβω κι' ἐγώ. Λεῖπω ἀπ' τὸ Γκρανὺ 5 χρόνια. Ὅταν, ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ τρένο σταμάτησε στὸ Γκρανὺ, ὁ Ἀρμάν κατέβηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδὸ. Μὲ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα δὲν εἶχε ἀνταλλάξει ἄλλες λέξεις στὸ τρένο, μετὰ τὸ ἐπιβάδιο τῆς βαλίτσας. Σὲ λίγο, τὴν εἶδε νὰ κρατᾷ ἀπ' τὸ μπράτσο μίαν ἡλικιωμένη κυρία, νὰ διασχίζη τὴν πλατεῖα καὶ νὰ προχωρῇ σὲ μιά βίλλα περίπου ἑκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ σταθμό. Ὁ Ἀρμάν μπῆκε στὸ μεταξὺ σ' ἕνα μπαρ, ἐκεῖ κοντὰ κι' ἦπτε μιά μπύρα. Ἐπειτα, προχώρησε γρήγορα γιὰ νὰ πᾶν σπῆτι του, ὅπου τὸν περιμένε ἡ μητέρα του. Πέρασε, ὥστόσο, μπροστὰ ἀπ' τὴ βίλλα, ὅπου εἶχαν μπῆ ἡ ἀνώνυμη νέα τοῦ τρένου μαζί με τὴν ἡλικιωμένη κυρία, ἀσφαλῶς τὴ μητέρα της κι' ἔριξε μιά ματιὰ στὴ σιδερένια πλάκα: «Βίλλα Ζυλιέτ». Σίγουρα, ἡ μητέρα του, σκέφτηκε, θὰ μπορούσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τοὺς ἐνοίκους της.

Ὅταν ὁ Ἀρμάν μπῆκε στὸ σπίτι του, τὸν ὑποδέχτηκε, κλαίοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἡ μητέρα του, ἡ κυρία Μπορντέν. Ἐπειτ' ἀπ' τὴν πρώτη διασκέδαση, ὁ Ἀρμάν ἐξέφρασε τὴ χαρὰ του ποὺ ξαναβρισκόταν στὴν πατρίδα του. Ἡ μητέρα του, μιά γυναίκα πενήντα πέντε χρόνων, δὲ χόρταινε νὰ τὸν κυττάξῃ με ὑπερφάνεια.

— Τίποτα δὲν ἀξίζει πὺ πολὺ ἀπὸνα ἐξοχικὸ σπίτι κι' ἀπὸ μιά ἐρωτευμένη γυναίκα γιὰ νὰ περῶσαι μαζί της τὴ ζωὴ σου... εἶπε ὁ Ἀρμάν.

— Μία γυναίκα ποὺ θὰ μοῦ φέρῃς ποῖος ξέρει ἀπὸ ποῦ, παρατήρησε ἡ μητέρα του.

— Ὁχι, μητέρα, μιά γυναίκα ἀπὸ δῶ, ἀπ' τὸ Γκρανὺ...

— Ἀπ' τὸ Γκρανὺ; φώναξε ἡ κ. Μπορντέν. Μὰ ἐσύ ἐδῶ δὲν γνωρίζεις κανένα. Λεῖπεις τόσα χρόνια...

— Κι' ὅμως, σήμερα τὸ πρῶτ' συνάντησα μιά κοπέλλα...

— Καὶ ποιά εἶν' αὐτή;

— Ἐσένα ἀκριβῶς ἤθελα νὰ ρωτήσω. Μένει στὴ «Βίλλα Ζυλιέτ». Τὴ γνωρίζεις;

— Ὁχι, ἀλλὰ ξέρω πῶς τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴ λένε πραγματικά Ζυλιέτ. Ὅστε ἔτσι, λοιπόν;... Ἀλλ' ἂν εἶναι ἀρ-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-
— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-
— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

— Ὁ Ἀρμάν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ ψυχὴ. Ἀπογοητευμένος, τράβηξε στὸ κα-

ποὺ με τὸν καιρὸ ἐγίνε σχεδὸν τρυφερὴ καὶ δὲν περιοριζόταν μόνο στὰ νέα τῆς μητέρας τοῦ Ἀρμάν. Πέρασαν ἔτσι ἕξη μῆνες. Τέλος, ὁ Ἀρμάν κατάφερε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Γκρανὺ ὅταν τελείωσε ἡ ἀποστολὴ του, ἀλλὰ δὲ θὰ ἔμενε παρὰ μόνο δέκα μέρες.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἀφίξι του στὸ σπίτι του, ὁ Ἀρμάν ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, εἶδε τὴ μητέρα του στὴν βεράντα μαζί με τὴ Ζυλιέτ καὶ με μιά ξαδέλφη της.

Ὁ Ἀρμάν πῆγε στὴ βεράντα καὶ τότε ἡ κ. Μπορντέν εἶπε με ὑπερφάνεια:

— Νὰ ὁ γυιὸς μου καὶ νὰ ἡ Ζυλιέτ!

Ὁ Ἀρμάν ἀπόμεινε σὰν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὴν ἐκπληξί, κυττάζοντας πότε τὴν μητέρα του καὶ πότε τὴ Ζυλιέτ. Ἡ κοπέλλα ποὺ ἡ μητέρα του εἶχε συστήσει ὡς Ζυλιέτ δὲν ἦταν ἡ ξανθὴ, ἀλλ' ἡ μελαχροινὴ νέα!

— Χαίρω πολὺ, δεσποινίς, ψιθύρισε στενοχωρημένη.

Ἦταν ἀλήθεια μιά χαριτωμένη κοπέλλα ἡ πραγματικὴ Ζυλιέτ, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ γέμιζε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ τῆς σκέψης του. Ἦταν ἡ ἄλλη, ἡ ξαδέλφη της, ἡ ξανθὴ, ἡ νέα τοῦ τρένου καὶ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀμέσως, ὅπως τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει κι' ἐκείνη, γιὰτὶ τὰ χεῖλιά της ἔτρεμαν, λίγο.

Ὁ γυιὸς μου ὁ Ἀρμάν, εἶπε ἡ μητέρα του, συστήνοντάς τους, ἡ δεσποινὶς Κλωντίν Ντετάν, ξαδέλφη τῆς Ζυλιέτ.

Ἐσφίζαν τὰ χεῖριά τους με συγκίνησι καὶ κυττάζονταν στὰ μάτια σὰν νὰ θέλαν ἔτσι νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰ τους. Ὁ Ἀρμάν νόμιζε, ὥστόσο, πῶς ζοῦσε σ' ἕνα ὄνειρο. Ἐπρεπε με κάθε τρόπο νὰ μιλήσῃ με τὴν Κλωντίν.

Τὸ ἀπόγεμα πέρασε με στενοχώρια. Ἡ Ζυλιέτ φαινόταν ἀπογοητευμένη, γιὰτὶ δὲ φανταζόταν τέτοια τὴν πρώτη συνάντησί της με τὸν Ἀρμάν. Κάποια στιγμή ποὺ ἡ μητέρα του σηκώθηκε καὶ φώναξε τὴ Ζυλιέτ κοντὰ της, ὁ Ἀρμάν εἶπε στὴν Κλωντίν:

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω...

— Θὰ σὰς περιμένω σὲ 9, πῶς ἀπ' τὸν παλιὸ μύλο.

Ἡ Κλωντίν ἔφτασε στὸν παλιὸ μύλο σὲ 9 ἀκριβῶς.

— Σὰς πρότεινα αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐξήγησε στὸν Ἀρμάν, γιὰτὶ πρὶν νὰ κοιμηθῶ κάνω πάντα ἕνα περίπατο.

— Κλωντίν! ψιθύρισε ὁ Ἀρμάν, θυμᾶστε τὴν πρώτη μας συνάντησι;

— Καὶ βέβαια τὴ θυμᾶμαι.

— Κι' ἐγὼ ὅλα τὰ θυμᾶμαι... ἐσένα πρὸ πάντων. Ζυλιέτ...

— Μὲ συγκορεῖτε, τ' ὄνομά μου εἶναι Κλωντίν...

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ, στὴ σκέψι μου, στὰ ὄνειρά μου, ἵσουν γιὰ μένα ἡ Ζυλιέτ.

Κι' ὁ Ἀρμάν τῆς ἐξήγησε πῶς τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχε ὀψὲ με τὴ γρηῃ κυρία νὰ μπαίνῃ σπῆτι «Βίλλα Ζυλιέτ», εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά της. Ἐπειτα τῆς εἶπε γιὰ τὰ γράμματα ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει με τὴν ἄλλη, τὴν πραγματικὴ Ζυλιέτ, νομίζοντας πάντα πῶς ἦταν αὐτή.

— Συνόδευα τότε τὴ θεία μου, τὴν κ. Βαλλέν, ἐπειδὴ ἡ κόρη της, δηλαδὴ ἡ ξαδέλφη μου ἡ Ζυλιέτ, εἶχε πάει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸ γάμημα τῆς ἐγκλησίσεως. Ἡ Ζυλιέτ ἦταν πολὺ ἀρραβωνισμένη στὴν μητέρα της...

— Ναί, εἶναι ἕνα θαυμάσιον κορίτσι, ἀλλὰ...

— Ναί, θαυμάσιον καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνῃ κανεὶς νὰ πονέσῃ, οὔτε νὰ ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας μου.

— Πές μου, Κλωντίν, με σκέφτηκες ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ;

— Δὲν τὸ ἀρνιέμαι, ψιθύρισε ἡ νέα. Εἶχες πάει γιὰ μένα τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλόπουλου τοῦ παραμυθίου...

— Κλωντίν, ἀγαπημένη μου Κλωντίν...

— Ἀν σὺ ἀποκάλυψαι ὅπως τὸ μυστικὸ μου, εἶναι γιὰτὶ πρέπει νὰ χωρίσουμε, Ἀρμάν...

— Γιατί; ἀπόρρησε ἐκείνος.

— Γιατί ἡ Ζυλιέτ σ' ἀγαπᾷ, γιὰτὶ ἀπ' τὰ γράμματά σου κι' ἀπ' τὰ λόγια τῆς μητέρας σου σ' ἐρωτεύθηκε...

— Μὰ ἐσύ, γιὰ πῶς μου, ὅταν εἶδες τὴ φωτογραφία μου στὸ σπίτι δὲ μ' ἀναγνώρισε;

— Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ!

— Τότε γιὰ ποῖο λόγο δὲ μίλησες, δὲν ἐξήγησες;

— Δὲ μπορούσα νὰ πῶ πῶς εἶχαμε ἀνταλλάξει δύο λόγια στὸ τρένο καὶ πῶς σ' ἀγάπησα κι' ἐγὼ ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή, ἀφοῦ ἔβλεπα τὴν μητέρα σου νὰ ὀνειρεύεται γιὰ σένα τὴ Ζυλιέτ.

— Μὰ ἐγὼ ἐσένα ἀγαπῶ, Κλωντίν.

Ἦταν τότε ἡ λύπη τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ποὺ ἡ Κλωντίν συγκινήθηκε. Τὸν πληροφορεῖ καὶ σφίχτηκε πάνω του. Ὁ Ἀρμάν τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε με πάθος στὰ χεῖλη.

— Σ' ἀγαπῶ, Ἀρμάν, κι' ἂν ἡ μοῖρα τὸ θέλῃ, θὰ ἐνωθούμε καὶ θὰ διαλυθῇ ἡ παρεξήγησι...

Ἐπειτα ἔφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω.



— Τώρα ποὺ σὺ ἀποκάλυψαι τὸ μυστικὸ μου, πρέπει νὰ χωρίσω-
με, εἶπε ἡ Κλωντίν στὸν Ἀρμάν.

Πέρασαν δύο μῆνες ἀπ' τὴ συνάντησι αὐτή. Ὁ Ἀρμάν βρισκόταν τώρα γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐφημερίδας του στὴ Ρώμη. Δὲν εἶχε πάει ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ καμμιὰ ἀπόφασι. Ὅτε ἡ Ζυλιέτ, οὔτε ἡ Κλωντίν τοῦ εἶχαν γράψει. Ἀπ' τὴν μητέρα του μόνο εἶχε μῆθει πῶς ἡ Ζυλιέτ βρισκόταν στὸ Παρίσι κι' ἡ Κλωντίν στοὺς γονεῖς της, στὴ Νίκαια. Δὲν ἔλεγε ἂν ἔνιωθε ἀπογοητισμένη.

Ἐσφηνικά μιά μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα. Ἀναγνώρισε τὸ γράμμα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἐπὶ ἀρχῆς τοῦ γράμματος ἦταν ἡ Ζυλιέτ. Τὸ ἀνοίξε καὶ ἀρχίσε νὰ τὸ διαβάσῃ.

«Ἀγαπητέ μου Ἀρμάν, τοῦ ἔγραψε, εἰμαι στὸ Παρίσι ἀπὸ καιρὸ καὶ σκέφτηκα τελευτᾶσαι πάνω σὲ οὐρανὸν. Ἐδῶκα τὴν ἐντύπωσιν ποὺ ἡ μητέρα σου πῶς θὰ μὲ ἀρεσε νὰ σε παντρευθῶ καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἀλήθεια... Ἀλλὰ στὸ Παρίσι,

Ἀρμάν, συνάντησα ἕναν ἄλλο καὶ κατάλαβα πῶς πῶς κι' ἡ Κλωντίν τὸν ἀγαποῦσε. Εἶχε καταλάβει πῶς κι' ἡ Κλωντίν τὸν ἀγαποῦσε. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ δέσφῃ της, τὴν Κλωντίν. Ὅπως εἶχε καταλάβει καὶ ἡ Κλωντίν τὸν ἀγαποῦσε. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὴν ἀγάπῃ τους; Ὁ Ἀρμάν τώρα θὰ εἶχε λάβει τὸ γράμμα της καὶ θὰ ἐσπεύδε νὰ γράψῃ στὴν Κλωντίν. Πόσο της εἶχε στοικίσει νὰ γράψῃ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ πῇ τόσα ψεύματα! Ἐθελπε τώρα πόσο ἡ ζωὴ της θὰ ἦταν ἄδεια στὸ μέλλον, ἀλλὰ αἰσθανόταν πὺ γαλήνια καὶ ἴσως, μιά μέρα, θὰ συναντοῦσε κι' αὐτὴ στὸ δρόμο της τὸν ἄντρα ποὺ θ' ἄλλαζε τὴ ζωὴ της, ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ θὰ γιάτρευε γιὰ πάντα τὴν πληγὴ τῆς καρδίας της...

Μὲ μιά κουρασμένη χειρονομία, ἡ Ζυλιέτ ἀφῆσε

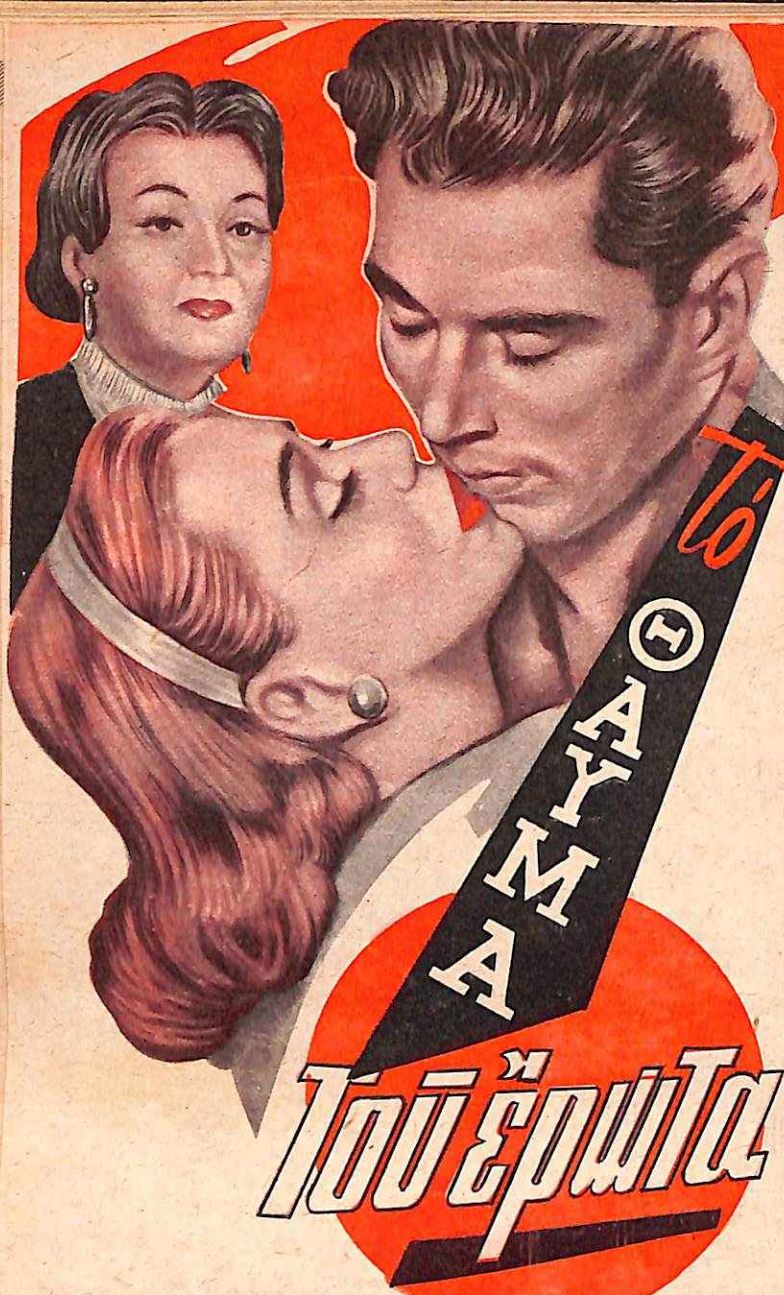
τὴ φωτογραφία τοῦ Ἀρμάν πάνω στὸ τραπέζι. Ὅλα πᾶ εἶχαν τελειώσει γιὰ ἐκείνη. Εἶχε καταλάβει πῶς κι' ἡ Κλωντίν τὸν ἀγαποῦσε. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ δέσφῃ της, τὴν Κλωντίν. Ὅπως εἶχε καταλάβει καὶ ἡ Κλωντίν τὸν ἀγαποῦσε. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὴν ἀγάπῃ τους; Ὁ Ἀρμάν τώρα θὰ εἶχε λάβει τὸ γράμμα της καὶ θὰ ἐσπεύδε νὰ γράψῃ στὴν Κλωντίν. Πόσο της εἶχε στοικίσει νὰ γράψῃ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ πῇ τόσα ψεύματα! Ἐθελπε τώρα πόσο ἡ ζωὴ της θὰ ἦταν ἄδεια στὸ μέλλον, ἀλλὰ αἰσθανόταν πὺ γαλήνια καὶ ἴσως, μιά μέρα, θὰ συναντοῦσε κι' αὐτὴ στὸ δρόμο της τὸν ἄντρα ποὺ θ' ἄλλαζε τὴ ζωὴ της, ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ θὰ γιάτρευε γιὰ πάντα τὴν πληγὴ τῆς καρδίας της...

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ



Κάτι πήγαν να πουν εκείνοι, μα μηδ' ούχ' έμεινε πρόλαβε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ



Τραγικό διήγημα

Ένοιωσε στα χείλη της το χείλι του 'Αλμπερ...

Ξεχάση—σκέφτηκε—και κάνει καλά. Αυτή τη φορά αγάπησε τις πολύ από άλλοτε, αλλά δεν... κάπκε. Ειδήσεις δε λαβαίνει απ' τον 'Αλμπερ κι' έτσι θα τον ξεχάσει γρήγορα!»

Η Γκρατσιέλλα ωστόσο, δεν τον ξεχνούσε, κι' αυτό φαινόταν στο πρόσωπό της, που αδυνατίζε όσο περνούσε ο καιρός. Αυτή ήταν η αλήθεια κι' όχι η άλλη που έπεμπε να πιστευτεί η μητέρα της. «Πρέπει να της μιλήσω—σκέφτηκε—να μην ανά-δαλω ό,τι έχω να της πω. Πρέπει να μάθω πως δεν είναι μόνη και πως βρίσκομαι στο πλευρό της».

Σκέφθηκε άμεσως και πήγε να συναντήσει τη Γκρατσιέλλα στην κάμαρά της. 'Αλλά δεν ήταν εκεί. Δεν τη βρήκε ούτε στ' άλλα δωμάτια. Ήταν σίγουρη πως εκείνο το βράδυ, οι φίλοι της δεν είχαν πάει να την πάρουν μαζί τους. 'Ανοιξε το ντουλάπι και με μία ματιά διαπίστωσε πως όλα τα φορέματα της κόρης της ήταν εκεί. 'Ισως να έκανε τον περίπατό της στον κήπο... 'Α-ζαφνα όμως άκουσε το θόρυβο του μοτέρ του αυτοκινήτου, που απομακρυνόταν με μεγάλη ταχύτητα. 'Ετρεξε στο γκαράζ. Πραγματικά, το αυτοκίνητο έλειπε!

—Θέε μου, φώναζε η 'Ελιάνα, είναι απελπισμένη και θέλει να δώσει ένα τέλος στη ζωή της!

Γονάτισε τότε και κύτταζε τον γεμάτο άστρα ουρανό.

—Θέε μου, προσευχήθηκε, φέρε μου την πίσω. 'Ό,τι και να έκανε, θα την προστατέψω, θα τη βοηθήσω, θα τη σώσω! Φέρε μου την πίσω, θεέ μου, σέ έκτεώ!

*
'Ο ομπναγός 'Αλμπερτ Μαρτέν έφτασε στο Παρίσι στις άρχες του Σεπτεμβρίου, το πρωί, και τράβηξε άμεσως για τη Διοίκηση. Πριν όμως πέρασε απ' το ταχυδρομείο για να στείλει ένα τηλεγράφημα στους γονείς του, στην 'Ορλεάνη, πως ή άποστολή του είχε τελειώσει και πως ήταν τώρα στο Παρίσι, και για να πάρη το γραμμάτι του. 'Ο υπάλληλος του έδωσε ένα σωρό γραμμάτια. 'Ο 'Αλμπερτ κυττάζοντας τους φακέλους, είδε σε τρεις-τέσσε-ρις απ' αυτούς τη διεύθυνση του γραμμένου με γυναικείο γρα-φικό χαρακτήρα, άγνωστο σ' αυτόν. «'Από ποιά να είναι; ανα-ρωτήθηκε περίεργος. 'Ανοιξε το φακέλλο και κύτταξε την υπο-γραφή. («Γκρατσιέλλα»). Μά ποιά ήταν; 'Ούτε το θυμόταν! Οι γυ-ναίκες στη μνήμη του ανακατέονταν. Τις χαίροταν όπου τις εύρισκε, κι' αυτό ήταν όλο. Είχε γνωρίσει μ' αυτό τον τρόπο ένα σωρό Μαρτίες, Λουκίες, Ζακελίνες, ακόμη και μία Γιαννινά. Ποιά ήταν η Γκρατσιέλλα; Μήπως της είχε υποσχεθεί τίποτα; 'Όλες όμως όσες συνδέονταν μαζί του, ήξεραν καλά εκ των προτέρων πως δεν έπρεπε να σκέφτονται το γάμο παρά να περνούν μόνο ευχάριστα την ώρα τους μαζί του. 'Ισως αυτή η Γκρατσιέλλα να μ' έρωτεύτηκε στ' αλήθεια!» σκέφτηκε.

Η περιέργειά τον έτρωγε να μάθω ποιά ήταν αυτή η κοπέλλα που του είχε γράψει τέσσερα γραμμάτια. Τραβήχτηκε σε μία γωνιά του ταχυδρομείου κι' άρχισε να διαβάει το πρώτο γραμ-μα. 'Επει' απ' τις πρώτες κιόλας γραμμές, ο 'Αλμπερτ θυμή-θηκε καθαρά το τοπίο και την κοπέλλα, τη θάλασσα, τις δια-κοπές του τον 'Ιούλιο και το έξοχικό σπίτι πάνω στο λόφο. Είχαν άρσει ο ένας στον άλλο και είχαν προχωρήσει δίχως ούτε οι ίδιοι να το καταλάβουν...

«Τώρα είμαι σίγουρη γι' αυτό, του έγραφε η Γκρατσιέλλα στο τελευταίο της γράμμα. Σκέφτομαι πόσο όμορφο είναι για μία σύζυγο να κάνει ένα τέτοιο όμορφο στον άντρα της: ο έρωτάς μας θα ζήσει στο παιδί μας. 'Αλλοίμονο! εσύ βρίσκεσαι μακριά, 'Ι-σως για πάντα. Δεν μετανοώ για ό,τι έγινε, δεν έχω μεγάλο βάρος. Κανένας δε θα με καταλάβει, ούτε η μητέρα μου, πρό πάντων σου. Δε βρικόω, λοιπόν, αγαπημένο μου 'Αλμπερτ, αλ-λη λύσι αυτή να εξαφανιστώ μαζί με το παιδί που περιμένω, μία για πάντα. Δεν ξέρω αν θα διαβάσεις το γράμμα μου, αλ-λ' αν πέση στα χέρια σου, συχώρη με. Δε σου λέω να μη με ξεχάσεις, γιατί ξέρω καλά πως δεν ήμουν τίποτα για σένα. 'Αντίο — Γκρατσιέλλα».

Το γράμμα αυτό τον αναστάτωσε. Βγήκε απ' το ταχυδρομείο σαν να τον κυνηγούσαν. Πήγε στη Διοίκηση της αεροπορίας δι-κως ν' ανεβεί στα γραφεία, τριγυρίζοντας στον κήπο. Κάποια στιγμή στάθηκε κάτω από ένα δέντρο κι' αγκάλιασε τον κορμό του. 'Η γη για τον 'Αλμπερτ ήταν πάντα κάτι το προσωρινό γιατί ζούσε στον ουρανό. Ποτέ του δεν είχε ριζώσει στην γη... 'Αλλά τώρα οι ρίζες υπήρχαν και τον καλούσαν... Τον καλού-σαν η Γκρατσιέλλα και το παιδί του.

—Θέε μου, ψιθύρισε με δάκρυα, κάνε να μη φτάσω άργά. 'Η γυναικά μου πρέπει να ζήσει!

*
'Η Γκρατσιέλλα είχε καταλάβει πως όλα ήταν δυνατό να γί-νουν, εκτός από το να πείση την μητέρα της να υποταχτεί ν' ένα γεγονός που θα την ταπεινώνε. Μία γυναίκα όπως η 'Ελι-άννα δεν μπορούσε να δεχτεί ένα έγγονο νόθο. 'Ετσι, η Γκρα-τσιέλλα δεν εύρισκε άλλη λύσι στο κρυφό της δράμα παρά το θάνατο. Τα δύο θαύματα που με τόση αγωνία περιμένε η πο-νεμένη ψυχή της δεν είχαν γίνει: η μητέρα της δεν την είχε καταλάβει κι' ο 'Αλμπερτ δεν είχε γυρίσει! 'Ο θεός 'Ισως να τη συγχωρούσε για το έγκλημά της, γιατί δε θα σκότωνε μόνο τον εαυτό της αλλά και το παιδί της!

Όταν έφτασε κοντά στη θάλασσα κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνη-το και πήγε κοντά στα κύματα. 'Εκλαιγε με λυγμούς. «'Όλα τέ-λειωσαν» ψιθύρισε. Μά, όχι, δεν είχαν τελειώσει όλα! 'Ο 'Αλ-μπερτ ήταν μέσα της, ο 'Αλμπερτ ήταν το παιδί της! Δεν έπρεπε να πεθάνει...

Όταν γύρισε στο σπίτι της, δεν είδε κανένα. Είχε νυχτώσει για καλά. Τα δωμάτια του σπιτιού ήταν φωτισμένα και οι πόρ-τες τους ανοικτές.

—Μαμά! φώναζε, μα δεν απάντησε κανένας. Κατάλαβε πως η μητέρα της έψαχνε να τη βρή και δεν είχε γυρίσει ακόμη.

Βγήκε στη βεράντα και κύτταξε στον κήπο. Σαν ε' όνειρο, δυο σκιές κινήθηκαν σε λίγο στο μονοπάτι του κήπου.

«'Ονειρεύομαι! σκέφτηκε η Γκρατσιέλλα. 'Όχι δεν είναι δυ-νατόν...»

Έτρεξε κάτω και, ξαφνικά, δυο γερά ανδρικά μπράτσα την άρπασαν και την έφωζαν με δύναμη. 'Επειτα, ένοιωσε στα χείλη της το χείλι του 'Αλμπερτ!

Η 'Ελιάννα παρακολουθούσε τη σκηνή με δάκρυα στα μάτια, εύτυχισμένη κι' έκλεινε σάν την κόρη της.

ΜΑΡΣΕΛ ΓΚΑΡΝΙΕ

Η αυτοκόλλησις του ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΕΙΔΟΥΣ

Κι' η έγχείρησι που ξαναδίνει την όρασι

ΓΙΑ πρώτη φορά το 1722 παρατηρήθηκε σε ζώα η απόκόλλη-σι του αμφιβληστροειδούς. Φυσικά, η πάθησι αυτή των μα-τιών υπήρχε ανέκαθεν και στους ανθρώπους. 'Όστόσο, οι για-τροί τη μελέτησαν μόνο το 1805.

Ο αμφιβληστροειδής χιτών είναι, όπως ξέρουμε, ένα λεπτό στρώμα από νευρικά κύτταρα, που σκεπάζει έσωτερικά το βάθος του ματιού. 'Αν ξεκολλήσει από τον χοριοειδή χιτώνα (το στρώ-μα δηλαδή των αιμοφόρων αγγείων που βρίσκεται ακριβώς από κάτω του), δε μπορεί πια να εκπληρώσει τη λειτουργία της όρα-σεως, ούτε και να διατηρηθεί καν στη ζωή. Μ' άλλα λόγια, απόκόλ-λησι του αμφιβληστροειδούς σημαίνει απώλεια της όρασσεως.

Η κληρονομική δε φαίνεται να παίζει σπουδαίο ρόλο σ' αυτή την πάθησι. Για κάποιον όμως ανεξακρίβωτο λόγο, εμφανίζεται πολύ συχνότερα στους 'Εβραίους, παρά στις άλλες φυλές. Δείχνει έξ' άλλου μία ιδιαίτερα προτίμησι στο ανδρικό φύλο.

Η απόκόλλησι του αμφιβληστροειδούς συμβαίνει ως επί το πλείστον μεταξύ των 50 και 60 ετών πολύ συχνότερα παρά στις άλλες ηλικίες.

Σε κάθε τρεις περιπτώσεις, οι δύο παρατηρούνται σε άτομα που έχουν μεγάλη μυωπία.

Η κόπωση του ματιού μπορεί να συντε-λέσει σ' αυτή την πάθησι, σε μερικές περι-πτώσεις. 'Ασυγκρίτως κοινότερη όμως αί-τία είναι μία κάκωσι, μία τραυματική βλά-βη του ματιού, συχνά μάλιστα έντελως αση-μαντή.

Δεδομένου δε ότι υπάρχει μία ισχυρή τάσι να προσβληθούν και τα δυο μάτια, πρέπει να προσέχη πολύ εκείνος που έ-παθε ήδη απόκόλλησι του αμφιβληστροει-δούς στο ένα μάτι, ώστε να μην πάθι και στ' άλλο.

Σε λίγες περιπτώσεις, τέλος, η απόκόλ-λησι όφειλεται σε κάποιον έρεθισμό του έ-σωτερικού του ματιού.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι μύωπες, άντρες και γυναίκες, είναι ιδιαίτερας ύπο-κείμενοι σ' αυτή την πάθησι, για τους έ-ξης δυο λόγους: Πρώτον, το μυωπικό μάτι έχει λίγο μακρύτερο απ' το κανονικό, κι' έτσι ο αμφιβληστροειδής χιτών τεντώ-νεται κάπως. Δεύτερον, το υαλώδες υγρόν, που γεμίζει το βολβό του ματιού, μεταξύ του αμφιβληστροειδούς και του φακού, πα-ρασιώζει ώριστες αλλοιώσεις στους μύω-πες και τείνει να κολλήσει στον αμφιβλη-στροειδή. Οι δυο αυτοί παράγοντες συν-τείνουν στο να ξεκολλήσει ο αμφιβληστροει-δής χιτών.

Γενικά, η απόκόλλησι του αμφιβληστρο-ειδούς αρχίζει πιθανάτα με το σχημα-τισμό μίας μικρής τρύπας πάνω σ' αυτόν. 'Η τρύπα αυτή είναι συχνά αποτέλεσμα κολλημάτος του υαλώδους υγρού σ' ένα ση-μείο του αμφιβληστροειδούς. 'Όταν υπάρ-γει αυτό το κόλλημα, ένα χτύπημα στο βολβό ή μία απότομη μετακίνησί του, ή ά-κόμη και η βόρυσή της καθώς σκύβουμε, υπο-καί να κάνει το υαλώδες υγρό να τραβήξει δυνατά τον αμφιβληστροειδή χιτώνα και να τον ξεσκίσει στο σημείο εκείνο.

Άλλοτε πάλι, η τρύπα του αμφιβλη-στροειδούς δημιουργείται από άλλη αίτια, π.χ. από το σπάσιμιο μίας μικρής κύστεως που υπήρχε εκεί.

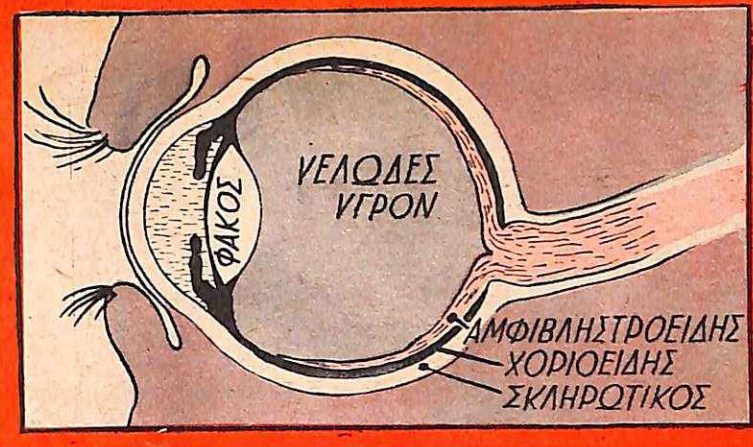
Πάντως, απ' την τρύπα που σχηματί-στηκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, εισχω-ρεί το υαλώδες υγρό πίσω απ' τον υπό-λοιπο αμφιβληστροειδή, τον ανασπώνει και τον ξεκολλάει από τη βάση του.

Άλλοτε, όσοι πάθιναν απόκόλλησι του αμφιβληστροειδούς ήσαν καταδικασμένοι να μείνουν πια τυφλοί.

Το 1928 όμως, ο δόκτωρ Γκονίν, ένας περίφημος οφθαλμίατρος της Λωζάννης, έ-πινοσε μία έγχείρησι, που ξανάφερε στη θέσι του τον αμφιβληστροειδή χιτώνα και άποκαθιστούσε την όρασι.

Η χειρουργική αυτή επέμβασι επέτυχε. 'Από τότε, όλες οι νεώτερες έγχειρήσεις για την ίδια πάθησι, αποτελούν απλές τε-λειοποιήσεις της πρώτης, που έγινε απ' το Γκονίν.

Σήμερα, οι περισσότεροι ειδικοί χειρούρ-γοι έπιτυγχάνουν τη θεραπεία της απόκολ-λης στα 30—50% των περιπτώσεων, σύμφωνα με τους συντηρητικότερους ύπο-



Μία τομή του βολβού, που δείχνει τη θέσι του αμφιβληστροει-δούς χιτώνας και του υαλώδους υγρού

λογισμούς. Μερικοί μάλιστα βεβαιώνουν ότι έχουν ακόμα μεγαλύ-τερο ποσοστό επιτυχιών.

Για να έπιτύχη η έγχείρησι, πρέπει πρωτίτως να βρη ο χει-ρούργος την τρύπα του αμφιβληστροειδούς. Αυτό όμως είναι πάν-τα δύσκολο και κάποτε αδύνατο. 'Η τρύπα αυτή μπορεί νάναι μι-κρή σαν μία κοκκίδα. Μπορεί επίσης νάναι κρυμμένη σε μία από τις πολλές πτυχές που σχηματίζει ο αμφιβληστροειδής όταν έχει ξεκολλήσει από τη βάση του.

Πάντως, αφού βρη την τρύπα, ο χει-ρούργος τη φράζει.

Προηγούμενος όμως αφαιρεί με προσο-χή όλο το υαλώδες υγρό που έχει εισχω-ρήσει από πίσω.

Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν αποκλείεται να σχηματιστεί άργότερα μία άλλη τρύπα σε κάποιο άλλο σημείο, απ' την ίδια άο-κική αίτια.

Τότε δημιουργείται μία καινούργια από-κόλλησι.

Ο αμφιβληστροειδής χιτών, που είχε ξεκολλήσει και ξανατοποθετήθηκε στη θέσι του, μένει πια πολύ εύπαθς.

Επίσης είναι πάντα πιθανό να συμβη απόκόλλησι του αμφιβληστροειδούς και στ' άλλο μάτι.

Γι' αυτό, μετά την έγχείρησι, ο άρρω-στος όφειλει να συμμορφώνεται με ώρισιμ-ους κανόνες που θα του υποδείξη ο ειδί-κος χειρουργός, αν θέλη να περιορίση στο ελάχιστο τις πιθανότητες υποτροπής της παθήσεώς του.

Βασική προϋπόθεσι είναι ν' αποφεύγη κάθε χτύπημα, τράνταγμα ή απότομη κί-νησι. Να μην ανεβαίνει η κατεβάνη ποτέ από κινούμενο όχημα. Να προσέχη πολύ να μη σκοντάβη στις σκάλες, στα έπιπλα, στις πέτρες του δρόμου, στις άκρες των πεζο-δρομίων...

Ιδιαίτερα προσοχή απαιτείται όταν έ-χη πέσει χιόνι και γλιστράνε οι δρόμοι.

Απογορεύεται επίσης κάθε ξαφνικό σκύψιμο, αλλά και μία απότομη κίνησι του ματιού — γιατί μία ξαφνική προσπάθεια να κυττάει πάνω, κάτω ή στα πλάγια μπο-ρεί να ξεκολλήσει πάλι τον αμφιβλη-στροειδή.

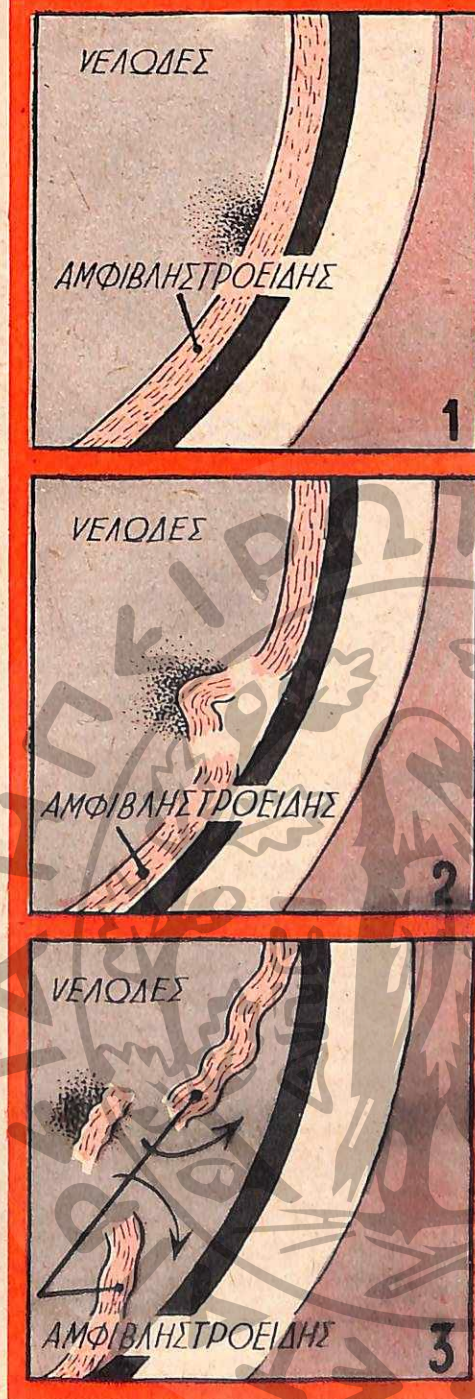
Δεν πρέπει ακόμα να σηκώνει ο άρρω-στος μεγάλα βάρη, ούτε να γυρίση ποτέ μία μανιέλα αυτοκινήτου.

Όταν ταξιδεύη με τρέινο ή με αυτοκί-νητο, δεν πρέπει για κανένα λόγο, να κά-θεται ανάποδα, δηλαδή με την πλάτη του γυρισμένη προς την κατεύθυνσι που άκο-λουθεί το όχημα.

Μπορεί να φαίνονται ένοχλητικοί και ά-ναιργοί αυτοί οι περιορισμοί, είναι όμως ά-παραίτητο να τηρούνται με σχολαστική ά-κριβεια.

Μόνον έτσι εξασφαλίζεται η όριστική έ-πιτυχία της έγχειρήσεως κι' αποφεύγεται η υποτροπή της παθήσεως. 'Ας εις δὲ τὸν κόπο, βέβαια, να κοιραστή κανείς λιγάκι, προκειμένου να σώση την όρασί του.

1) Μία σύμφορις (κόλλημα) του υαλώδους υγρού και του αμφιβληστροειδούς αποτε-λεί το προοίμιο της απόκολλησεως. 2) Το υαλώδες υγρό μετακινήθηκε απότομα, α-πό ένα τραύμα ή χτύπημα, και πήρε μαζί του ένα μικρό κομμάτι του αμφιβλη-στροειδούς, στο σημείο της σύμφορις. 3) 'Από την τρύπα που σχηματίσθηκε έτσι εισχωρεί το υαλώδες υγρό, περνάει κι' απ' την τρύπα και τον ξε-κολλάει.

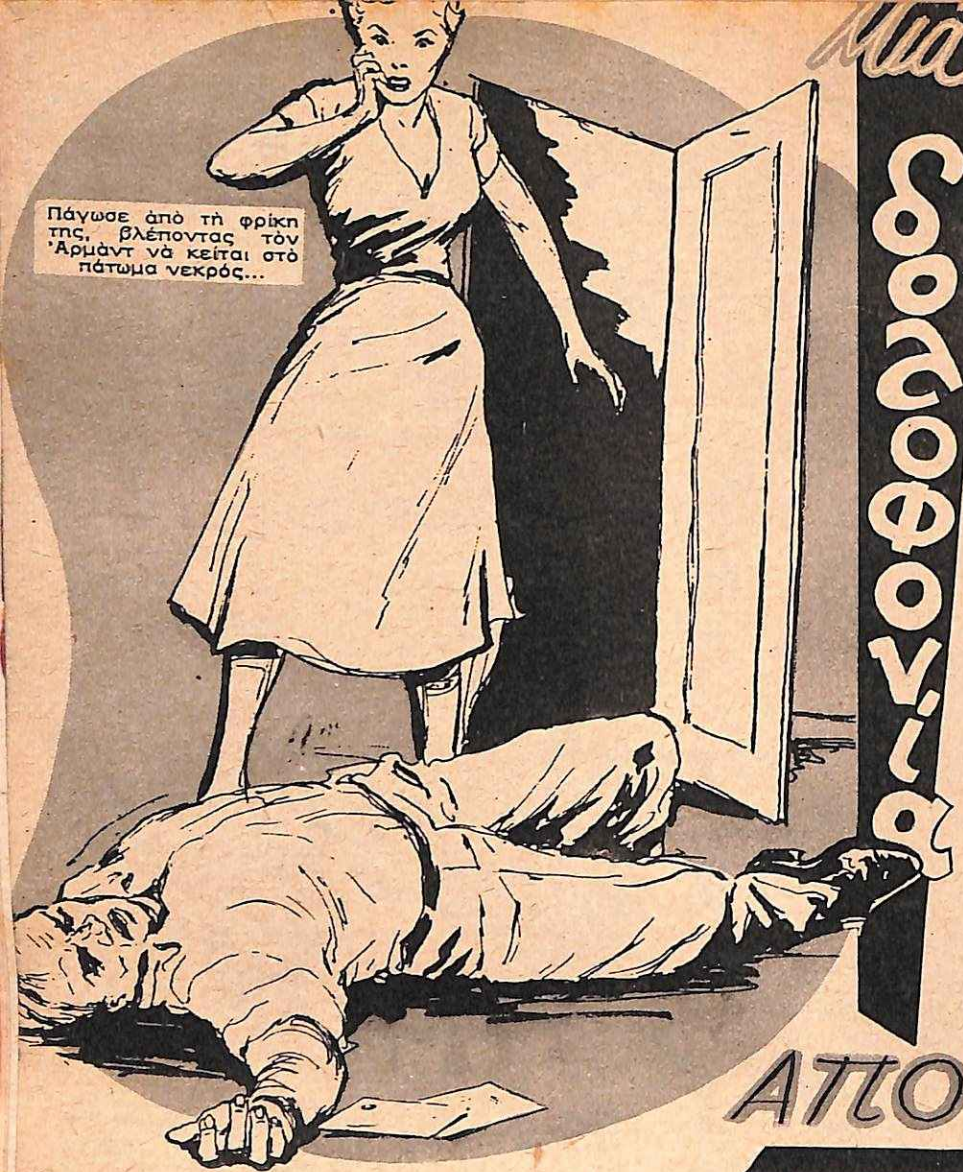


ΜΟΛΙΣ δεινίπνεσε η 'Ελιάννα Σερνέζ, είπε να της σερβί-ρουν τον καφέ στη βεράντα και να της πᾶνε και την τράπουλα για να περάση την ώρα της πόνοντας πα-αυτά, η 'Ελιάννα την έστειλε να κοιμηθεί. 'Ηθελε να μείνει μόνη. Φως, ήπια λίγες γουλιές καφέ, αλλά δεν είχε δρεβί να βγάλει καμιά πασιέντα. Στο δείπνο είχε προσέξει πως το πρόσωπο τάλλαξαν της, της Γκρατσιέλλας, ήταν πολύ κλημν. Μόλις ά-και διάβαζε οτά χαρακτηριστικά της, όπως σ' εν' ανοικτό βιβλίο.

Είχε άναγνωρίσει σ' αυτή τα πρώτα έρωτικά σημάδια, αλλά, ματικότητα. «'Ανοήσιες! σκέφτηκε. 'Η κόρη μου είναι πολύ λο-χρόνια μία γυναικά δεν κάνει το σφάλμα ν' άφοσιωθεί σ' έναν άντρα, που δε μπορεί να την παντρευτεί».

Ο 'Αλμπερτ Μαρτέν, που περνούσε τις διακοπές του πριν να όποιον κάθε άλλο μπορεί να περιμένει παρά μία πρότασι γά-σε λίγο για τον Καναδά κι' από κει άγνωστο για ποιά μυστική στο άεροπλάνο. 'Ούτε κι' ο 'Ισος δεν ήξερε. Θα το μάθαινε πάν-τα ν' άφηνε γι' αυτόν. Ήταν αλήθεια ένας ώριος άντρας, έπιτυχίας στους κοσμικούς σους τρόπους, και είχε πολλές 'ΟΙ κοπέλλες, ωστόσο, φοβόταν να συνδεθούν μαζί του, γιατί ήξεραν πως βρίσκονταν πάντα ανάμεσα σ' ουρανό και γη και Μά αυτή η έπικίνδυνη ζωή τα καρίτσια του άεροπλάνου, τη Γκρατσιέλλα και τον είχε εκείνη που είχε συγκινήσει λάβαινε καλά. Είχε διαβάσει οτά πρόσωπο της κόρης της όλα έκφρασι της Γκρατσιέλλας έδειχνε φόβο ή ακόμη και ντροπή. Δυσ λείεις, που έμειναν σαν μαχαίριεσ στην καρδιά της 'Ε-κρήσι. «'Ετσι γίνεται κάθε καλοκαίρι—σκέφτηκε για να παρηγο-παντρευτεί έναν άντρα σαν τον μακαρίτη τον πατέρα της, ένα κτηματία πλούσιο, που θα φρονιζή και τα δικά μας άπέρανα κτήματα και θα την κάνει ευτυχισμένη...»

*
«Όταν έφυγε ο 'Αλμπερτ, η Γκρατσιέλλα έβγαине ταχτικά κά-θε βράδυ. Ποτέ η μητέρα της δεν την είχε δὲ νάχη τόση τρέλ-λα για διασκεδάσεις για θέατρα, για συντροφίες. «Θέλει να



Πάγωσε από τη φρίκη της, βλέποντας τον 'Αρμάντ να κείται στο πάτωμα νεκρός...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Οί μπουτίλιες με το κρασί της Βουργουνδίας

ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΟ κρασί! είπε ο 'Αντριέν Μπουντάλ στο θείο του, κυττάζοντας μ' ένθουσιασμό το γεμάτο ποτήρι του. 'Ο γερο-Λουί 'Αρμάντ κύτταζε το νεαρό άνεψιό του, κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε: — Δεν είν' εν τάξει ακόμα. Θέλει να παλιώσει μερικά χρόνια. — Μά σε λίγα χρόνια, δε θά'χει μείνει καθόλου, αν τ'ον μοιράζετε έτσι! 'Εγώ, αν είχα δικό μου αυτό το υπέροχο κρασί της Βουργουνδίας, δε θά'διναν στάλα σε κανένα!... Σας ζηλεύω, που βρήκατε ένα τέτοιο νέκταρ.

'Οστόσο ο 'Αντριέν δεν ζήλευε το θείο του μόνο για το εκλεκτό κρασί του. Τον ζήλευε και για το άρωμα εξοχικό σπιτί, που είχε αποκτήσει, κοντά στη γαλλική πόλη Νίμ, και για την περιουσία που είχε αποκτήσει με το εμπόριο των μεταξωτών. Προπάντων όμως τον ζήλευε για την όμορφη γυναίκα του, την 'Ελαίν, που ήταν 35 χρόνια μικρότερή του.

'Ελεγε με το νου του πως θυσίαζε τη ζωή της κοντά σ' ένα άντρα 60 χρονών. Και βάλθηκε να την «παρηγορήσει» γι' αυτή τη θυσία...

Δε δυσκολεύτηκε και πολύ να την ξεμυαλίσει, να την κάνει δική του και να την πείσει να εγκαταλείψει τον άντρα της και να φύγει μαζί του. Το χτύπημα ήταν τρομερό για τον 'Αρμάντ! Είχε χάσει τη γυναίκα του, που τη λάτρευε, και συγχρόνως είχε γίνει περίγελως όλου του κόσμου για το πάθημά του. Δεν εύρισκε το παραμικρό ελαφρυντικό γι' αυτόν τον παλιάνθρωπο, τον άνεψιό του, που είχε καταχραστεί τη φιλοξενία του, για να του κάνει τέτοιο κακό...

Τώρα που είχε χάσει την 'Ελαίν, δεν εύρισκε πιά κανένα ενδιαφέρον στη ζωή. Τη συγχωρούσε γιατί ήταν πολύ νέα — και γιατί έξακολουθούσε να την αγαπάει. Ποτέ όμως δε θα συγχωρούσε την εγωιστική συμπεριφορά του 'Αντριέν! Κι' είχε όρκιστή στον εαυτό του να εκδικηθεί...

'Αφού επισκέφτηκε, μία τελευταία φορά, την πλουσία, κάτω των κρασιών του, έγραψε γράμματα. Έστειλε το ένα στη γυναίκα του, γράφοντάς της πως της έδινε τη συγγνώμη του και πως είχε αποφασίσει, ν' αυτοκτονήσει για να μη γίνεται εμπόδιο στη ζωή της.

'Όταν έλαβε η 'Ελαίν αυτό το γράμμα, την έπνιξαν οι τύψεις κι' αποφάσισε να ξεναγυρίσει άμεσα, με την ελπίδα να προλάβει ζωντανό τον άντρα της. 'Εφτασε στο εξοχικό τους σπιτί, ώρμησε μέσα, τον φώναξε... αλλά δεν της απάντησε κανείς. Και πάγωσε απ' τη φρίκη, βλέποντας τον 'Αρμάντ να κείται στο πάτωμα, νεκρός!

Δίπλα του βρισκόταν τ' άλλα δυο γράμματα που είχε γράψει.

Το ένα απ' αυτά ήταν η διαθήκη του. 'Αφ'ηνε όλη την περιουσία του στη γυναίκα του παρ' όλο τον τρόπο που του είχε φερθεί.

Τ' άλλο γράμμα άπευθυνόταν στο συμβολαιογράφο του. Του έγραφε πάνω στο φάκελλο να τ' ανοίξει μόνο μετά δέκα χρόνια.

'Αδιαφορώντας για το σκάνδαλο, η 'Ελαίν κι' ο 'Αντριέν Μπουντάλ, εγκαταστάθηκαν μαζί στο μεγάλο σπιτί και σε λίγο καιρό παντρεύτηκαν.

Μά η εύτυχία τους δεν κράτησε πολύ: 'Ενα χρόνο μετά το γάμο τους — στις αρχές δηλαδή του 1920 — η 'Ελαίν εκτονώθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

'Ο Μπουντάλ την πένθησε. Μά τα λεφτά τον παρηγορήσανε κι' έπνιξε τον πόνο του σε γλέντια με τους φίλους του και στο κρασί της κάβας του μακαρίτη...

Μολονότι όμως περιποιόταν μ' άπλοχεριά τους καλεσμένους του, δεν τ'ους έδινε ποτέ να πιούν απ' το περίφημο κρασί της Βουργουνδίας. Αυτό το κρατούσε μονάχα για τον εαυτό του. Δεν υπήρχαν άλλωστε πολλές μπουκάλες...

Πάντα ο Μπουντάλ ήταν γερός, υγιέστατος. Τώρα όμως άρχισε ν' αρρωσταίνει, να παρουσιάζει κάτι περίεργες κρίσεις, περαστικές, που παρεξενούανε το γιατρό του. 'Ισως οι τύψεις της συνειδήσεως τ'ον γεννήσανε την ιδέα πως κάποιος τον δηλητηρίαζε. Κι' η ιδέα αυτή τ'ον έγινε μοιραία. 'Αρχισε να παρακολουθεί ο ίδιος την ετοιμασία του φαγητού του. 'Υστερα, έπειδη έξακολουθούσε να χειροτερεύει η υγεία του, έδιωξε όλους τ'ους υπηρέτες του — τους μόνους, που μπόρούσε να τ'ον δίνουν το δηλητήριο...

Με την άρρώστειά του, σταμάτησε πιά τα γλέντια του και κλείστηκε ολομόναχος στο μεγάλο σπιτί. Μά οι κρίσεις της άρρώστειάς του συνεχίζονταν.

'Ετοίμαζε τώρα με τα ίδια του τα χέρια το φαγητό του, έτσι ώστε ν' αποκλειστεί να τ'ον ρίξουν δηλητήριο στο μαγειρέμα. 'Οστόσο, ήταν βέβαιος πάντα πως η 'άρρώστειά του όφειλόταν σε δηλητηρίαση.

«Θά'ναι κάποιος απ' τ'ους προμηθευτές μου,

πληρωμένος από ένα έχθρό μου!», σκέφτηκε.

Κι' αποφάσισε να μην αγοράζει στο εξής κανένα τρόφιμο. Περιοριζόταν στα λαχανικά και στα φρούτα, που τα μαζεύει ο ίδιος, κι' έπινε κρασί μπουτιλιαρισμένο, που το ξεβόλωνε μόνος του.

Τέτοιες προφυλάξεις θάπρεπε ν' άφοπλίσουν και τ'ον πιο σατανικό έχθρό του.

Κι' όμως, η υγεία τ'ου 'Αντριέν Μπουντάλ χειροτέρευε ολοένα.

Δεν έβγαине ποτέ έξω και δε δέχονταν επισκέπτες. Οι σπάνιοι διαβάτες τ'ον βλέπανε να τριγυρίζει, χλωμός, σαν φάντασμα, στο μεγάλο κτήμα. Κανείς όμως δεν τ'ον συμπαθούσε, γιατί θυμόνταν όλοι πως είχε γίνει αίτια της αυτοκτονίας ενός τόσο καλόκαρδου γέρου.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια απ' το θάνατο τ'ου Λουί 'Αρμάντ, όταν, μία νύχτα, ο Μπουντάλ σύρθηκε ως το νοσοκομείο της Νίμ, σε άξιο-βρήγητη κατάσταση.

— Με δηλητηρίασανε!... μουμούρισε σβυσμένα.

Οι γιατροί έβαλαν άμεσα ως τους τ'ους δυνατά για να τ'ον διασώσουν, αλλά δεν τ'ον κατόρθωσαν. Λίγες ώρες μετά την είσοδό του στο νοσοκομείο, ο Μπουντάλ ξεψύχησε.

'Η νεκρομία τ'ου τ'ον, κάνανε, άπέδειξε πως είχε δίκιο στις υποψίες του: Πραγματικά, είχε πεθάνει από βραδεία δηλητηρίαση με άρσενικό! Κι' όμως ήταν άδύνατο να τ'ον δίνη κανείς το δηλητήριο, με τις συνθήκες που ζούσε τ'ος καιρό, ολομόναχος!

Το μυστήριο λύθηκε, όταν αποφασίστηκε ν' ανοιχτεί ο φάκελλος, που είχε άφίσει ο Λουί 'Αρμάντ στο συμβολαιογράφο του, πριν από πέντε χρόνια. Το γράμμα εκείνο — που είχε δώσει έντολη ο μακαρίτης να μην ανοιχτεί παρά μετά δέκα χρόνια, έξηγοούσε καθαρά, ότι είχε αποφασίσει να πάρη εκδίκηση, σκοτώνοντας τ'ον άνεψιό του!

Θυμήθηκε το ζηρό ενδιαφέρον τ'ου Μπουντάλ για το κρασί της Βουργουνδίας και τη διαβεβαίωσή του πως, αν ήταν δικό του, θα τ'όπιε όλο ο ίδιος, χωρίς να δώσει στάλα σε άλλους! Ξεβούλωσε, λοιπόν, επιδέξια τις μπουτίλιες εκείνες, έρριξε μικρή ποσότητα άρσενικού στην καθεμία, και τις ξεναβούλωσε.

Πρόβλεπε με βεβαιότητα ότι, μετά το θάνατό του, οι μπουτίλιες με το δηλητηριασμένο κρασί θα φάνανε στην κατοχή τ'ου Μπουντάλ και θα τ'ον δηλητηρίαζανε σιγά-σιγά.

Δε μπόρούσε, βέβαια, να προμαντέψη ο 'Αρμάντ τ'ον θάνατο της γυναίκας του και τ'ον πότο ο άνεψιός του θάπαιρνε στην ιδιοκτησία του τις μοιραίες μπουτίλιες. Πάντως, όμως, άργά η γρήγορα, το δηλητήριο θάφερνε το άποτέλεσμά του.

Κι' ο Λουί 'Αρμάντ είχε πεθάνει εύτυχισμένος, ξέροντας πως, μετά τρία, πέντε ή δέκα ίσως χρόνια μετά το θάνατό του, θάπαιρνε την εκδίκησή του, δολοφονώντας τ'ον άνθρωπο που τ'ου είχε κλέψει τη γυναίκα του!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

του Καποδίστρια

Από τη ζωή και την πολιτική του

ΕΝΑ μήνα πριν σκοταωθεί ο Κυβερνήτης Καποδίστριας κι' ενώ η 'άντικυβερνητική' συνωμοσία εναντίον του έβραζε κι' άγρύειε, ιδίως στην 'Υδρα και σε μερικά άλλα νησιά τ'ου Αιγαίου, έστειλε η Κυβέρνηση στη Τζιά με πολεμικά τ'ον Κανάρη να πιάσει δυο 'άντικυβερνητικούς' — δηλαδή 'άντικαποδιστριακούς' — που όργάνωσαν κίνημα κατά της 'Αρχής. Αυτοί όμως, όταν είδαν τ'α καράβια, πηδήσανε στη βάρκα μιάς άγγλικής φρεγάτας, που ήταν άραγμένη στο λιμάνι τ'ου νησιού. Οι ναύτες τ'ου Κανάρη ώστόσο πρόλαβαν και τ'ους έπιασαν εκεί μέσα, πριν πλησιάσουνε το νέο πολεμικό.

Οι 'Αγγλοι άγριέψαν τότε και τ'ους ζήτησαν πίσω.

Ζήτησαν συγχρόνως και ίκανοποίησι από τ'ους 'Ελληνες για την άπρεπη ένεργεια τ'ου Κανάρη.

'Ο Κανάρης όμως δεν ένοούσε ν' άκούση τίποτα από αυτά.

'Η φιλονεικία και τ'α σούρτα-φέρτα βασταύσανε ως τα μεσάνυχτα. Κι' έπειδη τ'ο πράγμα παρατραβούσε, ο Κανάρης έδωσε στα έλληνικά καράβια διαταγή πολεμικού συναγερμού.

Οι 'Ελληνες όμως ναυτικοί, κατά την παλιά συνήθειά τους, φωνάζανε και κάνανε τ'όση φασαρία μετά τη διαταγή, ώστε τότε μόνο ο 'Αγγλος πλοίαρχος πήρε τ'ο πράγμα στα σοβαρά και άναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Πως αυτό; Γιατί ζούσε ακόμη ο κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας και οι έξνοι τ'ον σεβόντουσαν — όσο κι' αν τ'ον μισούσαν στο βάθος — πάρα πολύ. 'Αμα όμως εκείνος έλειπε, τ'α ένα καράβια πηγαίνανε κι' άράζανε στο λιμάνι τ'ου Ναυπλίου, (που ήταν τότε η έλληνική πρωτεύουσα) πάνω στην άγκυρα τ'ων έλληνικών καραβιών και τ' άναγκάζανε έτσι να φύγουν!...

'Επί κυβερνήτη Καποδίστρια η 'Ελλάς δεν είχε πρέσβεις στο έξωτερικό. Δεν υπήρχαν δηλαδή χρήματα για να καλύπτουν τις ύπερόγκες δαπάνες διπλωματικών άπεσταλμένων.

'Αλλά καλύτερος πρέσβης της 'Ελλάδας δε μπόρούσε να γίνη άλλος από τ'ον ίδιο τ'ον Καποδίστρια που είχε προσωπικές γνωριμιές με όλους τ'ους πολιτικούς άντρες της Εύρώπης και διατηρούσε μαζί τους τακτική άλληλογραφία.

Μιά φορά λοιπόν ήρθε σε ρήξι ο Καποδίστριας με τ'ον 'Αγγλο πρέσβη στο Ναύπλιο.

Τ'ου είχε απαντήσει άπότομα για κά-τι που ζήτησε να έπιβληθ' υπέρ των αξιωματικών τ'ου τακτικού στρατού, εις βάρος τ'ων παλιών ατάκτων της 'Επανάστασεως τ'ου 1821.

'Ο Εένος πρέσβης τόσο πειραχτηκε από τ'ον άπότομη απάντησι τ'ου Καποδίστρια, που φεύγοντας τ'ου έιπε σε τ'ον άπειλητικό:

— Θά άναφέρω εις την κυβένησίν μου!...

'Ο Κυβερνήτης τότε τ'ου απάντησε:

— Μπορείτε ν' άναφέρετε, αλλά θά άναφέρω κι' εγώ!...

★

'Όταν αόλη τ'ου είπαν κάποτε ότι πολλοί από αυτούς που τ'ον τριγυρίζουν για να πάρουν αξιώματα ήταν άνθρωποι άνίκανοι, άποκριθηκε:

— Δεν πειράζει!... 'Από τ'ο χώμα που βρίσκεται θα φτιάξουμε τ'α τσουκάλια μας...

★

Καιμιά φορά όμως ήταν και πικρός στα λόγια του. Γι' αυτό και εύκολα άποκτούσε έχθρους.

Είπε, λοιπόν, κάποτε πάνω στο θυμό του, μιλώντας για τ'ους πολιτικούς της εποχής του:

— Είναι καλοί μόνο χαρτιά να μουντζουρώνουν!...

Τ'ον Κυβερνήτη τ'ον κατηγορούσαν συχνά οι έχθροί του πως ήταν φίλος τ'ων Ρώσων.

'Ο άντιπρέσβης όμως της Ρωσίας Βαρόνος Ρούκμαν (1829) έλεγε μιά μέρα σ' ένα φίλο τ'ου στο Ναύπλιο, πάω σε μιά σχετική κουβέντα τ'ους:

— Πόσο είναι άπατημένοι να τ'ον φαντάζονται Ρώσο! Σήμερα πήγα στ'ον Καποδίστρια να τ'ον άνακοινώσω κάτι από τ'ον κόμητα Νεσελρόν (ύπουργό τ'ων 'Εξωτερικών της Ρωσίας) και ξέρετε τί μ'ου απάντησε: «'Ράστε τ'ου ότι δεν έχω άνάγκη από τις συμβουλές τ'ου!»

★

'Όταν ο Καποδίστριας έξελέγη κυβερνήτης της 'Ελλάδας, πέρασε (κατεβαίνοντας στην 'Ελλάδα) από τη Γενεύη κι' εκεί πολλοί φίλοι τ'ου πήγανε να τ'ον συχαρούνε.

'Ο Καποδίστριας ήσυχος, μ' ένα τ'ονο λυπημένο, τ'ους έιπε:

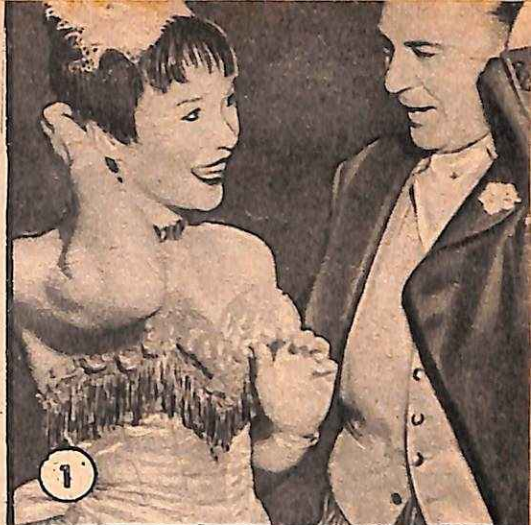
— Δε θέλω να με συχαίρη κανένας. Στην άπόφασί μου ν' άποδεχτώ την έκλογή μου, δε θά βρ'ητε μέσα ούτε χαρά, ούτε λύπη. 'Ο δρόμος της ζωής μου είναι γραμμένος... Ξέρω και δεν έσφαλ' τ'ον εαυτό μου ότι εκεί κάτω στην 'Ελλάδα με περιμένουνε πίκρες, δυσκολίες, άπογοητεύσεις, ίσως τέλος τ'ο μαχαίρι!...

★

'Υστερ' από χρόνια, μετά τη δολοφονία τ'ου Καποδίστρια, ο ιστορικός Σπ. Τρικούπης, παλιός κι' αυτός άντικαποδιστριακός, έτυχε να βρίσκεται στο Λονδίνο. Μίλησε, λοιπόν, εκεί με τ'ον λόρδο 'Αμερτιν για τ'ην πολιτική τ'ου Καποδίστρια. Κι' ο λόρδος τότε τ'ου έιπε:

— 'Αδίκη ή 'Αγγλία πολέμησε τ'ον Καποδίστρια ως εωσάφρονα. Τώρα βλέπω ότι, ήτανε μόνο καθαρός 'Ελληνας!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ



1 Στο μεγάλο έτήσιο κινηματογραφικό χορό τ'ου Λος Άντζελες, οι διάφοροι άστέρες της κινηματογραφουπόλεως κατατάχουν φορώντας ένδυμασίες έμπνευσμένες από την ιστορία τ'ου «Γουέστ». 'Ο Γκάρι Κούπερ έφτασε στο χορό συνοδεύοντας την Σίρλεϊ Μάκ Λέν. Οι δυο αυτοί καλλιτέχνες είναι οι πρωταγωνιστές τ'ων δυο φιλμ που άντιπροσώπευαν τ'ην 'Αμερική στο έξωτερικό φεστιβάλ τ'ων Κανών. 'Ο Γκάρι Κούπερ πρωταγωνιστεί στο έργο «'Ο νόμος τ'ου κυρίου» («Φιλική πειθώ»), που κέρδισε τ'ο πρώτο βραβείο, και η Σίρλεϊ Μάκ Λέν είναι η βασική πρωταγωνίστρια της υπερπαραγωγής τ'ου Μάικλ Τόντ «'Ο γάμος τ'ου κόσμου σε 80 μέρες», με τ'ην όποια έγκαινιάστηκε τ'ο Φεστιβάλ.

2 Στο Τουρίνο της 'Ιταλίας, ο 'Αντόνιο 'Αλμπανέζε, κέρδισε τ'ο καταληκτικό ποσό τ'ων 164 εκατομμυρίων λιρεττών σ' ένα ποδοσφαιρικό σποήμα, παίζοντας μόνος άπ' τους τ'ον αριθμό 13. 'Όπως δήλωσε ο ίδιος στους δημοσιογράφους, θα χρησιμοποιήσει τ'ην περιουσία αυτή, που τ'ου έπεσε από τ'ον ουρανό, για να βελτιώσει τη ζωή τη δική του και της συζύγου τ'ου, που ζούσαν εδώ και χρόνια με μιά μικρή σύνταξη, και να βοηθήσει οικονομικά τ'ους τέσσερις γιους τ'ου.

3 'Η νεαρά και χαριτωμένη αυτή Γαλλίδα είναι η 'Ανιές Λοράν, ηλικίας 18 χρονών, η όποια κατόρθωσε με τ'ην πονηριά της να παίξει στ'ον κινηματογράφο και να είναι σήμερα ένα από τ'α πιο έλπιδοφόρα νέα άστέρια τ'ου γαλλικού κινηματογράφου. Η 'Ανιές παρουσιάστηκε μιά μέρα στο Γάλλο σκηνοθέτη Ουνιμπέλ και τ'ο δήλωσε: «Δε θέλω να παίξω στ'ον κινηματογράφο. Θέλω μόνο να μείνω κοντά σε σ'ε, γιατί τ'ο όνειρό μου είναι να γίνω μιά μέρα μεγάλη σκηνοθέτις». 'Ο Ουνιμπέλ, στ'ον όποιον έκσαν άντίκωσι τ'α λόγια της νέας, τ'ην έδωσε παρά τις 'άντιρροήσεις' της να παίξει μπροστά στο φακό. 'Ετσι η 'Ανιές Λοράν πρωτοεμφανίστηκε στο φιλμ «Οι φοιτήτριες» και γιγρίζει τώρα με τ'ον Ζωρζ Μασσάλ τ'ον «'Εμπορο κοριτσιών».

4 'Ο πιλότος αυτός που κατεβαίνει από τ'ο άεροπλάνο τ'ου, είναι ο Τζακ Μπράιαν, ο όποιος πέταξε χωρίς κανένα σταθμό από τ'ο Λονδίνο στο Λος Άντζελες. Τ'ο «Σούπερ Σάμπερ F. 100» με τ'ο όποιο πετούσε ο Μπράιαν άνεφοδιαστικ' έν πτήσει στη μέση της διαδρομής. Κατά τ'ον άνεφοδιασμό αυτόν όμως ο σωλήνας έπεσε με δύναμη πάνω στη θέση τ'ου πιλότου και τ'ον τραυμάτισε στο κεφάλι. Παρά τη ζάλη τ'ου, ο Μπράιαν συνέχισε τ'ο ταξίδι και προσγειώθηκε στο Λος Άντζελες, ύστερα από 13 ώρες και 49 λεπτά συνεχούς πτήσεως, καταρρίπτοντας έτσι κάθε προηγούμενο ρεκόρ.

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ τῆς θεᾶς Ἀστάρτης

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ Γαλήνη είχε φορέσει ένα πράσινο χρυσοκέντητο χιτώνα κι' ένα διάδημα με σμαράγδια. Ἐπρόκειτο νὰ πᾶν στὸ συμπόσιο τῆς φίλης τῆς Ἑλένης.

Ἦταν λίγο κουρασμένη καὶ χλωμή. Καλόκαρδη πάντα, εἶχε περάσει τρία μερόνυχτα δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ Νίκωνος, τοῦ μικροῦ γιου τῆς σκλάβας τῆς Κρόσσας, καὶ τοῦ εἶχε προσφέρει ὕστερα τὸ αἷμα τῆς. Πραγματικά, τὸ παιδί εἶχε πάθει κάποια μυστηριώδη ἀρρώστια τῆς. Πραγματικά, τὸ παιδί εἶχε πάθει κάποια μυστηριώδη ἀρρώστια τῆς. Πραγματικά, τὸ παιδί εἶχε πάθει κάποια μυστηριώδη ἀρρώστια τῆς.

Τὸ παιδί εἶχε σωθῆ ἔτσι, μὰ ἡ Γαλήνη εἶχε κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν ἐξάντληση. Τώρα μόλις εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἡ Κρόσσα εἶχε πέσει στὰ πόδια τῆς, λέγοντας:

— Γιά τὴ μεγάλη καλσύνη πού μοῦ δίδεις, ὀρκίζομαι νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα, ἂν χρειαστῇ!

Ὅταν μπῆκε ἡ Γαλήνη στὸ σπῆτι τῆς Ἑλένης, ὅλοι μείνανε θαμνωμένοι ἀπ' τὴν ὀμορφιά τῆς.

Στὸ συμπόσιο, ἡ Γαλήνη κάθησε δίπλα στὸ νέο ποιητὴ Σίσιλο, καινούργιοτασμένο στὴν Ἀλεξάνδρεια.

— Ἀκούσα νὰ μιλῶν γιὰ σένα... τοῦ εἶπε, θαυμάζοντας τὴν ἀντρική ὀμορφιά του. Ἡ φῆμὴ σου εἶναι μεγάλη κι' ἀπλώνεται σ' ὅλο τὸν κόσμo!

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἀκούσει γιὰ σένα τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ καλλονὴ σου εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' τὴν τέχνη μου. Λένε πῶς δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀντρικὴ καρδιά, πού νὰ μὴ σοῦ ἀνήκει!

— Ναί, ἔτσι λένε... ψιθύρισε ἡ Γαλήνη, χαμογελώντας.

— Λένε ἀκόμα πῶς, ὅποιος δὴ τὸν ὑπέροχο χορὸ σου, θὰ σὲ ἐρωτευτῇ μοιραία. Λένε πῶς δὲν ὑπάρχουν χεῖλη πού νὰ μὴ τραγουδῶσαν τὸν ἔρωτα γιὰ σένα!

Ἡ νέα γυναῖκα ρουφούσε τὰ λόγια αὐτά, μαζί μὲ τὸ ξανθὸ κρασί τῆς Κύπρου...

— Θὰ τραγουδήσεις καὶ σὺ ἕνα ἐρωτικὸ ποίημα γιὰ μένα; εἶπε στὸ Σίσιλο.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἐγὼ δὲ θὰ σ' ἀγαπήσω. Οἱ δικοὶ μου στίχοι μιλᾶνε γιὰ τὴ κυνὴγια καὶ τοὺς πολέμους, τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή, τὴ γῆ καὶ τοὺς καρπούς τῆς... Ἐσὺ δὲν εἶσαι παρὰ μιά πολὺ ὠραία γυναῖκα...

Ἡ Γαλήνη χλωμίσε ἀπ' τὴν προσβολή.

— Πιστεύεις, λοιπόν, τὸν ἑαυτὸ σου τόσο δυνατό ἀνέναντι σὸν ἔρωτα; πρόφερε. Ἄν σ' ἀκούσῃ ἡ θεὰ Ἀστάρτη, μπορεῖ νὰ σὲ τιμωρήσῃ σκληρά!

Μὰ ὁ Σίσιλος γέλασε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ἡ Γαλήνη.

— Ὅλοι ἦταν μισομεθυμένοι ἀπ' τὸ κρασί τῆς Κύπρου, ὅταν μπῆκαν στὴν αἴθουσα οἱ χορεύτριες καὶ χόρεψαν, σὰν αἴνες μορφές. Ὑστερὰ ἡ Γαλήνη σηκώθηκε κι' εἶπε δυνατὰ:

— Θὰ χορεύω κι' ἐγὼ τώρα!

Ἐπειτα ψιθύρισε σιγὰ στὸν ποιητὴ:

— Γιά σένα, Σίσιλε!...

Ἐβγαλε τὸ διάδημά της, πέταξε τὰ χρυσὰ σανδάλια τῆς κι' ἄρχισε τὸ χορὸ, μεθυμένη ἀπ' τὸ κρασί καὶ τὴ μουσική, ἀπ' τὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν... κι' ἀπ' τὸν ἔρωτα — γιὰτὶ εἶχε ἐρωτευτῇ τὸ Σίσιλο!

Ἐκεῖνος δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

«Ἡ θεὰ Ἀστάρτη ἐκδικεῖται!», σκέφτηκε ἡ Γαλήνη.

Πῆγε κοντά του κι' εἶπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του, ἐξαντλημένη. Ἐκεῖνος τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Νίκησες μὲ τὸ χορὸ σου, Γαλήνη! Θὰ γίνω δούλος σου! Διάταξέ με... Θὰ κάνω γιὰ σένα ὅ,τι θελήσῃς!

Ἡ καρδιά τῆς Γαλήνης φούσκωσε ἀπὸ περηφάνεια. Ἡ νίκη θόλωσε γιὰ μιά στιγμή τὰ λογικά της.

— Θέλω ἕνα δῶρο ὑπέροχο ἀπὸ σένα, εἶπε. Νὰ μοῦ φέρῃς τὸ περιδέριο τῆς θεᾶς Ἀστάρτης!

Ὁ Σίσιλος πήδησε ὀρθίος. Εἶχε τρελλαθῇ, λοιπόν, ἡ Γαλήνη;...

Τὸ περιδέριο τῆς θεᾶς ἦταν ἱερὸ σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο. Ἄν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τ' ἀγγίξῃ, θὰ τὸν κεραυνολοῦσε ἡ Ἀστάρτη... ἢ θὰ τὸν λυντσάρει ὁ κόσμος!

— Ἀῦριο θέλω νὰ στολίσῃς τὸ λαιμό μου μὲ τὸ ἱερὸ περιδέ-

ριο, ἐπέμεινε ἡ ἄμυαλη Γαλήνη.

Κι' ἀληθινὰ, τ' ἄλλο πρωί, ὁ Σίσιλος τῆς πῆγε τὸ περιδέριο, ἀπὸ ἑπτὰ σειρὲς χοντρά καὶ λαμπρὰ μαργαριτάρια!

Ὅλη ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀναστατώθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱεροσυλία. Κάποιος, πού εἶχε δὴ τὴ νύχτα τὸ Σίσιλο κοντὰ στὸ ναό, τὸν κατηγόρησε γιὰ τὴν κλοπὴ. Ὁ ποιητὴς εἶχε ἐξαφανιστῇ, εἶχε κρυφτῇ — πράγμα πού ἐπιβεβαίωνε τὸ ἔγκλημά του.

Τώρα μόνο καταλάβαινε ἡ Γαλήνη τὶς συνέπειες τῆς τρελλῆς ἰδιοτροπίας τῆς!

Ἐτρεξε στὸ σπῆτι τῆς, ντύθηκε μὲ τὰ καλύτερα ρούχα τῆς, στολίστηκε, χτενίστηκε περὶτεχνα, ἔβαψε τὰ νύχια καὶ τὰ βλέφαρά της, ἀρωματίστηκε. Ὑστερὰ, μὲ χέρια πού τρέμανε, πέρασε στὸ λαιμό της τὸ περιδέριο τῆς θεᾶς Ἀστάρτης.

Βγῆκε ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ ναό, μαζί μὲ τὸ ἄλλο πλήθος. Μπήκε, προχώρησε ὡς τὸ εἶδωλο τῆς θεᾶς, ἀκούμπησε πάνω τὴν πλάτη τῆς καί, μὲ μιά γρήγορη κίνησι, ξεσκέπασε τὸ λαιμό της! Τὰ μαργαριτάρια λάμπανε, πάνω στὸ κάτασπρο δέρμα τῆς.

— Τὸ περιδέριο τῆς θεᾶς!... οὐρλιάσαν χιλιάδες στόματα.

Ἡ Γαλήνη ἦταν ἐσπλωμένη τώρα πάνω σὲ μερικὰ κουρέλια καὶ τυλιγμένη μ' ἕνα σκούρο μανδύα. Κρῶνε, μὲς' στὴ σπηλιά πού χρησίμευε γιὰ φυλακὴ τῆς. Μετροῦσε τὶς τελευταῖες ὥρες τῆς... Μὰ εἶχε σώσει τὸ Σίσιλο! Εἶχε ἐνοχοποιηθῇ αὐτὴ γιὰ τὴν ἱεροσυλία.

Περισσότερο ἀπ' τὸ θάνατο, σκεπτόταν τὸν ἔρωτα, πού δὲν εἶχε προσφέρει νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἀπὸ μιά τρέλλα τῆς!

Ἡ φυλακὴ τῆς φωτιζόταν ἀδύνατα ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο δαυλό. Τὸ ἡμερώματα, θὰ τῆς φέρονε τὸ κῶνειο. Τῆς εἶχαν κάμει τὴ χάρι νὰ μὴ τὴ λυντσάρουν, νὰ τῆς ἀφίσουν μερικὸν ὥρων ζωὴ ἀκόμα.

Ἐνας-ἕνας μπαίνονόγιναν οἱ ἐπισκέπτες. Ὁ νόμος ἐπέτρεπε τὶς ἐπισκέψεις στοὺς μελλοθανάτους, τὴν τελευταία νύχτα τους.

Μὰ ἡ Γαλήνη δὲν ἔβλεπε κανένα...

Ξαφνικά, ἕνα χερί ἀκούμπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο τῆς.

— Εἰμ' ἐγὼ, ἡ σκλάβά σου, πρόφερε σιγὰ μιά γνώριμη φωνή.

— Καλὴ μου Κρόσσα! εἶπε κουρασμένα ἡ Γαλήνη.

— Σῆκω, πάρε τὸ μανδύά μου, φύγε ἀμέσως! Ὁ φρουρὸς τῆς πόρτας εἶναι κουρασμένος καὶ δὲν προσέχει τὰ πρόσωπα ἐκείνων πού μπαίνουν καὶ βγαίνουν. Θὰ σὲ νομίσῃ γιὰ μένα... Ὁ Σίσιλος σὲ περιμένει στὴν ἀκρογιάλι, μὲ δυὸ ἄλογα.

— Μὰ, ἂν μείνῃς ἐσὺ στὴ θέσι μου, θὰ πεθάνῃς! εἶπε ἡ Γαλήνη.

— Δὲν ὑποσχέθηκα νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα, ἂν χρειαστῇ;...

Δυὸ ἄλογα κάλπαζαν στὴν ἀκτὴ, βρέχοντας τὰ πέταλά τους στὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων. Ἡ Γαλήνη κι' ὁ Σίσιλος τρέχανε πρὸς τὴν αὐγή, πού ξεπρόβαλλε, ρόδινη, γεμάτη ἐρωτικὲς ὑποσχέσεις...

Α. ΜΑΡΙ

— Σῆκω, πάρε τὸ μανδύά μου καὶ φύγε ἀμέσως! εἶπε ἡ Κρόσσα στὴ Γαλήνη.



Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΓΕΡΙΑΝΘΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρ' ὅλες τὶς ἀπειλὲς τοῦ Βαλωρί, ὅτι θὰ δολοφονήσῃ τὸ γυιό της, ἡ Φερνάνδη δὲν τοῦ δίνει τὰ λεφτά πού τῆς ζητᾷ, γιὰτὶ δὲν τὰ ἔχει. Ὁ Μαρτιάλ παρακολουθεῖ συστηματικὰ τὴν Κολινέτ καὶ τὸ Μπερτι. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ριγκολό, ἀλλὰ γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὸ λόγο: γιὰτὶ ἐξακολουθεῖ πάντα ν' ἀγαπᾷ τὴν Κολινέτ, διχῶς ἐλπίδα, μολοντὶ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὸ αἰσθμά του ἀπ' τὴ Μιρέτ, ὅταν τοῦ κάνει λόγο γι' αὐτὸ. Ὁ Βαλωρί ἀποφασίζει νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τὰ πουλήσῃ, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ λεφτά πού ἀπαιτεῖ ὁ Ἀρλέτ. Πραγματικά, κάνει τὴν κλοπὴ αὐτή. Ἡ Φερνάνδη τὸν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸν βρίζει γιὰ τὴν ἀτιμὴν πράξιν του, αὐτὸς ὅμως ἀδιαφορεῖ, ἐφόσον ἔχει βάλει πιά στὸ χερί τὰ κοσμήματα.

29^{ον} Βγῆκε κατὰ τὶς 4 κι' ἀκολούθησε τὸ βουλευτὴ Μάλμερ, ὡς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου. Ἐκεῖ, σταμάτησε ἕνα ταξι κι' εἶπε στὸ σωφρὸ νὰ τὸν πᾶν στὴ ντὲ λά Ποί.

Εἶχε πάρει μαζί του διάφορα κοσμήματα, ἰδίως δὲ τὸ πολυτίμο μαργαριταρένιο κολλίε, κι' ἐλπίζει νὰ τὰ δώσῃ πίσω — πολὺ φτηνότερα, φυσικά — στὸν ἴδιο κοσμηματοπώλη, πού τὰ εἶχε πουλήσει στοὺς Μέσμερ.

Δὲ λογάριζε νὰ εἰσπράξῃ τὴν πραγματικὴ ἀξία τους, πάντως ὅμως θὰ συγκέντρωνε ἕνα ποσὸν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἀρλέφ.

Ὁ κοσμηματοπώλης πήρε πρῶτα τὸ κολλίε καὶ τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή.

— Ὑπέροχα μαργαριτάρια, διχῶς τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα! εἶπε. Θαύμα εἶναι!

— Προέρχονται ἀπ' τὸ κατὰστημά σας, κύριε.

— Ναί, τὰ γνώρισα ἀμέσως. Τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ μᾶς ὁ τραπεζίτης Μέσμερ, πρὸ ἐτῶν, τὸν καιρὸ πού ἀρραβωνιάστηκε ἡ κόρη του.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀντρας τῆς. Λέγομαι Λωρὰν Βαλωρί.

— Λοιπόν;...

— Λοιπόν, αὐτὸ τὸ κολλίε, μ' ὅλο πού εἶναι θαυμάσιο, ἔπαψε νὰ μᾶς ἀρέσῃ. Ἡ γυναῖκά μου προτιμᾷ τώρα τὰ μαύρα μαργαριτάρια, τὰ ρουμπίνια, τὰ σμαράγδια.

— Θέλετε, λοιπόν, νὰ κἀμετε μιά ἀνταλλάγῃ; εἶπε ὁ κοσμηματοπώλης, εὐχαριστήμενος στὴ σκέψιν πὺς θάκλεινε μιά καλὴ δουλειά.

— Ὁχι. Θέλομε νὰ πουλήσουμε αὐτὸ τὸ κολλίε. Ξέρετε, ἡ γυναῖκά μου εἶναι πολὺ φιλόνηρωπη. Διαθέτει μεγάλὰ ποσὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς. Ἐφέτος, λοιπόν, ἔπρεπε κάπως ἔξω ἀπ' τὸν προϋπολογισμό τῆς, κι' ἐπειδὴ χρειάστηκε χρήματα, σκέφτηκε πὺς θάταν προτιμότερο νὰ πῇ 100 χιλιάδες στὴν τσέπη τῆς παρὰ ἕνα κολλίε, πού δὲν τῆς χρησιμεύει πιά σὲ τίποτα.

Ὁ κοσμηματοπώλης ἀνασκήρτησε.

— Πραγματικά, αὐτὸ τὸ κολλίε πληρώθηκε 100 χιλιάδες φράγκα, εἶπε. Δὲ συνηθίζωμε, κύριε, νὰ ξαναγοράζουμε τὰ κοσμήματά μας στὴν τιμὴ πού τὰ πουλήσαμε. Εἶναι πολὺ φυσικὸ, αὐτό...

— Εἶμαι βέβαιος ὡστόσο πὺς θὰ μπορέσουμε νὰ συμφωνήσουμε γιὰ τὸ ποσὸν πού θὰ σὰς δώσω. Ὑστερὰ θὰ θέσω στὴ διάθεσί σας ἕνα ὑπέλληλό μου, γιὰ νὰ παραδῶσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα στὴν κυρία σας.

— Πολὺ καλὰ κύριε, ἀπάντησε ὁ Βαλωρί, πειραγμένος καὶ δυσανεστήμενος.

Πῆρε πίσω τὴ θήκη ὅπου εἶχε ξαναβάλει τὸ κολλίε, κι' ἔφυγε διχῶς κάν νὰ χαιρετήσῃ.

— Τὸν κάνατε νὰ νευριάσῃ... εἶπε στὸν κατὰστηματάρχη ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, χαμογελώντας.

— Βάζω τὸ κεφάλι μου στοῖχημα πὺς ἔχει κλέψῃ τὸ κολλίε ἀπ' τὴ γυναῖκά του, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὸν ξέρουν ὅλοι, τὸ Βαλωρί, τὸ νωμπρὸ τοῦ Μέσμερ. Ξέρουν, τί



παλιάνθρωπος πού εἶναι... Μετανοιώνω μάλιστα πού δὲν εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία!

— Ἀ, αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ περιφνηρος Βαλωρί. Ὁ φοβερὸς γλεντζές, μὲ τὶς ἀμέτρητες ἐρωτικὲς περιπέτειες;

— Ναί, αὐτός...

— Νομίζω ὡστόσο πὺς θὰ κάνατε μιά καλὴ δουλειά, ἂν ἀγοράζατε αὐτὸ τὸ κολλίε.

— Μπᾶ, δὲ μετανοιώνω πού τὴν ἔχασα! Μοῦ φαίνεται ὑποπτή...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος θὰ δίσταζε ν' ἀγοράσῃ ἕνα τόσο ἀκριβὸς κοσμηματὸ ὑπὸ τέτοιες συνθήκες. Θὰ δυσκολευτῇ νὰ τὸ πουλήσῃ, αὐτὸς ὁ Βαλωρί.

— Ὅ,α τὸ δώσῃ σὲ κανένα κλεπταποδόχο.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τοῦ τὸ πληρώσουν μισοτιμῆς.

— Βέβαια, θὰ τοῦ δώσουν 40 χιλιάδες τὸ πολὺ. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, θὰρθoὺν νὰ τὸ προσφέρουν σὲ μένα γιὰ 50 χιλιάδες.

Ὁ κοσμηματοπώλης θυμώτανα τώρα, ὅτι ὁ Βαλωρί εἶχε ἔρβει ἄλλοτε νὰ τοῦ πουλήσῃ ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα θαυμάσιο μαργαριτάρ, κι' ὅτι εἶχε ἀρνήσῃ αὐτὸς νὰ τὸ πάρῃ.

Ἡ Φερνάνδη ἔμεινε ἀπαθής.

Ὁστόσο τὴν παραξένευε αὐτὴ ἡ ἀσυνήθιστη γενναιοδωρία τοῦ ἀντρός της. Τί κρυβόταν ἀραγε ἀπὸ κάτω; Τί μαγεῖρεψε πάλι ὁ Λωρὰν;...

Μὰ ἡ σκέψιν πού ἔκανε ὁ Βαλωρί, ἦταν πολὺ φυσικὴ καὶ ἀπλή:

«Ὅταν ξαναχρειαστῶ λεφτά—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του—δὲ θάχω παρὰ νὰ τῆς πάρω



— Σοῦ χρειάζεται ἕνα μαθηματικὸ κάπου-κάπου... εἶπε στὴ Φανίλ ὁ Μαρτιάλ.

πάλι ένα-δυο κοσμήματα! Στο μεταξύ, είναι πιο ασφαλισμένα στα χέρια της, παρά στα δικά μου. Γιατί έμένα θα μου τα παίρνανε εύκολα οι φιλενάδες μου!».

Για την ώρα, όλα πήγαιναν καλά γι' αυτόν. Ο 'Αρλεφ ήταν ικανοποιημένος και θα φρόντιζε επιτέλους για την «δουλειά» που είχαν συμφωνήσει: για την απαγωγή της Κολινέτ απ' το Μαρτιάλ.

14.

Ο Μαρτιάλ πήρε 20 χιλιάδες φράγκα στο μερίδιό του κι' έδωσε από 5 χιλιάδες στον 'Αργκουζίν και τον Πτι-Πουά.

Ξέρουμε καλά ποιάν πρόκειται ν' αρπάξουμε, του είπε ο 'Αργκουζίν. Την παλιά σου αρραβωνιάστικιά, εκείνη που σ' είχε ταισεί τη χυλόπιττα... 'Ακους εκεί να περιφρονήση ένα λεβέντη σαν καί σένα! Μά θα τ'ο πληρώσω, ακριβά...

— Άσε τὰ σχόλια τώρα, τὸν δέκοψε ξερά ο Μαρτιάλ.

— Όπως θέλεις, αγόρι μου... Που σκοπεύεις να την πάρεις;

— Δέ βρῆκα ἀκόμη κατάλληλο μέρος. Θὰ δοῦμε... 'Εμπρός, μαζέψετε τώρα τὰ λεφτά σας, μὴ τυχὸν μετανοιῶσω καὶ τὰ πάρω πίσω.

— Όχι δά!... Μ' αὐτὲς τὲς 5 χιλιάδες, ὁ Πτι-Πουά κι' ἐγὼ θ' ἀγοράσωμε ἕνα σπιτάκι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ 'Ασνιέρ ἢ τοῦ Σαραντόν, θὰ τὸ νοικιάσουμε καὶ θὰ ζοῦμε σὰν ἀφεντάδες!...

Ο Μαρτιάλ κῦτταξε τοὺς συντρόφους του, δίχως νὰ τοὺς βλέπη. Τοὺς ἀκούγε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί λέγανε...

Σκεπτότανε πῶς, τώρα που εἶχε πληρωθῇ, ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά που εἶχε ἀναλάβει...

Πρὶν ὅμως ἀπ' τὴν ἀπαγωγή τῆς Κολινέτ, ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Μπερτί, συντριβώντας γιὰ πάντα τὴν τρελλὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν Κολινέτ. 'Υστερα θ' ἄρπαζε τὴν κοπέλα, σύμφωνα μὲ τὸ ἄτιμο σχέδιο που εἶχε καταστρώσει...

— Λοιπὸν, τί πρόκειται νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ 'Αργκουζίν.

— Θὰ περιμένουμε ἀκόμη.

— Ἀ, ὥστε δὲν ὀρίσαμε τὸ φρούτο;

— Όχι.

— Σίγουρα, ἐσὺ σχεδιάζεις κάτι τροπερό... 'Όχι αἰμάτα ὁμῶς! Δέ σκοτῶνω ἐγὼ τίς ὁμορφες κοπέλλες!

— Θὰ κάνης αὐτὸ που θὰ σὲ διατάξω, εἶπε ξερά ὁ Μαρτιάλ.

Ἡ συνομιλία τους αὐτὴ γινότανε στὸ σπιτάκι τῆς πλατείας τοῦ Ὁρόνου, κατὰ τὴ 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Κάθε νύχτα, αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ Μαρτιάλ ἐτοιμαζότανε, φορούσε ἕνα πλατύγυρο καπέλλο που τοῖκρυε τὸ μισὸ πρόσωπο, κι' ἐφευγε. Ὁ 'Αργκουζίν πῆγαινε στὸ σπιτί του, στὴν ὁδὸ Τολμπιάκ, ἀφίνοντας μονάχο, τὸν Πτι-Πουά.

Ἔτσι κι' ἀπόψε, ὁ Μαρτιάλ κι' ὁ 'Αργκουζίν βῆγκανε μαζί. 'Υστερα χωρίστηκαν. Ὁ Μαρτιάλ ἀπομακρύνθηκε. Ὄταν ἔφτασε ἐξω ἀπὸ μιά ἐκκλησία, σταμάτησε, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιά σφυρίχτρα καὶ σφυρίξε συνθηματικά.

Ἀμέσως ἀνοίξε ἕνα παράθυρο! στὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς παλαιοῦ σπιτιοῦ, ἀντί-ρου στὴν ἐκκλησία, καὶ πρόβαλε στὸ φῶς φεγγαριοῦ ἕνα γυναικεῖο κεφάλι μὲ ὠραία ξανθὰ μαλλιά.

— Ἐλα γρήγορα νὰ μοῦ ἀνοίξης, ἡ πέταξε μοῦ τὸ κλειδί, εἶπε ὁ Μαρτιάλ.

Τὸ παράθυρο ξανάκλεισε. Ἀκούστηκαν

βήματα βιαστικά καὶ σὲ λίγο ἀνοίξε ἡ πόρτα.

— Ὁρρες, ἐπιτέλους! εἶπε μιά γυναικεῖα φωνή. Λίγο βραχνὴ ἀπ' τὸ πινότη.

— Ἔτσι φαίνεται. Ἐλα, πάμε πάνω.

Ἡ νέα γυναικὴ ὑπάκουσε, δίχως ἀντίρρηση. Ὡστόσο, τὰ χεῖλιά της τρέμανε ἔλαφρα...

Ἀνέβηκαν μιά σαραβαλιασμένη σκάλα, μὲ σπασμένα κάγκελλα καὶ μὲ μουχλιασμένους τοίχους. Καὶ μῆτανε σὲ μιά στενὴ καὶ χαμηλὴ καμαρούλα.

— Ἀ, νομίζω πῶς δὲ θάρχοῦσαν ἀπόψε... εἶπε ἡ νέα γυναικὴ. Μ' ἔχεις παραμελήσει, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Δὲν ἔρχεσαι πιά στὴν ὥρα σου, σὰν ἄλλοτε... Οἱ φίλες μου μοῦ λένε πὼς τραδιέσαι μὲ κάποιαν ἄλλη!

— Ἐ, κι' ἂν εἶν' ἔτσι, τί μ' αὐτό; ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μαρτιάλ. Μήπως σοῦ ὠρκίστηκα πῶς θὰ σοῦ εἶμαι πιστός, ἡ πῶς θὰ σὲ παντρευθῶ;

— Όχι, βέβαια. Ἀλλά...

— Ἀλλὰ εἶσαι ἡλίθια!... Ξέρεις πῶς γνωριστήκαμε; σ' ἕνα μπάρο, ὅπου δὲ συνεχάζουμε ποτὲ κορίτσια καθὼς πρέπει... Εἶχες ἔρθει τότε ἀπ' τὸ χωριὸ σου. Δὲν ἤξερες τίποτα, ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιῦ. Ἦσουνε κοῦτ' ὡς χήνα! Ὄταν σ' ἄρχισα στὰ γλυκόλογα, γούρλωσε τὰ μάτια σου. Δέ μπορούσες νὰ πιστέψης πῶς σὲ εἶχε προσέξει ἕνα ὠραῖο παλληκάρι!

— Ἀλήθεια, δὲν εἶχα ἀκούσει ποτὲ ὡς τότε ἕνα καλὸ λόγο. Ἦμουν πεντάρφανη. Εἶχα ζήσει πάντα στερημένα, εἶχα πεινάσει... Ὑστερα ἦρθες ἐσὺ... καὶ μοῦ φάνηκε τότε πῶς ἐβγαίνα ἀπὸ μιά κόλασι, γιὰ νὰ μὴ στὸν παράδεισο!

Ἡ γυναικὴ αὐτὴ εἶχε γεννηθῇ στὸ Γκενὸλ τῆς Βρετανίης, ἀπὸ ἀγνωστὸ πατέρα. Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει, φέρνοντας τὴν στὸν κόσμον. Μεγάλωσε στὸ ὄρφανοτροφεῖο, κι' ὅταν ἔγινε 13 χρονῶν, τὴ βάλανε ὑποχρέωσι σὲ μιά φέρυα.

Ὑστερα, χρόνια ὁλόκληρα, γύριζε ἀπ' τὴ μιά δουλειά στὴν ἄλλη. Παντρετὴν ἡ ἀποπαιρνε, τὴ δέριανε... ὡς τὴν ἡμέρα, που βωρέθηκε πιά αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ πῆγε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, ἔγινε σεργιλόρα σ' ἕνα ὑποπτο μπάρο.

Λεγότανε Φαντίν. Μὰ τὴν εἶχαν ἐπὶνομάσει «Κοκκινόμαλλα», γιὰ τὰ ξανθοκόκκινα, μακρὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά της.

Μὲ περιμένες, λοιπὸν; τῆς εἶπε ὁ Μαρτιάλ, πετώντας τὸ καπέλλο του πάνω στὸ φτωχικὸ σιδερένιο κρεβάτι.

— Όπως κάθε μέρα... κάθε βράδυ!

Μὴ μοῦ θυμῶνης, ἀν' ἀργήσω κάποτε νάρθω, ἡ κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἔσθω καθόλου. Δουλεύω σκληρά, γιὰ νὰ ζήσουμε κι' οἱ δύο μας.

Μὰ ἐγὼ μπορῶ νὰ κερδίσω μονάχη μου τὸ ψωμί μου. Σκέφτηκα τόσες φορές νὰ ξαναγυρίσω στὴν παλιὰ δουλειά μου, στὸ μπάρο. Θὰ μὲ πάρουνε ἀμέσως, γιὰτὶ εἶμαι ὁμορφ.

— Όχι, θὰ μείνης ἐδῶ γιὰτὶ σὲ χρειάζομαι. Δέ σοῦ λείπει τίποτε, ἄλλωστε. Δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ παραπονιέσαι. Σοῦ πληρώνω τὸ φαί σου, τὸ νοῖκι σου, σοῦ παίρνω ρούχα, παπούτσια... Τί ἄλλο θέλεις;

— Ναι, τὸ ξέρω, σοῦ κοστίζω ἀκριβά, παραδέχτηκε ἡ Φαντίν. Ὡστόσο... τὰ φερέματά μου δὲν εἶναι τῆς προκοπῆς, κι' οἱ φιλενάδες μου με κοροιδεύουνε. Μοῦ λένε πῶς εἶμαι βλάκας, ποὺ κάθομαι μαζί

σου, ἐνῶ θὰ μπορούσα νὰ κάνω τὴν τύχη μου, ἂν...

Μιά δυνατὴ γροθιά τοῦ Μαρτιάλ τὴν ἔκοψε στὴ μέση.

Τὴν ἔδερνε συχνά... κι' ἐκείνη δὲν παραπονιότανε ποτέ. Τὸν ἀγαποῦσε, τὸν ἐνοῖωθε σὰν ἀφέντη της.

Ὁύτε καὶ τώρα διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Τὸν κῦτταξε μονάχα, μὲ μάτια βουρκωμένα, ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμα μιά ἀδάα νεανικὴ ἔκφρασι.

Ἐκείνος ἀνάψε ἕνα τσιγάρο καὶ εἶπε:

— Σοῦ χρειάζεται ἕνα μαθηματάκι κάπου-κάπου... Πρέπει νὰ ξέρης ὥστόσο πῶς σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, γιὰτὶ μοιάζεις σὰ δίδυμη ἀδελφὴ μὲ κάποιαν ἄλλη, μιά κοπέλλα που εἶχα ἀγαπήσει πολὺ... Θὰ κατέβαζα τὸ φεγγάρι στὴ γῆ ἂν μοῦ τὸ ζητούσε! Μὰ αὐτὴ μὲ παράτησε... τὰ φτιάσε μ' ἄλλον! Καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ!

— Νὰ ἐκδικηθῇς μιά γυναικὴ; Ὡ, Μαρτιάλ!... Όχι, δὲν πρέπει!

— Τί σὲ νοιάζει, σένα;

— Ἐχεις δίκιο, εἶναι δουλειά δική σου. Μπορεῖς νὰ κάνης ὅ,τι θέλεις...

— Θὰ σοῦ φέρω αὐριο ἕνα ὠραῖο μαῦρο φόρεμα, μὲ ὁμοῖα ζακέτα κι' ἕνα κατελλάκι. Ἔτσι ντυμένη, θάσαι ὁλοῖδια μὲ τὴ γυναικὴ που σοῦ εἶπα.

Ἡ Φαντίν πέταξε ἀπ' τὴ χαρὰ της.

— Καί, τί θὰ γίνῃ ὑστερα; ρώτησε.

— Θάρθης μαζί μου. Αὐριο, κατὰ τὲς 7 ἢ 8 τὸ βράδυ...

— Που θὰ πάμε;

— Θὰ δῆς...

Ο Μαρτιάλ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα τσαλακωμένο καὶ κιτρινωμένο χαρτί, τ' ἀπλώσε πάνω στὸ τραπέζι καὶ πρόσθεσε:

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ναι. Αὐτὴ που τ' ὄρασε δὲ φαίνεται πιὸ γραμματισμένη ἀπὸ μένα...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἔχει πᾶσι πολλὴν καιρὸ στὸ σχολεῖο. Ὡστόσο, δὲν κάνει ἀνορθογραφίες. Τὸ γράψιμο τῆς εἶναι μικρό, στρωτὸ, καὶ διαβάζεται εὐκόλως...

— Καί τί θὰ τὸ κάνης αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε ἡ «Κοκκινόμαλλα» μ' ἀπορία.

— Πρέπει νὰ μιμηθῇς τὸ γράψιμο αὐτό.

— Θὰ προσπαθῶ.

— Θὰ σοῦ ὑπαγορεύω ἐγὼ τί θὰ γράψης.

— Κανένα ραβασάκι, σίγουρα!

— Όχι, μικρὴ μου, κάνεις λάθος.

Ἡ Φαντίν δὲν τολμοῦσε πιά ν' ἀρνηθῇ, εἰπεται ἀπ' τὴ γροθιά που εἶχε φάει. Κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι. Κι' ὁ Μαρτιάλ ἄρχισε νὰ τῆς ὑπαγορεύη:

«Ἀγαπητέ μου Μπερτί,

»Θὰ σκεπτῇς, ἀσφαλῶς, πῶς οἱ γυναῖκες εἶναι εὐμεταβλήτες. Καὶ πῶς δαναγορίζουν συχνὰ στὲς πρώτες τους ἀγάπες. Ἐ, λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! Κάτι τέτοιο ἔγινε τώρα καὶ μὲ μένα.

»Δέ σοῦ εἶχα ἐκμυστηρευθῇ ποτέ, ὅτι εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε παράφορα ἕνα παιδικὸ μου φίλο, κι' ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν παντρευθῶ. Ὁρισμένα περιστατικά, ποὺ δέ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω, εἶχαν παταῖσει αὐτὸ τὸ γάμο μας. Ἦταν τόση ἡ θλίψη μου κι' ἡ δυστυχία μου, ὥστε ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά σου γιὰ νὰ παρηγορηθῶ μάλλον, δίχως νὰ σ' ἀγαπῶ πραγματικά.

»Τώρα ὅμως δέ θέλω πιά νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ ξεγελάω. Ἀς χωρίσουμε, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός. Σ' εὐχαριστῶ που μοῦ

πρότεινες νὰ γίνω γυναῖκα σου. Μὰ ξαναγυρίζω στὴν παλιά μου ἀγάπη.

»Κοιμήνέτ».

Ἡ Φαντίν εἶχε γράψει μηχανικὰ αὐτὰ που τῆς ὑπαγόρευε ὁ Μαρτιάλ. Ὄταν ὅμως τὰ ξαναδύνασε ὑστερα, κατάλαβε τὴν ἀτιμία του...

Ἐπῆρνε τότε ἡ ζῆλεια της, ἄγρια, τρομερή. Μὰ ἐκείνος τῆς εἶπε σαρκαστικά:

— Εἰσαι κοῦτ'! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπὸν, πῶς πρόκειται γιὰ μιά ἐκδίκησι, ἀπόλυτα δικαιολογημένη;

— Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ Κολινέτ...

— Ἐχεῖ πάψει νὰ μ' ἐνδιαφέρει, ἐδῶ καὶ πολλὸν καιρὸ. Τώρα δὲν ἀγαπῶ ἄλλη ἀπὸ σένα!

»Σκοπεῖς νὰ σὲ χρησιμοποιοῦσω, γιὰτὶ τῆς μοιάζεις! Θὰ ντυθῇς σὰν ἐκείνη. θὰ γίνης σωσίας της, καὶ θάρθης μαζί μου, ὅπου θὰ σὲ πᾶω.

»Θάρθῶ νὰ σὲ πᾶρω αὐριο, μ' ἕνα ταξί. Ὁ σωφὸς εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Πτι-Πουά. Τοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη...

Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα που σοῦ ὑπαγόρευσα. Τὰ κατάφερες νὰ μιμηθῇς περίφημα τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα...

Ο Μαρτιάλ ἐκλείσε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο καὶ πρόσθεσε:

— Γράψε τώρα καὶ τὴ διευθύνσι: «Κύριον Μπερτί Μαρτινί, φοιτητὴν ἱατρικῆς. Βουλεβάρτον Μονπαρνὰς 17, ἐνταῦθα».

Σφράγισε ἔπειτα τὸ φάκελλο καὶ τὸν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ἡ σειρά μου τώρα, εἶπε.

Κι' ἔγραψε βιαστικά, νευρικά, τὲς ἐξῆς λίγες γραμμές:

«Κύριε,

»Εἶμαι μιά ἀπ' τὲς συναδέλφους τῆς Κολινέτ. Ὅλες μας ἔχομε ἀναγκηθεῖ μετὰ τὸν τρόπο που σὰς φέρεται. Σὰς ἀπατᾷ ξεδιάντροπα, γελᾷ εἰς βάρος σας καὶ λέει σ' ὅλο τὸν κόσμον πῶς δὲ σὰς ἀγαπᾷ, οὔτε καί σὰς ἀγάπησε ποτέ.

»Ξέρω βετικά ὅτι αὐριο, ἀπὸ τὲς 7 ὡς τὲς 8, θὰ πάη μαζί μὲ τὸν καινούργιο τῆς φίλο σ' ἕνα σπιτί τῆς πλατείας τοῦ Ὁρόνου, στὸν ἀριθμὸ 7, νομίζω. Μπορεῖτε νὰ βεβαιώητε μὲ τὰ μάτια σας».

Ἦταν ἀληθινὰ μακιαβεδικὸ τὸ σχέδιο τοῦ Μαρτιάλ...

Κατὰ τὲς 3 τῆς νύχτας, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπιτί τῆς Φαντίν, ἀφοῦ τῆς ὑποσχέθηκε πῶς τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὴν ἐπισκεπτόταν ἐνωρίτερα.

Γύρισε σπιτί του καὶ βρῆκε τὸν Πτι-Πουά νὰ ροχαλίζει. Πέρασε ἕνα μέρος τῆς νύχτας ἀποροφωμένος ἀπ' τὲς σκέψεις του.

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατο. Κάθε Σάββατο λοιπὸν—ὅπως εἶχε ἐξακριβώσει βετικά ὁ Μαρτιάλ—ὁ Μπερτί περνοῦσε ὅλη τὴ βραδυά του σὲ διαλέξεις που δινανε διάφοροι καθηγηταί τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς.

Τὰ βράδια ἐκείνα δὲν πῆγαινε στὴν πλατεία τῆς Μαντελῆν. Κι' ἡ Κολινέτ πάλι ἀργούσε συνήθως νὰ σχολάσῃ, γιὰτὶ ἔπρεταν ἐπείγουσες παραγγελίες, καὶ γύριζε μονάχη στὸ σπιτί της, στὴν ὁδὸ Λομόν.

Ἦταν λοιπὸν τὸ Σάββατο ἡ καταλληλότερη μέρα γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Μαρτιάλ.

Εἶχε ξετρυπώσει, σὲ κάποιο δρομάκι τοῦ Σαιν-Κλου, στὴν ὁχθὴ τοῦ Σηκουάνα, ἕνα μικρὸ σπιτάκι, στὸ βάθος ἑνὸς κήπου, ποὺ τὸ χωρίζαν ἀπ' τὸ ποτάμι κατὶ ἔρημα γῆπεδα. Ἐκεῖ σκόπευε νὰ πάη τὴν Κολινέτ, μετὰ τὴν ἀπαγωγή της.

Δέ σκεπτότανε καθόλου νὰ τὴν πετάξῃ στὸ Σηκουάνα—ὅπως εἶχε συμφωνήσει μετὰ τὸν 'Αρλεφ. Ὁ τρελὸς ἔρωτας που ἐξακολουθοῦσε νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὴν, θὰ ἐμπόδιζε τὸ στυγερὸ ἐγκλημα ποὺ ἐπιθυμοῦσε κι' ὀνειρευόταν ὁ Βαλσάρι!

Ὄταν, τὸ πρωί, ὁ Πτι-Πουά τὸν φώναζε γιὰ νὰ πῇ τὸν καφέ του, ὁ Μαρτιάλ ἦταν γι' ὅλας ντυμένος ἀπὸ πολλὴ ὥρα καὶ τὸν περιέμενε στὴν τραπέζια.

— Πῶς ἔγινε νὰ σηκώθης τόσο νωρίς; ἀπόρησε ὁ Πτι-Πουά.

— Μήπως δὲ σηκώνομαι κάθε μέρα πρὶν ἀπὸ σένα;

— Χμ!... Όχι τίς μέρες που ἔχεις ἐπισκεπθῇ προηγούμενος τὴ φιλενάδα σου, τὴ Φαντίν, ἐκείνη τὴν ὁμορφὴ ξανθομαλλοῦσα που τὴ λιγοτρεῖσαι κι' ἐγὼ! Αὐτὰ τὰ πρῶινὰ κοιμῶσαι ὡς ἀργά. Δὲν παρουσιάζεσαι στὴν τραπέζια πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι... κι' οὔτε σ' νοιάζει ἂν ὑπάρχουμε, ὁ 'Αργκουζίν κι' ἐγώ.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, φίλε μου. Ὅσο γιὰ τὴ Φαντίν ἂν σοῦ γουστᾷρη, σοῦ τὴ χαρίζω!

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ξετρελλαμένη μαζί σου παρατήρησε ὁ Πτι-Πουά κλείνοντας τὸ μάτι.

— Πῶς φαίνεται ὅτι δει ξέρεις τίς γυναῖκες, καὶ μένεις!

— Ἀπεινᾷς, τίς ξέρω πολὺ καλά! Καὶ μπορῶ ν' αἰσθάνω ὅσοις θέλω, στὸ ἐρόμ...

Μὰ εἶμαι λίγος δύσκολος. Δέ μ' ἀρέσκουν αὐτοὺ τοῦ εἶδους τὰ θηλυκά...

Ὁ Μαρτιάλ ἦπιε τὸν καφέ του ἑτοιμάστηκε νὰ βῇ ἐξω καὶ εἶπε ξερά:

— Νὰ εἰδοποιήσης τὸν ἀδελφὸ σου πῶς τὸν θέλω γι' ἀπόψε.

— Ποιὰ ὥρα;

— Ἀπ' τὲς 9 ὡς τὰ μεσάνυχτα. Νὰ μὲ περιμένῃ μετὰ τὸ σπιτί αὐτὸ ἀπ' τὸ δρομάκι, ἦταν τόση, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀκούσθουν οἱ φωνὲς τῆς Κολινέτ, ἂν ζητούσε βοήθεια.

Τὰ γύρω σπιτία ἦταν ἀκατοίκητα. Δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ λοιπὸν ὁ Μαρτιάλ ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν γειτόνων.

Ἀγαποῦσε τὴν Κολινέτ κι' ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν περιφρόνησί της. Θὰ τὴν ἔκανε δική του, μετὰ τὸ καλὸ ἢ μετὰ τὸ ἄδικο! Κι' ἂν τοῦ ἀντιστεκότανε πολὺ, δέ θὰ δίσταζε νὰ τὴν ξεκάνῃ. Ὁ Σηκουάνας δὲ βροσκόταν μακριά...

Εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του στὴν ἐντέλεια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, θὰ ἐρχόταν νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπιτί ἐκεῖνο ὁ 'Αργκουζίν, γιὰ νὰ ἐξεμπρηστῇ τὴν Κολινέτ καὶ γιὰ νὰ τὴν προσέχη συγχρόνως. Ὁ Μαρτιάλ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη κι' ἤξερε πῶς θὰ ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἔλεγε.

Ἐνὰς ψηλὸς μαντρότοιχος προφύλαγε τὸ σπιτί ἀπ' τὰ ἀδίκριτα βλέμματα. Καί, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν, κυλοῦσαν τὰ ψυχὰ νερά τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ Μαρτιάλ βεβαιώθηκε ἀκόμα μιά φορά πῶς δὲν εἶχε παραλείψει τίποτα. Χαμογέλασε σατανικά κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι.

Ἐφανε τὸ βράδυ σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν καὶ ἦπιε τὴν ἀκριβότερὴ σαμπάνια.

Στὲς 8, ἔφτασε στὴν πλατεία τῆς Μαντελῆν, καὶ στάθηκε ἀπέναντι ἀπ' τὸ μαγαζί, ποὺ δούλευε ἡ Κολινέτ.

Ὡς τὲς 10 ὅμως, δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα ἡ κοπέλλα. Ἰσως νὰ τὴν εἶχε καθυστερήσει κάποια ἐπείγουσα δουλειά.

Ὡστόσο, ὁ Μαρτιάλ φοβήθηκε μήπως τυχὸν εἶχε φύγει νωρίτερα αὐτὸ τὸ βράδυ.

Ἀποφάσισε νὰ βεβαιώθῃ αἰσῶς. Πῆγε,

νῆ; Μήπως δὲ μοιράσπηκα πάντα μαζί σας ὅλες τίς δουλειές καὶ τὰ κέρδη; Ἐχετε κανένα παραπονο μαζί μου;

— Κάθε ἄλλο! Δέ μπορούμε νὰ ποῦμε τέτοιο πράγμα...

— Ἀσε, λοιπὸν, τὰ λόγια κι' ἔλα ἀπόψε, τὴν ὥρα που σοῦ εἶπα, στὴν πλατεία τοῦ Πανθέου.

— Ἐν τάξει. Θάρθῶ!

Ὁ Μαρτιάλ ἔφυγε γιὰ τὸ Σαιν-Κλου. Ἦθελε νὰ ξαναδῇ καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴ φωλιά, πρὶν νὰ πάη ἐκεῖ τὸ πουλί.

Ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι, δίπλα στὰ ποτάμι, κι' ἔφτασε σ' ἕνα ἔρημο δρομάκι, μετὰ τρία-τέσσερα μικρὰ σπιτία, που φαίνονταν παλιὰ κι' ἐγκαταλελειμένα. Δύσκολα τὰ ξεχώριζε κανεὶς, ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στὲς περιπλοκάδες που τὰ τοιγυρίζανε.</

λοιπόν, και ρώτησε τη θυρωρό της πολυκατοικίας, με τη δικαιολογία πως περίμενε την αδελφή του. Κι' εκείνη τον πληροφόρησε πως είχαν αργήσει να σκολάσουν ό-λες οι εργατρίες, όπως κάθε Σάββατοόρα-δο άλλωστε.

Ο Μαρτιάλ, καθησυχασμένος, γύρισε στη θέση του. Κι' έμεινε κρυμμένος στη σκιά, με τα μάτια καρφωμένα στην πόρ-τα, απ' όπου βάδυναν η Κολινέτ.

Τέλος, κατά τις 11, ακούστηκαν φωνές και γέλια, και το πεζοδρόμιο γέμισε από κοπέλλες, θυωφες και δροσερές, ξανθές και μελαχροίνες.

Ανάμεσα σ' όλες ο Μαρτιάλ δεν έδλεπε παρά την Κολινέτ...

Εκείνη καληνύχτισε τις φίλες της και προχώρησε προς τη στάση των λεωφορείων.

Πώς δε σε περιμένει απόψε το χρυ-σό σου; της φώναξε κάποια.

— Έχει πεί σε μιά διάλεξη.

— Έλπίζω να περάσετε ωραία αύριο και ν' αποζημιωθείτε! Θα μάς τα πής τη Δευτέρα...

«Αν πάρη το λεωφορείο, θα χαλάση ί-σως η δουλειά — σκέφτηκε ο Μαρτιάλ. Θα πρέπει τότε να την αναβάλω για το ερχόμενο Σάββατο».

Πραγματικά, η Κολινέτ πήγε στη στάσι και περίμενε αρκετή ώρα, γιατί τα λεω-φορεία περνούσαν γεμάτα. Είχε πέσει στο μεταξύ μία πυκνή ομίχλη, που μισσκοτεί-νιαζε τους δρόμους.

Τέλος, η Κολινέτ μπόρεσε ν' ανεβή σ' ένα λεωφορείο. Ο Μαρτιάλ την ακολούθη-σε, αποφασισμένος να μη τη χάση καθόλου απ' τα μάτια του.

«Θα κατεβή στην όδο Σουφλέ, κι' από κεί θα τραβήξω με τα πόδια για το σπίτι της» σκεπτότανε.

Ήξερε πως η γειτονιά εκείνη θα ήταν έρημη, τέτοια ώρα. Θα μπορούσε, λοιπόν, εύκολα ν' αποπάρη την κοπέλλα...

Πραγματικά, η Κολινέτ κατέβηκε απ' το λεωφορείο στη γωνιά της οδού Σουφλέ. Και τραβήξε προς την πλατεία του Παν-θέου, χωρίς να ενδιαφερθή καθόλου για τους άλλους επιβάτες, που είχαν κατεβή μαζί μ' αυτήν.

Η ομίχλη είχε γίνει ακόμα πυκνότερη, τόσο, που δεν έδλεπε κανείς μακρύτερα από δέκα μέτρα. Σκέπαζε με τον πέπλο της το δρόμο, τα πεζοδρόμια, τα σπίτια.

Η Κολινέτ δυσκολευότανε να βρη το δρόμο της. Ωστόσο σκεπτόταν, ότι κόν-τευε πια να φτάση στο σπίτι της, στην κα-μαρούλα της όπου ήταν τόσο ήσυχη κι' ευ-τυχισμένη.



Τα διφορούμενα

Αυτά τα διφορούμενα δεν τα καταλαβαίνω. Καθάρισε τη θέση σου να ξέρω που πηγαίνω.

*

«Ως τώρα δε σου χάλασα κανένα σου κατήρι, αλλά παρασεχείλιος, κυρά μου, το ποτήρι.

*

Κι' αυτά τα διφορούμενα ωφέλιμα δεν είναι. «Αν θες να φύγης, πές το μυ, κι' αν θες να μείνεις, μείνε.

*

Αφού οτις αποφάσεις σου εγώ δε σ' εμποδίζω, καθάρισε τη θέση σου να ξέρω που βαδίζω.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η μοναξιά, η σιωπή, το σκοτάδι, την τρομάζανε λίγο. Ήταν συνθησυχασμένη να γυ-ρίσει στο σπίτι της άργα το βράδυ. Κι' ό-μως χλώμιασε και πάγωσε απ' το φόβο της, όταν άκουσε πίσω της βήματα βια-στικά.

Γύρισε να δει ποιός ήταν... κι' αντίκρι-σε το Μαρτιάλ!

Μα δεν τον γνώρισε, όπως ήταν ντυμέ-νος, και με το καπέλλο που φορούσε, χω-μένο ως τα μάτια του.

Τρόμαξε πάντως κι' έτρεξε προς ένα αυτοκίνητο, που ήταν σταματημένο λίγα βήματα πιά πέρα, με άνομα τα φανέ-ρια του. Έλπιζε πως θα την προστάτευε ο σωφύς — γιατί δε μπορούσε να ξέρη πως ήταν ο αδελφός του Πτι-Πουά!

Ξαφνικά ένοιωσε να την αγκαλιάζει, να την αρπάζει ένα γερό μπράτσο, ενώ ένα χέ-ρι της έφραζε το στόμα για να πνίξη τις φωνές της.

— Βοήθεια!... πρόλαβε να φωνάξη μο-νάχα.

Ο Πτι-Πουά έτρεξε να βοηθήση το Μαρ-τιάλ.

Μεταφέρανε οι δυο τους την Κολινέτ ως τ' αυτοκίνητο και την πέταξαν μέσα, σαν μπάλο.

— Κάθισε μπροστά, δίπλα στον αδελ-φό σου, είπε ο Μαρτιάλ στον Πτι-Πουά. Ξέρεις το δρόμο;

— Και βέβαια!

— Έμπρός, λοιπόν, ξεκινάμε!

Ο σωφύς έβαλε μπροστά και πάτησε γκαζί.

Σκυμμένος πάνω απ' το πρόσωπο της Κολινέτ, ο Μαρτιάλ αναζητούσε του κάκου ένα σημάδι ζωής. Η δυστυχισμένη κοπέλλα είχε λιποθυμήσει! Το πρόσωπό της ήταν κίτρινο σαν το κερί, τα χείλια της άσπρα και σφιγμένα σπασμωδικά, τα μάτια της κλειστά.

«Μήπως πέθανε;», συλλογιζότανε με τρό-μο ο Μαρτιάλ.

Την τραντάξε, πρόφερε τ' όνομά της:

— Κολινέτ!... Κολινέτ!...

Τον άκουσε, φαίνεται, γιατί έκαμε μιά μικρή κίνηση.

Μα ποιός είχε προφέρει τ' όνομά της;... Δε βρισκότανε, λοιπόν, σε χέρια αγνώ-στων! Αυτό την καθυσάχασε κάπως.

— Κολινέτ!...

Αυτή τη φορά, άνοιξε τα μάτια της, ά-νασκηώθηκε κι' άπλωσε τα χέρια της, ψα-χουλεύοντας γύρω της. Κάποιος καθόταν δίπλα της!...

Μα ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός, που την είχε αρπάζει; Γιατί δεν έλεγε τ' όνο-μά του;...

— Δεν ξέρω που βρίσκομαι... ούτε που με πηγαίνετε! μουρμούρισε η κοπέλλα, πιάνοντας το κεφάλι της με τα δυο της χέ-ρια. Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ! Εί-μαι ζύπνια, η βλέπω κάποιο φοριχτό εφιάλ-τη!... Λυπηθήτε με, κυρία, για το Θεό!

Πέστε μου ποιός είσαστε!

Μα ο Μαρτιάλ έμεινε άμιλητος, λέγον-τας με το νου του:

«Θα με δη και θα με γνωρίσει όταν φτά-σουμε στο άπομερο εκείνο σπίτι, όπου δε θ' ακούγονται καθόλου οι φωνές της και δε θα μπορέ κανείς να μου την πάρη!».

Αποφασισμένη να προσπαθήση με κάθε τρόπο να ξαναβρη την ελευθερία της, η Κολινέτ επιχείρησε ν' ανοίξη την πόρτα του αυτοκινήτου. Ένα χέρι όμως αρπάζε βάνασα το δικό της και μιά φωνή της

είπε, πολύ κοντά της:

— Δεν πρόκειται να φύγης. Μην κάνης άδικο κόπο! Είσαι στη διαθεσί μου και δε μπορείς, με κανένα τρόπο, να μου ξε-φύγης!...

«Κύτταξε! Βρισκόμαστε κιόλας στην έ-ξοχή, μακριά απ' το Παρίσι. Τέτοια ώρα και μ' αυτή την παγωνιά και την ομί-χλη, όλες οι πόρτες είναι κλειστές. Ακό-μα κι' οι αστυφύλακες κοιμούνται! Όσο κι' αν φωνάξης, δε θα σ' άκούση κανείς.

«Είσαι δική μου τώρα. Κολινέτ... δική μου μονάχα!

— Ξέρετε τ' όνομά μου; τραύλισε η κο-πέλλα. Ω, αυτή η φωνή... Μου φαίνεται γνωστή. Μα που την έχω ξανακούσει;

«Αφήστε με να δω το πρόσωπό σας! Έλάτε πιο κοντά μου, για να σας πω πό-σο μου προκαλείτε φρίκη, πόσο σάς μισώ, δίχως να σας ξέρω, πόση άποστροφή κι' απείδη αισθάνομαι για σας!».

Μα δεν πήρε καμιά απάντηση.

— Αυτή η φωνή... που την έχω ξανακού-σει! μουρμούρισε πάλι.

«Υστερα σώπασε κι' αυτή κι' έμεινε σαν έμμηδενισμένη, στριμωγμένη σε μιά γωνιά του αυτοκινήτου, κυττάζοντας το βαθύ σκοτάδι του δρόμου...

Η δυνατή συγκίνηση που είχε δοκιμάσει, της είχε τσακίσει το ήθικ. Δεν ένοιωσε πιά το θάρρος ν' αντιδράση.

— Καταλαβαίνω πως ήταν χαμένη, πως είχε πέσει στα χέρια ενός κακούδου... μα δε μπορούσε να μαντέψη το λόγο της απα-γωγής της.

Σκεπτότανε πως δεν είχε καθόλου χρή-ματα. Τι έθελαν, λοιπόν, απ' αυτήν, από μιά φτωχή κοπέλλα;...

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά.

— Φτάσαμε στη γέφυρα φώναξε ο Πτι-Πουά.

— Θα την περάσετε, θα στρίψετε ύ-στερα δεξιά και θα προχωρήσετε δίπλα στο ποτάμι, προς το Μπελνύ... είπε ο Μαρτιάλ.

— Έν τάξει. Κι' έπειτα;...

— Θα πάρετε τον πρώτο δρόμο που θα βοήτε δεξιά. Εκεί είναι!...

Ο Πτι-Πουά δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι.

Υστερα από μερικά λεπτά, είχε φτάσει μπροστά στο σπίτι που θα χρησίμευε για φυλακή της Κολινέτ, μύνες δολοκλήρους, χρο-νιά ίσως!...

— Έμπρός, κατέβα! διάταξε ο Μαρ-τιάλ, πιάνοντας απότομα την κοπέλλα απ' τους ώμους. Φτάσαμε στον πύργο μας, πριγκιπέσσα μου!

Μα η Κολινέτ έμεινε ακίνητη, γαντζωμέ-νη απ' την πόρτα.

Την αρπάζε τότε ο Μαρτιάλ, τη σήκω-σε στα χέρια και, αδιαφορώντας για τις άτελεισιμένες φωνές της, δίσχισε τον κή-πο, μπήκε στο σπίτι, ανέβηκε τη σκάλα και πήγε την κοπέλλα στην κάμαρα που προοριζότανε γι' αυτήν.

Η Κολινέτ είχε λιποθυμήσει για δεύτε-ρη φορά.

Ο Μαρτιάλ βεβαιώθηκε πως τα παρά-θυρα ήταν καλά κλειστά και πως ήταν ά-δύνατο να τ' άνοιξη η Κολινέτ — γιατί είχε φροντίσει να τα καρφώσει. Υστερα κλείδωσε την πόρτα και κατέβηκε στο ι-σόγειο, όπου τον περιμένανε οι δυο αδελ-φοί.

— Ωρα είναι να βρέξουμε λιγάκι το λαρύνγι μας! είπε ο Πτι-Πουά, ανοίγον-τας το μπουφέ της τραπέζιας.

— Έχω ευτυχώς μαζί μου μιά μπιτι-λία καλή σαμπάνια, απάντησε ο Μαρτιάλ. Θα την πιούμε γρήγορα-γρήγορα, κι' ύστε-ρα εσύ, Πτι-Πουά, θα μείνεις εδώ να φυ-λάς τη μικρή. Έγώ πρέπει να γυρίσω στο Παρίσι με τ' αυτοκίνητο. Έχω κάτι επεί-γουσες δουλειές.

Αφού ήπιανε κι' οι τρείς απ' τη μπιτι-λία, ο Μαρτιάλ πρόσθεσε:

— Άλλη φορά θα σάς περιποιηθώ κα-λύτερα. Σήμερα όμως δεν έχωμε ώρα για γλέντια... Η δουλειά τελειώνει. Είμαι ευ-χαριστημένος από σας, και για να σας το αποδείξω, θα σας δώσω από 500 φράγκα στον καθένα σας... Νά, πάρτε τα!

Υστερα συνέχισε:

— Όπως σάς είπα προό λίγου, πρέπει να γυρίσω άμέσως στο Παρίσι. Ο Πτι-Πουά θα μείνει εδώ και θα περιμένει την έπιστροφή μου... Όσο για φαγώσιμα, ύ-πάρχουν απ' όλα στο ντουλάπι της κουζί-νας: κρού ψητό, σαλάμι, ψωμί κι' άρεκετό κρασί.

— Καλά, είπε ο Πτι-Πουά. Μείνε ήσυχος, δε θα ξεφύγης η λεγόμενη! Σου δίνω το λόγο μου. Μόνο πού...

— Έ, τί συμβαίνει;

— Νά, δε θάβηλα να μouxλιάσω εδώ πέρα! Δε μ' άρέσει καθόλου το μέρος. Προτιμώ το σπίτι μας, στην πλατεία του Θρόνου...

— Μείνε ήσυχος, θα σ' αντικαταστήση αύριο ο Άργκουζιν.

— Έν τάξει τότε... Θα πάω σε λίγο φαί στην κοπέλλα.

Ο Πτι-Πουά σώπασε λίγο, τέντωσε τ' αυτί του και πρόσθεσε:

— Μα μου φαίνεται πως την άκούω να περπατά, πάνω στην κάμαρα.

— Συηήλθε, φαίνεται, απ' τη λιποθυ-μία της. Τόσο το καλύτερο...

ΙΕ'

Ο Μαρτιάλ ανέβηκε στ' αυτοκίνητο κι' έφυγε για το Παρίσι.

Πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι της πλα-τείας του Θρόνου. Ευχαρίστησε το σωφύο και του είπε πως δεν τον χρειαζότανε πιά.

Μπήκε στην κάμαρά του, πήρε τα δυο γράμματα που είχε ετοιμάσει για το Μπε-τί και πήγε να τα ταχυδρομήση αλλού, σε μιά γειτονιά πολύ μακρινή. Φρόντιζε να πάρη όλα του τα μέτρα, για να νάναι ήσυ-χος...

Υστερα κατά τα ξημερώματα πήγε να βρη την «Κοκκινόμαλλα», που είχε ξεψυχή-σει περιμένοντάς τον.

Η άτυχη αυτή κοπέλλα τον άγαπούσε αληθινά, παραδέχοντάς τα έλαττώματά

του, τη βάνασα συμπεριφορά του και την κακία του. Είχε περάσει όλη τη νύχτα κα-θισμένη κοντά στο παράθυρο, παγωμένη απ' το κρύο κι' υποφέροντας απ' την ά-γωνία...

Όταν τον είδε, επιτέλους, να μπαίνει, ώρμησε και κρεμάστηκε απ' το λαιμό του, με τρελή χαρά.

— Είχα κάτι δουλειές επείγουσες... της δικαιολογήθηκε κακόκεφα.

Υστερα πρόσθεσε:

— Ξέρεις, είναι γι' απόψε...

— Ποιό; τον ρώτησε μ' άπορία.

— Θα σου φέρουν σε λίγο το φόρεμα και το καπέλλο, που σου υποσχέθηκα. Νά στολιστής να γίνης όμορφη...

— Άλήθεια μου τάπες, λοιπόν, όλ' αυτά;

— Και βέβαια!

— Ποιά ώρα πρέπει να μαι έτοιμη;

— Στις 7 ακριβώς.

«Αφού πάρη το γράμμα που τουστείλα — σκεπτόταν ο Μαρτιάλ — ο Μπερτί θα πάη άσφαλός στο μέρος που του υποδει-κνύω, απ' τις 7 ως τις 8. Κι' εκεί θα δη... αυτό που θέλω να δη!».

Προσπάντων χτένισε καλά τα μαλλιά σου, πρόσθεσε με κάποια τρυφερότητα. Πρέπει να φαίνεσαι σοδαρή κυρία.

— Θα κάνω ό,τι θέλεις εσύ, άγάπη μου!...

— Θα σε λέω απόψε Κολινέτ. Μη παρα-ξενωτής γι' αυτό...

— Ήταν τ' όνομα που έγραψα στο γράμμα που μου υπαγόρευες; ρώτησε η Φαντίν, κατσουφιάζοντας ξαφνικά.

— Δε φαντάζομαι να ζηλεύης. Ξέρεις καλά πως δεν αγαπά άλλην από σένα!

— Αν μούλεγες την αλήθεια!... Θα-μουν ικανή, για χάρι σου, να κάνω το κάθε τι, ακόμα και έγκλημα!

— Έγκλημα; Όχι δά! Έσύ δε βαστάς να σκοτώσης ούτε μυλιά!

— Όταν θυμώσω, δεν ξέρω πια τί κά-νω... Πρέπει να σου πω την αλήθεια. Μαρ-τιάλ: Σε ζηλεύω φοβερά!

— Λες κουταμάρες σε άδελφόνις του καλού κόσμου! είπε ο Μαρτιάλ, άνασκηώ-νοντας τους ώμους του.

Η «Κοκκινόμαλλα» δε διαμαρτυρήθηκε καθόλου.

Κυττάχτηκε σ' ένα μικρό καθρέφτη. Υ-στερα ξανακάθησε κοντά στο φίλο της.

— Είμαι όμορφη... του είπε. Απόψε ό-μως θάμαι ακόμα πιο όμορφη, αφού θα μοιάζω με την άλλη, μ' εκείνη που αγα-πούσες... και που αγαπάς ακόμα! Ναι, ναι, το διαβάσω στα μάτια σου!

«Και καταλαβαίνω τι σχεδιάζεις να κά-νεις: Έπειδή την αγαπάς, θέλεις να την εκθέσης στα μάτια κάποιου τυχερού άντι-ζήλου σου! Κάτι άσχημο πώς να της σκα-ρώσης, κι' αποφάσισες να με κάνης συνέ-νοχό σου!...

«Σκέφτηκα πολύ από χτές... κι' είμαι βέβαιη τώρα πως πρόκειται να κάνω μιά κακή πράξη!

Ο Μαρτιάλ σήκωσε τη γροθιά του. Η Φαντίν περίμενε, χωρίς να κινή την πα-ραμικρή κίνηση για να φυλαχτή. κυττάζου-τας στα μάτια τον άνθρωπο που την άπει-λούσε...

Μα δεν τη χτύπησε ο Μαρτιάλ. Κι' έ-κείνη πρόσθεσε ήρεμα:

— Γιατί θυμώνεις; Δε σου είπα ποτέ πως δε θα σε υπακούσω. Είμαι δική σου, κτήμα σου! Με χτυπάς συχνά, κι' όμως δε σουάνα ποτέ το παραμικρό παράπονο.

Όταν μιά γυναίκα αγαπά αληθινά, ύ-ποφέρει σιωπηλά και δε διαμαρτύρεται ποτέ.

— Προτιμώ να σ' άκούω να μιλάς έ-τσι, γιατί αυτό μου δείχνει πως μπορώ να βασίζομαι σε σένα. Έχεις, άλλωστε, κάθε συμφέρον ν' ακολούθησης πιστά τις οδηγίες μου...

Η Φαντίν δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Βγήκαν μαζί, για να ψωνίσουν ό,τι χρεια-ζότανε. Γύρισαν τα μαγαζιά και διάλεξαν ένα μαύρο φουστάνι, μιά ζακέττα από ντρά κι' ένα καπέλλο από μαύρο βελούδο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αρραβώνες

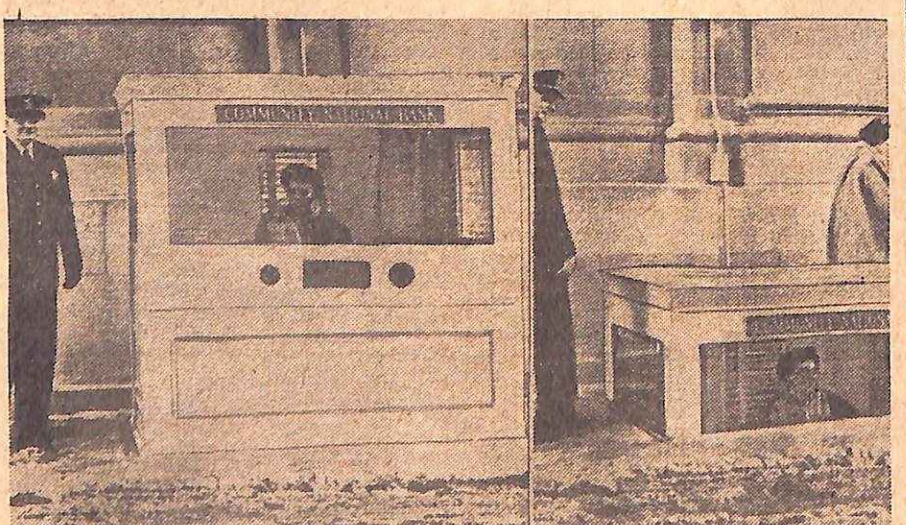
Είς τους ανταλλάξαντας δακτύλιον άρραβώ-να άγαπήτους μας φίλους κ. Θεόδωρον Θωμο-πούλον και δίδα Δέσποιναν Σπανού εύχόμεθα ταχεϊαν την στέψιν.

Οίκογενεια Π. Εύαγγελίδε

Γάμοι

Είς την άγαπήμένην μας φίλην Κική Κυ-πραίου που έτέλεσε τους γάμους της μετά του κ. Gunter Reinmann εις Όττάβαν-Κανα-δά, την 1ην Ιουνίου, εύχόμεθα βιον εύτυχην.

Μαίρη—Νίκος—Μαρίτα



ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΤΑΜΕΙΑ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Στο Πόντιακ των Ήνωμ. Πολιτειών, κοντά στη λίμνη Μίτσιγκαν μιά μεγάλη τράπε-ζα, θέλοντας να εξυπηρετήση καλύτερα τους βιαστικούς πελάτες της έγκατέστησε τα-μεία πάνω στο πεζοδρόμιο που βρίσκεται μπροστά στο μέγαρό της. Έτσι ο πελάτης δεν θα υποχρεώνεται καν να κατέβη από το αυτοκίνητό του για να εξαργυρώση μιά έπιταγή ή να κάνη μιά κατάθεση. Έκείνοι που είχαν την ιδέα της καινοτομίας αυτής σκέφτηκαν άμέσως πως τα ταμεία τους θα κινούσαν το ενδιαφέρον πολλών γκαγκ-στερς. Χωρίς να υπολογίσουν, λοιπόν, τα έξοδα, έκαναν τα ταμεία αυτά... κατ-αδύμενα. Μόλις παρουσιάστη ο παραμικρότερος κίνδυνος, άρκει ο ταμίας να πατήση με το πόδι του ένα κουμπί και το ταμείο βρίσκεται, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, σε άσφάλεια κάτω από την επιφάνεια του πεζοδρομίου.



Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Κάθε χρόνο, αυτή την εποχή, μιά ατελείωτη φάλαγγα, αποτελούμενη ίδιως από φοι-τητάς, ξεκινά από το Ραμπουγιέ του Παρισιού με κατεύθυνσι προς τη Σάρτρ. Πρό-κειται για τον έτησιο «Μαραθώνιο της προσευχής», που έκανε πρώτος το 1912 ο ποιη-τής Σαλ Πεκγύ, ύστερα από ένα τάμα του. Το 1935 14 προσκυνητάι άκολουθούσαν τον ίδιο αυτό δρόμο. Ο άριθμός τους όμως αύξανεταί χρόνο με το χρόνο και έφέτος τά άτομα που έκαναν την παραξενη αυτή πορεία ήταν περίπου 15.000. Οι προσκυνη-τάι διανύουν τα 50 χιλιόμετρα που χωρίζουν το Ραμπουγιέ από το Σάρτρ και ξανα-γυρίζουν, τότε τραγουδώντας όλοι μαζί έκκλησιαστικούς ύμνους και ποίε πάλι σιω-πηλοί και άμιλητοι. Πολλοί δε απ' αυτούς σπράχνουν επάνω σε άναπηρικές πολυθρό-νες άρρώστους συγγενείς τους που έκαναν το τάμα να παρακολουθήσουν την λιτανεία.

ζίνα ζύνουνε τὰ παρκέττα, γα-
λάνε τους σάλινες του νερού,
κάνουνε κάθε ζημιά. Αυτό... εί-
ναι νομίζω δικαίωμά μου! Και
μάλιστα μ' ἐνοικιοτάσιας γοί-
κι στο σπίτι μου, να κάνω ἐπι-
σκευή, υπέρβου μου! Τι να σου
πὴ το Κράτος; Τι να σου πῇ ὁ
Νόμος; Ἀλλά...

Κι εἶπε εἷς πᾶνυ «ἀλλά»
καὶ τράβηξε μιὰ ρουφηξιά να-
γίλε...

— Ἀλλά; ρώτησαν ὅλοι.

— Ἀλλά... οἱ μαστόροι μου
ἀρώστησαν κατόπιν διαταγῆς
μου! Ὁ βίος ἐγίνε ἀβιώτως εἰς
«τὸ μίσθιο» πού λένε οἱ δικη-
γόροι. Δηλαδή στο σπίτι. Σὲ
λίγες μέρες μὲ ρώτησε «τί γί-
νεται». Εἶμαι ἀδύνατος σόβα-
ρος καὶ εἰλικρινῆς «Ὁ ὅς φύγης»
τοῦ λέω, «Πὼς θὰ φύγης;» μου
λέει. «Μὴ φύγης» τοῦ λέω, «ἀλ-
λά θὰ τὰ ἐπισκευάσεις μόνος
σου καὶ ἰδίαις δαπάναις». «Ἐκ-
τός, τοῦ λέω, ἀν θέλεις νὰ σου
δώσω καὶ δυὸ λιρίτσες γιὰ τὴ
μυστικότητά καὶ νὰ πᾶς στὴν εὐ-
χή τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πανα-
γίας». Πῆρε τις δυὸ λιρίτσες
κι' ἔφυγε! Παρόμοια μέσα χρη-
σιμοποίησα καὶ γιὰ τοὺς ἄλ-
λους.

Δηλαδή;
— Καυρόσθηκα σήμερα νὰ
μιλῶ! Ἀλλή φορά!

Καὶ ρουφήξε τρεῖς ἀπαντῆ-
σες ἀπὸ τὸ ναργίλε...

ΕΠΙΛΟΓΗ

θαυμαστή
ἀποκαλύψις!!



Πὼς τὸ κερί τῶν λουλουδιῶν
ξανθαίνει τὸ δέρμα σας

Ἐχετε προσέξει ὅτι ὅταν οἱ ἄνδρες
μιλοῦν γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ θαυμασμό,
λένε: Ἐχει θαυμάσια ἐπιδερμίδα...
Αὐτὴ τὴ γοητευτικὴ ἐπιδερμίδα πού
ἀρέσει τόσο στους ἄνδρες, εἶναι
εὐκολο νὰ ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες
πού ξέρουν νὰ ἐπιμελεθοῦν ἀπὸ τις
καταπληκτικὲς ἰδιότητες τοῦ ἀγνοῦ
κεροῦ, πού ἡ φύση ἔβαλε στὴν καρδιά
τῶν λουλουδιῶν. Εἶναι τόσο εὐκολο.
Αὐτὸ τὸ παρθένο κερί, ἰδεωδὺς ἀγνὸ,
βρίσκεται παντοῦ τώρα, μὲ τὴν πῶ
ἀπλή μορφή, πρακτικὸ καὶ χωρὶς νὰ
στοιχίξῃ πολὺ μὲ τὸ ὄνομα CIRE
ΔΕΡΤΙΝΕ.

Τὸ βάψετε πρῶτ καὶ θράδω στὸ πρό-
σωπό σας, στὸ λαιμό σας, στὰ ὑπρά-
τια σας ἀκριβῶς ὅπως βάψετε τὴν
συνθηματικὴν σας κρέμα.

Πολὺ γρήγορα, χωρὶς στὴν CIRE
ΔΕΡΤΙΝΕ, τὰ μικρὰ ἐλαττώματα
τοῦ δέρματός σας (ἐρεθισμοί, μαύρα
στιγμάτα, κοκκινίλες, ἀκόμα καὶ πα-
νίδες) σβέννουν καὶ ἐξαφανίζονται.
Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα, θὰ μείνετε
κατάπληκτὴ ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἀπο-
τελέσματα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἀφαιρέσεις γραμμάτων

Στὴ στήλη Α τοῦ σχεδίου αὐτοῦ θὰ τοποθετή-
σετε 10 λέξεις τῶν 6 γραμμάτων, τις σημασι-
τῶν ὁποίων σας δίνουμε πῶς κατω. Τὰ δυὸ πρῶτα
γράμματα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἀφού τὰ τοποθετή-
σετε στὴ στήλη Β θὰ σας δώσουν, διατεταγμένα
στὴ σειρά, τὸν τίτλο γνωστοῦ ἔργου μεγάλου

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

Ἑλληνος ποιητοῦ. Τὰ 4 ὑπόλοιπα γράμματα τῆς
κάθε λέξεως θὰ σὰς ἐπιτρέψουν, ἀναγραμματι-
ζόμενα, νὰ σχηματίσετε δέκα νέες λέξεις τῶν
τεσσάρων γραμμάτων, πού θὰ συμπληρώσουν τὴ
στήλη Γ καὶ τῶν ὁποίων θὰ βρῆτε ἐπίσης πῶς
κάτω τις σημασιες.

Α' ΣΤΗΛΗ

- Χωρὶς λεφτά.
- Σιδερένιος πάλος τῆς παραλίας ἀπὸ τὸν
ὁποῖον βένονται τὰ πλοία.
- Ἀποραϊχτο γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα καλὰ θῖ.
- Παραδόξασια ἐξοχὴ τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ
Πόρτο-Ράφης καὶ Ραφίνης.
- Καλασάρι.
- Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ πλοία.
- Ἀκριδὸ ποτό.
- Ἐγκαταστάσεις καταλλήλες γιὰ τὴν ἐναπο-
θέτησιν τῶν πυρῶν τῆς Β. Μογγολίας, λέγε-
ται καὶ Οὐλάν Μπατέρ.

Γ' ΣΤΗΛΗ

- Τὸ μικρὸ δῶμα πολλῶν ἀστέρων τοῦ ἐλα-
φροῦ μας θεάστου.
- Κινηματογραφικὴ προσωπικότης.
- Ἐργαλεῖο πού εἶναι καὶ πρωτεύουσα χῶ-
ρας.
- Τὸ κέντρον μιᾶς πόλεως.
- Ποδοσφαιρικός ὅρος.
- Μουσικός ὅρος.
- Λέγεται καὶ κότσι.
- Ἐγκαστάσεις καταλλήλες γιὰ τὴν ἐναπο-
θέτησιν αὐτῶν.
- Κάνουν μιὰ χώρα πῶς εὐφορη.
- Παλαιὸ ὄπλο τοῦ στρατοῦ μας.

Μικρὰ προβλήματα

- Προσπαθήστε νὰ βρῆτε νοερῶς, χωρὶς νὰ
χρησιμοποιήσετε δηλαδή μολύβι καὶ χαρτί, τέσ-
σερες ἀριθμούς, πού νὰ εἶναι συνεχόμενοι καὶ νὰ
δίνουν γιὰ σύνολο 66.
- Μὲ μιὰ ἀνακοίνωσή της στὶς ἐφημερίδες ἡ
Ἡλεκτρικὴ Ἐταιρία ἀγγέλλει τοὺς καταναλω-
τὲς τῆς πῶς θὰ διέκοπτε τὴν παροχὴ ρεύματος
στὴ μιὰ περιοχὴ ἀπὸ τις 12 καὶ 10' μέχρι τις
12 καὶ 25'. Ὁ κύριος Πέτρος, πού μένει στὴν
περιοχὴ αὐτή, φτάνοντας στὸ σπίτι τοῦ γιὰ τὸ
μεσημέρι νὺξμα παρατηρεῖ ἀμέσως:
— Ἐδῶ τὸ ρεύμα διέκοπη ἐπὶ 42 λεπτά καὶ
ὄχι μονάχα γιὰ 15', ὅπως εἶχε δηλώσει ἡ ἐταιρία!
Τὶ τὸν ἔκαναν νὰ τὴν αὐτὸ μὲ τὴν βεβαιό-
τητα;
3) Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ γράψετε τὸν ἀριθμὸ
1000 χρησιμοποιώντας β' φορές τὸ 4;
4) Ἐνας πατέρας πεθαίνοντας ἀφίνει τοὺς
γυιούς του ἀπὸ 80.000 δραχμὲς στὸν καθέναν.
Πρὶν μοιραστοῦν ὅμως τὴν κληρονομιά, ὁ ἕνας
ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς πεθαίνει καὶ τότε οἱ ὑπόλοι-
ποι παίρνουν ἀπὸ 90.000 ὁ καθένας. Πόσοι ἦσαν
οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τους;
Ἀπαντήστε μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα.

Ποῖα ἀπὸ τις τρεῖς;

Ἀπὸ τις τρεῖς ἀπαντήσεις πού συνοδεύουν κα-
θεμιά ἀπὸ τις κατωθὶ ἐρωτήσεις ἡ μιὰ εἶναι σω-
στὴ. Προσπαθήστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας
τὶς δυὸ ἄλλες.

- 1) Ποῖος ποταμὸς διασχίζει τὴν Δρέσδη;

- Ὁ Ὄδερ — Ὁ Βιστούλας — Ὁ Ἑλδας
- 2) Σὲ ποῖο χρόνο τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος
μεγαλύνει πῶς γρήγορα;
— Τὸν πρῶτο — Τὸν δεύτερο — Τὸν τέταρτο.
- 3) Σὲ ποῖα χώρα γίνεται ἡ μεγαλύτερη ἐξα-
γυγὴ χρυσοῦ;
— Στὴ Ρωσία — Στὸν Καναδὰ — Στὴν Αὐ-
στραλία.
- 4) Σὲ ποῖα πόλι γεννήθηκε καὶ πέθανε ὁ διά-
σημος ζωγράφος Μουρίλλο;
— Στὴ Μαδρίτη — Στὴ Σεβίλλη — Στὴ
Βαρκελώνη.
- 5) Ποῖο μεγάλο ποίημα ἀποτελεῖται ἀπὸ 14.
223 στίχους;
— Ἡ «Ὀδύσσεια» — Οἱ «Μεταμορφώσεις» —
Ἡ «Θεία κωμῶδία».
- 6) Ποῖος ἔγραψε τὸν «Ντεϊντ Κόπερφιλντ»;
— Ὁ Μαρκ Τουαῖν — Ὁ Εὐγένιος Ὁ' Νηλ —
Ὁ Κάρολος Ντίκενς.
- 7) Μὲ ποῖα ὠρία ταχύτητα πέφτει ἕνας ἀ-
λεξιπτωτιστὴς τῆς στιγμῆς πού προσγειώνεται στὸ
ἔδαφος;
— 8 — 13 — 20 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.
- 8) Σὲ ποῖα χώρα ἀνήκουν οἱ Καναριοὶ Νῆσοι;
— Στὴν Ἰσπανία — Στὴν Πορτογαλία — Στὴν
Ἀργεντίνη.

Τὰ δυὸ νούφαρα

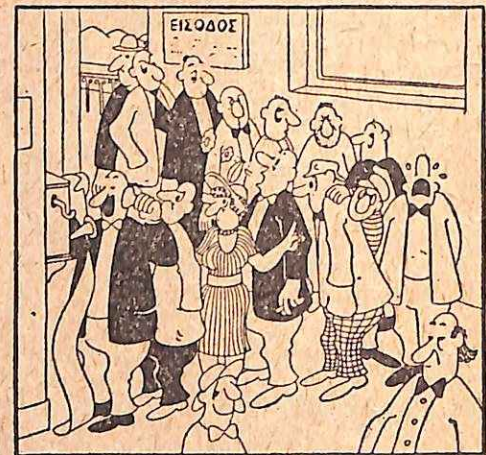
Νὰ καὶ ἕνα κάπως ποιητικὸ πρόβλημα πού θὰ
ἀπατήσῃ ἀπὸ σας λίγη σκέψη:

Σὲ μιὰ λιμνοῦλα ἕνας κηπουρὸς φυτεῖ ἕνα
νούφαρο καὶ βλέπει ἐκπληκτὸς πὼς διπλασιάζε-
ται σὲ ὅγκο ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Ἔτσι τὴν εἰκοστὴ μέρα τὸ νούφαρο τοῦ σκε-
πάζει τελείως ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς μι-
κρῆς λίμνης.

Τὸν ἐπόμενο χρόνο ὁ ἴδιος αὐτὸς κηπουρὸς φυ-
τεῖ δυὸ παρόμοια νούφαρα μέσα στὴν ἴδια μι-
κρὴ λιμνοῦλα. Σὲ πόσες μέρες τὰ δυὸ νούφαρα
τοῦ θὰ σκεπάσουν αὐτὴ τὴν ἐπιφάνεια
τῆς λίμνης;

17 μικροδιαφορές



Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες πού φαίνονται ἐκ πρώτης
ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες διαφέρουν μεταξὺ τους σὲ
17 σημεία. Προσπαθήστε νὰ βρῆτε καὶ τις 17
αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ τρία λεπτά τῆς ὥ-
ρας τοῦ πολυ. Ἀν τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ μέσα σὲ δυὸ
λεπτά, τότε θὰ σὰς ἀξίεζον συγχαρητήρια γιὰ
τὸ κατόρθωμά καὶ τὴν παρατηρητικότητα σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 98

Τὸ κρυμμένο μαχαίρι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ΔΩΜΑΤΙΟ εἶχε γεμίσει καπνοὺς ἀπ'
τὰ τσιγάρα τῶν τριῶν γκάνγκστερ, πού
κάθονταν γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἡ ἀ-
τμόσφαιρα ἦταν πνιγρὴ, βαρεῖα, ἡλεκ-
τρισμένη, σὰν κι' ἐκείνη πού προηγεῖται ἀπ' τὴν ἄγρια θύελλα...
Ὁ Τόνυ Κερούτυ, ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ὁ «Γλυκὸς» Μίλο, ὁ
Πέτρο Κόρσε κι' ὁ Ραφαὲλ Λουπίνο, κυττάζονταν μὲ ὑποψία.
— Δὲν πρόκειται πιά νὰ βάλω μπροστὰ καμμιὰ δουλειά, ἀν
δὲν ξεκαθαριστῇ πρῶτα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις! φώναξε ὁ Τόνυ. Ὑπάρ-
χει ἀνάμεσά μας ἕνας χαφιές, καὶ πρέπει νὰ βρεθῇ!

— Ἰσως θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πῇ καὶ ὁ Λουπίνο, πού δὲν
ἔχει ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα του, εἶπε μαλακὰ ὁ Πέτρο, ἀδειά-
ζοντας τὸ ποτήρι του.

— Δὲ μὲ παρατάς, λέω γώ; φώναξε ὁ Λουπίνο, ρίχνοντάς του
μιὰ ἄγρια ματιά.

— Δὲν τὸν συμφέρει νὰ «κελαϊδῇ»; πρόσθεσε ὁ Μίλο.
— Μὴ μοῦ κᾶνς τὸ ζορικο Ραφαὲλ, γιατί θὰ σοῦ βγῇ ξυνοῖ!

Καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ
κάνῃ οὐτ' ἕνα βῆμα, γιατί ἡ γροθιά τοῦ Λουπίνου τὸν πέτυχε στὸ
σαγόνι καὶ τὸν ἔστειλε νὰ κυλιστῇ σὲ μιὰ γωνιά.

— Σταματήστε, λοιπόν! οὐρλιάσε ὁ ἀρχηγός, ἀρπάζοντας τὸ
πιστόλι του. Τὶ διάλοιο σὰς ἔπιασε;

Ὁ Μίλο σκόπευε τὸ αἷμα πούτρεχε ἀπ' τὰ σκισμένα χεῖλια
του κι' ἀπάντησε, μὲ σφυριχτὴ φωνή:

— Τὸ παιδί ἀπὸ καὶ ἐνὶ λόγου καὶ μὴ θέλῃ νὰ μιλήσω. Δὲν
τὸν συμφέρει νὰ πῶ, ὅτι προχτές, λίγο πρὶν μᾶς ἐπιτεθῇ ἡ ἀστυ-
νομία, τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε, τὸν εἶδα νὰ κου-
δεντιάξῃ μὲ κάποιον ὑπόπτο μοῦτρο.

— Θὰ σοῦ σπᾶσω τὸ κεφάλι! φώναξε ὁ Λουπίνο.
— Βούλωσ' το! μούγκρισε ὁ ἀρχηγός. Δὲ μπορεῖς νὰ ὑπερα-
σπιστῇς τὸν ἑαυτὸ σου, χωρὶς νὰ κᾶνς φασαρία;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ὑπερασπιστῶ! ἀπάντησε ὁ Λουπίνο,
ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Δὲν πιστεύω, βέβαια, νὰ δώσω
σημασία στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἡλίθιου, πού προσπαθεῖ νὰ μὲ
κολλήσῃ στὸν τοῖχο μὲ τις ψευτιές του...

Μὰ ἡ φωνὴ του κόπηκε, ὅταν εἶδε τὸν ἀρχηγὸ νὰ τὸν κυττάξῃ
ἐξεταστικὰ, μὲ σκληρὴ ματιά.

— Ποῖος ἦταν αὐτὸς πού μιλοῦσες προχτές; τὸν ρώτησε ὁ
Τόνυ μ' ἀπειλητικὸ ὕφος.

— Δὲ θὰ δώσω λογαριασμὸ σὲ κανένα, ἀπάντησε ὁ
πότομα ὁ Λουπίνο.

— Ἄ, ἔτσι; Ὁ κεύ! εἶπε ὁ Τόνυ κοφτά. Ἀνοίξε.
λοιπόν, ἐκείνη ἐκεῖ τὴν πόρτα, ἀριστερά σου...

Ὁ Ραφαὲλ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ
μιὰ σκοτεινὴ σκάλα.

— Κατέβαινε! διάταξε ὁ ἀρχηγός, σημαδεύοντάς τον
μὲ τὸ πιστόλι του.

— Μὰ τί ἐπάθες; ρώτησε ἀνήσυχος
ὁ γκάνγκστερ. Δὲν πιστεύω...

— Εἶπα νὰ κατέβης! τὸν ἔκοψε ὁ
ἀρχηγὸς ὁ Τόνυ.

Καὶ συνώδεψε αὐτὰ τὰ λόγια του μὲ
μιὰ δυνατὴ σπρωξιά, πού ἔκανε τὸ Λου-
πίνο νὰ κατρακυλήσῃ ἀπ' τὴ σκάλα καὶ
νὰ σωριαστῇ πάνω στὸ ὑγρὸ τσιμέντο
τοῦ ὑπογείου.

Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του ἀφίνον-
τάς τον μέσα σ' ἀπόλυτο σκοτάδι.

Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἔφτασε στὴ μύτη
του μιὰ περίεργη μυρωδιά.

— Γκάζι!... Ὁ μὲ σκάσουνε σὰν
ποινικὸ ἐδῶ μέσα! φώναξε.

Καὶ δοκίμασε ν' ἀνέβῃ τὴν σκάλα. Μὰ
τὰ πόδια του δὲν τὸν βάστηξαν καὶ κύ-
λησε πίσω ἀναίσθητος...

... Ὅταν συνήλθε, βροισκότανε στὸ
ἴδιο μέρος. Μόνον πού, στὸ αὐμυδρὸ φῶς
μιᾶς λάμπας, διέκρινε δίπλα του δυὸ
ἀστυνομικοὺς μὲ στολῇ.

— Βοήθησέ τον νὰ σηκωθῇ, εἶπε ὁ
ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸ σύντροφό του.

Ὁ ἄλλος ἔσκυψε καὶ πέρασε τὸ
μπράτσο του γύρω ἀπ' τὴ μέση τοῦ
Λουπίνου, γιὰ νὰ τὸν στηρίξῃ. Ὁ
γκάνγκστερ τὸν ἀρπάξε τότε τὸν περὶ-
στροφὸ καὶ τὸν πυροβόλησε, ἀπὸ πολὺ
κοντά. Ἡ λάμπα ἔσβυσε ἀμέσως.

— Μὴ ρίχνης, Ραφαὲλ! φώναξε κά-
ποιος. Εἰμ' ἐγώ, ὁ Τόνυ!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ στὸ φῶς πού
πλημμύρισε τὸ ὑπόγειο, ὁ Λουπίνο εἶδε
τὸ δεύτερο ἀστυνομικὸ νὰ πετᾷ μακριὰ
τὸ πηλίκιό του. Ἦταν πραγματικὰ ὁ
ἀρχηγός τῆς συμμορίας.

— Σοῦ παίξαμε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, γιὰ νὰ
δοῦμε ἀν ἦσουν ἀληθινὰ προδότες, ἐξηγήσε
ὁ Τόνυ στὸ Λουπίνο.

— Ποῖος εἶν' ὁ ἄλλος; ρώτησε ὁ Ραφαὲλ.
— Ὁ Μίλο, ἀπάντησε ὁ δεύτερος ψευδοαστυνομικὸς.

— Μὰ δὲν πειράζει. Ἀφού ἐσύ εἶσαι ἀδώς, ὁ χαφιές θάταν
αὐτός. Μ' ἔβγαλες ἀπ' τὸν κόπο νὰ τὸν καθαρίσω...

Καὶ τώρα πάμε ἀπάνω νὰ συζητήσουμε τὸ σχέδιό τῆς καινού-
ριας δουλειᾶς. Πρόκειται γιὰ μιὰ Τοάτζεζα, ξέρεις.

Τὴ στιγμῇ, πού ὁ Τόνυ, ὁ Ραφαὲλ κι' ὁ Πέτρο ἀκίνητουσαν μὲ
τὰ πιστόλια τους τὸν ταμία τῆς Τραπεζῆς, ἡ σκάλα γέμισε ξα-
φνικὰ ἀστυνομικοὺς! Οἱ τρεῖς γκάνγκστερ παραδόθηκαν.

Καθισμένοι ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πέτιση πολυθρόνα, στὸ γρα-
φεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Ζιράντ, ὁ Ραφαὲλ Λουπίνο, ἡ
μᾶλλον ὁ ντετεκτῖβ Ἀλφρεντ Ντελύ, κατάνιζε τὸ τσιγάρο του.

— Τὶ τράβηξα, εἶς ὁλόκληρο μὴν! εἶπε.
— Ἐγὼ εἶμαι δίκιο. Ἀλφρέ ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἦταν ἐπι-
κίνδυνο μπλέξιμο... μὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία σου ἔκανε κρότο!

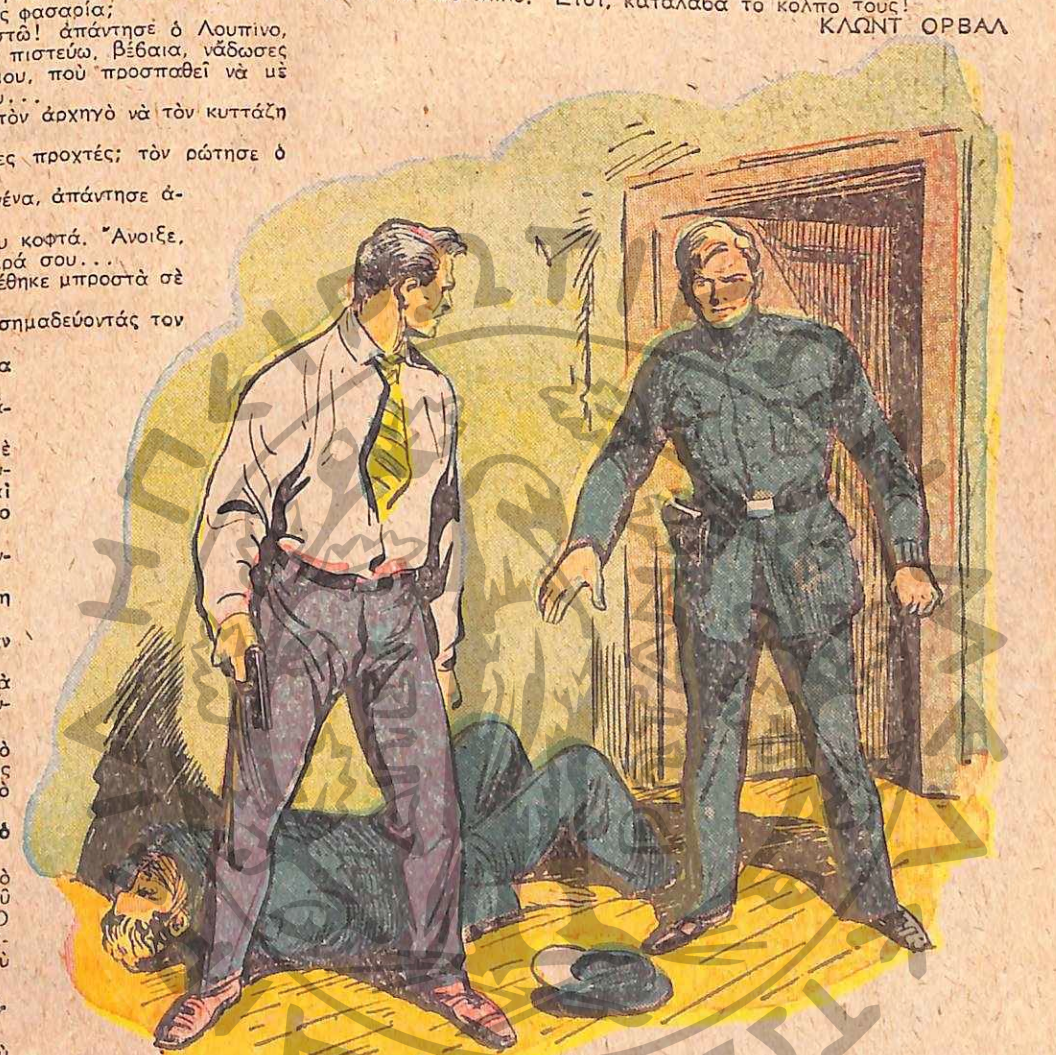
Ἐθάρθε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσεις κατὶ: Γιατί πυροβόλησες ἐκεῖνο
τὸ γκάνγκστερ, μέσα στὸ ὑπόγειο ἐνῶ φαίνονταν γι' ἀστυνομικός;

— Ἦσουν πολὺ τυχερὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, φίλε μου, εἶπε ὁ
ντετεκτῖβ. Ὅταν πρωτοάνοιξα τὰ μάτια μου, λίγο ἔλειψε νὰ προ-
δοθῶ, νομίζοντας πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ ἀληθινὸς ἀστυνομικὸς.

Μὰ, καθὼς ὁ Μίλο μὲ βοήθησε νὰ σηκωθῶ, ἐνοίωσα κατὶ σκληρὸ
κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη του: ἕνα μαχαίρι, κρεμασμένο σ' ἕνα λουρί!

Ἐνὰς ἀστυνομικός δὲ θὰ κουδάλανε ποτὲ μαχαίρια, καὶ μᾶ-
λιστα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο... Ἦξερα, ἄλλωστε, πὼς αὐτὸ ἦταν
συνηθία τοῦ Μίλο. Ἔτσι, κατάλαβα τὸ κόλπο τους!

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ



— Σοῦ παίξαμε αὐτὸ τὸ παιχνίδι γιὰ νὰ
δοῦμε ἀν ἦσουν προδότες! εἶπε ὁ Τόνυ
στὸ Λουπίνο.



Ο Χερνάντο Κόττον κι' η Μάρθα Σουκάρα

ΕΘΙΑΞΑΝ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ την έρωτική τους φωλιά!..

Το δραματικό ειδύλλιο ενός γκάνγκστερ και μιας όμορφης συγκαταβίκου

Ένας γκάνγκστερ ώριμης ηλικίας και μια νεαρή κι' όμορφη κλέφτρα αυτοκινήτων, που βρίσκονταν κι' οι δύο στις μεγάλες φυλακές του Κανάας Σίτυ, στην Αμερική, είναι οι πρωταγωνιστές μιας έντελλης πρωτότυπης αισθηματικής ιστορίας. Ούτε λίγο ούτε πολύ, έφτιαξαν σε μια γωνιά των φυλακών, χωρίς να τους πιάσει κανείς ειδήσι, την έρωτική φωλιά τους. Συναντιόντουσαν δε εκεί μέσα τα βράδια επί εξή ολόκληρης μήνης! Κι' ήταν εκείνη έμεινε έγκυος, για να μην έρθει στον κόσμο το παιδί τους μέσα στη φυλακή, αποφάσισαν να δραπέτευσουν. Η δραπέτευσή τους έγινε τα περασμένα Χριστούγεννα και μέχρι πριν από λίγες μέρες ζούσαν ασύλληπτοι. Άλλα για κακή τους τύχη, ένας αστυνομικός τους αναγνώρισε στο δρόμο, τους πέρασε τις χειροπέδες και τους βρόσκονταν πάλι στη φυλακή. Με τη διαφορά όμως, πως αυτή τη φορά τα κελιά τους απέχουν εκατοντάδες μίλια από το άλλο, γιατί απόλυστα εκείνος είναι κλεισμένος στη φυλακή του Κανάας Σίτυ κι' εκείνη σε μία άλλη, που βρίσκεται στην άλλη άκρη της Αμερικής.

Άλλ' δε διηγούμε την ιστορία αυτή με λεπτομέρειες.

Ο Χερνάντο Κόττον, ηλικίας σήμερα 49 χρόνων, ένας παλιός γκάνγκστερ, που είχε κάνει κατά διαστήματα πολλά χρόνια πίσω από τα αλυσίδες, πιάστηκε εδώ και δύο χρόνια με την κατηγορία Τραπεζας, που είχε γίνει στον Άγιο Φραγκίσκο. Ο Κόττον διαμορφώθηκε, λένε, πως ήταν αδύνατο να μην είναι με διάφορες μέτρες, πως στα έρτα τελευταία χρόνια είχε αποσυρθεί από το παλιό του επάγγελμα και δούλευε τιμωρό σάν ηλεκτροτεχνίτης. Ένας όμως, από τους υπαλλήλους της τραπεζας επέμεινε λέγοντας πως τον είχε αναγνωρίσει κι' ότι ήταν ένα από τα μέλη της συμμορίας, που είχε κάνει τη ληστεία.

Το δικαστήριο, λοιπόν, βασίζοντας τον Χερνάντο Κόττον σε θάνατο, γιατί υπέβαλλε εκείνη είχαν σκοτώσει δύο υπάλληλους της τραπεζας, που θύλασαν η ποινή του, όμως, δεν εκτελέστηκε. Υστερα από λίγο, ο δικηγόρος του πέτυχε να του τη μετρίσει ένα ανώτερο δικαστήριο σε 17 χρόνια ελαφύ.

Είται ο Κόττον μεταφέρθηκε στις φυλακές του Κανάας Σίτυ, όπου η καλή του συμπεριφορά τον έκανε γρήγορα αγαπητό σε όλους. Κι' επειδή ήταν άσπιος ηλεκτροτεχνίτης, η διεύθυνση του ανέθεσε να επιβλέπει τις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις. Έχοντας, λοιπόν, αυτή τη δουλειά, ο Κόττον έμεινε πολύ λίγο στο κελιά του. Είχε την ελευθερία να κυκλοφορήσει ακόμα και τη νύχτα στο κεντρικό συγκρότημα των μεγάλων αυτών φυλακών, που μια πτέρυγά τους έχει γυναίκες καταδικωμένες.

Έκει, ο γκάνγκστερ αυτός γνώρισε τη Μάρθα Σουκάρα, μια όμορφη κλέφτρα αυτοκινήτων, ηλικίας 27 χρόνων, που ήταν καταδικασμένη σε λιγοστή φυλάκιση, και γρήγορα αναπτύχθηκε μεταξύ τους ένα έρωτικό αίσθημα.

Μια μέρα —διηγήθηκε κατόπιν η Μάρθα— ο Χερνάντο μου είπε πως είχε βρει τον τρόπο να συναντιώμαστε τα βράδια χωρίς κανείς να το διαπιστώνει. Έμεις οι καταδικασμένες σ' ελαφρές ποινές μέναμε σε κελιά που δεν κλειδώνονταν κι' είχαμε το δικαίωμα να πηγαίνουμε στην τουαλέτα ακόμη κι' όταν τα φώτα έσβηναν.

Ο Χερνάντο, λοιπόν, μου έδωσε ένα αντικείμενο της καντίνας και μου είπε να πάω εκείνο το βράδυ, σε ώριμη ώρα να τον συναντήσω. Πραγματικά τον έβρηκα εκεί. Με πήρε τότε από το χέρι και μέσα από ένα στενό διάδρομο, περάσαμε στις αποθήκες τροφίμων. Πίσω απ' αυτές, ο διάδρομος έφτανε σ' ένα λακκό, που ήταν άλλοτε στέγνα για νερό. Έκει ήταν η έρωτική μας φωλιά! Μπροστά από το λακκό βρίσκονταν πολλά τσουβάλια με τοιμέτο και κανείς δε θα πήγαινε να κοιτάξει πίσω από αυτά.

Ο Χερνάντο είχε εγκαταστήσει στο λακκό ένα μικρό ραδιοκρό, που το αποτελούσαν ένα ντεσάνκι, μία μικρή τουαλέτα με ποτά κι' ένα ραδιόφωνο. Ήχηχαν ακόμα τσιγάρα και περιοδικά.

Έκει οι δύο έρωτευμένοι συναντιόντουσαν τακτικά εξή ολόκληρους μήνες και περνούσαν το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας, χωρίς να τους πιάσει κανείς κανείς. Μονάχα δύο από τις συγκαταβίκες της Μάρθας ήξεραν αυτή την ύπωση, αγωνιάτας όμως που ακριβώς οι δύο έρωτευμένοι έδιναν τα πολύτιμα νυχτερινά ραντεβού τους.

Ο Χερνάντο κι' η Μάρθα ήταν έτσι ευτυχισμένοι. Άλλα όταν εκείνη, μία μέρα, διαπίστωσε πως ήταν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση, αποφάσισαν κι' οι δύο να το σκάσουν από τη φυλακή. Δεν τους βαστούσε η καρδιά να γεννηθεί το παιδί τους σε τέτοιο περιβάλλον. Φοβήθηκαν επίσης πως με την έγκυμοσύνη της Μάρθας, θα τους ανακάλυπταν. Άλλα κι' αν η Μάρθα έκοιβε καλά το μυστικό τους και δεν διαπιωνούνταν ποιος ήταν ο φίλος της, πάλι θα το πληρώναν ακριβώς. Γιατί δε θα την άρνηαν, βέβαια, στην ίδια φυλακή.

Έτσι, με την ελευθερία κινήσεων που είχαν κι' οι δύο τους, ο Χερνάντο σάν ηλεκτρολόγος της φυλακής κι' η Μάρθα σάν ελαφροποινίστρια, δραπέτευσαν με την πρώτη ευκαιρία και τρέψαν δρόμο. Με ένα αυτοκίνητο που έκλεψαν στο δρόμο, πήγαν στον Άγιο Φραγκίσκο και κρύφτηκαν στο σπίτι ενός γνωστού του Χερνάντο. Άλλα παρά τις προσπάθειες του ανατημένου τρε να βρή μια έντιμη δουλειά, η Μάρθα κατάλαβε γρήγορα πως αυτό δε θα το κατάδωναν ποτέ κι' έτσι αναγκάστηκε να κλέψει μόνη της ένα αυτοκίνητο και να το πουλήσει, για να βρούν νοήματα. Η πράξη της αυτή με πειρήσαν πέτυχε κι' ύστερα από λίγον καιρό, η Μάρθα την επανέλαβε.

Στο μεταξύ, ο Χερνάντο, που φαίνεται πως πραγματικά είχε αλλάξει ζωή από καιρό, δεν έννοοσε με κανέναν τρόπο να ξανακάνει τον γκάνγκστερ και προτιμούσε να τον τρέψει η Μάρθα.

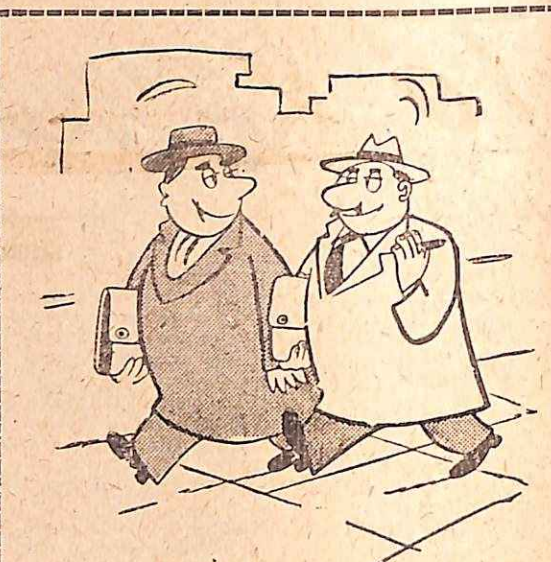
Άλλα το σάκρο τέλος δεν άγγιξε νεαρή και το παιδί τους δεν πρόλαβε να γεννηθεί εξή από τη φυλακή. Ένας αστυνομικός από το Κανάας Σίτυ, που τους γνώριζε καλά και τους δύο, τους είδε μία μέρα σ' ένα μπαρ του Άγιου Φραγκίσκου, και πριν τον αντίληφτον καλά-καλά, τους έπιασε και τους πήγε δεμένους στο πλησιέστερο τμήμα.

Έτσι, ο Χερνάντο κι' η Μάρθα, που τώρα είναι έρτα υπνάν έγκυος, βρέθηκαν πάλι στη φυλακή, αυτή τη φορά όμως πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο.

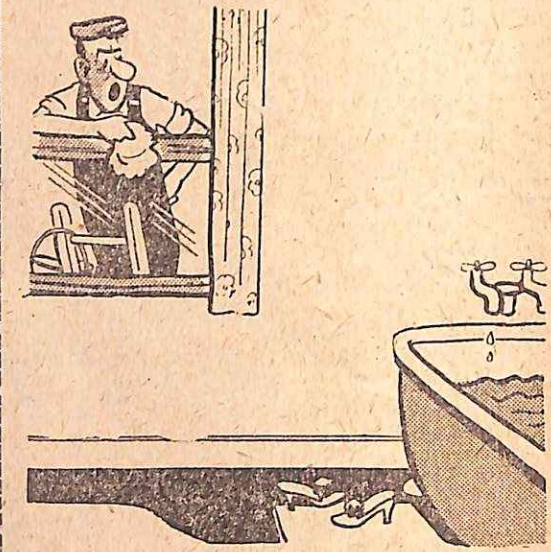
Θησαυρός στ' αυτοκίνητο

Κάποιος Κόλινς Έθανς, στο Μπρίσμπαν της Αυστραλίας, είχε αποφασίσει να πουλήσει το μεταχειρισμένο αυτοκίνητό του — μοντέλο του 1947 — για 30 χάρτινες λίρες μόνο (2.400 δραχμές). Μολοντί δε δεν έβρισκε αγοραστή, διαπίστωσε για κάθε έδεχομένο, αυτοκίνητο καθαρό και καλοδιατηρημένο. Ένο λοιπόν ξεκίνησε μία μέρα το πίσω καθίσμα, τράκισε από άπρησεία του σ' ένα σημείο... και βρήκε μέσα δύο σακκούλια που περιείχαν 14.000 λίρες!

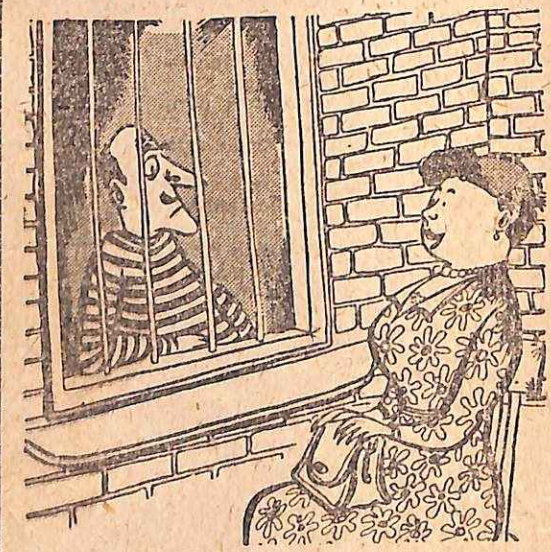
Αν δε βρεθεί από την αστυνομία ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου τα λεφτά θα μείνουν νομίμως στον ταχυρό Έθανς.



— Πρώτα της αγόρασα ένα χρυσό βραχιόλι, έπειτα ένα μπριλλάντι κι' έπειτα μία γούνα. Και γιατί θές να την παντρευτείς; — Για ν' άρχισω να κάνω οικονομίες!



— Μην ενοχλήσθε, μαγτάμ. Έσείς τη δουλειά σας κι' εγώ τη δική μου!



— Έσείς πώς μου φαίνεται, Αντωνάκη; Ακριβώς όπως και τότε που ήσουν ταμίας στην Τράπεζα!



ΖΗΤΗΜΑ αξιοπρεπείας

Το «Λουλούδι της άνοιξης» είναι μία νεαρά άνοιαστρία μας από την επαρχία. Είναι μορφωμένη, πλούσια και πολύ κομική.

Μία μέρα, στην πόλη τους, έπληγε ένας καλλιτέχνης του τραγουδιού και το μοναδικό χορευτικό κέντρο τον προσέλαβε για δέκα μέρες. Η άνοιαστρία μας έπευσε με τη συντροφιά της, το βράδυ, σ' αυτό το κέντρο να τον ακούσει.

Το «Λουλούδι της άνοιξης» βλέποντας τον και ακούοντας τον προσεβλήθη... από ένα κεραυνόδολο έρωτα! Έτσι κάθε βράδυ, παρουσιάζοντας και τη συντροφιά της πήγαινε στο κέντρο να τον βλέπει και να τον ακούει να τραγουδάει τα «απαθήματα» του τραγουδιού και να χαίρεται τα αθίστα του χαμόγελα, που ο νεαρός τα σκορπούσε άπειράς σ' όλους τους πελάτες και κομπάρζους της κυρίες και τις δεσποινίδες που συχνάζαν στο κέντρο. Έφτανε τέλος η ημέρα, που ο νεαρός τραγουδιστής έφυγε γι' άλλη πόλη, για να σκορπίσει κι' εκεί την ακαταμάχητη γοητεία του. Η μικρή μας άνοιαστρία απέλισημένη από την αναχώρησή του — σημεύοντας, ότι μαζί του δεν είχε ανταλλάξει παρά μερικά χαμόγελα και φλογερή γραμμάτια — του έγραψε δύο έρωτικά γράμματα, άλλα έκοι... δεν άπνησε...

Σαν την άνοιαστρία μας, ο πάργον, δυστυχώς, πολλές, που παρεγγυόνται έσπευσαν να χαμόγελα. Θα έπρεπε όμως, νομίζω, σε κάτι παρόμοιες περιπτώσεις να πηγαίνουν τον ενδοιασμό τους, και να μη παρασύρονται τόσο εύκολα απ' αυτά τα χαμόγελα των έπαγγελματιών καλλιτεχνών, τα οποία βρίσκονται κι' αυτά μέσ' στο πρόγραμμα της γοητείας τους και της καλλιτεχνικής εμφάνισής, και να φροντίζουν να τηρούν μία στάσι αξιοπρεπείας, τσών απέναντι του εαυτού τους, όσο και απέναντι του περιβάλλοντός που ζούν.

Απελπισμένη μικρούλα, Λευκωσία: Νοιώθω τον πόνο σας, αλλά... ο πόνος έχει κι' αυτός τα όριά του. Πρό πάντων στην περίπτωση τη δική σας, θα έπρεπε να σκέπτεστε κάπως πιο λογικά, και να μην ενδοιασίζετε τόσο γρήγορα. Δηλαδή, θα έπρεπε να σκεφτείτε ότι τόσο έσείς, όσο και εκείνος, δεν είστε ακόμη, ούτε σε ηλικία, ούτε σε θέσι να πάρετε αποφάσεις για το μέλλον σας. Έκείνος, γιατί έχει οικογενειακές υποχρεώσεις και είναι ακόμη ασημουργός. Έσείς, επίσης, βρίσκεστε σε αμφιβολίες και δίχως καμία συγκατάθεσι των γονέων σας. Γιατί, άς πούμε ότι τον άκούετε και τον ακολουθείτε δίχως, καμία συγκατάθεσι. Τότε, τι θα γίνει; Κανείς δε θα σας θέλει από τους δικούς σας, κι' εκείνος ευρισκόμενος σε απομόνωση και σε χρηματικές ανάγκες θ' άρχισι να μετανιώνει, γιατί σας πήρε δια της βίας. Αν τον άναπαύει, μην εκτίθεστε. Ζητήστε του να κάνει υπομονή, ώσπου να κανονισι τις δουλειές του και να τακτοποιήσι οικονομικώς, ώστε, όταν σας ζητήσι, να μη φέρη κανείς αντίρρηση.

Τύψεις συνεδίησεως, Λονδίνο: Άφου, γι' αυτά που κάνετε, έχετε μετανιώσει, δε βλέπω το λόγο να συνεχίζετε να τυραννίζετε με τύψεις του παρελθόντος. Σήμερα, είστε 19 έτων, επομένως αυτά που σκεφτήκατε ή έκανατε προ 2-3 έτων, άνηκον σε κατώμαστα ανόητα της παιδικής σας ηλικίας. Από δω κι' έμπρός μπαίνετε στην ώριμη ηλικία της γυναί-

ας, που ετοιμάζεται για γάμο. Επομένως, πρέπει να ξεκαθαρίσετε το μυαλό σας και να ρίξετε τη ματιά σας στο μέλλον που σας περιμένει. Να είστε φρόνιμη, συγκρατημένη στις εκδηλώσεις σας και να μην παρασύρεστε από χαμόγελα και τρυφερά λόγια, κι' συναστροφές σας να είναι αξιοπρεπείς και όχι τρελλές.

Τ. Β. Α., Άλεξάνδρεια: Δημιουργήσατε χωρίς να το θέλετε μία άσχημη κατάσταση. Αναζητησάτε αισθήματα, που θα μπορούσαν να είχαν σώσει, αν δεν παύνατε το συγγενικό, συμβουλευτικό ύφος, για να σταματήσετε εκείνο, που θα είχε σταματήσει μόνο του, αμέσως μετά την αναχώρησή της. Κακώς κάνετε. Και σας συμβούλευω να εγκαταλείψετε αμέσως αυτή την προστάσι, γιατί κινδυνεύετε να γίνετε κακός, και να παρεγγυήσθε. Μη μπαίνετε ανάμεσα στην οικογένεια, ούτε από συγγενείς, ούτε από ένδοιμους. Τσάχηχτε, εγκαταλείψετε τις συμβουλές κι' αφήστε την να πάσι στο καλό. Μη γίνετε ατία καταστροφής!

Δυστυχία, θλίψη, πίκρα 1957: Μου γράφετε πως δε θέλετε να με κορσάτε με περιτολογίες και με πολλά δόκαπα λόγια κι' ώστόσο γεμίσατε δώδεκα σελίδες. Φαντάζομαι αν συμπεριλαμβάνατε τις περιτολογίες πόσο μεγάλο θάταν το γράμμα σας. Δεν είναι σωστό, να κορσάτε ανθρώπους, που ενδιαφέρονται για σας και θέλουν να σας δώσουν μία συμβουλή. Άς είναι, διάσσα προσεχτικά το γράμμα σας και σταμάτησα σ' αυτό που γράφετε ότι: «δε μπορούσε να σας υποφέρει, γιατί δείχνατε άλλο χαρακτήρα κλονότας του την ήθικη ύπερ το δέον, και ότι θα είναι πολύ κουτός ο άντρας σας άδριο ή μεθαύριο, λέγοντας ότι πήρε μία άδωα ύπαο-εין». Έδω σπριζείται δλο το σγέδιο, που προσπαθεί να σας τυλίξη μ' ένα ψυχολογικό πόλεμο νεύρων, να σας κορσάσει, για να υποκύψετε. Όλες αυτές οι προθεσμίες έχουν σκοπό να σας τσασκίσουν τα νεύρα. Άφήστε, λοιπόν, τους ενοϊσμούς, και τη σκέψι ότι θέλετε να το δώσετε την εντύπωσι ότι τον εδιώξατε έσείς. Μην επαναλάβετε ούτε τηλεφωνήματα, ούτε συναντήσεις. Ήδη τον έχετε διώξει με τη στάσι σας. Αυτό σας πτάνει. Άν σας σταματήσι, στην απελπισία του γιατί το σχέδιό του άπέτυχε, περιφρονήσι τον, γιατί σκοπός του εινε να σας καταστρέψι. Ενδιαφερθήτε πιο πολύ για τον άρσωνιστικό σας και παρακάλεστε τον να κανονισι τα πράγματα — έστω κι' αν ο γάμος άργησι λιγάκι — ώστε να κάνετε ένα έπίσημο άρσωνισμό.

Μικρή νησιωτοπούλα: Έχετε μπλέξει πολύ άσχημα και καλά θα κάνετε να μη δεχτείτε να ξαναδητέ αυτόν το φίλο του. Άν μάλλον έχετε τη διεύθυνσι του άγαπημένου σας, να το γράψετε να μη σας ξαναστέλνι γράμματα με το φίλο του. Έξ άλλου, ούτε τον ένα ξέρετε, ούτε τον άλλο. Γιατί δε ρωτούσατε προηγουμένως; Γιατί αφήνετε τον εαυτό σας να πιστεύι ότι... μπορεί να είναι «καλός παιδί»; Αυτό δεν είναι σωστό για ένα κορίτσι, που θέλει να κρατήσι την αξιοπρεπεία του και τη καλό όνομά του. Άπορσάσνητε, λοιπόν, απ' αυτά τα άπλοά μπλέξιμο και όταν άπολύθι έκείνοι, στείλετε τον στους γονείς σας.

Τσιγγάνα: Είστε έρωτευμένος με μία ταγγίνα, την οποία οι γονείς σας δεν τη θέλουν και... την έβαλαν στο κυνήγι. Έσείς, όμως, έπιμένετε να την πάρετε. Τι θέλετε να σας συμβούλευω: Δεν έχω καμία γνώμη, όταν την ύπωση έχουν αναλάβει οι γονείς σας.

Φίλη: Με ρωτάτε: «Θέλω να μου πείτε πως να τα φτιάξω με έναν νεό που κάθε μέρα με περιμένει να του πω άν τον άγαπάω. Είναι τρελλός, όπως μου λέγει, για μένα».

Πως μπορώ να σας συμβούλεψω να τα φτιάξετε; Μαζί του; Άφήστε, λοιπόν, τις περιπέτειες. Κ' επειδή ο μοναδικός σκοπός της γυναίκας είναι ο γάμος, στείλετε τον στους γονείς σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

να μου πείτε πως να τα φτιάξω με έναν νεό που κάθε μέρα με περιμένει να του πω άν τον άγαπάω. Είναι τρελλός, όπως μου λέγει, για μένα».

Πως μπορώ να σας συμβούλεψω να τα φτιάξετε; Μαζί του; Άφήστε, λοιπόν, τις περιπέτειες. Κ' επειδή ο μοναδικός σκοπός της γυναίκας είναι ο γάμος, στείλετε τον στους γονείς σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΘΘ

Μ' άνοιχτά χαρτιά

Χ. Δ. Μ. Κ. (Κάιρο): Τα στοιχεία που μου δίνετε είναι έντελως άνεπαρκή για να μπορέσω να καταλάβω το μέγεθος του δικού σας αισθηματος, καθώς και της κοπέλλας που σας ενδιαφέρει. Οι ελάχιστες φράσεις που ανταλλάξατε, η πρόσκλησι σας στο σπίτι της και οι περιποιήσεις της δεν εινε πράγματα άρκετά για να εξακριβώω αν πρόκειται για άληθινό έρωτα ή για έπιπόλαια συμπάθεια. Έσείς, φυσικά, με διαβεβαιώνετε ότι νιώθετε πραγματική άγάπη για την νέα αυτή και ότι υποφέρετε εξ αίτίας της και πρέπει να σας πιστέψω. Άλλα γι' αυτήν ελάχιστες εκδηλώσεις της που κάνουν γνωστές κι' αυτό μ' έμποδίζει να βγάλω ένα θετικό συμπέρασμα και να σας συμβουλευσω άνάλογα. Ωστόσο, θα ειναι να σας συστήσω, άν πόσο μακτικά αισθάνεστε συμπάθεια για το πρόσωπό αυτό, να φροντίσετε με κάποιον άλλον τρόπο να το δώσετε να το καταλάβη χωρίς να καταφεύγετε σε άνόητα ψέμματα και ύποθετους δεσμούς, που μάλλον επίσημα είναι και έλλιψι σοδορότητας δείχνουν. Άφου η κοπέλλα εργάζεται ως γραμματέας, θα πρέπει να είναι κάπως καλλιεργημένη. Γι' αυτό πιο σωστό είναι να παίξετε μαζί της «μ άνοιχτά χαρτιά» και να σταματήσετε τους υπαινιγμούς και τις πρωταπριλιάτικες φράσεις. Άφήστε την ν' αντιληφθι το ενδιαφέρον σας και αν ήθελε ότι η στάσι της ενόψι μια τέτοια αισθηματική έκδηλσι και ότι άρχει έμοιβαία ανταπόκρισι, τότε ενεργήσι πιά μόνος σας, όπως καλύτερα νομίζετε.

Ερωτευμένη γειτ νοπούλα (Λευκωσία Κύπρου):

ΕΡΗ



Η «ΚΥΡΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ» ΤΟΥ 1957
Στη φλόγισα της Αμερικής, όπου γίνονται τα περισσότερα καλλιτεχνικά έργα έρωτος και η τελική φάσι του διαγωνισμού για την ανάδειξι της «Κυρίας Αμερικής». Οι υποψήφιες ήταν όλες παντρεμένες γυναίκες, πολύ ώριμες, φυσικά, οι οποίες όμως έπρεπε να έχουν ως ελάχιστο να είναι άνω άποδείκνυν πως είναι υποδειγματικές σύζυγοι και καλές νοικοκυρές. Νικήτρια ανέδειχθη η κυρία Λίντνι Φινλεν (στο κέντρο) από το Χάλνγκτον. Μαζί της ποζάρουν η «Κυρία Άριζόνα» και η «Κυρία Νέα Μεξικό», που ήταν δεύτερη και τρίτη στην τελική κατάταξι.

Ἄπολυθέντα στρατιω-
τη, Κ. Π.: Ἐν ἡ ἐπιδιδόμῳ εἶναι
φωματίσθους ἀπαιτήσεις, εἶναι ἐκού-
λο να γίνῃ ἀφαιρσις αὐτῆς με χει-
ρουργικῇ ἐπέμβασι καθὼς καὶ καρδι-
κῇ ἀφαιρσί. Ἀν τὰ πρῆπτα να γί-
νῃ εὐχερίσθαι, αὐτὸ ἐὰν τὸ κρινθὼ χει-
ρουργας ποῦ πρῆπει να σὰς ἐξετάσθῃ.
Δεν καταλαβαίνω ὅμως, γιατί δεν τὰ
κάνετε αὐτά, ἐφ' ὅσον ἦσαστε στρα-
τιώτης. Τεκνοποιοί εἶναι δυνατὴ ἐφ'
ὅσον ὅπως μοῦ λέτε ὑπάρχουν.

Σε ασανσιόν μὲν ὑπάρξει:
Συμφωνοῦν μαζί σας ἐπὶ πολλὰς φο-
ρές ψυχικά αίτια συντελοῦν στὴ λει-
τουργικὴ ἀνικανότητα, ποὺ μοῦ ἤ-
ταρε τὴ γνώμη μοῦ. Εἶναι ὅμως βέβαιο
ὅτι ποὺ ἀνιέρτετε πὺς καὶ ὁρ-
γανικά αίτια συμβάλλουν στὴν προ-
κειμένη περίπτωση. Ἐπομένως σας
συμπεύω νὰ συμβουλευθῶτε ἐνδε-
χόμενους γιὰ τὸ ὅτι μοῦ ἐπὶ τὴν
συστηματικὴν θεραπεία, ἀσφαλὺς θὰ
σας ἐπαναφέρει στὴ φυσιολογικὴ κα-
τάσταλη.

Φαίσι δ' ὡς να: Δὲ νομίζω ὅτι ἔχετε ἀνάγκη να συνεισφέτετε τὴν θεραπείαν σας, ἀφού, ὅπως μου γράφετε, ὁ ἀκτινογραφικός ἔλεγχος παρουσιάζει ἀπὸλυτο ἀποθρομὸν τῆς παθήσεως σας.

Ὅσον ἀφορὰ τὸ φαινόμενο, ποὺ σας παρουσιάζεται κατὰ καιροῦς, τόσο τὸ χειμῶνα ὅσο καὶ τὸ καλοκαίρι, νομίζω ὅτι εἶναι νευρική ἀιτιολογίας καὶ σας συνιστῶ νὰ σας δῇ ἕνας νευρολόγος.

ΑΥΓΟΥΡΙΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ,
Σ. Κ.: Το φαινόμενο που μου περι-
γράφετε, είναι αποτέλεσμα της απο-
λύτου έγκρατειας. Πρὸς βελτίωσιν της
καταστάσεως, θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις
Calcibromine τὰν 10 cc. μιὰ τὴν
ἡμέρα ἐνδολεβιαίως. Κάθε βράδυ πρὸ
τῆς κατὰκλισεως, μιὰ ἐντριβή της
σποινιδίλης στήλης με κολώνια καὶ
3 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα
Passineurol καὶ συχνότερη ἐπαφή.

Τα πεπλεγμένα χωρία
τόπου, S.O.S.: Είναι βέβαιο
ότι η σημερινή κατάσταση είναι συνέ-
πεια εκείνων που μου αναστέρε στην
επίστασή σας. Η θεραπεία της ανα-
ταξίας στην αρμοδιότητα της νεο-
λογίας, των οποίων, όπου καταβάλλετε
ταυτόχρονα, θα κάνετε τα έ-
πόμενα: 15 ενέσεις Cacinbromine μη-
νημέρα έδωδωδωδωδω και 3 από
τα έπόμενα καταστάσι τα ημέρα με-
τά τα φάρμακα: Extr. de Bellad
0,005, Extr. de Passiflore 0,01,
Extr. de Valeriane 0,02, Luminal 0,
3, un pil. No 40.

Παληγιάρων αρρώστων, Π.: Εί-
μαι απόλυτος βέβαιος ότι πρώτο α-
ποφασίζουν τη χειρουργική επέμβαση
οι γιατροί, θα εξετάσουν την παρού-
σα κατάσταση, κατόπιν της αποδρα-
μύσεως παλιών σας παθήσεως. Ή
εγχείριση δεν πρόκειται να συντελέση
στην αναζωογόνηση της παθήσεως, ό-
σον αφορά όμως την αναρρώση, ή ό-
ποια στην προκειμένη περίπτωση δεν
είναι δυνατό να είναι τοπική, το λό-
γο θα έχουν οι γιατροί, που θα σας
εξετάσουν.

Πεζοπόρον, Κύπρον: Παρά την
ἐπιθυμία μου να σας ἐξυπηρετήσω,
δὲ δὲ κατορθώσω πολλά πράγματα,
δεδομένου ὅτι το περιστατικό, πού
προσπαθεῖτε νὰ μοῦ περιγράψετε, ἔχει
ἀνάγκη ἐξετάσεως ἀπὸ εἰδικό οὐρολό-
γο καὶ ἐν ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα καλὸ πα-
θολόγο.

Ο. Ε. Ε. Α., Λέοντα: Το φαίνο-
μενο, που μου αναφέρετε είναι συνε-
πεια ἀφ' ενός μὲν τῆς ἐξέως καὶ ἀπὸ
ἐτέρου τῆς συνεχούς ἀποχῆς. Θὰ κά-
νετε Teston ἢ Arenorm ἢ Testoviron
ἢ Perandren 15 ἐνέσεις τῶν 25 m.g.
δύο τῆν εβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Θὰ ἐ-
ξοκολογησέτε τὴν αὐτὴν σειράν ἀνά δι-
μῆνο, μέχρις ἰκανοποιητικῆς ἀποτελε-
σματος. Μοῦ ἐναγογράφετε.

Νίκη - Ρόδον, Θεσπικη: Πολ-
 λές φορές τὸ ἀντίθετο τῆς περιπτώ-
 σως σας εἶναι τὸ ἐμπόδιο πρὸς φο-
 βάστε. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπάρχουν
 ἀπύλτες ἐκτιμήσεις. Πάντως ἐκεῖνο
 ποὺ θὰ σας βοηθοῦσε μερικῶς στὴ
 προσπάθειά σας, εἶναι ἡ ὁμονοηθε-
 ραία, τὴν ὁποία βεβαίως θὰ ἐφαρ-
 μόση γιὰ τὸν ἑαυτὸν. Ἄν σας εἶναι δυνατό,
 θάναυραστε μου.

Λ. Π., Ἀλεξάνδριν: Τὸ περιεχόμενον
τῆς ἐπιστολῆς σας δὲ μοῦ δίνει στοι-
χεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζόμενος νὰ

Ὅλες αἱ κοίτης κυρίως συνδύ-
ουσαι τὴν καθαριότητα τοῦ σώ-
ματος (cf. τὴν Διαθήκην τῆς αἰ-
σωπίας χρησιμοποιοῦν το Σαυ-
λὸν ἡμῶν ΣΤΕΦΑΝΟΥ, τὸ τοῦ
σώματος εἶς ἀπὸ δόλον νὰ ἀν-
αποδῇ τὴν αὐτὴν χρηστὴν βί-
βλιν ἡμῶν στὸ καὶ καὶ, ἡμεῖς
τοὺς ἀποστόλους καὶ τὸν
κύριον καὶ τὸν



ἔχω τὴ δυνατότητα νὰ σχηματίσω
γνώμη ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς σας.
Χρειαζέται τὸ ἱστορικὸ σας μὲ λεπτο-
μερείες. Σὰς συνιστῶ πάντως νὰ ἐ-
ξετασθῇτε στὸν προστάτη ἀπὸ ἓνα οὐ-
ρολόγο ἢ ἄλλο γιαντρός, ἂν δὲν ὑπάρχῃ
οὐρολόγος ἐκεῖ.

«Ὁς ἔπειρον, ἐπαρχία: Ὁλα, ὅπως βλέπω, τὰ κάνετε ἐκτός ἀπὸ μιᾶς ἐξέτασις γιὰ ἀνομοβάδες. Τὰ συμπτώματα πού τόσο παραστατικά περιγράφετε πού γράμμα σας τὰ προκαλοῦν τίς περισσότερες φορές ὅ ἀνομοβάδες. Πιναίνετε, λοιπόν, σὲ ἓνα μικροβιολόγο γιὰ μιὰ ἐμπειροτατομένη ἐξέταση, καὶ ἐν ὅσων διαπιστωθῶν ἀνομοβάδες, μιὰ καλὴ θεραπεία θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τίς ἐνοχλήσεις.

Α. Α.

Ένδιαφέρον για μιὰ φίλη: Ἡ ἐμφάνιση αἵματος, πάντοτε κάποια ζήμια προϋποθέτει, πού εἶναι πολύ φυσικό νά ἐπὶλθε εἵπειτα ἀπὸ ὅσα μὲν γράφετε. Γιὰ τὸ ζήτημα πού μὲ ρωτᾶτε γίνεται σήμερα μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Γιὰ τὴν πλήρη ὁμῶς ἐξασκίβωση τῶν πραγμάτων θεωρῶ ἀπαραίτητη μιὰ γυναικολογική ἐξετάσι.

Μικρό ἀγκάθι, Σ. Ν. Ἀ-
θῆναι: Ἀπαντᾷ κατά αἰρὰ στα ἐρω-
τηματὰ εἰς: Τὸ σπείρειν προέκυ-
πτει ἀπὸ ἐρεθισμοῦ ἑνὸς μικροῦ ἀόε-
ντος πού βρίσκεται ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος
καὶ ὀνομάζεται βαρβολίνεος ἀόενας.
Τ' ἄλλα προέρχονται ἀπὸ τριχομο-
νάδες καὶ μονίλια πού ἐπιφέρουν καὶ
τὸν ἐρεθισμό καὶ τὴ μόνιμα τὸν ἀόε-
ντος. Οἱ πόνου καὶ ἡ τάσι πρὸς ἐμε-
τόν στατὰ τίς περιστάσεις καὶ τὴν ἐν-
φάντιν, τὴν ἀπὸ τὴν ἀφελονται καὶ
σπαστικὴν δυσκοιλιότητα. Γιὰ τὴν
τάξιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς συμβου-
λέψω ἀπὸ τῆς στήλης τού περιεχο-
μένη. Τὸ καλύτερον εἶναι νὰ ἀφῆσται κατὰ
μέρος τὴν χρησιμοποίησιν τροφῆς πού

δὲν ἔχει καμμιά θέσι στὴ περίπτωσι
αὐτή, καὶ νὰ ἀναφέρετε ὅ,τι σᾶς συμ-
βαίνει στὴ μητέρα σας, γιατί θεωρῶ
ἀπαραίτητη μιὰ ἐγκαιρὴ γυναικολογι-
κὴ ἐξέταση γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς
κατάλληλης θεραπείας.

Ἄπλῃ σὲ μένῃ καρδίᾳ,
B. K. M.: Ἐλπίστωσι τῆς ὁμῆς
στὴ περίπτωσηί σας ἐφίλειται σὲ νευρο-
ψυχικά αίτια καὶ κυρίως στὴν ἀγνώ-
στη προέλευσί σας πᾶνω σ' αὐτό
τὸ ζήτημα. Θεραπευτικῶς, μετὰ τὴ
λῆξι τῆς περιόδου καὶ κόνετε δύο κοινά
ἐνέστες Amp. Reophantes, καὶ κα-
θημερινὰ μιά ἐνέσι, ἐν συνεχείᾳ δὲ
καὶ μέχρι τῆς ἐξάντησις τῆς περιό-
δου καὶ παύετε τρία χάπια τῆς ἡ-
μέρας ἀπὸ τὸ φάρμακον Tabl. Yohimbi-
ne Houde. Ἡ θεραπεία δὲ ἐπαναλη-
φθῇ καὶ τὸν ἐπόμενον μῆνα.

Ε. Β. Τ., Πατрас: Αυτά τα μικρά
κρεατάκια που σας προκάλεσαν γαού-
ρους, λέγονται κοινοβιομάματα. Διαφο-
ρείτε να τα έρθετε και να διαπρή-
ξετε μεγάλη καθαριότητα. Θεραπευ-
τικής, πρώτα και βράδυ θα κάνετε κολ-
πική πλύση με ένα κουταλάκι της κομ-
πώτας από το φάρμακο Nylmerate
Solution μέσα σε 300 δράμια ζεστό
νερό και κατόπιν θα έπαυσετε τα
υγρά με την ονομασία Cetavlex.

Καὶ στὴν Τζίνα, Θεσνίκη:
 Ἡ ἀρρώστειά σας θεραπεύεται ριζικά
 καὶ μόνιμα μὲ μικρὴ χειρουργικὴ ἐ-
 πέμβασις, λόγω ὅμως τοῦ θέματος δὲν
 εἶναι δυνατό νὰ σᾶς γράψω λεπτομε-
 ρεῖς ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ «Θησαυροῦ».
 Ἀποστείλατε διευθύνσι πρὸς ἐπιθυμεῖτε
 γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἀπελπίσμένη ανοίξι:
Γιὰ τὸ ζήτημα πού σας ἀπασχολεῖ νὰ
μοῦ στείλετε τὴν διεύθυνσι πού ἐπιθυ-
μεῖτε γιὰ νὰ σας γράψω λεπτομερῶς
περὶ τῆς θεραπείας πού θὰ ἀκολου-
θήσετε. Μὴ λησμονήσετε νὰ μοῦ ἀνα-
φέρετε καὶ πάλι τὸ περίπτερό σας.

μανδική κολπίτις είναι συχνά επίμο-
νος και έχει ανάγκη επαναλήψεως της
θεραπείας για τη ριζική εξάλειψη του
κακού. Έπομένως θα επαναλάβετε τη
θεραπεία δια Nylmerate Solution, My-
costatin Dial, Vaginales και Caps My-
steclin. Αυτή τη φορά το αποτέλεσμα
θα είναι ριζικό. Στην ανάγκη μου
γράφετε και πάλι.

Μαργ. Κουλ., "Ανω Δάφνη, Άθηναι: Γράφω λεπτομερώς στη διευθυνσι: που μου στείλατε.
Βάνα, Ένταυθα: Δεν πρέπει να ανησυχείτε. Το αποτέλεσμα τού βασιικού μεταβολισμού θα παρέμεινε το ίδιο και αν λέγατε την πραγματική σας ηλικία. Το άθροισμα σας ψέμμα σας προσέλαβε από τη δυσμένεια της κουινιδας σας!

Ν.Ε.Λ.Λ. Α., Καρλόβασι, Σάμου:
 «Η δευτεροπαθής στέρηση στην περ-
 τωσις ως παραλλαγή οφείλεται στη
 προληπτική έπείμβαση η οποία εξα-
 σθένισε τον ένομιητριο βλενονόγο-
 νιστή της μητράς και εν συνεχεία έ-
 πέφερε ύστισια υπεβολική και κάμψι-
 της μητράς. Για τη βελτίωση της α-
 ταστάσεως δό κάποτε ένεσες μετά τη
 λήξι της περιόδου, τρεις έμέρες Amp.
 Novocycline 100 mg. και κάθε τρεις
 ημέρες μία, όκτώ δέ, ημέρες από της

αναμενόμενη περίοδο θα κάνετε τρεις ενέσεις μία κάθε ημέρα μία από το φάρμακο Amp. *Tyrocycline* των 10 mg. Καθ' όλο το διάστημα του μηνός θα παίρνετε εσωτερικά τρεις κάψουλες την ημέρα από το φάρμακο Caps E-VITA. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τριμήνου. Κατά τη διάρκεια της θεραπείας, μία σειρά από είκοσι φωτόλουτρα θα σας ωφέλησουν πολύ. Ως κολλοϊκό αντισηπτικό θα μεταχειριστήτε το φάρμακο *Nylmerate* Solution.

Πονεμένη μητέρα, Καβά-
λα: Η κόρη σας θα θεραπευθεί ριζι-
κάς μόνο με χειρουργική επέμβαση.
Σ. Β. Ρ. Ρ., Θεολόγική: Πρέπει να
επιληφθείτε στον εαυτό σας και να
απομαρτώσετε την κακή συνήθεια γιατί
αυτή σας προκαλεί τον έγκευρισμό,
την αφηρημάδα και τις τρεμύσεις. Ή
άλλαξη του καταθλιπτικού περιβάλλο-
ντος θα σας βοηθήσει πολύ. Για τὰ θεοῦ

τις τρεις καταστάσεις θα παίρνει την κουταλάκι του γλυκού την ημέρα από το φάρμακο Antinervia και κατά την διάρκεια των έντονων νευρικών ελλοχλήσεων θα παίρνει δυο κουταλάκια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Sedamyl.

• Δυστοχία στην έγκληση Κερκυράς, Κέρκυρα: Τυπική περίπτωση ύπνου ασθενούς. Ήθερα-βία κάνει τις έννοιες, Θεραπευτικές της τέσσαςρες έννοιες, και μία κά- Amp. Ovocyclus των 5 m.g. Κατά το αυτό ναυγίει των 5 m.g.

δυσχάρπια την ημέρα από το φάρμακο
Tabl. Cycloestrol του 1 mg. Δεκα
πέντε ημέρες μετά το τέλος των φαρ-
μάκων, θα επαναλάβει τη θεραπεία.
Τα ύγρα επέχουν βέλτ. περίοδο. Με-
τά την ανωτέρω θεραπεία θα μου γρά-
ψετε πάλι!

Πολ. Κ ο δ φ. δ., Beyoglu - İstan-
bul: Το φαινόμενο ονομάζεται ανα-
πληρωματική περίοδος. Θεραπεύεται

θα κάνετε άμεσως μετά τη λήξη της περιόδου τρεις ένες και μία κάθε τέσσερες ημέρες Αμρ. Progonon των 5 m.g. Οκτώ δε ημέρες πρό της αναμενόμενης περιόδου θα κάνετε τρεις ένες και μία κάθε ημέρα Αμρ. Proluton των 10 m.g. Καθ' όλο το μήνα θα παίρνετε τρεις κάψουλες την

ήμερα από το φάρμακο Caps. E-VITA. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τρίμηνο.

Τ ζ ι ο β ά ν α, Πάτρας: Όφειλται σε νευροψυχικά αίτια και ιδίως σε έλλειψη απόλυτης ψυχικής επαφής. Θεραπευτικώς θα παίρνετε επί είκοσι ή-

μέρες κατά μήνα, εση χάπια την ημέ-
ρα από το φάρμακο Tabl. Pregnavite,
και κατά τις υπόλοιπες δέκα ημέρες,
τρία χάπια την ημέρα, από το φάρ-
μακο Yohimbine Houdé. Η θεραπεία
θα συνεχιστή επί δέμηνο.

Πολυβασανισμένη Κρη-
τικοπούλα: Όλα τα ένοχλήμα-
τά σας προέρχονται από την ταλαι-
πωρίαν των δύο καισαρικών τομών και
των άλλων τοπικών μικροπεριβάσεων.
Για μια νέα έγκυμοσύνη πρέπει να πα-
ρέλθι διετία τουλάχιστο από τη δευ-
τέρωτα καισαρική τομή.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Π. Χ. Σ., Σουφλί: Να κάνετε Amp. Caricilbromine 10 ή 10 καλ Amp. Multi - B Νο 10. Έσπερικός να πάρετε Tab. Miltown 400 mg. Νο 100, από τρία την ημέρα. Μετά τη θεραπεία αυτή να συνεχίσετε με Tab. Largactil fl. Νο 1. Οι νευροφυτικές διαταραχές έτσι θα υποχωρήσουν με τον καιρό, οπότε θα τακτοποιηθεί και από την πλευρά των μεταβολικών εκδηλώσεων. Αναγκαία είναι η εξέταση σας από γυναικολόγο.

Π. Α., Ένταυθα: Κατ' αρχήν δεν πρέπει να βιάζεστε αυθιγά συμπεράσματα και επί ζητημάτων, που δεν μπορείτε ν' αποφανείτε ούτε οι ειδικοί με τον τόσην βεβαιότητα. Πρέπει να εξετασθείτε ψυχιατρικός και νευρολογικός. Η θεραπεία πρέπει να γίνει συστηματική και να επιμεινέτε επί αυτής. Αν υπάρχουν δυναμικές της φύσεως, κατά το δυνατό να καταπολεμήσετε. Αν δεν υπάρχουν, τότε το θεραπευτικό αποτέλεσμα θα εξαρτηθεί αποκλειστικά από την

[illegible]

Διψασμένο λουλούδι. Κα-
ναδά: Τα φαινόμενα έκ του δέρμα-
τος, των ματιών και του στόματος
γίνονται φυσικές καθαρές αναφυλακτι-
κές. Θα σας κινή ο παθολόγος σας άνα-
λογά θεραπευτικά απευαισθητοποιήσεις
και η πάλη αυτή εντέλως από τα
εγχώρια. Για την άπλεια συνει-
δήσεως πρέπει να γίνει ηλεκτροσυ-
χνολογόρρηση των γύρω ηλεκτρονικών της
φύσεως και κρίσεων. Έτσι, η
πρώτη απ. Miltown 400 m.g. No 100,
από την τριτη ημερα μετά το φαγη-
το. Έτσι με τον καιρο θα υποχωρή-
σουν όλα τα εγχώρια σας. Να μου

Γ. Β. Κ., Πέραν: Ἡ περιδικότης τοῦ ἔλακος παρακολουθεῖ τὴν περιδικότητα τῶν νευροψυχικῶν ἐκδηλώσεων. Πολλὰ σωστά διατυπώσαν τὴν ἀρρώστειά σας, δὲ εἶναι ψυχροσωματικὴ νόσος. Οἱ θεραπεῖες ποτὲ ἔγιναν μέχρι σήμερα, ἀσφαλὲς εἶναι ἀνίσχυρες νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ φαίνεται. Ἐχετε ἀνάγκη πρὸς ἰσχυρὰν θεραπεῖαν καὶ παρατεταμένην. Ἐπιθυμεῖτε Ἀμπ. Largactil 5 c. No 10, Ἄπο 1, Ἄπο 2, Ἄπο 3, Ἄπο 4, Ἄπο 5, Ἄπο 6, Ἄπο 7, Ἄπο 8, Ἄπο 9, Ἄπο 10, Ἄπο 11, Ἄπο 12, Ἄπο 13, Ἄπο 14, Ἄπο 15, Ἄπο 16, Ἄπο 17, Ἄπο 18, Ἄπο 19, Ἄπο 20, Ἄπο 21, Ἄπο 22, Ἄπο 23, Ἄπο 24, Ἄπο 25, Ἄπο 26, Ἄπο 27, Ἄπο 28, Ἄπο 29, Ἄπο 30, Ἄπο 31, Ἄπο 32, Ἄπο 33, Ἄπο 34, Ἄπο 35, Ἄπο 36, Ἄπο 37, Ἄπο 38, Ἄπο 39, Ἄπο 40, Ἄπο 41, Ἄπο 42, Ἄπο 43, Ἄπο 44, Ἄπο 45, Ἄπο 46, Ἄπο 47, Ἄπο 48, Ἄπο 49, Ἄπο 50, Ἄπο 51, Ἄπο 52, Ἄπο 53, Ἄπο 54, Ἄπο 55, Ἄπο 56, Ἄπο 57, Ἄπο 58, Ἄπο 59, Ἄπο 60, Ἄπο 61, Ἄπο 62, Ἄπο 63, Ἄπο 64, Ἄπο 65, Ἄπο 66, Ἄπο 67, Ἄπο 68, Ἄπο 69, Ἄπο 70, Ἄπο 71, Ἄπο 72, Ἄπο 73, Ἄπο 74, Ἄπο 75, Ἄπο 76, Ἄπο 77, Ἄπο 78, Ἄπο 79, Ἄπο 80, Ἄπο 81, Ἄπο 82, Ἄπο 83, Ἄπο 84, Ἄπο 85, Ἄπο 86, Ἄπο 87, Ἄπο 88, Ἄπο 89, Ἄπο 90, Ἄπο 91, Ἄπο 92, Ἄπο 93, Ἄπο 94, Ἄπο 95, Ἄπο 96, Ἄπο 97, Ἄπο 98, Ἄπο 99, Ἄπο 100, Ἄπο 101, Ἄπο 102, Ἄπο 103, Ἄπο 104, Ἄπο 105, Ἄπο 106, Ἄπο 107, Ἄπο 108, Ἄπο 109, Ἄπο 110, Ἄπο 111, Ἄπο 112, Ἄπο 113, Ἄπο 114, Ἄπο 115, Ἄπο 116, Ἄπο 117, Ἄπο 118, Ἄπο 119, Ἄπο 120, Ἄπο 121, Ἄπο 122, Ἄπο 123, Ἄπο 124, Ἄπο 125, Ἄπο 126, Ἄπο 127, Ἄπο 128, Ἄπο 129, Ἄπο 130, Ἄπο 131, Ἄπο 132, Ἄπο 133, Ἄπο 134, Ἄπο 135, Ἄπο 136, Ἄπο 137, Ἄπο 138, Ἄπο 139, Ἄπο 140, Ἄπο 141, Ἄπο 142, Ἄπο 143, Ἄπο 144, Ἄπο 145, Ἄπο 146, Ἄπο 147, Ἄπο 148, Ἄπο 149, Ἄπο 150, Ἄπο 151, Ἄπο 152, Ἄπο 153, Ἄπο 154, Ἄπο 155, Ἄπο 156, Ἄπο 157, Ἄπο 158, Ἄπο 159, Ἄπο 160, Ἄπο 161, Ἄπο 162, Ἄπο 163, Ἄπο 164, Ἄπο 165, Ἄπο 166, Ἄπο 167, Ἄπο 168, Ἄπο 169, Ἄπο 170, Ἄπο 171, Ἄπο 172, Ἄπο 173, Ἄπο 174, Ἄπο 175, Ἄπο 176, Ἄπο 177, Ἄπο 178, Ἄπο 179, Ἄπο 180, Ἄπο 181, Ἄπο 182, Ἄπο 183, Ἄπο 184, Ἄπο 185, Ἄπο 186, Ἄπο 187, Ἄπο 188, Ἄπο 189, Ἄπο 190, Ἄπο 191, Ἄπο 192, Ἄπο 193, Ἄπο 194, Ἄπο 195, Ἄπο 196, Ἄπο 197, Ἄπο 198, Ἄπο 199, Ἄπο 200, Ἄπο 201, Ἄπο 202, Ἄπο 203, Ἄπο 204, Ἄπο 205, Ἄπο 206, Ἄπο 207, Ἄπο 208, Ἄπο 209, Ἄπο 210, Ἄπο 211, Ἄπο 212, Ἄπο 213, Ἄπο 214, Ἄπο 215, Ἄπο 216, Ἄπο 217, Ἄπο 218, Ἄπο 219, Ἄπο 220, Ἄπο 221, Ἄπο 222, Ἄπο 223, Ἄπο 224, Ἄπο 225, Ἄπο 226, Ἄπο 227, Ἄπο 228, Ἄπο 229, Ἄπο 230, Ἄπο 231, Ἄπο 232, Ἄπο 233, Ἄπο 234, Ἄπο 235, Ἄπο 236, Ἄπο 237, Ἄπο 238, Ἄπο 239, Ἄπο 240, Ἄπο 241, Ἄπο 242, Ἄπο 243, Ἄπο 244, Ἄπο 245, Ἄπο 246, Ἄπο 247, Ἄπο 248, Ἄπο 249, Ἄπο 250, Ἄπο 251, Ἄπο 252, Ἄπο 253, Ἄπο 254, Ἄπο 255, Ἄπο 256, Ἄπο 257, Ἄπο 258, Ἄπο 259, Ἄπο 260, Ἄπο 261, Ἄπο 262, Ἄπο 263, Ἄπο 264, Ἄπο 265, Ἄπο 266, Ἄπο 267, Ἄπο 268, Ἄπο 269, Ἄπο 270, Ἄπο 271, Ἄπο 272, Ἄπο 273, Ἄπο 274, Ἄπο 275, Ἄπο 276, Ἄπο 277, Ἄπο 278, Ἄπο 279, Ἄπο 280, Ἄπο 281, Ἄπο 282, Ἄπο 283, Ἄπο 284, Ἄπο 285, Ἄπο 286, Ἄπο 287, Ἄπο 288, Ἄπο 289, Ἄπο 290, Ἄπο 291, Ἄπο 292, Ἄπο 293, Ἄπο 294, Ἄπο 295, Ἄπο 296, Ἄπο 297, Ἄπο 298, Ἄπο 299, Ἄπο 300, Ἄπο 301, Ἄπο 302, Ἄπο 303, Ἄπο 304, Ἄπο 305, Ἄπο 306, Ἄπο 307, Ἄπο 308, Ἄπο 309, Ἄπο 310, Ἄπο 311, Ἄπο 312, Ἄπο 313, Ἄπο 314, Ἄπο 315, Ἄπο 316, Ἄπο 317, Ἄπο 318, Ἄπο 319, Ἄπο 320, Ἄπο 321, Ἄπο 322, Ἄπο 323, Ἄπο 324, Ἄπο 325, Ἄπο 326, Ἄπο 327, Ἄπο 328, Ἄπο 329, Ἄπο 330, Ἄπο 331, Ἄπο 332, Ἄπο 333, Ἄπο 334, Ἄπο 335, Ἄπο 336, Ἄπο 337, Ἄπο 338, Ἄπο 339, Ἄπο 340, Ἄπο 341, Ἄπο 342, Ἄπο 343, Ἄπο 344, Ἄπο 345, Ἄπο 346, Ἄπο 347, Ἄπο 348, Ἄπο 349, Ἄπο 350, Ἄπο 351, Ἄπο 352, Ἄπο 353, Ἄπο 354, Ἄπο 355, Ἄπο 356, Ἄπο 357, Ἄπο 358, Ἄπο 359, Ἄπο 360, Ἄπο 361, Ἄπο 362, Ἄπο 363, Ἄπο 364, Ἄπο 365, Ἄπο 366, Ἄπο 367, Ἄπο 368, Ἄπο 369, Ἄπο 370, Ἄπο 371, Ἄπο 372, Ἄπο 373, Ἄπο 374, Ἄπο 375, Ἄπο 376, Ἄπο 377, Ἄπο 378, Ἄπο 379, Ἄπο 380, Ἄπο 381, Ἄπο 382, Ἄπο 383, Ἄπο 384, Ἄπο 385, Ἄπο 386, Ἄπο 387, Ἄπο 388, Ἄπο 389, Ἄπο 390, Ἄπο 391, Ἄπο 392, Ἄπο 393, Ἄπο 394, Ἄπο 395, Ἄπο 396, Ἄπο 397, Ἄπο 398, Ἄπο 399, Ἄπο 400, Ἄπο 401, Ἄπο 402, Ἄπο 403, Ἄπο 404, Ἄπο 405, Ἄπο 406, Ἄπο 407, Ἄπο 408, Ἄπο 409, Ἄπο 410, Ἄπο 411, Ἄπο 412, Ἄπο 413, Ἄπο 414, Ἄπο 415, Ἄπο 416, Ἄπο 417, Ἄπο 418, Ἄπο 419, Ἄπο 420, Ἄπο 421, Ἄπο 422, Ἄπο 423, Ἄπο 424, Ἄπο 425, Ἄπο 426, Ἄπο 427, Ἄπο 428, Ἄπο 429, Ἄπο 430, Ἄπο 431, Ἄπο 432, Ἄπο 433, Ἄπο 434, Ἄπο 435, Ἄπο 436, Ἄπο 437, Ἄπο 438, Ἄπο 439, Ἄπο 440, Ἄπο 441, Ἄπο 442, Ἄπο 44

ὁ ἄρχηγός σου ζητᾷ, κυκλοφορᾷ μόνο
 σε ἐκ χάριτος. Ἐνέσειδες δὲν υπάρχουν.
 Carment, Νὰ πάρεις Tab. Mil-
 town 400 m.g. No 50, ἀπὸ διὰ τὴν
 ἡμέρα. Πρέπει νὰ υποχωρήσουν οἱ ἐκ-
 δρώσεις. Ἄν πορ' ἔλπιζα συνεχί-
 ζωνται, νὰ περάσεις γιὰ ἐξέταση.
 X. 10. Λιανοκαλὶ: Κάθε μὴν θὰ
 γίνουν ἐνδομυϊκὰ Amp. 1000 mg.
 Depot 6 times a day. Ἐπειροῦσε ἐὰν
 πάρεις Tab. E. Vit. 1000 mg. ἐὰν
 πάρεις τὴν ἡμέρα. Ἀφοῦ τελειώσουν
 τὰς 2000 mg. θὰ πάρεις Tab. Probaryl 400
 m.g. No 100, ἀπὸ τρεῖς τὴν ἡμέρα
 ἡμέτ' ὁ φαντοί. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη

κλινικής θεραπείας. Με τη θεραπεία
αυτή όλα θα υποχωρήσουν.
Σ. Κ. Μ.: Στάρτη: Οι φόβες,
έμμενες ιδέες, ψευδοαίσθησεις, μεγα-
λοχίες κλπ. συνιστούν συμπτώματα
σφοδρής άρρωστίας. 'Αφού δε μπο-
ρείτε να νοσηλεύεσθε σε κλινική κι
είναι αδύνατη η απομάκρυνσή σας α-
πό την υπηρεσία, να καμείτε την κα-
τάλληλ θεραπεία: Amp. Largactil 5 cc.
No 30, μία κάθε βράδυ ενδομυϊκώς.
'Αφού τελειώσουν οι ενέσεις, να συν-
εχίσετε με Tab. Valium 2 ή No 2
υπό πρωί, μία υποεμφυ-
λάκι, δύο φορές την ημέρα, κα-
τά την πορεία της θεραπείας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ τῆς
ΓΥΝΑΙΚΟΣ καὶ ΘΕΡΑΠΕΙΑ Κολπί-
τιδος. Τραχηλίτιδος, Οὐρηθρίτιδος ἐκ

ΤΡΙΧΟΜΟΝΑΔΩΝ, ΜΟΝΙΧΙΩΝ και
ΣΑΠΡΟΦΥΤΩΝ επιτυγχάνεται διά του
ΕΙΔΙΚΟΥ Γυναικολογικού ΑΝΤΙΣΗ-
ΠΤΙΚΟΥ NYLMERATE JELLY
και του NYLMERATE JELLY (με Συ-
σκευή) των Έργαστηρίων HOLL-
RANTOS Co Inc. Αμερικής. ΠΩΛΕΙ-
ΤΑΙ εις τα Φαρμακεία. Αντιπρόσω-
ποι ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΛΛΙΩΝ.

Σταδίου 38, Ἀθήναι, Τηλέφ. 20-971.



Χαρούμεν παρέλας

ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ σῦκα τοῦ Πασᾶ

Μία φορά ὁ Ναστραδίν εἶχε βάλεϊ γινάτι νὰ ζητήσῃ ἕνα ρουφετί ἀπὸ τὸν πᾶσά τοῦ Ἰκονίου, τὸν Μεμέτ. Ἀλλ', πού ἦταν γνωστός σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή γιὰ τὸν στριμμένο χαρακτήρα του.

Μπρέ, σ', αὐτὸν θὰ πᾶς νὰ ζητήσῃ χάρι: Δὲν πᾶς καλύτερα νὰ πνιγῇς!... τοῦ λέγανε οἱ φίλοι του, κουνώντας τὸ κεφάλι τους.

Μὰ ὁ Ναστραδίν δὲν ἔλεγε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Καὶ μιά μέρα εἶπε στὴ γυναῖκα του: — Ἀνίτε, Φατμέ, πῆρε πιά τὴν ἀπόφασί μου: νὰ πάω στὸν πᾶσά γιὰ ἐκεῖνο τὸ ρουφετί.

— Ἐτοίμασε, λοιπόν, σ' ἕνα μεγάλο δίσκο καμμιὰ δεκαριά δαμάσκηνα νὰ τὰ πάω πεσκέσι...

Ἐκείνη ὅπακουσε στὴ διαταγή του ἀντρα της. Ἀλλὰ μόλις ὁ Ναστραδίν στολίστηκε, ἐτοίμος γιὰ νὰ πάῃ στὸν πᾶσά τοῦ Μεμέτ. Ἀλλ', τοῦ εἶπε φρεϊσμένω:

— Ὅσο θὰ λείπη, ἀντρα μου, ἐγὼ θὰ κάθουμαι ἐδῶ καὶ θὰ σὲ μοιρολογῶ... Κι-τάξε, λοιπόν, νὰ γυρίσῃς γρήγορα.

Ὁ Χότζας ἔκανε πῶς γέλασε μὲ τοὺς φόβους τῆς Φατμέ, γιατί ἡ καρδούλα του τόδερε, καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸν πᾶσά μὲ τὸ δίσκο στὸ χέρι.

Μὰ πρὶν φιάσῃ στὰ μιάς τοῦ δρόμου, μερικὰ δαμάσκηνα ξέφυγαν ἀπὸ τὸ δίσκο κι' ἐπέσαν κατῶ. Πῆναι τότε ὁ Χότζας αὐτὰ πού πέσανε καὶ τὰ... καταβροχδεῖ.

— Καλύτερα νὰ τὰ δῇ ἄλλος, παρὰ σκο-νισμένα... εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασε, ἐπὶ τέλους, μπρός στὸν Μεμέτ. Ἀλλ',

— Σοῦφερα αὐτὸ τὸ φτωχικό πεσκέσι, πολυχρονεμένο μου πᾶσά... Θάναί γιὰ μένα μεγάλη τιμὴ ἂν τὸ δεχθῇς... κατάφερε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Χότζας, ἐνῶ τὰ πόδια του τρέμουν ἀπὸ τὴν τρομάρα.

Ὁ Μεμέτ Ἀλλῆς τότε, χωρίς νὰ πῇ τί-ποτα, ἔκανε νόημα πῶς δέχτηκε τὸ δῶρο του, ἀλλὰ ὁ Ναστραδίν δὲ βρόῃκε ἄλλο κουράγιο γιὰ νὰ μιλήσῃ σχετικὰ μὲ τὸ ρου-σφετί του. Προσκύνησε, λοιπόν, κι' ὅπου φύ-γη φύγη.

«Φηνὰ τὴ γλύτωσα... Ἀλλῆ φορά, πού θὰ τὸν καλοπιάσω περισσότερο, τοῦ κάνω λόγο γιὰ τὸ ρουφετί...» σκέφθηκε.

Ἐπεί, ἀφοῦ πέρασε καμπόσοις καιροί, γύ-ρισε ἕνα πρωὶ καὶ λέει πάλι στὴ Φατμέ: — Ἀνίτε, γυναῖκα, ἐτοίμασε ἕνα μεγάλο δίσκο καὶ γέμισέ τον κοκκινόγούλια. Θὰ πάω σήμερον στὸν πᾶσά γιὰ ἐκεῖνο τὸ ρου-σφετί...

Ὁ Ἀλλῆς νὰ σ' εὐλογῇ... τοῦ εἶπε ἐ-κείνη κι' ἔρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ δίσκο.

Ὁ Ναστραδίν, λοιπόν, ἐκίνησε σὲ λίγο γιὰ τὸν ὄντο τοῦ Μεμέτ. Ἀλλ',

Στὸ δρόμο ὅμως, καθὼς τὸν εἶδε ἐστὶ φορτωμένο ὁ Καθῆς, σταμάτησε παραξενε-μένος καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐ, τί κάνεις, Ναστραδίν, τί χαμπάρια; Γιά ποῦ τῶσάλες μὲ τὰ κοκκινόγούλια;

— Στὸν πᾶσά τὰ πηγαίνω πεσκέσι, Καθῆ μου, γιατί θέλω νὰ τοῦ ζητήσω μιά χάρι... ἀπορίσθηκε μισοκακόμοιρα ὁ Χότζας.

— Τσελλᾶθηκες, μπρέ; φώναξε ὁ Καθῆς. Καλύτερα νὰ τοῦ πᾶς σῦκα, πού τοῦ ἀρέ-σου!

Ὁ Ναστραδίν τότε, χωρίς νὰ χάσῃ και-ρό, παράτησε τὰ κοκκινόγούλια καὶ γέμισε τὸ δίσκο στὸ παζάρι μ' ἐκλεκτὰ σῦκα.

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ὁ πᾶσας, μόλις τὸν εἶδε, προστάξε τὸν σὺλίκου του νὰ πά-ρουν τὰ σῦκα καὶ νὰ τὰ χτυπήσουν στὸ κε-φάλι τοῦ Χότζα. Ὁ Ναστραδίν, παρ' ὅλη τὴ συμφορά πού τὸν βρόικε, γονάτισε κι' ἄρχι-σε νὰ λὲν στὸν Μεμέτ. Ἀλλ',

— Σ', εὐχαριστῶ, πολυχρονεμένο μου... Σ', εὐχαριστῶ πολὺ!...

Παραξενεμένος ὁ πᾶσας γύρισε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τσελλᾶθηκες, μπρέ; πεζεβέγκη; Γιατί κάθουσαι καὶ μ' εὐχαριστεῖς;

Ὁ Χότζας τότε ἐξανθρίσκοντας τὸ κον-ράγιο του ἀποκρίθηκε:

— Ἐγὼ ἐγὼ τί κάνω, πᾶσά μου... Εἶχα βλῆπει σκοπὸ νὰ σοῦ φέρω κοκκινόγούλια, ἀντὶ γιὰ σῦκα... Καὶ σκέπτομαι τώρα πῶς ἂν δὲν τ' ἄλλαξα, τώρα θὰ εἶναι σπαρμένο τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὰ κοκκινόγούλια... Γι' αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ!...

Ὁ πᾶσας τότε ἔσπασε ἀπὸ τὰ νῆλεια κι' ἔβη μονάχον τὸν συγχώρεσε, μὰ τοῦκανε καὶ ρουσφετί!...

72

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ ΗΓΥΦΤΙΣΣΑ

Κουζούμ ἱπροκτὲς ἔξω ἀπ' τὸ μααζὶ μου κα-θισμένος εἰνόμενον, κομπολοῦμαι μὲ ἐπαίσα, ὑνάικες πού ἐπερνόουν ἀπὸ δρόμο κυττά-μενες ἔκανα. Τὸ λοιπὸν ἀπὸ γύφτισσα πηλ-σισσμένο με κάνει:

— Ἀγοράκι μου, λέει, τὸ μοῖρα σου νὰ σὲ λέω.

— Ἐγὼ χίτες τοιγγάνες, γύφτισσες φελιὰν φι-στικ, ντὲν κωνεῦω ἄμμα τοῦτο τὸ γύφτισσα ὁμορφα ματάκια εἶχε καὶ ἄγοράκι μου» μὲ εἶπε—πολὺ με ἤρεσε.

— Τί θέλεις πῶς κουζούμ νὰ μὲ πῆς τὸ μοῖρα μου;

— Βάλε ἕνα τάλληρο, μὲ λέει.

— Σοὺς γιὰδρὺμ, λέω, τάλληρο πολὺ ἐνε-ταί.

— Ἀνίτε, ντὲν ἰντρέπεσαι; μὲ λέει. Ἐγὼ τετοιο ὁμορφόπαιδο καὶ νὰ λησῶσαι ἕνα τάλ-ληρο;

Βαί ντινὶνὶ ἱμανινί. Ὁμορφόπαιδο μὲ εἶπε, ἄμμα ἐμένα αὐτὸ πολὺ με ἤρεσε. Τέλος σπάγγων χίτες πολὺ ὁμορφόπαιδο ντὲν εἶμαι ἀλλὰ καὶ εὐ, ἀναγνώστη ἐφέντη ἡμπορεῖ νὰ εἰσαι μαίμου, ἄμμα ὅταν ὁμορφόπαιδο σὲ λένε ντὲν σὲ ἤρεσει;

— Ἀντε, λέω, ἔξυπνο κορίτσι ἐνεσαι. Πᾶρε τάλληρο καλὰ ὁλοῦν, τὸ μοῖρα μου νὰ μὲ λές.

Τότε τὸ τοιγγάνα τάλληρο στὸ τσέπη της ἔθαξε, χέρι μου πιάνει.

— Εὐὲ ἕνα μεγάλο μεράκι στὸ καρντιά σου ἔχεις, μὲ λέει. Ἀμα κῆποια μελαχροινὴ τὸ καρντιά σου καμμένο ἔκανε. Ἀμα εὐὲ ὁμορ-φόπαιδο εἰσαι, αὐτὸ τὸ ντουλεῖα σου καλὰ θὰ πηαῖν.

— Τί θὰ ἐνεταί; ἐγὼ ἐρωτημένο ἔκάνω.

— Βάλε ἕνα τάλληρο ἀκόμα, μὲ λέει, γιὰ νὰ σὲ λέω.

— Ἀνίτε σοὺς! λέω. Ἀφοῦ σὲ ἔδωσα τάλ-ληρο.

— Γιὰ νὰ σὲ πῶ τί θὰ ἐνεταί μὲ τὸ μελα-χροινὴ ἄλλο ἕνα τάλληρο θὰ βάζης!

Βαί ντινὶνὶ ἱμανινί ἐταί περιέργεια μου ζα-ναμένο ἔκανε, ἀνίτε πᾶρε ἕνα διφραγκο λέω καὶ ἐκείνη ἀμέσως διφραγκο στὸ τσέπη της καμμένο ἔκανε καὶ χέρι μου πάλι ἐπιάνει.

— Αὐτὸ τὸ μελαχροινὴ μέσα στὸ καρντιά της σὲ ἔχει, ἀπὸ γλυκά ματάκια σου μπαιλντισμέ-νη εἶναι.

— Σοὺς μπέ!

— Ἀληθεία σὲ λέω. Καὶ λοιπὸν σὲ σένα θέ-λει νὰ ἐρχεταί. Ἀμα στὸ δρόμο της ἕνα ἐμ-πόδιο εἶναι καὶ πρέπει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴ μέση.

Τί ἐμπόδιο, κουζούμ;

— Βάλε ἕνα τάλληρο ἀκόμα, μὲ λέει γιὰ νὰ σὲ λέω.

— Γιαδρὺμ, λέω, εὐὲ μεζὸλο μηχανὴ ἀνοι-γμένο ἔκανες. Ἰστέ παρὰ ἱππρες. Λέγε ντέ!

Ἄμα τὸ τοιγγάνα χίτες ἄλλο ντὲν ἤθελε νὰ λὲν. Ἐμένα αὐέσως μυαλὸς μου στὸ μελα-χροινὴ τὸ Καρινάκι ἐπῆλε, μεζὸλο φασαρία μέ-σα μου εἶνε, καρντιά μου πατ κιουτ ἔκανε.

— Τί νὰ σὲ πῶ, μπέ, τέλος σπάγγων πᾶρε ἕνα διφραγκο ἀκόμα καὶ λές ἱστέ!

Διφραγκο πάλι στὸ τσέπη της ἔθαλε, πάλι χέρι μου πιασμένο ἔκανε.

— Αὐτὸ τὸ μελαχροινὸ πολὺ ἀγαπημένο σὲ κάνει καὶ γρήγορον στὸ ἀγκαλιά σου θὰ πᾶ-σῃ, ἄμα στὸ δρόμο της κάποιο ἐμπόδιο εἶνε.

— Ἰστέ λέγε γιὰδρὺμ, λέω, τί ἐμπόδιο ἐ-νεταί τὸ διφραγκο γι' αὐτὸ τὸ ἔπηρε.

— Ἐνας ὑψηλὸς με μωσάκης εἶναι! Ντὲν ἤξερω, ἀδεφός της εἶνε, ἀντρίας της εἶνε, φίλος της εἶνε, τί εἶνε ντὲν ἤξερω.

— Λοιπόν,

— Βάλε ἕνα διφραγκο ἀκόμα νὰ σὲ λέω.

Τότε ἐγὼ πολὺ θυμωμένος ἐνομαι, αἱμας μου κῆφάκι μου ἀνεδοσμένο ἐνεταί.

— Ἄκουσε νὰ σὲ πῶ, λέω, αὐτὰ σὲ μένα νὰ μὴ μὲ τὰ κάνης! Τόσα λεφτὰ ἱππρες, ὅλα νὰ μὲ τὰ λές, ἱστέ! Καταλαβαίνεις;

— Βάλε διφραγκο! μὲ λέει.

— Ὅχι! λέω.

— Ἰστέ ἕνα τοιγαράκι φέρε.

Τέλος σπάγγων τί νὰ ἔκανω; Ἐνα τοιγα-ράκι, καλὰ ὁλοῦν νὰ δοῦμε τί θὰ ἐνεταί.

Τότε πάλι χέρι μου πιάνει καὶ λέει:

— Αὐτὸ τὸ μαντράχαλος, ὁμορφόπαιδο, κρί-μα, κρίμα, ἔσένα στὸ ἔ-λο σπασμένο θὰ σὲ κάνη!

— Ἐμένα; λέω.

— Ἐσένα μὲ λέει. Καὶ τὸ μελαχροινὸ ἀπὸ κοντὰ σου δρόμο θὰ ἱπαῖν.

— Ἰστέ καὶ ἐγὼ;

— Νά!...

Καὶ μιά μουντζα της ἐ-ἵναι. Τόσα λεφτὰ μὲ ἔφα-γε καὶ σαλομάρες μὲ εἶ-πε. Τότε ἐκείνη ἔφυε καὶ ὑπὸ μακρὰ μὲ λέει:

— Καμμένο, τέτοιος βλά-κας πού εἰσαι! Τί ἄλλο ἢ-δελες νὰ σὲ λέω;

— Ἰστέ ἱσοκτώνεις ἀντρί-πο γιὰ ντὲν ἱσοκτώνεις;

Ὁ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὁ φωνακλᾶς

Γιὰ χαμήλωσε τὴ φωνή σου, σὲ παρα-καλῶ. Γιὰ βάλε σουρντίνα ἢ σιλανσιέ καὶ κατέβασέ την μερικὸς τόνους, ἂν θέλῃς νὰ συνεχίσῃς ἢ συζήτησι. Γιατί αὐτὸ τὸ πράγμα μαζί σου εἶναι ὁτιδήποτε ἄλ-λο, ἐκτὸς ἀπὸ συζήτησι. Καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ μιά καὶ καλὴ, ὅτι αὐτὴ ἡ συ-νήθεια πού ἔχεις νὰ ξεφωνίζῃς ὅταν πρό-κειται νὰ μιλήσῃς μὲ ἄνθρωπο, εἶναι ἀ-γενεστάτη, βαναυσωτάτη καὶ βαρβαρῶ-ν.

Γιατί ἐσύ δὲ μιλάς. Ἐσὺ βου-χάσαι, γαυγίζεις, μουγκάζεις καὶ ὑ-ψώνεις, γενικῶς, μιά φωνάρα, πού φτάνει εἰς ἀκτίνα δυὸ χιλιο-μέτρων. Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εἴμαστε κουφοί. Καὶ ἐπὶ πλέον εὐρισκόμεθα ἐντὸς ἐνὸς δωματίου 4Χ4, ὅπου ἀκούγε-ται εὐκρινῶς καὶ ψι-θυρος κώνωπος. Καὶ ἐπὶ πλέον, δὲν ἤρ-θαμε στὰ χέρια, γιὰ νὰ βάλομε τίς φω-νές. Συζητοῦμε ἐδῶ ἕνα κοινότατον θέ-μα, ὅπου δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἐλαχιστή ὑ-ψώσις τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. Τοῦ λόγου ὕψους, νομίζεις προφανῶς ὅτι εὐρί-σκουσαι στὴ Βουλὴ καὶ ἀγορεύεις. Καὶ βάσεις κατὰ φωνάρες πού τρίζουν τὰ τζα-μια. Καὶ ὅσοι σὲ ἀκούν, ἀσφαλῶς θὰ ἔ-χουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐδῶ μέσα συμ-πλεκόμεθα καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρό-θυρα παιζίματος ζύλου.

Αὐτὴ δὲ τὴ συνήθεια τὴν ἔχεις. Μόλις ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, βάσεις τίς φωνές κατ' αὐτὸν τὸν βροντοῦδ, ἐκκωφαντικὸ καὶ ἐγώσιτικὸ τρόπο. Γιὰ ποῖο λόγο, κύ-ριε; Γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι ἔχεις δί-κη, ἢ γιὰ νὰ μᾶς πᾶσῃς τὸν ἄερα;

Σὲ πληροφοροῦ ὅτι οὐτὸ τὸ ἕνα οὐτὸ τὸ ἄλ-λο συμβαίνει. Ἀπλῶς μᾶς ἐνοχλεῖς καὶ μᾶς ταρασσεῖς τὰ νεύρα καὶ τίποτα πε-ρισσότερο. Ταῦτα, πλὴν τοῦ ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος διμιλίας, ὅπως καὶ προηγουμένως ἐτόνισα, εἶναι ἀγενής καὶ βάρβαρος. Διό-τι ἐτσι, κύριε, ἀπευθύνονται πρὸς κοπά-δια προβάτων καὶ βοδῶν καὶ ὄχι πρὸς συ-νανθρώπους των. Οἱ ἄνθρωποι μιλᾶνε ἡδέως μετὰ τούς, ἐκτὸς ἐάν ἐξερειδι-στοῦν, ὅποτε ἐξηγεῖται ἡ ὑψώσις τῆς φω-νῆς. Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου ἕναν καθε θεὸς νὰ παραγγείλῃς καὶ χαλάει ὁ κόσμος.

Τί εἶπες; Ἐχεις ἐντονὴ φωνή; Καὶ λοιπόν; Βά! τῆς ψαλλίδι καὶ περιόρι-σέ την ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς. Ἐτσι κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Διότι, κύριε, κάθε φωνὴ ἔχει τόνους καὶ διακυμάνσεις, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐντάσεως μεχρὸς τοῦ ψι-θυρισματος. Ἀν βέβαια, βρεθῇς σὲ κα-νένα βουνὸ καὶ θελήσῃς νὰ φωνάξῃς κά-ποιον πού βρισκεταί στὸ ἀπέναντι βου-νὸ, τότε ἔξασπασε. Ἀλλὰ ἐδῶ, ἐντὸς δω-ματίου 4Χ4 τὸ τοῖσιόν εἶναι ἀπόδειξις ἐλλείψεως ἀνατροπῆς.

Καὶ νὰ πῶ πῶς ἔχεις καὶ καμμιὰ συμ-παθητικὴ φωνή. Κοιμάται νὰ γινόνταν. Ἀλλὰ ἡ φωνή σου εἶναι ξερὴ, ἀντιπαθε-στάτη καὶ ἀνατριχιαστικὴ σὲ τέτοιο βα-θύ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος πού τὴν ἀκούει νὰ χάνῃ τὸ κέφι του γιὰ μιά βδομάδα. Ἐν-πάση περιπτώσει, γιὰ νὰ τελεζώνουμε, κῆταξέ σὲ παρακαλῶ νὰ μετετάξῃς τὸν τόνο σου σὲ ἐπίπεδο φωνητικὸ πολιτι-σμοῦ γιὰ νὰ ἔχῃς τὸ προνόμιο νὰ συζη-τᾷς καμμιὰ φορά μαζί μου. Ἀλλοῦς, ἂν ἐπιμένῃς στὴν ἀπάνωρα καὶ ἐκκω-φαντικὴ συνήθεια, ἀνίτε νὰ βρῇς τίποτα ὁμοίους σου φωνακλάδες κι' ἀρχίστε νὰ γκωρίζετε ὅλοι παρὰ σὰν γαῖδαροι, νὰ εὐχαριστῆτε συζήτησι. Καὶ μὴν πῆς λέει σὲ ὅτι σοῦ λέω, γιατί πρὸς πέντε εἶμαι ἐτοιμος νὰ σοῦ ἀπεδείξω ὅτι ἐγὼ ὑπερῶς ἀνα βέλω τὰ φωνάρα σου ἀπὸ σένα. Σκασμός, λοιπόν, καταβό-σκυλε!



Κυττάζετε ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ Τὰ νύχια σας!

Κυττάζετε κάθε πρωὶ τὰ νύχια σας!...

ΚΑΘΕ ἄνθρωπος διαθέτει ἕναν κα-θρέφτη, ὅπου μπορεῖ νὰ παρα-κολουθεῖ κάθε μέρα τὴν κατά-στασι τῆς ὑγείας του. Αὐτὸς ὁ κα-θρέφτης εἶναι τὰ νύχια πού ἔχομε στὰ δά-κτυλά μας.

Τὸ νύχι εἶναι προέκτασι τοῦ δέρματος καὶ ἀκριβέστερα τῆς ἐπιδερμίδος. Τὰ ἡμι-διαφανῆ κύτταρα, πού τὸ ἀποτελοῦν, ὁ-φείλουν τὴ σκληρότητά τους σὲ μιά κε-ρατοειδῆ οὐσία, πού περιέχεται σ' αὐτὰ, τὴν κερατίνη. Τὰ νύχια ἔχουν τὴν ἀπο-στολὴ νὰ προστατεύουν τὸ ἐπάνω μέρος

τῶν δακτύλων. Ὅπως εἶναι σὲ ὄλους γινωστό, τὸ νύχι δὲν μεγαλώνει ἀπὸ τὸ ἐπὶ πάνω μέρος, ἀλλ' ἀπὸ τὴ βάση του. Ἀν βγάλωμε ἕνα νύχι, θὰ χρειαστοῦν τέσσερις μῆνες γιὰ νὰ βγῇ καινούργιο καὶ νὰ κα-λύψῃ καὶ πάλι ὁλόκληρο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ δακτύλου. Ὑπολο-γίζεται ὅτι, κάθε μῆνα, τὸ νύχι μεγαλώνει κατὰ 1/4 τοῦ ἑκατο-στοῦ τοῦ μέτρου.

Τὸ ὥρὸ νύχι φανερώνει ἀνάμια. Στους ἡπαιτικούς ἔχει χρώ-μα βιολετί.

Τὰ λευκά στίγματα πάνω στὰ νύχια φανερώνουν ἐλλειψὶ ἄσβε-στίου, εἴτε λόγω ὑπερκοπώσεως, εἴτε γιατί τὰ ὄξινα στοιχεῖα ὑ-περισχύουν στὴν τροφή μας. Οἱ διαταραχές αὐτὲς τοῦ μεταβο-λισμοῦ ἀπαιτοῦν ἀμεση ἀλλαγὴ τῆς διαίτης καὶ περιορισμὸ τῆς σπατάλης τῶν δυνάμεων τοῦ οργανισμοῦ.

Οἱ κάθες ραβδώσεις στὰ νύχια παρατηροῦνται στὰ άτομα πού ἔχουν εὐαίσθητο δερμα.

Σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις, σχηματίζονται στὰ νύχια ἐγκάρ-σιες γραμμὲς ἢ μικρὰ γουδιάσματα, πού ὀφείλονται εἴτε σὲ ὑ-περκοπώσι εἴτε σὲ διαταραχὲς τῆς θέρμεως. Ἀλλὰ καὶ μιά δυ-νατὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐμφάνισί τους. Κατὰ γενι-κὸ κανόνα, αὐτὲς οἱ γραμμὲς ἢ τὰ γουδιάσματα προαναγγέλλουν κάποια ἀσθένεια.

Μεγαλύτερη σημασία ἀποδίδουν οἱ ἐπιστήμονες στους μνί-σκους, πού βρίσκονται στὴ βάση τοῦ νυχιοῦ καὶ πού πρέπει κα-νονικὰ νὰ εἶναι ὁρατοὶ καὶ στὰ δέκα δάκτυλα, περιοριζόμενοι σὲ ἑκτάσι καὶ ἔντασι βαθμιαία, ὅσο προχωροῦμε ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα πρὸς τὸ μικρὸ δάκτυλο.

Οἱ μνίσκοι μᾶς δίνουν τὸ μέτρο τῆς ζωτικότητος τοῦ ὀργα-νισμοῦ.

Μιά ἐπιτυχημένη παρομοίωσι, πού ὀφείλεται σ' ἕνα Γάλλο ἐ-πιστήμονα, θὰ μᾶς κατατοπίσῃ καλύτερα γιὰ τὴν σημασία πού ἔχουν οἱ μνίσκοι. Ἀν, παρατηρεῖ, θεωρήσωμε τὴν ὑγεία μας ὡς τὸ κεφάλαιο τοῦ ὀργανισμοῦ μας, τότε οἱ μνίσκοι εἶναι οἱ τόκοι του. Τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔντασι τῶν θὰ ἐξαρτηθοῦν, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἂν τὸ κεφάλαιό μας εἶναι ἢ δὲν εἶναι σημαντικόν.

Οἱ μνίσκοι καὶ στὰ δέκα δάκτυλα φανερώνουν γερὴ ὑγεία καὶ πλούσιο δυναμισμό! Ἀν, ὅμως, οἱ μνίσκοι ὑπάρχουν μόνον στους ἀντίχειρες, ἡ ὑγεία εἶναι ἐπιφανής. Πρέπει τότε νὰ περιορίσω-με καθε περιττὴ σπατάλη δυνάμεων.

Προσέξτε, ὅμως! Τὸ ὅτι ἔχομε μνίσκους καὶ στὰ δέκα δά-κτυλα αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι μποροῦμε νὰ σπαταλοῦμε ἄσκο-πὰ τίς δυνάμεις μας. Γιατί, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, ὑπάρχει κίνδυ-νος νὰ ἐξαντλήσωμε πρόωρα τὸ κεφάλαιό μας.

Σημειώστε τὸ ἑξῆς: Τὸ ὕψος τῶν μνίσκων φανερώνει, ὅπως εἴπαμε, τὸ δυναμισμό μας. Ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλη ζω-τικότητα ἐξοδεύει περισσότερες δυνάμεις ἀπὸ ἕναν ἄλλον μὲ μι-κρότερη ζωτικότητα. Ἐτσι, ἕ-νας ἄνθρωπος μὲ μικρότερους μνίσκους ἐξοδεύει λιγότερες δυνάμεις καὶ μπορεῖ, συνεπῶς, ν' ἀνθέξῃ περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἄλλον πού ἔχει μεγάλους μνί-σκους, ἀλλὰ πού γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀκριβῶς, καταναλίσκει με-

Οἱ μνίσκοι πρέπει νὰ ξεχωρί-ζουν καθαρά στὴ βάση τοῦ νυχιο-ῦ. Τὸ νὰ ὑπάρχουν καὶ στὰ δέ-κα δάκτυλα ἀποτελεῖ ἐνδειξὴ κα-λῆς ὑγείας καὶ μεγάλης ζωτικό-τητας.

γαλύτερες δυνάμεις καὶ ἔχει, συνεπῶς, μεγαλύτε-ρες φθορὲς ἀπὸ τὸν πρώτο.

Οἱ ἄνθρωποι πού κουράζονται πολὺ βλέπουν συ-χνὰ τοὺς μνίσκους νὰ ἐξαφανίζονται βαθμιαία ἀ-πὸ τὰ δάκτυλά τους καὶ μάλιστα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Λίγη ἀνάπαυσι θὰ κάμῃ τοὺς μνίσκους νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ πάλι. Αὐτὸ σημαί-νει ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τους ξεμαθῆκε τὴν ἰσορροπία καὶ τίς δυνάμεις του.

Τὸ χρῶμα τῶν μνίσκων ἔχει ἐπίσης σημασία. Ὅσο εἶναι περισσότερο λευκοὶ καὶ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο νύχι, τόσο τὸ άτομο ἔχει μεγαλύτερες δυνάμεις. Ἀν, τουναντίον, ἔχουν σκούρο χρῶμα καὶ δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο

Μεταίχνη της γυναίκας

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕΙΝ είναι ασφαλώς η πρώτη φορά, που σ'ας μιλάμε για τη μόδα των συνδυασμών. Θα επικρατήσει όμως τόσο πολύ εφέτος, ώστε πολλές φορές ακόμη θα σ'ας μιλήσουμε γι' αυτούς. Θα σ'ας δίνουμε τη μία ή την άλλη ιδέα, για να σ'ας βοηθήσουμε να πραγματοποιήσετε ένα πρακτικό και όμορφο σύνολο. Αυτό ακριβώς που θα σ'ας προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στη μία ή την άλλη περίπτωση.

Τους εφετινούς συνδυασμούς θα τους δούμε να επικρατούν όλες τις ώρες της ημέρας, στις απλές πρωινές εμφανίσεις και στις πιο άμυγλιες για τ' απογεύματα. Άλλ' ακόμη και το βράδυ θα μας προσφέρουν οι συνδυασμοί χαριτωμένα σύνολα.

Ένας πολύ ωραίος συνδυασμός είναι η απογευματινή τουαλέτα που συμπληρώνεται με ένα σπένσερ. Έχει το κορσάκι σε κόμπι ζαπωνέ, με μικρό μανικάκι, που σκεπάζει μόνο τους ώμους. Το άνοιγμα του λαιμού φτάνει πίσω, ως τη ρίζα, ενώ μπροστά σχηματίζει δυο πλάγιες διαγώνιες γραμμές. Οι γραμμές αυτές σχηματίζουν ένα αρκετά μεγάλο ντεκολτέ, κλείνοντας διαγώνια στη μέση του κομπώματος. Το φάρδος του κορσάκι συγκεντρώνεται στη μέση με πένες και η φούστα σχηματίζει κλός με φύλλα στενά επάνω, φαρδιά κάτω. Το συμπλήρωμα αυτής της τουαλέτας είναι καθώς είπαμε ένα σπένσερ. Κοντό, φτάνοντας μόνον ως τη μέση, ακολουθεί μια γραμμή μπολερό με ντεκούπ στα δυο πλάγια. Τα ντεκούπ σχηματίζουν το στήθος. Το κομπώμα είναι ευθύγραμμο και το γιακάδακι ελαφρώς σηκωτό. Το σκέρσο, που το χαρακτηρίζει, είναι μια ζωνίτσα από ύφασμα πεκινέ, που περνώντας ανάμεσα από δυο θηλίες στην πλάτη, δίνει μπροστά. Έτσι το σπένσερ είναι ε-φαρμοστό πίσω στη μέση. Όλη η γραμμή της τουαλετίτσας μαζί με το σπένσερ, παίζουν έναν τύπο ρεδιγκότας. Ένας άλλος συνδυασμός ακολουθεί τη φλού γραμμή.

Χρησιμοποιείτε για ύφασμα το σαντούν, που είναι δ.τι χρειάζεται για μια τέτοια κόμπι. Το κορσάκι της τουαλέτας είναι κι' αυτό κιμονό, αλλά αντί να είναι εφαρμοστό, όπως το προηγούμενο, είναι πολύ άνετο. Το άνοιγμα του λαιμού είναι οβάλ και σχηματίζει ένα ελαφρό ντραπάρια στο ένα πλάι. Το κορσάκι σχηματίζει στη μέση ελαφρό μπουφάν. Η φούστα είναι ευθύγραμμη με μια ντραπαριστή ζώνη, δεμένη στο πλάι. Και τώρα το συμπλήρωμα της τουαλέτας: Είναι μια ριχτή βέστα μακριά ως τους γοφούς. Έχει μανίκια τρούα κάρ με χαμηλή μανικολάλη και με γιακά ντραπαριστό πίσω και με ρεβέρ μπροστά. Από μια ντεκούπ στο κάθε πλάι σχηματίζει κι' από μια τσέπη κοφτή σε οριζόντια γραμμή.

Άλλος συνδυασμός, που είναι άμυγλιε αποτελείται από μια μονό-

χρωμη φούστα και μια μπλούζα. Η φούστα είναι πολύ φαρδιά με ένα ντραπάρια σαν πανιό στο κάθε πλάι και η μπλούζα είναι από ύφασμα φανταζι με πούα ή άλλα μοτίβα.

Έχει ντραπαρίσματα στους ώμους, σαν μανικάκια και με μια κάθετη σουρωτή γραμμή σχηματίζει και ντραπαρίσματα κάτω από το στήθος. Η κόμπι την κάνει έντελως άμυγλιε και φοριέται έξω από τη φούστα με ντραπαρίσματα που συνεχίζονται και στη μέση. Για συμπλήρωμα στην όλη εμφάνιση έχουμε ένα μπολερό, από το ύφασμα της φούστας. Ανάμε-σα στο μπολερό και τη φούστα φαίνεται το ντραπαρίσμα της μπλούζας. Το μπολερό έχει τρούα κάρ μανίκια, άνετα προς τα κάτω. Ο γιακάς είναι εδάξε και σχηματίζει καλό άνοιγμα γύρω στο λαιμό.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ

Ιδιαίτερος εφέτος το λευκό γαρνίρισμα θα παίξει ένα σημαντικό ρόλο στη γυναικεία εμφάνιση. Είναι σαν ένα χαμόγελο της εποχής πάνω στις βαθύχρωμες τουαλέτες.

Η φετινή μόδα συμβουλεύει τη γυναίκα να έχει στη διάθεσή της μια δολοκλήρη σειρά από λευκά εξαρτήματα, έντελως ανεξάρτητα, ώστε να μπορεί να τα συνδυάζει με το ένα ή το άλλο φόρεμα.

Όλ' αυτά τα χαριτωμένα εξαρτήματα γίνονται με πικέ, με δρυκαντίνα ή με βατίστα. Μπορείτε δε να τα ποικίσετε και με κέντημα, με άζουρ, με πλισσεδάκια ή και με βολανάκια.

Να δούμε όμως τι είναι αυτά τα εξαρτήματα. Πότε ένα γιακάδακι και ρεβέρ μανικιών, πότε ένα πλαστρόν, ένα ζαπωνί, μια ζώνη, ένα εδάξε γαρνίρισμα στο άνοιγμα του λαιμού. Όλα αυτά μπορούν να σ'ας χρησιμοποιούν.

Σε μια βαθύχρωμη τουαλετίτσα από μεταξωτό, βάχουμε κάτι απ' όλα αυτά, που αναφέραμε και την κάνουμε πιο χαρωπή, έτσι όπως ταιριάζει στην εποχή.

Ακόμη και στις καλοκαιρινές κοτονάντ, μπορείτε να βάλετε ένα άσπρο γαρνίρισμα και να του δίνετε άλλη εμφάνιση μέρα με την ημέρα. Μ' άλλα λόγια το κάθε τέτοιο στολίδι μπορεί να σ'ας προσφέρει χίλιες υπηρεσίες και να σ'ας βοηθή ν' ανανεώσετε την κάθε σας εμφάνιση.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ανάμεσα στα τόσα καινούργια ύφασματα, που μ'ας παρουσιάζει, το φετινό καλοκαίρι θα δούμε και ένα που θα μ'ας εξυπηρετήσει ιδιαίτερος. Είναι το τουίλ-ταφτά. Λουσάτο και συγχρόνως απλό, δροσερό και εύκολοφόρετο, θα χρησιμοποιηθεί σε διάφορες κόμπι.

Είναι το κατ'έξοχον φόρεμα, που θα προσφέρει άπειρες υπηρεσίες στη σημερινή πολυάσχολη γυναίκα.

Το τουίλ-ταφτά είναι κι' αυτό από τα ύφασματα, που δεν τσαλακώνονται και πλένονται εύκολα. Φοριέται πολύ εύκολα και όπως λένε γαλλικά: «Κάνει τουαλέττα».

Μια κόμπι, που του ταιριάζει ιδιαίτερος είναι αυτή, που παρουσιάζει το κορσάκι εφαρμοστό, ή κιμονό ή με μανικολάλη. Η φούστα αντίθετα μ'ας εμφανίζεται πολύ εδάξε, άλλοτε με σούρες δολοκλήρη στη μέση και άλλοτε με πλισσεδάκια από στενές πιέτες.

Ανάμεσα στα διάφορα άνοιγματα του λαιμού συνθίζονται πολύ τα μπερτά μπροστά. Αυτά ταιριάζουν πιο πολύ στην κόμπι, που αναφέραμε. Το τελείωμα γίνεται πολύ απλό, χωρίς γιακά, συνθίζονται όμως και οι μεγάλοι εδάξε γιακάδες, που μοιάζουν με πολύ μικρές μπερ-τες.

Οι ζώνες σ' αυτά τα φορέματα γίνονται από το ίδιο ύφασμα, πότε στενές πότε φαρδύτερες, με μια ομοίμορφη άγκυρα. Άλλοτε αν η σιλουέττα το επιτρέπει, διαλέγουμε την ντραπαριστή ζώνη μ' ένα δέσιμο στο πλάι.

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ ΤΑΓΙΕΡ

Η μεγάλη μόδα των έμ-πριμ υφασμάτων δεν περιορίζεται εφέτος μόνον στις τουαλέτες, πρωινές, απογευματινές ή βραδυνές. Έπεκ-τείνεται και στα ταγιέρ.

Θα δούμε πολλά ταγεράκια έμπριμ από κοτονάντ για τα πρωινά, από μεταξωτά για απογεύματα. Είναι όλα χαριτωμένα.

Άλλ' ως εξετάσουμε ποιά θα είναι η κόμπι αυτών των ταγιέρ. Το κυριώτερο της χαρακτηριστικό είναι η απλότητα στη γραμμή.

Η φούστα γίνεται ευθύγραμμη μόνο με μια κουφωτά πιέττα πίσω ή πλάι για να υπάρχει κάποια άνεση στο περπάτημα.

Η ζακεττούλα ακολουθεί τη ριχτή γραμμή με σχετικό φάρδος προς τα επάνω, εφαρμοστή όμως στους γοφούς. Η κόμπι των ώμων σχηματίζει έναν συνδυασμό κιμονό-ραγκλάν με τα μανίκια σε μακρὸς τρούα-κάρ. Είναι πολύ της μόδας να στολίζουμε τα μανίκια μ' ένα γυριστό ρεβέρ και το λαιμό μ' ένα άνετο γιακά και μικρά ρεβέρ μπροστά.

Τα ρεβέρ γίνονται με τέτοιο τρόπο, που να φοριέται η ζακεττούλα και κλειστή ως επάνω και με μπερτά άνοιγμα.

Μ' ένα τέτοιο ταγιέρ μην παραλείψετε να συνδυάσετε μονόχρωμα ή λευκά εξαρτήματα. Αυτά τα έμπριμ ταγεράκια είναι πολύ έξυπρη-τικά, γιατί συνδυάζουν απλότητα και κομψότητα. Γι' αυτό και φοριούν-ται εύκολα.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ανάμεσα στη μεγάλη ποικιλία που μ'ας προσφέρει εφέτος η μόδα αναφορικά με τις μπλούζες, θα δούμε ότι θα φορεθούν πολύ οι μονό-χρωμες σε απαλά χρώματα.

Ακολουθούν οι περισσότερες την κόμπι κιμονό με κοντά μανικάκια. Άλλοτε με εφαρμοστό μανίκια τρούα-κάρ και άλλοτε με έντελως μακριά.

Είναι πολύ της μόδας οι έντελως σκέτες μπλούζες, σε γραμμή σε-μιζιέ. Έχουν ενίοτε σηκωτό γιακάδακι προς τα πίσω και το γιακάδακι αυτό περιβάλλεται από μια κορδέλλα, σε τύπο γραβάτας, που δένεται μπροστά σ' ένα ελεύθερο φιόγκο.

Άλλες μπλούζες εφαρμόζουν ένα τύπο ντεκούπ, που σχηματίζει σαν πλαστρόν. Άλλες στην κόμπι κιμονό γαρνίρονται με σειρητάκι, που σχη-ματίζει σαν φετονάκι. Με αυτό το σειρητάκι μπορείτε να γαρνίρετε και το μπροστινό της μπλούζας ή και να περιβάλετε το στοργγυλό, κατε-βαστό γιακάδακι και τα ρεβέρ και των μανικιών.

Όλες αυτές οι μπλούζες φοριούνται με ευθύγραμμες φοβότες, αλλά και με φαρδιές σουρωτές ή πλισσεδάτες.

Στους συνδυασμούς φούστας και μπλούζας, η κάθε γυναίκα μπο-ρεί ν' ακολουθήσει το γούστο της επιδιώκοντας πάντα την αρμονία στις αντιθέσεις.

Αυτά τα σύνολα θα σ'ας εξυπηρετήσουν και τα πρωινά σας στην πόλι και την παραμονή σας στην έξοχη.

ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Όπως ξέρομε, η μόδα εδώ και κά-ποσον καιρό δίνει μεγάλη σημασία στις λεπτομέρειες, και οι λεπτομέρειες περιλαμβάνουν και τα εξαρτήματα.

Μπορείτε να διαλέξετε το ωραιότε-ρο ύφασμα, την καλύτερη κόμπι και ό-μως το ντύσιμό σας να μην έχει τη σφραγίδα της κομψότητας. Και γιατί αυτό; Γιατί παραβλέψατε μερικές λε-πτομέρειες, που είχαν ιδιαίτερη ση-μασία.

Ας εξετάσουμε λοιπόν αυτές τις λεπτομέρειες για να μη πέσουμε έξω:

★ Για ναχέτε την τσάντα της τε-λευταίας μόδας, διαλέξτε ανάμεσα σε δυο σχήματα: Ένα φάκελλο ήρ-θωγόνιο με περισσότερο μακρὸς τάρ-πλάτος, που κλείνει με καπάκι άκροι-θὸς σαν τὸν φάκελλο. Το κλείσιμο θα είναι κι' αυτό ήρθωγόνιο και θα φτά-νει ως τα μιάς της τσάντας. Ο φά-κελλος αυτός δεν κρατιέται σαν άλ-λοτε στο χέρι, αλλά κρεμιέται από ένα δερμάτινο χερούλι αρκετά ευρύ-χωρο, ώστε να περνιέται στο χέρι ή στο μπράτσο.

Το άλλο σχήμα είναι η τσάντα που μοιάζει με ταγέρι και έχει τετράγωνη

1) Ένα δαντελλάκι στενό γαρνίρει το κατεβαστό γιακάδακι, τα ρεβέρ των μανικιών και τις ντε-κούπ της μπλούζας. 2) Ορειότατο σύνολον άσπρὸ-μαυρο, με κοντή βαρέζ και φούστα ίσια.

φόρμα με λίγο περισσότερο μακρὸς από φάρδος. Σ'τα δύο άκρα έχει, δυο κρίκους, μέσα από τους οποίους περνάει το χερούλι της τσάντας. Το χερούλι είναι φαρδὺ γαζωτό και μπορεί να μακραίνει όσο θέ-λομε για να κρεμιέται στον ώμο.

Γενικὸς για τις τσάντες θα χρησιμοποιούμε το κα-λοκαίρι άνοιχτά χρώματα, όπως το γκρι, το μπλε σε σουέντ ή μπλε.

Αν όμως το απαιτεί η τουαλέ-τα μας, και το κόκκινο χρώμα, και το μπλε, και το μαύρο, μπορούν να φορεθούν.

★ Η τσάντα ως γνωστὸν συν-δυάζεται με τα παπούτσια και στο χρώμα και στο είδος του δερμά-τος.

Οι γόδες είναι πολύ της μόδας. Έντελως σκέτες ή με μπαρέτες σαυρωτές ή ίσιες.

Τα ξωφτέρνα φοριούνται πάντα, γιατί είναι δροσερά για το καλο-καίρι. Τα γαρνίριασμα με τρύπες μεγάλες και μικρές είναι πάντα της μόδας. Για χρώματα θα προ-ταστήσουμε τα γκρι, τα μπλε και τα άσπρα. Έπειτα τα μπλε και τα κόκκινα.

Μετά από τις γόδες θα φορεθούν ένα είδος μοκατέν μπερτά με χα-μηλά τακούνια.

Τα ψηλά και στενά τακούνια, βρίσκονται υπό διωγμό, ύστερα από διάφορα άρθρα που γράφτη-καν και έχουν τον πόσο βλάπτουν το βάδισμα τα άκαλαίσθητα αυτά τακούνια.

★ Το άλλο εξάρτημα των πο-διών, η κάλσα, ύπεστη και αυτή μεταπορές. Εμφανίζεται χωρίς ραφή και χωρίς τη διπλή φτέρνα. Έτσι το πόδι δίνει την έντύπωσι του γυμνού.

★ Άλλο εξάρτημα είναι το κολ-λιέ. Παρουσιάζεται σε δύο ή τρεις σειρές από πέρες γύρω στη ρίζα του λαιμού ή μια σειρά κρεμαστό.

★ Τέλος οι εσαρπούλες προσθέ-τουν την όμορφη και άρμονική νό-τα τους και ανάμεσα στις διάφο-ρες άλλες, που θα έχετε, μη παρα-λείψετε ν' αγοράσετε και μια με

Βουλίτσες.

ΡΙΓΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ανάμεσα στις τόσες χαριτωμένες ιδιοτροπίες, που μ'ας παρουσιάζει η μόδα εφέτος η πιο χαρακτηριστική είναι η μόδα των ραβδώσεων.

Τα ύφασματα που εφαρμόζουν αυτή τη μόδα είναι πολλά και η ποικιλία, την οποίαν παρουσιάζουν είναι μεγάλη. Ποικιλία σε χρώμα-τα, σε συνδυασμούς ραβδώσεων κι' έτσι ικανοποιούνται όλα τα γούστα.

Έχουμε τις τόσο μωδάτες κοτονάντ, τα περίφημα αυτά καλοκαιρινά όφασματα, που όλο και κατακτούν έδαφος. Τα διάφορα μοτίβα τους παρουσιάζουν μεγάλη πρωτοτυπία και κάποτε ανακατεύονται και με ραβδώσεις. Άλλως τε τις ραβδώσεις τις βλέπουμε και σε μεταξωτά ύφασματα βαρύν ή ελαφρά. Τις βλέπουμε επίσης σε βαμβάκερά τζέ-ρεσέ, που κι' αυτά είναι πολύ της μόδας.

Άλλο χαρακτηριστικό της εποχής είναι η οριζόντια τοποθέτησι των ραβδώσεων και η ανάμειξη τους με κάθετες.

Όσο μεγάλη όμως είναι η ποικιλία των ριγωτών ύφασμάτων, άλλη τόση είναι και η ποικιλία στις κόμπι.

Θα δούμε πολλά κορσάκι σε κόμπι ζαπωνέ με τις ραβδώσεις οριζόν-τιες. Τα μανικάκια είναι πολύ κοντά, το άνοιγμα του λαιμού, είναι στον τύπο του σεμιζιέ με γιακάδακι και ρεβέρ. Η φούστα με όρι-ζόντιες κι' αυτή τις ραβδώσεις, είναι σουρωτή δολοκλήρη ή έχει πιέτες κουφωτές τοποθετημένες σε άραια διαστήματα, που αφήνουν έντελως ελεύθερες προς τα κάτω. Άλλα κορσάκι σχηματίζουν μεγάλη τετράγωνα ντεκολτέ και έχουν σωστά μανίκια με μανικολάλη χα-μηλά τοποθετημένη.

1) Οι τσάντες-φάκελλοι, που συνθίζονται εφέτος. Η μύρη τσάντα έχει λουρί, που μεγαλώνει όσο θέλομε. 2) Αυτή η τσάντα μπορεί να γίνει από τρυπητό δέρμα ή και από ψάθα. 3) Τσάντα πιο λουσάτη άπογευματινής και γόδα περιπάτου με φούστα.



ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εφέτος το καλοκαίρι η διεθνής μόδα των γυναικείων παπουτσιών είναι πλούσια σε έμπνευσεις κι' οι περισσότερες απ' αυτές οφείλονται, όπως κάθε χρόνο άλλωστε, στο διάσημο 'Ιταλό και κατασκευαστή Σαλβατόρε Φερραγκάμο, που έχει καταστήματα σ' όλες τις μεγαλοπόλεις του κόσμου.

Πολύ θα φορεθούν εφέτος τα παπούτσια τύπου «Φίλι», όπως τα ονόμασε ο μάγος αυτός της γυναικείας υποδήσεως. Τα έλαφράτα αυτά σαντάλια σε σχήμα γόβας, που είναι πολύ ανοιχτά στα δάχτυλα και στα πλάγια τους δεν έχουν παρά λουριά, εντύπουν το πόδι μπροστά με νήματα από ισελοφάν και λινό. Σ' ωρισμένα σχέδια, το πλέξιμο αυτό που αντικαθιστά το δέρμα, ποικίλλεται και με χρυσές ή ασπρόμαυρες κλωστές. Τα νήματα ξεκινούν από τα πλάγια, σφίγγονται σε κόμπο στο «κού ντε πιέ» κι' αφήνουν πολύ αέρα μπροστά στο πόδι.

Αυτού του μοντέλου (εικ. 1), υπάρχουν δυο παραλλαγές: η μία μονόχρωμη (άσπρο, καραλί ή γαλάζιο) κι' η άλλη με πολύχρωμα νήματα σε άπαλους ήμας δια τόνους.

Το τακούνι των «Φίλι» είναι κατά κανόνα γύρω στους έννη ή πνιλό.

Ένα άλλο χαριτωμένο μοντελλάκι (εικ. 2) ανήκει κι' αυτό στην κατηγορία του σελοφάν. Τα νήματα έδω είναι πλεγμένα σταυρωτά, σαν δίχτυ, και το μοναδικό του χρώμα είναι σιέλ. Μιά παραλλαγή του σανταλιού αυτού είναι η «πεταλούδα», που λέγεται έτσι, γιατί το πόδι ντυνεται μπροστά με δυο κομμάτια από πλεχτό σελοφάν, που τα δένει πάνω στο πόδι ένας δερμάτινος κόμπος (εικ. 3). Και στο μοντέλο αυτό, το τακούνι είναι ψηλό γύρω στους έννη ή πνιλό.

Η «Στιλιάν» είναι το κατ' έξοχον γοβάκι του άπογευμάτος, από πράσινο μαλακό δέρμα, (εικ. 4) είναι πολύ απλή, αλλά κι' έξ' ίσου κοψή κι' αεράτη. Το μοναδικό του στόλισμα είναι ο χαρισμός στο μπροστινό του μέρος από ένα διακριτικό γάζωμα. Τακούνι επίσης έννη ή πνιλό.

Η «Λουκρέτσια» (εικ. 5) είναι από δέρμα μπλε ανοιχτό, κόπως εξαιρετικά μπερ-μπροστά και το κύριο διακοσμητικό της στοιχείο είναι ένα σταύρωμα του δερμάτος τελείως απλό, μπροστά. Τακούνι έννη ή πνιλό.

Μιά κομψότατη καινοτομία σε ξύλινη φόρμα βραδυνού παπουτσιού είναι η «Ρέα» (εικ. 6), που θα φορεθι πολύ από τις κυρίες. Το τακούνι, ύψους έννη ή πνιλό, είναι σκεπασμένο με μαύρο βελούδο κι' η επάνω ταινία που συγκρατεί το παπούτσι από τη φτέρνα, είναι στολισμένη με στράς.

Μεγάλη διάδοση επίσης θα έχη εφέτος το καλοκαίρι το κλασικό γοβάκι σε μπλε δέρμα, όπως το έχει τροποποιήσει έλαφρά ο Φερραγκάμο, ονομάζοντάς το «Τερνίσια» (εικ. 7). Το τακούνι του δεν ξεπερνά τους έξη πνιούς.

Με την ευκαιρία, πρέπει να σημειώσουμε πως η επιτυχία που έχει πάντα ο μεγάλος 'Ιταλός σχεδιαστής και κατασκευαστής γυναικείων υποδημάτων, οφείλεται

στην ικανότητά του να χρησιμοποιεί αυτό το πόδι, όπως το πόδι, εφέτος το καλοκαίρι θα κάνει την εμφάνισή του κι' ένα άλλο υλικό σε ωρισμένα καλοκαιρικά γυναικεία παπούτσια. Πρόκειται για το δέρμα από θαλάσσια «λεοπαράλι». Τη καθιέρωσε μόλις εφέτος την άνοιξη ύστερα από πειραματισμούς που έκανε επί... τριάντα ολόκληρα χρόνια. Ο μόνος δε χρωματισμός, που επιτρέπει σ' αυτό το δέρμα παπουτσιών είναι το κόκκινο σκούρο.

Κύριο χαρακτηριστικό, έξ' άλλου, των παπουτσιών της έφετεινης καλοκαιριάτικης μόδας είναι, καθώς παρατηρήσατε και στα μοντέλα που αναφέραμε, η απλότης της γραμμής κι' η διακριτική διακόσμηση τους.

Τα χρώματα που επικρατούν, είναι το πολύ ανοιχτό μπλε, το μπλε και το μπλε σε συνδυασμό με άσπρο. Το ύψος των τακουνιών ποικίλλει από τέσσερις πνιούς για τα σπορτίφ παπούτσια ως τους έννη ή πνιλό για τα άπογευματινά και τα βραδινά.

Ο πάτος δεν είναι τόσο στενός, όπως συνέβαινε τον περασμένο χρόνο και γενικά το φτείνιο παπούτσι, άκμας και στα πιο κομψά βραδυνά μοντέλα, έχει μία αισθητή άνεση. Επίσης οι μύτες έχουν κάνει κάποια υποχώρηση, χωρίς όμως να δίνεται σε καμιά περίπτωση η εντύπωση της πλατειάς φόρμας μπροστά. Είναι περιττό δε να πούμε, ότι οποιαδήποτε εξέλιξη κι' αν πάρει η μόδα του «έπνιμου» γυναικείου παπουτσιού, το χαρακτηριστικό αυτό θα μείνει αναλλοίωτο, γιατί στη μύτη εγκείται πάντα η εντύπωση της κομψότητας.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Είναι η έπαχη, που τα περισσότερα παιδάκια βρίσκουν στην έξοχη όπου χαίρονται τη ζωή του υπαίθρου και άντλουν ύγεια.

Ας δούμε, λοιπόν, τί φουστανάκια συμβουλεύει η μόδα, ώστε νάναι ιυμένα άνάλογα με το καινούργιο τους περιβάλλον.

Η μόδα συνδυάζεται με τη μοντέρνα υγιεινή για να συμβουλεύει στα μικρά και μεγάλα παιδιά φορεματάκια, που να επιτρέπουν στα παιδιά κομψά να χαίρονται όσο το δυνατόν περισσότερο τον ήλιο και τον καθαρό αέρα.

Κατά γενικό κανόνα καταργούνται τα μαγιόκια. Και τα περισσότερα παιδικά φουστανάκια έχουν τα μπουστάκια τους, που καταλήγουν σε μία όριζόντια γραμμή. Περνάει κάτω από τις μασχάλες και δύο μπρετέλλες συγκρατούν το μπουστάκι στους ώμους και έπειτα δένονται στην κορυφή του ώμου με κατάληξη ένα φιαγκάκι. Πολύς φορές αυτά τα μπουστάκια έχουν σουρίτσες όχι μόνο στη μέση αλλά και στο στήθος με μία φάσα, που σχηματίζει την όριζόντια γραμμή για να τις συγκρα-

τίσσει. Έτσι προστίθεται φάρδος στο μπουστάκι και γενικά το φόρεμα γίνεται πιο δροσερό και άνετο. Οι φουστάνες σ' αυτά τα φουστανάκια είναι κι' αυτές άνετες με μπόλικες σουρίτσες, αλλά συγχρόνως γίνονται κοντινέρες από τις χειμερινές με τον ίδιο πάντοτε σκοπό ν' αφήνουν έλεν-θερο το παιδικό σώμα.

Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται πιο πολύ είναι οι πολίνες είτε ριγντές, είτε με πούα και είτε μονόχρωμες με συνδυασμούς σταματών.

Ο συνδυασμός με λευκό και του μπλε είναι ένας από τους πιο μονότονους, αλλά και σ' αυτόν βλέπουμε και τον συνδυασμό του κόκκινου και του άσπρου ή του άσπρου και του κίτρινου.

Γενικώς τα ζωηρά χρώματα είναι ένδεδειγμένα για τα παιδάκια και συνδυάζονται περισσότερο από κάθε άλλο με την καλοκαιριάτικη φύση.

ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Άλλη παιδική εμφάνιση κατάλληλη για την έξοχη είναι το παντελονάκι, που πολύ συχνά αντικαθιστά τη φουστάνια. Οι κοπελλίτσες αισθάνονται πολύ πιο ελεύθερες με παντελονάκι, γι' αυτό και κατακτά καθημερινώς έδαφος.

Το παντελονάκι της μικρούλας σας μπορεί να είναι πολύ κοντό στον τύπο του «σόρτ» και μάλλον φαρδύ προς τα κάτω. Είναι όμως πολύ της μόδας και το παντελονάκι, που φτάνει λίγο κάτω από το γόνατο και είναι στενό προς τα κάτω.

Όταν είναι πολύ κοντό το παντελονάκι έχει για συμπλήρωμα μία μπλουζίτσα χωρίς μανίκια, που μπορεί να συμπληρωθι μ' ένα πολύ κοντό μπλεζουδάκι με κοντά μανικιάκια.

Άλλοτε πάλι με το κοντό παντελονάκι φοριέται μία μπλουζίτσα ριγτή, χωρίς μανικιάκια κι' αυτή, που στηρίζεται στους ώμους με δυο φιαγκάκια.

Με το λίγο μακρύτερο παντελονάκι, που ξεπερνά λίγο τα γόνατα η μόδα συνδυάζει μία ριγτή βέστα αρκετά μακριά, ώστε να καλύπτει τους γοφούς με σχετικό φάρδος προς τα κάτω.

Η βέστα αυτή διαφέρει από τον συνηθισμένο τύπο, γιατί δεν κουμπώνει μπροστά, αλλά στους δύο ώμους. Σε όλες αυτές τις παιδικές εμφανίσεις γίνονται διάφοροι συνδυασμοί σε χρώματα και τύπους ύφασμάτων. Μπορεί π. χ. να είναι το παντελονάκι μονόχρωμο σ' ένα ζωηρό χρώμα και το συμπλήρωμα του, μπλουζά ή βέστα, να είναι ύφασμα ριγντό, που θα συνδυάζι το χρώμα του παντελονιού με το λευκό. Είναι όμως επίσης άμορφος και ο αντίθετος συνδυασμός, δηλαδή το παντελονάκι ριγντό και το συμπλήρωμα του μονόχρωμο. Παρόμοιους συνδυασμούς βλέπουμε, φυσικά, όχι μόνο στα κορίτσια, αλλά και στ' αγοράκια. Γι' αυτά τα τελευταία χρησιμοποιούμε πολύ καντριγιέ ύφασματα, τα οποία συνδυάζουμε και με μονόχρωμα.

Για τ' αγοράκια, έξ' άλλου, μικρά ή μεγαλύτερα, η μόδα συμβουλεύει τις σαλοπέτες, δηλαδή το ήμικοντό ή και μακρύτερο παντελόνι, που έχει για συνέχεια ή ένα ολόκληρο μπουστάκι ή ένα πλαστρόν που συγκρατείται με τράντες σταυρωτές στην πλάτη.

Οι σαλοπέτες για τ' αγοράκια φοριούνται με μπλουζές, δεν αποκλείεται όμως και να φορεθούν χωρίς τίποτε από μέσα κι' έτσι το σωματάκι απολαμβάνει ακόμη περισσότερο τον καθαρό αέρα. Τις σαλοπέτες τις στολίζουμε πάντα με έξωτερικές τσέπες τοποθετημένες στο παντελόνι και στο στήθος ακριβώς στη μέση.

Για τα μεγαλύτερα αγοράκια είναι πολύ όμορφο και μονότομο το κοντό παντελόνι με συμπλήρωμα μία «σαριέν». Είναι δηλαδή μία βέστα αρκετά μακριά με γιακά, που ανοίγει μπροστά και κουμπώνει ως τη μέση με μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα. Σφίγγει αρκετά, ώστε να σχηματίζει ένα έλαφρο μπλουζόν. Δύο μεγάλες έξωτερικές τσέπες στολίζουν το κάτω μέρος και τα μαγιόκια είναι κοντά.

Άραιοι συνδυασμοί για μία τέτοια εμφάνιση είναι το λευκό παντελόνι και η «σαριέν» σ' ένα ζωηρό χρώμα: κίτρινο, πράσινο, κόκκινο ή ζωηρό μπλε. Ένα γαρνίρισμα, που της ταιριάζει είναι τα έξωτερικά γαζιά, με τα οποία στολίζουμε το τέλος των μαγιών και τις τσέπες.

5) Φορεματάκι από άσπρο λινό γαρνιρισμένο με ροζ φάσες. 6) Φορεματάκι-ποδιά από καρρεδάτο ύφασμα για κοριτσάκι 7-8 χρόνων. 7) Σύνολον από λινό ριγντό με μονόχρωμο για κοριτσάκι 6-7 χρόνων. 8) Κοστούμακι για την πλάξ χαριτωμένο και εύθυμο. 9) Σαλοπέτ για αγοράκι 6-7 χρόνων. Πολύ πρακτική για τα παικνίδια στο υπαίθρι. 10) Πρακτικό κοστούμακι γι' αγοράκι 8-9 χρόνων. Μπλουζίτσα καρρεδάτη με μονόχρωμο πνιτελονάκι. 11) Διασκεδαστικό σύνολο για κοριτσάκι 8-10 χρόνων. Μπολερό και παντελονάκι είναι γαρνιρισμένα με φανταχτερά γαλόνια σε δύο χρώματα.

1) Ένα δροσερό φορεματάκι από λινό με βούλες για κοριτσάκι 6-8 χρόνων. 2) Ριγντό μοντελλάκι από ριγντό πνιλά για κοριτσάκι 8-10 χρόνων. 3) Σαλοπέτ γι' αγοράκι 8-10 χρόνων, που φοριέται με άσπρη μπλουζίτσα. 4) Η ζακέττα «Σαπρίν» που είναι τόσο της μόδας γι' αγοράκια

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΣΣΕΣ

Ακόμη όμως και στην έξοχη όταν βρίσκονται τα παιδάκια, δεν αποκλείεται νάχουν κι' εκεί τις κομψές ώρες τους: Κανένα πάρτυ, μία άλλη συγκεντρώσούλα. Δεν πρέπει νάχουν κι' ένα λιγάκι πιο επίσημο κοστούμακι έξω από το σόρτς και τις μπλουζίτσες;

Και πρώτα, τί ύφασμα θα διαλέξουμε; Το πιο κατάλληλο είναι το πικέ λευκό ή σε άπαλα χρώματα παστέλ.

Θα διαλέξουμε έπειτα μία κοψή πρενέσ, που είναι πολύ κατάλληλη γι' αυτό το ύφασμα και την περιστάση. Δηλαδή φουστανάκι έντελως μονοκόμματο από τους ώμους ως κάτω, συνεχόμενο κάτω από τη μέση σε γραμμή κλός ή με κουμπιές στα δυο πλάγια για νάχη το ανάλογο φάρδος.

Στα δυο όμως πλάγια, δυο δεσίματα σφιγγουν ανάλαφρα τη γραμμή της τάλλας κι' έτσι η τουαλετίτσα πετυχαίνει ακριβώς τη γραμμή πρενέσ, που αναφέραμε.

Άλλο κατάλληλο ύφασμα είναι οι λινές βατιστούλες σε άπαλα χρώματα ή και λευκές.

Πολύ επίσης της μόδας για τις κοπελλίτσες είναι οι κεντητές τουαλετίτσες με κεντήμα τρυπητό ή γεμάτο, που σχηματίζει άμπεσιαν στα μπουστάκια και φαρδιές μπροντορές στις φουστάνες άμέσως πάνω από το στρίψωμα.

Άλλοτε πάλι σχηματίζουμε ένα σύνολο μ' ένα κοντό μπλεζουδάκι που συμπληρώνει την τουαλετίτσα. Δεν έχει μανικιάκια ούτε γιακάκια.

Μαζύ με τα δυο ύφασματα, που αναφέραμε, μη ξεχνούμε και την όργκαντίνα, που συντελεί κι' αυτή στο να δινι μία πολύ λουσάτη εμφάνιση στο σύνολον. Εδώ οι φουστιές γίνονται πεταχτές και γι' αυτό πολύ συχνά διαλύουμε ένα σχέδιο με δυο και τρείς φουστιές, ώστε να πετυχαίνουμε αυτό το σκοπό.

Τα μπουστάκια στις όργαντι τουαλετίτσες γίνονται μάλλον εφάρμοστα, αλλά ποικιλλονται με βολανάκια ή μεγάλες γιακάδες σαν μπροτολες.

Άλλο στόλισμα για τέτοιες τουαλετίτσες είναι οι ντραπαριστές με ταξωτές ζώνες, που δένουν πίσω ένα φιάγκο.

Στις λευκές τουαλετίτσες ο φιάγκος μπαίνει χρωματιστός σε άπαλο ροζ, σιέλ, μπλε, μαζ. Άλλα στις χρωματιστές ο φιάγκος έχει το ίδιο χρώμα της τουαλετίτσας.

Για τα πολύ μικρά παιδάκια το μπουστάκι της τουαλετίτσας είναι ένα άπαλο άμπεσιαν και κάτω απ' αυτό το φουστανάκι απλώνεται με άμπεσιες σουρίτσες, έλεύθερο, χωρίς τίποτε να το συγκρατή στη μέση. Σ' αυτά τα φορεματάκια τα μαγιόκια είναι πολύ κοντά και σχηματίζουν φουστιές.

Πολύ μονότομο όμως είναι και τα μονοκόμματα φουστανάκια, που γίνονται σε κοψή ζώνη με μικρή επέκταση στους ώμους, ώστε να σχηματίζεται σε κλός γραμμή. Εδώ εφαρμόζουμε τη μόδα με το φαρδύ στρίψωμα, τόσο φαρδύ, που να πνιή σχεδόν το μισό φόρεμα και μάλιστα με βελονιά έξωτερική για να το υπογραμμίση.

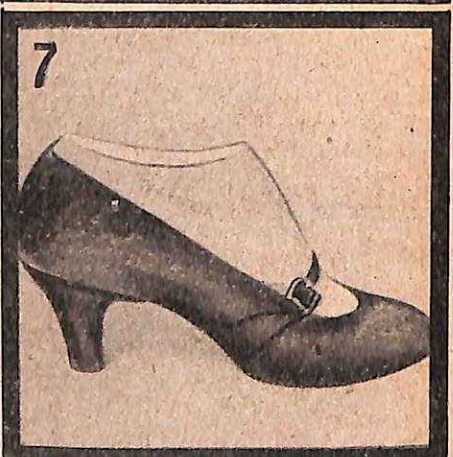
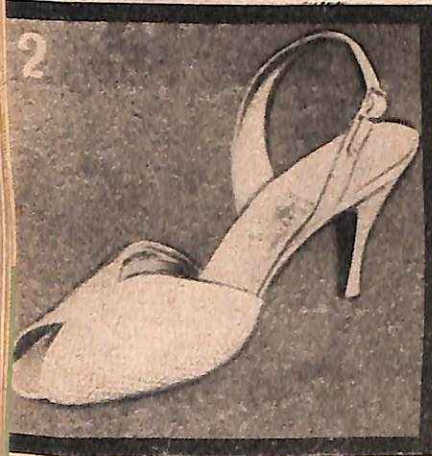
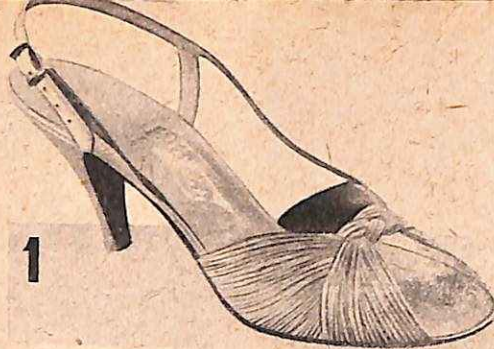
Άλληλογραφία

Μαίρη Λώ: Το ψευδώνυμό ανήκει σε άλλην. Δεν είναι δε αρκετό για να σας δώση αυτό που ποθείτε.

Α. Μαρκοπούλου, Κάιρον: Αν δεν παρουσιασθήτε η ίδια δε θα έπιτύχετε τίποτα. Έκτος αν κάποιος γνωστός σας φροντίση εδώ.

Μαυρολόουλος: Καλό είναι αυτό το γαλάκτωμα, αλλά σεί θα κρίνετε αν ταιριάζι στην επιδερμίδα σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ



Ο "Λευκός μάγος"

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑ τί έπαθαν σήμερα τὰ τὰμ-τάμ; Δέν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή... έπλε ο Πάλ Ζορτζέν, κόποντας ένα άγκαθατό κλαδί, πού τούφραζε τó δρόμο.

— Φαίνεται πώς κάποιος στό χωρίο τών Καντίγκα είναι άρρωστος και προσπαθούν νά διώξουν τὰ κακά πνεύματα, άπάντησε σοδará ó Ιθαγενής οδηγός του.

— Μπράβο θεράπεια! γέλασε ó Πάλ. "Ε, λοιπόν, τόσα χρόνια πού σπουδάξα Ιατρική, δέ μου μάθανε αυτό τó σύστημα!

— Δέν πρέπει νά γελά κανείς μέ τὰ πνεύματα, παρατήρησε ó οδηγός.

— Σου έχω άποδείξει πώς έχω ένα καλύτερο τρόπο νά γιατρεύω τούς ανθρώπους, έπλε εύθυμα ó νέος γιατρός.

Μετά άπό πορεία δυό ώρων, άντίκρυσαν τίς πρώτες καλύβες τού χωριού και τó μεγάλο πύλινο τὰμ-τάμ, πού τó χτυπούσε μία ξεδοντιασμένη γρηά. Μόλις περάσανε τόν ψηλό φράχτη τού χωριού, τούς τριγύριζαν οί Ιθαγενείς, κυττάζοντας μέ φόβο και περιέργεια τó νέο ξένο, μέ τ' άσπρο δέρμα και τὰ καστανόξανθα μαλλιά.

— Πού είν' ó βασιλιάς σας, ó Ντιμού; ρώτησε ó Πάλ, κάνοντας μέ τó χέρι του τó σημάδι τής ειρήνης.

Μέ δειλές χειρονομίες, τού δείξανε μία ψηλή καλύβα. "Άφισε τότε τόν οδηγό του νά εξήγηση στους Ιθαγενείς πώς είχαν έρθει άπ' τήν άλλη άκρη τής ζούγκλας και πώς ó ξένος γιατρεύει τούς άρρώστους. Κι' έκείνος προχώρησε πρós τήν καλύβα τού ουλάρχου.

Μία βαρεία μυρωδιά άπό ξερά βοτάνια πού καίγονταν, τόν έκανε νά σταθή στην είσοδο. "Έρριξε μία ματιά μέσα, κι' ή καρδιά του σφίχτηκε άπό λύπη και θυμό.

Μία νέα κοπέλλα ήταν ξαπλωμένη, άκίνητη σαν πεθαμένη, πάνω σ' ένα άχυρένιο στρώμα. Σκυμμένος πάνω της, ένας άδύνατος άντρας, στολισμένος με φτερά και μέ τó σώμα του βαμμένο μέ ζωηρόχρους κύκλους, πού δείχνανε πώς ήταν μάγος, τήν τράβαγε άπ' τὰ

— Δέν θά πεθάνης Ούγκα! τής έπλε μέ πεποιθήσι. Θά σέ κάνω πάλι καλά...

μαλλιά κι' έμπηγε άναρθρες φωνές. "Ενας άλλος άντρας στεκόταν, μέ σκυμμένο κεφάλι, σέ μία γωνία.

Η άτμόσφαιρα ήταν πνιγνή, άπ' τούς καπνούς πού σκόρπιζε ένα περίεργο λιθανιστήρι, τοποθετημένο δίπλα στό κεφάλι τής άρρωστης.

Δίχως νά σκεφτή τίποτα, ó Πάλ άρμησε μέσα στην καλύβα. Μέ μία σπρωξιά, πέταξε έξω τó μάγο, στέλνοντας πίσω του και τó λιθανιστήρι.

"Ήταν έτοιμος νά κάνει τó ίδιο και γιά τόν άλλο Ιθαγενή, όταν είδε στό λαιμό του ένα κολλίε άπό νύχια πάνθηρα — σημάδι πώς ήταν ó βασιλιάς.

— Πώς άφίνεις νά βασανίζουν έτσι τήν κοπέλλα; τού φώναξε, μη μπορώντας νά κρύψι τó θυμό του. Θέλεις, λοιπόν, νά πεθάνη;

— Είναι ή Ούγκα, ή κόρη μου, άπάντησε ήρεμα ó Ντιμού. "Εδώ και τρία φεγγάρια, τὰ κακά πνεύματα έχουνε μηή στό κορμί της. Γιατί δέν άφισες τó μάγο νά τὰ διώξη, λευκέ ξένη;

— Ο μάγος θάδιωχνε τή ζωή άπ' τó σώμα τής κόρης σου, έπλε ó Πάλ, ήσυχάζοντας. "Άφισέ με έμένα νά τήν κανω καλά.

— Είσαι ό λευκός γιατρός, πού ταξιδεύει στη ζούγκλα; ρώτησε ó βασιλιάς. "Έχω άκούσει πώς είσαι ό μεγαλύτερος μάγος. Κάνε ό,τι θέλεις!

— Πρώτα άπ' όλα, πές νά σταματήσουν τó τὰμ-τάμ, έπλε ó Πάλ, και πάρε άπό δώ όλες αυτές τίς στοίβες τὰ βοτάνια.

"Άφισε τó Ντιμού νά κάνει ό,τι τού έπλε, κι' αυτός έσκυψε πάνω άπό τήν Ούγκα.

Μέ τήν πρώτη ματιά κατάλαβε πώς έπρόκειτο γιά τó συνηθισμένο έπυρετό τής ζούγκλας. "Έκείνη τή στιγμή, ή νέα άνοιξε τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια της και τού έρριξε ένα βλέμμα τρομαγμένης έλαφίνας.

Ο Πάλ τής χάιδεψε μέ συμπόνια τὰ μαλλιά. Χιλιάδες φορές μέχρι σήμερα είχε άντικρύσει τέτοιες ματιές! Άπό τότε πού είχε έγκαταλείψει τόν πολιτισμένο κόσμο, μέ τήν καρδιά γεμάτη άπογοήτευσι γιά έναν άτυχό έρωτα, γύριζε τή ζούγκλα, πηγαίνοντας άπ' τó ένα σ' άλλο χωριό, και προσπαθούσε νά βγάλι τούς Ιθαγενείς άπ' τίς πλάνες, πού τούς είχαν ρίξει οί προλήψεις κι' οί δεισδοαιμονίες. Πολλές φορές, είχε σώσει άρρώστους άπ' τὰ χέρια τών μάγων. Είχε μπλεχτή σέ σκληρές περιπέτειες και κάθε τόσο κινδύνεψε τή ζωή του άνάμεσα σ' άγρια θηρία. Μά ή καρδιά του δέ γιατρευότανε μέ τίποτα...

Δυό μερόνυχτα ξαγρύπνησε ó Πάλ δίπλα στό προσκέφαλο τής μικρής Ούγκα, και κατάρθωσε στό τέλος νά νικήση τó θάνατο. "Όταν κατάλαβε πιά πώς ήταν έξω άπό κάθε κίνδυνο κι' έπλεσε νά κοιμηθή, γιά πρώτη φορά ύστερ' άπό χρόνια, δέν ήρθαν νά ταραξουν τὰ όνειρά του οί χρυσοί χείμαυροι τών μαλλιών τής άπιστης...

"Όλοι οί Ιθαγενείς μιλούσαν γιά τόν «ξένο μάγο», κι' ó Ντιμού τού χάρισε τὰ δόντια τών λιονταριών, πού είχε σκοτώσει μέ τὰ χέρια του. Μά τήν πιό βαθεία ευγνωμοσύνη τήν έδειχνε ή Ούγκα. Είχε γίνει πραγματική σκία του.

Κάθε λίγο, έτρεχε νά τού προσφέρει φρούτα, πού μάζεψε γιά χάρι του μέσα στό ζούγκλα. Τὰ έξωτικά λουλούδια, πού στόλιζαν τὰ μαλλιά της, τó γλυκό της χαμόγελο και τó φιδίσιο κορμί της, είχαν μία περίεργη γοητεία, πού μάγευε τόν Πάλ...

Μά ή καρδιά τού Πάλ είχε πιά κλείσει τήν πόρτα της στόν έρωτα. "Ετσι, άποφάσισε νά φύγη όσο τó δυνατόν πιό γρήγορα.

Τήν παραμονή πού θάφευγε, οί Ιθαγενείς δώσανε μία γιορτή γιά χάρι του. "Όρες όλόκληρες χάρευαν γύρω άπ' τίς φωτιές οί πολεμιστές τής φυλής.

Στό τέλος, ó Πάλ βαρέθηκε και τράβηξε πρós τήν καλύβα του. "Ενοίωσε άνακούφισι, γιατί είχε κατορθώσει ν' άποφύγη όλη τήν ήμέρα τήν Ούγκα.

Βιάζόταν νά φύγη, γιατί αίσθανόταν πώς δέ θά μπορούσε ν' άνθεξή στό βουρκαμένο βλέμμα της...

Ξαφνικά, άκουσε πίσω του μία κραυγή... Γυρίζοντας είδε τó μάγο νά βυθίζη τή λεπίδα τού μαχαριού πού κρατούσε ύψωμένο στό στήθος ενός τρίτου πού ξεπετάχτηκε μπροστά του... στό στήθος τής Ούγκα!

"Έτρεξε και πήρε στην άγκαλιά του τή μικρούλα Ιθαγενή. Τόν είχε σώσει άπ' τήν έκδίκησι τού μάγου, πού ύστερ' άπ' τήν άποτυχία του χάθηκε, τρέχοντας.

— Θά πεθάνω... μά σ' αγαπώ! τού ψιθύρισε.

— Δέν θά πεθάνης, Ούγκα! Θά σέ κάνω πάλι καλά και θά γυρίζουμε ύστερα μαζί στη ζούγκλα... Θέλεις, αγατά μου;

Η άπάντησί της ήταν ένα φιλί...

T. KINCK

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΩΝ ΜΑΝΣΦΙΛΝΤ

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΧΘΕΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΟΤΑΝ ή Φύλις σηκώθηκε άπ' τó κρεβάτι, ó Τήντ γύρισε πρós τó παράθυρο, χωρίς ώστόσο νά ξυπνήση τελείως.

Οί άχτίδες τού άπογεματινού φθινοπωρινού ήλιου μπαινανε άπ' τó άνοιχτό παράθυρο τής βιλλίας πού είχε νοικιάσει ó Τήντ Μάρρου στο μακρινό έκείνο έξω-χικό τοπίο, κι' έπεφταν στό κλειστό μάτια του νέου, στό γερομένο και μισόγυμνο κορμί του.

Χασμουρήθηκε επιτέλους κι' άνασκήθηκε. Είχε χαρακτηριστικά, άδρα και μαλλιά άνοιχτοκάστανα, λίγο άραιωμένα στην κορυφή τού κρανίου.

"Άκουσε τόν ήχο τού νερού τού ντους, στό λουτρό. "Έρριξε μία ματιά γύρω κι' είδε, βαλμένα μέ τάξι πάνω σέ μία καρέκλα, τὰ ρούχα τής φιλενάδας του, τής γυναίκας τού δημάρχου. Και σκέφτηκε πώς ήταν μεθοδική και προσεχτική, όσο και θερμή και ήδυπαθής...

Η πόρτα τού μικροσκοπικού μπάνιου άνοιξε, και βγήκε ή Φύλις. Τὰ μαλλιά της ήταν γύρα άκόμα άπ' τó ντους. Είχε ένα κορμί άληθινά λαχταριστό, μέ κανονικές αναλογίες και ήλιοψημένο.

Στάθηκε μπροστά στόν Τήντ, χαμογελώντας τρυφερά και φιλάρεσκα. Περφανεύονταν γιά τήν όμορφιά της, πού δέν τήν είχαν τσακίσει τὰ χρόνια — δέν έλεγαν στό φίλο της πόσαν χρονών ήταν, αυτός όμως τήν υπολόγιζε γύρω άπ' τὰ τριαντάεσσρα. Ξέροντας αυτή τήν άδυναμία της, ó Τήντ δέν άφινε εύκαιρία νά μη τής κάνει ένα κομπλιμέντο γιά τὰ θελγητρά της. "Ετσι και τώρα τής έπλε, πλαταγίζοντας τή γλώσσα του:

— Σάν δεκαεφτάχρονη κοπελλίτσα φαίνεστε, δεσποινίς!

— Κόλακα! άπάντησε έκείνη ναζιάρικά. Μά ποιος σέ ξύπνησε; "Ελεγα πώς θάφευγα χωρίς νά τó πάρης είδησι.

— Ο ήλιος πούπεφτε στό μάτια μου... κι' ή τόσο φασαρία πού έκανες στό ντους!

Η Φύλις άρχισε νά νύνεται, μέ σοδάρωτο ύφος, σάν νάκανε μία ιεροτελεστία. Βεβαιώνονταν πώς δέν ύπήρχε ή παραμικρή έλλειψι στην τουαλέτα της.

— Και τὰ μαλλιά σου; τής έπλε ó Τήντ. Είναι μούσκεμα!

— Θά τ' άφισω νά κρέμωνται στους ώμους μου, κι' ώσπου νά φτάσω στό Ντέρον θάχουνε στεγνώσει.

Πήρε τήν τσάντα της πάνω άπ' τó κορμό και πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Άν θέλεις νά μέ φιλήσης, έλα τώρα, πρίν μακιγιαριστώ.

Τής άνασκήωσε τó πηγούνι και τής έδωσε ένα έλαφρό φιλί.

— Αυτό μονάχα; τού παραπονήθηκε μ' ένα μορφασμό.

— Ναι. Φτάνει αυτό γιά τήν ώρα, κυρία Καρμπού.

Τήν κυττάζε, όσην ώρα μακιγιαριζότανε. "Υστερα φόρεσε τὰ μεγάλα σκούρα γυαλιά της και κυττάζε τó ρολόι της.

— Έχω λίγο καιρό άκόμη... έπλε, και κάθισε πάνω στό κρεβάτι, κοντά του.

Τής πρόσφερε ένα τσιγάρο κι' ένα σπρίτο άναμένο. "Εκείνη άναψε τó τσιγάρο της κι' ύστερα τόν ρώτησε:



— Πές μου, Τήντ, τί ιδέα έχεις σχηματίσει γιά μένα;

— Ότι είσαι σωστός... χαμολέων! Είκοσι λεπτά άφού σηκώθηκες άπ' τó κρεβάτι, είσαι κι' όλος έτοιμος νά προεδρεύσης στό συνέδριο τής γυναικείας λέσχης. Ξέρεις, αυτό δέν είναι πολύ κολακευτικό γιά σένα...

— Δέ με κατάλαβες, Τήντ. "Ηθελα νά πώ, πώς σου φάνηκε τήν ήμέρα πού μέ πρωτοείδες.

— Βρισκόσουνά τότε στό γοαφείο τού άντρός σου. Κι' έγώ, ό ταπεινός υπαλληλάκος, τόλμησα νά ρίξω μία λαίμαργη ματιά στη γυναίκα τού δημάρχου.

— Μά σοβαρέψου λοιπόν.

Τήντ! "Άφισε τó χιούμορ...

— Παρατήρησα τότε μία άσυνήθιστη λάμψη στό μάτια σου...

— "Α! Και συμπέρανες άμέσως πώς ήμουν έτοιμη νά πέσω στην άγκαλιά σου! Τί μεγάλη ιδέα πού έχεις γιά τόν έαυτό σου!

— Μά όχι! "Ήταν άκόμα μία έπιφανειακή έντύπωση μονάχα. Μπόρεσα όμως νά τήν επαληθεύω, τó βράδυ πού σέ πήγα σπίτι σου μέ τ' αυτοκίνητό μου, μετά τή δουλειά.

— Η αλήθεια είναι... πώς έχεις έσύ τόν τρόπο σου μέ τίς γυναίκες! Δέ μ' άφισες ν' άνασάνα, μέ τή συστηματική επίθεσί σου!

Χαμήλωσε τὰ μάτια της και πρόσθεσε μέ γλυκεία φωνή:

— Θάπρεπε νά ντρέπωμαι, Τήντ. Κι' όμως δέν έχω τήν παραμικρή τύχη συνειδήσεως. Γιατί... γιατί...

— Τί προσπαθείς νά μου πής, Φύλις; Μίλησε!

Κάρφωσε τὰ μάτια της στό δικό του. Τὰ χείλη της τρέμανε έλαφρά — μά ó Τήντ σχημάτισε τήν έντύπωση πώς ήταν προσποιητό αυτό τó τρεμούλιασμα.

— Πίστεψα... μουμούρισε. Είπα μέ τó νού μου... πώς, πέφτοντας στην άγκαλιά σου, θά μπορούσα ίσως νά προσφέρω μία ύπηρεσία στό Μάρκ.

Τήν κυττάζε, σαστισμένος, συγκρατώντας μέ κόπο τὰ γέλια του... "Υστερα κατάλαβε τή σημαίναν αυτά τὰ λόγια της και έπλε:

— "Α, έτσι; Μά βέβαια, έπρεπε νά τó μαντέψω... "Ας άνακεφαλαιώσουμε τήν κατάστασι. Ο άντρας σου, ó δημάρχος, είναι μία άπό τίς σπουδαίες προσωπικότητες τής σπείρας τού Ράβαλ. Τó άντίθετο στρατόπεδο έχει άρχηγό του τó φίλο μου Πόουελ Ντένισον, τó νέο διευθυντή τών δημοτικών ύπηρεσιών, πού είναι άποφασισμένος νά λυτρώση τήν πόλι τού Ντέρον άπ' τὰ νύχια τού Ράβαλ.

«Και σύ θέλεις τώρα νά μεσιτεύω... Πώς δηλαδή; Νά πάω νά βρώ τόν Πόουελ και νά τόν παρακαλέσω νά μη φανή πολύ κακός στό δήμαρχο Καρμπού, έπειδή έχω φιλενάδα τή γυναίκα του; "Η νέα γυναίκα έκαμε μία χειρονομία διαμαρτυρίας.

— Ω, πόσο άμά παρουσιάζεις τὰ πράγματα! έπλε. "Όλοι ξέρουν πώς είσαι τó δεξιό χέρι τού Ντένισον, άπό τότε πού σ' έφερε εδώ, πρò έξη μηνών. "Αν ήθελες λοιπόν νά βοηθήσης τó Μάρκ, θάόρισκες τόν τρόπο.

— Ναι, αλλά πρέπει νάχω αυτή τή διάθεσι...

Η Φύλις χαμήλωσε πάλι τὰ μάτια της και μουρμούρισε:

— Θέλεις λοιπόν νά μου πάρης τή μοναδική μικρή δικαιολογία πού μου έμενει;... Δίχως αυτήν, θάταν άδύνατο νά καταλάβω πώς μπόρεσα... πώς έγινε δική σου! Βέβαια, σ' αγαπώ και δέ θά μπορούσα νά κάνω χωρίς έσένα, αλλά...

— Αλλά θά προτιμούσες νά μπόρής νά λές ότι «βυστιάζομαι» γιά τόν άντρα σου!

— Μην είσαι τόσο σκληρός μαζί μου, Τήντ... Δός μου μία ύπόθεσι... μία πολύ μικρή ύπόθεσι... πού δέν πρόκειται νά βλάψη κανένα! Δέν είν' έπικίνδυνος ó Μάρκ. Είναι καυτός μονάχα...

Ο Τήντ ένοίωσε τώρα όπόλυτη άδιαφορία και περιφρόνησι γιά τή γυναίκα έκείνη, πού τού είχε παίξει τήν έρωτική κωμωδία μέ τó σκοπό νά τού προτείνη ύστερα ένα τέτατο παζάρεμα. Αίσθανότανε τήν άνάγκη νά τήν ταπεινώσῃ...

— Πρέπει νά σκεφτώ, άπάντησε.

Τόν κυττάζε, έκπληκτο.

— Νά σκεφτείς; Μά γιατί;

— Ούλεις λοιπόν νά σ' άγασώ μ'ά ύπόσχεισι, άπλως και μόνο γιά τήν μετ' όλην ζήτῃ;

— Όχι. "Αλλά γιατί μ' αγαπάς, Τήντ.

—Ναι, βέβαια... σ' αγαπώ! Και σ' μ' είχες κάνει να πιστέψω δε τώρα πώς μ' αγαπούσες, πώς φλεγόσουν από πάθος κοντά μου! Μά φανέρωσες επιτέλους το παιχνίδι σου. "Ολ, αυτά δεν ήταν παρά μία υποκρισία!"

Η Φύλις έμεινε άναποφάσιστη μία στιγμή, σαν να μην ήξερε ποιά στάσι να κρατήσει... "Υστερα έγειρε πρὸς τὰ πίσω, πάνω στα γόνατα του Τήντ, και φιθύρισε, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

—"Εχεις δίκιο, Τήντ. Μά από τώρα και στο εξής θ' αλλάζω όλα. Βοήθησε το Μάρκ, και θα δής με πόσο πραγματική φλόγα θα σ' αγαπάω! Θα γίνω κτήμα σου, δόσ'τελα... Πάρε με στην άγκαλιά σου, Τήντ. Σφίξε με δυνατά!...

«Δεν τὰ τρώω πιά, μικρή μου! σκεπτότανε σαρκαστικά ο Μάρκ. Εσύ είσαι ένας τύπος ψυχρός άνικανη για τὸ ἀληθινὸ ἐρωτικὸ παρὰλήρημα. Στην άγκαλιά μου, κάθε σου κίνηση, κάθε φεύτικο βογγητό σου, ήταν μελετημένα και προσχεδιασμένα. "Επαίξεις τὸ ρόλο που είχες ἀποστήσει».

Βλέποντας πὸς δὲν ἔδειχνε καμμία προθυμία νὰ τὴν άγκαλιάσει, ἡ Φύλις ἀνασηκώθηκε. Μιά ἔκφραση μίσους πέρασε ἀπ' τὰ μισοκλειστά μάτια της.

«Εκείνος ἐνοίωσε μία παράξενη ἀνακούφιση, τώρα που είχαν τελειώσει όλα.

—Καλὸ εἶναι τὸ ἐμπόρευμα που μὲ προτείνεις, ἀλλά λίγο ἀκριβό! εἶπε εἰρωνικά.

Τὰ νύχια τῆς Φύλις θὰ τοῦ βγάξανε τὰ μάτια, ἂν δὲν προλάβαινε νὰ τῆς ἀρπάξει τὰ χέρια. Τοῦ ἔφευγε ὑστερα, σπρώχθηκε κ' ἄρχισε νὰ πηγαίνει ὀρθοί μετ' ὅσο δωματίου, ἀφίνοντας νὰ ξεσπάσει ἡ μανία της με βρισιές...

«Ο Τήντ τὴν κύτταζε καὶ χαμγελοῦσε.

—Γράφο λεξιλόγιο!... παρατήρησε.

«Η νέα γυναίκα φάνηκε πὸς ἡρέμησε ἀπότομα.

—Πολὺ καλὰ, Τήντ, εἶπε χαμογελώντας. "Ας πούμε πὸς ἔχασα τὸν καιρὸ μου. Δὲν ἦταν ἄλλωστε δυσάρεστος ὁ τρόπος που τὸν ἔχασα...

—"Ακουσε, μικρή μου! Κι' ἂν ἀκόμα ἤθελα νὰ λυπηθῶ τὸν ἀντρα σου, δὲ θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτα. Εἶναι πιά βουτηγμένος ὡς τὸ λαϊμό! Κι' οἱ ἀνθρωποὶ πληρώνουνε συνήθως, ἀργὰ ἢ γρήγορα, γι' αὐτὰ που ἔχουν κάνει.

—Μου ἔγινε και ἡθικολόγος, βλέπω, παρατήρησε σαρκαστικά ἡ Φύλις.

—"Ας χαρίσουμε φιλικὰ, δίχως σκηνές. "Εφόσον θὰ βλέπαμαστε συχνὰ, στὴν πόλι, γιατί νάμαστε μαλωμένοι; "Ας δώσουμε τὸ χέρι...

Η Φύλις τοῦ ἔπλωσε τὸ χέρι της, μ' ἓνα ὕφος ἀφρημένο, σαν νὰ τὴν ἀπασχολοῦσαν ἄλλες σκέψεις.

Δὲν εἶχε νὰ πάρη τίποτε δικό της, τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν τσάντα της, γιατί δὲν εἶχε ἀφίσει κανένα ἀτομικὸ της ἀντικείμενο στὴ βιλλίτσα, στὶς προηγούμενες ἐπισκέψεις της. Βγήκε κ' ἔνεδρε σ' αὐτοκίνητό της σμηνή.

—Δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, Τήντ, εἶπε με σοβαρὸ τόνο.

—Πρόσεξε στὸ γυρισμό, τῆς σύστησε ὁ Μάρκ. Οἱ δρόμοι εἶναι ἀσχημοί, καὶ κουντεῖ νὰ σκοτεινιάσει.

—Δέ... δὲ θὰ πῆς τίποτα σὲ κανένα! "Ετοί, Τήντ!

«Η μάσκα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς αὐτοπεποιθήσεως τῆς εἶχε πέσει γιὰ μία στιγμή, ἀφίνοντας

γκρέκα

Ἀπὸ μικρὴ μεταχειρίζομαι τὴν ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ ἔχω δόντια που ὀλοὶ τὰ δαυμάζουν.



Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Χαρούμενο ζῦνιμα!



"Ολη σας ἡ ἡμέρα κυλᾷ με κέφι καὶ εὐεξία χάρις στὴν διταμινούχο...

ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ

Βότρου

στὴν ὑγειά σου!

τὰ φωνὴ μιά ἀληθινὴ ἀγωνία.

—Μεῖνε ἡσυχῇ, βεβαίως δὲ Τήντ. Δὲ θὰ βγῇ λέξι ἀπ' τὸ στόμα μου!

Τὴν κύτταζε που ἔφευγε. Μετάνοιωσε τώρα λίγο που δὲν εἶχε προτιμήσει νὰ ξεναρχισθῇ ὁ δεισμός τους πάνω σὲ ἄλλες βάσεις. Γιατί νὰ χάσῃ μιά τόσο ὁμορφὴ φιλενάδα;...

Ἀνασηκώσε τὸς ὤμους του καὶ ξεναγύρισε στὸ σπιτάκι, ἐκνευρισμένος.

Τὰ μόνια ἐνθῦμια που εἶχε ἀφίσει πίσω της ἡ Φύλις, ἦταν μιά ὕγρη πετσέτα πάνω στὸ σκαμνὶ τοῦ μπάνιου, τέσσερα ἀποσιγάρα βαμμένα με κοκκινωδὴ μέσα στὸ τασάκι, δύο μακριεὲς μαῦρες τρίχες στὴ βούρτσα τὸν μαλλιών καὶ μιά γούδα στὸ μαξιλάρι που εἶχε κοιμηθῇ. "Ο Τήντ βόλθηκε νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ, ἀλ' αὐτὰ...

Εἶχε πιά βασιλιάσει ὁ ἥλιος, δὲταν πῆγε νὰ κάνῃ ἓνα μπάνιο στὴ γειτονικὴ λίμνη. Κολύμπησε κάμποσο. "Υστερα ἔσπλωθηκε ἀνάσκελα πάνω στὸ νερὸ καὶ ξενασκέφτηκε τὴ Φύλις.

Ἰσως ν' αγαποῦσε πραγματικά ἐκεῖνο τὸ γέρο ἡλίθιο, τὸν Καρμποῦ. Ἦταν ἡ δεύτερη γυναίκα του. Παρ' ὅλη τὴ διαφορά τῆς ἡλικίας τους, εἶχε δεχτῇ νὰ τὸν παντρευτῇ, γιὰ νὰ γίνῃ δημαρχίνα. Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα, αὐτό... ἔστω κ' ἂν ὁ Μάρκ Καρμποῦ δὲ διατηροῦσε πιά παρὰ τὸν τίτλο τοῦ δημάρχου, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ριζικὲς μεταρρυθμίσεις που εἶχε ἀναγγεῖλει κ' ἔφαρμόσει ὁ διευθυντῆς τὸν δημοτικὸν ὑπηρεσιῶν, ὁ Ντένσιον.

«Ο Τήντ ἀνυπομονοῦσε νὰ φτάσῃ ἡ μέρα που ὁ Ντένσιον κ' αὐτὸς θ' ἀνοίγαν ἐπιτέλους τὸ ἀπόστημα που μόλυνε τὴν πόλι τοῦ Ντέρον.

Εἶχε γνωρίσει στὸ Πανεπιστήμιο τὸ Ντένσιον. Τὸν εἶχε καθηγητῇ στὶς πολιτικὲς ἐπιστήμες. Ἀπὸ τότε τοῦς εἶχε ἐνώσει μιά εὐκρινὴς φιλία, που βασιζότανε στὸν ἀμοιβαῖο σεβασμό.

Εἶχαν ὑπηρετήσει μαζί στὸν πόλεμο κ' ὑστερα στὴν κατοχὴ μὲν Γερμανία, ὅπου εἶχαν ὀργανώσει μιά πόλι που ἀποτελέσε ζῆλευτὸ παράδειγμα γιὰ τὶς ἄλλες.

«Ἐπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια ἀραιῆς ἀλληλογραφίας, ὁ Ντένσιον εἶχε ξενακαλέσει κοντὰ του τὸν Τήντ κ' εἶχε ἐπιτύχει ἀπ' τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τοῦ Ντέρον νὰ τὸν διορίσῃ βοηθὸ του. Προηγούμενος, τοῦ ἐξήγησε λεπτομερῶς τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτόν:

—Τὸ Ντέρον ἔχει 200 χιλιάδες κατοίκους, τοῦ εἶπε. Κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐκμεταλλεύεται ἓνα κάθαρμα: ὁ Λόνι Ράβαλ. Παίρνει ποσοστὰ ἀπ' τὰ ἵπποδρομιακὰ στοιχήματα, ἀπ' τὰ κακόφημα σπῆτσια, ἀπ' τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ἀπ' τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν... Κι' ἔχει στὴν τσένη του ὅλες τὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου!

«Διευθύνει παρασκηνιακὰ διάφορες ἐταιρεῖες που ἀναλαμβάνουνε τὰ ἔργα τὸν δρόμων, τὸν ὑπονόμων, τὸν σχολικῶν κτιρίων. Βέβαια, γίνονται γιὰ τοὺς τύπους μειοδοτικοὶ διαγωνισμοὶ γι' αὐτὲς τὶς δουλειές, ἀλλὰ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τὶς παραχωρεῖ πάντα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ράβαλ. Γιατί οἱ σύμβουλοι πληρώνονται ἀπ' αὐτόν, ὅπως κ' ὁ δημαρχος κ' ἓνα σωρὸ ἀστυνομικοί...

«Πέρσι, οἱ τίμιοι πολῖτες τοῦ Ντέρον ξενασταθῇσαν γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Γιὰ τοὺς καταπραῶνη λοιπόν, ὁ Ράβαλ ἄφισε νὰ δημιουργηθῇ ἡ καινούργια θέσι τοῦ διευθυντοῦ τὸν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἦταν ἓνα κόκκαλο που

τοὺς πετοῦσε... Ἐλπίζε πως θὰ παίρνε γρήγορα μετ' ὁ μέρος του ἐκεῖνον που θὰ διορίζτανε διευθυντῆς. Γιὰ κακὴ του τύχη ὅμως, ἀνέλαβε ἐγὼ αὐτὴ τὴ θέσι! Καὶ σὰς ζήτησα γιὰ βοηθὸ μου, Τήντ.

—Προβλέπω πὸς θάναί μιά δουλειὰ δύσκολη, παρατήρησε ὁ Μάρκ.

—Δυσκόλη κ' ἐπικίνδυνη ἴσως. "Ο Λόνι Ράβαλ συνδέεται μετ' ὁ μεγάλο ἐγκληματικὸ «Συνδικάτο τῆς Ἀνατολῆς». Μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἐνισχύσεις, ἂν τοῦ χρειαστοῦνε! Προμηθεύεται τὰ ναρκωτικά ἀπ' τὴ Μαφία... ἔρετε δὲ πόσο ἐπιφοδὴ εἶναι αὐτὴ ἡ συμμορία!

«Ἀν ἀνακινῶνουμε στὸν κόσμο λίγα-λίγα τὰ στοιχεῖα που θὰ μαζεύουμε ἐναντίον του, ὁ Λόνι θὰ φροντίσῃ νὰ μὰς ξεκάνη. Πρέπει λοιπόν νὰ τὰ συγκεντρώσουμε πρῶτα ὅλα, κ' ὑστερα νὰ χτυπήσουμε.

—Θὰ μὰς χρειαστοῦν ὅμως πληροφοριοδότες, κ' αὐτοὶ κοστίζουν ἀκριβὰ, παρατήρησε ὁ Μάρκ.

—Μερικοὶ ἐπιχειρηματίες τοῦ Ντέρον, που θέλουν νὰ διατηρῇσιν τὴν ἀνωνυμία, συγκεντρῶσαν μετ' ὁ ἐρανο μεταξὺ τους, ἓνα στοργυλὸ ποσόν, γιὰ τὰ μυστικά μὰς κονδύλια... Πρέπει νὰ πετύχουμε, Τήντ, καὶ θὰ πετύχουμε!

Καὶ πραγματικά, μέσα σὲ ἔξη μῆνες, εἶχαν μαζέψῃ ὅχι λίγα στοιχεῖα. Οἱ διαδόσεις που κυκλοφοροῦσαν στὴν πόλι γιὰ τὶς ἐνέργειές τους, εἶχαν ἐκνεύρισε τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἦ Φύλις π.χ. εἶχε φοβηθῇ—καὶ μετ' ὁ δίκιο της, γιατί τ' ὄνομα τοῦ ἀντρός της ἦταν μπλεγμένο σ' ἓνα σωρὸ σκάνδαλα.

«Ο Πόουελ Ντένσιον θεωροῦσε πρῶτο ἀκόμη νὰ παραδώσῃ στὸν εισαγγελέα τοὺς φακέλλους που εἶχε σχηματίσει. "Ἦ νὰ δώσῃ ἀντίγραφα τοὺς σὲ δύο τοπικὲς ἐφημερίδες που θὰ τολμοῦσαν νὰ ξεσκεπάσουν τοὺς ἐγκληματίες. Μά ὁ Τήντ ἔκρινε πως δὲν ἔπρεπε ν' ἀργήσῃ πολὺ ἀκόμα ὁ Ντένσιον. "Ἦ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἡλεκτρισμό...

Μετὰ τὸ μπάνιο στὴ λίμνη, ὁ Τήντ γύρισε στὴ βιλλίτσα του.

Ἦταν Κυριακὴ βράδυ. Θυμήθηκε ξεφνικά πὸς εἶχε τὰ γενέθλια του σήμερα. Ἐκλεινε τὰ 31.

Ξαναγύρισαν στὸ νοῦ του οἱ ἀναμνήσεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ... τὰ δῶρα πουπαίρνε ἀπ' τοὺς δικούς του, στὰ γενέθλιά του, ὅταν ἦταν μικρός.

Τώρα δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο, κανένα που νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν! Οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει. Ἦ μικρότερη ἀδελφὴ του ὑπηρετῆσε στὸ στρατὸ καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ μιά γερμανικὴ βόμβα, στὸ Λονδίνο.

Ἦ Ρόνι, ἡ κοπέλλα που ἀγαποῦσε ἄλλοτε, εἶχε βαρεθῇ νὰ τὸν περιμένῃ ν' ἀπολυθῇ ἀπ' τὸ στρατὸ κ' εἶχε παντρευτῇ με ἄλλον.

Καμμία ἄλλη μέρα ὅμως δὲν εἶχε νοιώσει τόσο τὴ μοναξιά του ὁ Τήντ, ὅσο σήμερα, στὰ γενέθλιά του...

Ντύθηκε πιδὲ περιποιημένα ἀπ' τὶς ἄλλες φορὲς, κλείδωσε τὴν πόρτα του κ' ἔνεδρε σ' αὐτοκίνητό του, που γυάλιζε ἡ καροσερί του στὴν ἀστροφεγγιά. Ἀναψε τοὺς προβολείς, ἀνοίξε τὸ ραδιόφωνο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Θέλοντας νάναί ἀνεξάρτητο, δὲν εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ ξενοδοχείο, ἀλλὰ σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα με κήπο, σ' ἓνα καινούργιο προάστειο τοῦ Ντέρον, ὅπου



Δὲν ὑπάρχει καλύτερο

ἀπὸ τὸ νέο ἀνεξίτηλο κραγιὸν ZINNIA 24

24 φορὲς καλλίτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο καὶ...

«Ὅσες μὰς ἀπαντήσουν σωστὰ γιατί τὸ νέο κραγιὸν "ZINNIA", τὸ ὀνομάσκει 24 δὲ λάβουν ταχὺς ΔΩΡΕΑΝ μιά πιστικὴ τσάντα με καλλυντικὰ ZINNIA.

Ἐάν ἡ ἀπάντησίς σας δὲν εἶναι ἡ σωστὴ, δὲ λάβετε ταχὺς τὸ δῶρον τῆς ὀμορφίας τῆς "ZINNIA", τὸ ΙΔΕΩΔΕΣΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ. Περιμένουμε τὰ γραμματὰ σας μέχρι 30 Ἰουνίου στὴ "ZINNIA", ὁδὸς ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 461 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΙ' ἓνα ΔΩΡΟΝ

Μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου μὰζ' μετ' ὁ κάθε ἄλλη κραγιὸν ZINNIA ἡ 2 ἀντολ-λακτικὰ, ὁ προμηθευτῆς σας δὲ σας παραδῶσῃ καὶ ἓνα σωληνάριο τῆς Νέας τροποποιητικῆς κρέμας τοῦ δέρματος τῆς ΛΑΝΟ-ΚΡΕΜ

Zinnia

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ (ἀνώδυνος—ἡχηθῆμένη)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ ἔρμου 51

Ἀκμὴ, πόροι διεσταλμένοι, μαύρα, οὐτίματα, δυτίδες, πανάδες, κρεατοεπλές, τριχοπταλίες,

κάσπε σπιτί εἶχε τέσσερα διαμερίσματα, τὸ καθένα με ἰδιαιτέρη εἴσοδο.

Δὲ θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πληρῶσῃ τόσο νοκί, ἂν διέθετε μόνον αὐτὸ το μικρὸ μισθὸ που ἔπαινε ἀπ' τὴ θέσι του. Εἶχε ὅμως πᾶν μιά καλὴ κληρονομία ἀπ' τὸν πατέρα του καὶ τὴν εἶχε τοποθετῆσει κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ θίξῃ τὸ κεφάλαιο, ἀλλὰ νὰ τοῦ ἀποδίδῃ 2 χιλιάδες δολάρια τὸ χρόνο. Ἐτσι, μπορούσε νὰ ζῇ με μιά σχετικὴ ἄνεσι.

Τὰ σπῆτσια ἐκεῖνα ἀνῆκαν ὅλα σὲ μιά ἐταιρεία. Ἦταν συνδεμένα μ' ἓνα τοπικὸ τηλεφωνικὸ κέντρο, ἐγκατεστημένο στὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως.

«Ο Τήντ φρενάρει μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο καὶ μπῆκε.

Ἦ κ. Κίντερ, ἡ μικροκαμωμένη κ' ἀδύνατη γυναίκα τοῦ διευθυντοῦ, καθότανε μπροστὰ στὸ ταμπλό τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου.

—Σὰς ζήτησε τρεῖς φορὲς ὁ κ. Ντένσιον, σήμερα τ' ἀπόγεμα, εἶπε στὸν Τήντ. "Ἀφισε παραγγεῖλια νὰ περάσετε ἀπ' τὸ σπιτί του, ἂν γυρίσετε στὴν πόλι πρὶν ἀπ' τὶς 10 τὸ βράδυ.

«Ο Τήντ ἔφρασε τὰ φρύδια του καὶ κύτταξε τὸ ρολοὶ του: Ἦταν 8½ ἀκόμα.

Ξαναβγήκε κ' ἔνεδρε πάλι σ' αὐτοκίνητό του.

Νευρίαζε κάπως, βλέποντας πὸς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τρέχῃ στὸ σπιτί τοῦ Ντένσιον κάθε φορὰ που τὸν καλοῦσε—σαν νὰ σφύριζε στὸ σκύλο του... Μά ἡ σκέψι πως ἐπρόκειτο ἴσως γιὰ κάποια σπουδαία εἰδήσι, τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ αὐτὴ τὴν δυσἀρεσκεία του.

«Ο Πόουελ Ντένσιον ἔμενε σὲ μιά ἀπ' τὶς πιδὲ παλῆς συνοικίες τοῦ Ντέρον. "Ο Τήντ σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπιτί του. Μόλις εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ τὸν ὑποδέχτηκε ὁ Ντένσιον:—Εὐτυχῶς που γυρίσατε στὴν πόλι, Τήντ! Ἐλάτε μέσα.

Ἦ φωνὴ του ἦταν θερμὴ καὶ εὐκρινὴς—σαν τὸ χαρακτῆρα του. "Ο Ντένσιον εἶχε περάσει τὰ 50. Ἦταν φηλός, γερός ἀντρας, με ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία. Τὰ γκρίζα μάτια του εἶχαν μιά σταθερὴ καὶ τίμια ἔκφρασι. Τὸ μισθὸ του δούλευε γρήγορα καὶ ζεκάθερα.

Ἐννοοῦσε νὰ πετύχῃ, σὲ κάθε δουλειὰ που ἀναλάμβανε. Καὶ τώρα εἶχε ὀκιστῇ στὸ ἑαυτοῦ του νὰ ἐξυγιάνῃ ὁπωσδήποτε τὴν πόλι τοῦ Ντέρον. Θὰ δεχότανε τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ, ἀκόμα καὶ δίχως μισθό.

Ἦδῆγχε τὸν Τήντ σὲ μιά μικρὴ σάλλα, μ' ἐλάχιστη ἐπιπλα καὶ μ' ἓνα ἀσχημὸ τῆκκι. Ἦ Μάρτσια, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὶς δύο κόρες τοῦ Ντένσιον, βρισκόταν ἐκεῖ. Καθότανε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ διάβαζε ἓνα βιβλίο.

Ἦταν 23 χρονῶν. Ἀπ' ὅτου εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της, εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὸ νοικοκυριό. Ἐπιπλέον, ἔδινε μαθήματα γραφομηχανῆς στὶς μαθήτριες μίας ἐμπορικῆς σχολῆς τοῦ Ντέρον. Θὰ μπορούσε εὐκόλα ὁ πατέρας της νὰ τὴ διορίσῃ σὲ μιά θέσι, στὴν ὑπηρεσία που διήθηνε. Δὲν τοῦ ἐπιτρέπανε ὅμως οἱ ἡθικὲς ἀρχὲς του.

«Ο Τήντ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πως δὲν τὸν συμπαροῦσε ἡ Μάρτσια—κ' ἂς μὴν τοῦ εἶχε πῇ ποτέ. Ἦταν μιά κοπέλλα ψηλὴ, ξανθὴ, μετ' ἓνα γκρίζα μάτια καὶ τὴν ἴδια ἡμερία τοῦ πατέρα της. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ γυναίκα φιλοφροσέει.

«Ο Τήντ τὴν παρομοίαζε πολὺς φορὲς μετ' ὁ γυναῖκες τὸν Βίκινγκς. Ἐτσι, πρέπει νάταν



ΠΟΥΔΑ-ΜΠΡΠΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

ΠΟΥΔΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Έχει φέρει το χέρι του χρόνου και δίνει ένα δροσερό και νεανικό δέρμα. Έκτος των 12 σταθερών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις «Ελληνίδες»: ΡΕΣΚΕ - ΜΑΤ ΟΥΛΑΝ - ΕΙΝΑΙ ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΑΝΑΔΕΙΧΝΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΜΠΡΠΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μια φυσική στιλπνότητα στο μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΑ-ΜΠΡΠΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

ΚΑΛΩΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
RIVER - PARIS

Ζητήστε επιμονώς το κουτί να γράφει ΤΗΝ ΛΕΩΝΗ ΝΕΟΝ

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΔΕΧΕΤΑΙ 11-1 & 5-7 μ. μ.
Επί της οδού ΔΕΛΦΩΝ 3
(Παρόδος οδού Διδότου)
Τηλέφ. 612-515

ΧΡΥΣΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Θέρες. Δακτυλίδια. Κοσμήματα
Ελβετικά όρολογια. Γαλιάνο ήλιου.
Ωραία ποικιλία εις όλα τα είδη.
Καλή ποιότης. Πολύ φθηνά τιμαί.
Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ
88ος Άγιου Μάρκου 22 - Αθήναι.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ ΤΑΚΥΤΑΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΡΥΤΙΔΕΣ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΣΤΗΤΙΚΗ ΜΟΔΕΡΝΗ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΙΩΑΝ. Ε. ΚΑΡΠΟΥΖΕΛΗΣ

Μαιευτικά - Χειρουργικά
Γυναικολογικά
ΤΖΙΡΑΙΩΝ 2 (Γωνία Διον. Αρεοπαγίτου 3) Σταίσις Μακρυγιάννη.
Τηλέφ. 92-442 και 99-580

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έγκαστην και ώραν 6-8 μ. μ. επί της οδού Άγιου Κωνσταντίνου 5. - Τηλ. 56-713.

κι' αυτές: φηλές και γερές, φτιαγμένες για να παντρεύονται και να κάνουν παιδιά.

Φορούσε μια πλεχτή μάλλινη μπλούζα, με χρώμα μπέζε, που δεν ταίριαζε καθόλου με τα ξανθά μαλλιά της.

Η μικρότερη αδελφή της, η Τζέικ, αυτή που προτιμούσε ο Πόουελ, γιατί έμοιαζε στην αγαπημένη του γυναίκα - ήταν έντελώς άλλος τύπος: μια μελαχροινούλα 18 χρονών, με σχηματισμένες καμπύλες, με σώμα γυναίκας αλλά με ψυχή παιδιά-στικη.

Όταν μπήκε ο Τήντ, καθόταν με το χέρι τα ακατάστατα μαλλιά. Βλέποντάς τον, πήδησε όρθια κι' έτρεξε να τον υποδεχτεί, χαμογελώντας του γλυκά. Συγχρόνως προσπαθούσε να διορθώσει με το χέρι τα ακατάστατα μαλλιά της.

Τον έπιασε απ' το μπράτσο και φώναξε χαρούμενα: «Έχετε τα γενέθλιά σας σήμερα, Τήντ!

Του έσφιξε το μπράτσο κι' έτριψε το μάγουλό της στον ώμο του. Το στήθος της άνοιξε, πούσε πάνω του.

Ήταν ευχάριστο για τον Τήντ να διαπιστώνει πως τον είχε σκεφτεί κάποιος...

«Φτιάσαμε ένα γλυκό για σάς!» πρόσθεσε η Τζέικ.

Η Μάρτσια χαμογέλασε. «Επόμενος τόσο πολύ η Τζέικ!» είπε. «Εγώ ήξερα πως δε θα σάς έκανε καμιά εντύπωση.

Ο Τήντ την κύτταξε στα μάτια.

«Κάνετε λάθος! διαμαρτυρήθηκε. Είμαι κατενθουσιασμένος και σάς ευχαριστώ μέσα απ' την καρδιά μου.

«Θα τσάφιανα εγώ, είπε η Τζέικ, αλλά δεν τα καταφέρνω! Κι' έκαμε μια γκριμάτσα αποπλητισίας, που είχε κάτι το κωμικό.

«Θα σάς τον πάρω για μερικά λεπτά, είπε ο Πόουελ στις κόρες του. «Ελάτε στο γραφείο μου, Τήντ. Έχω να σάς δείξω κάτι τι.

Ο Τήντ είχε μαντέψει από καιρό ότι ο Ντένισον έλπιζε να τον παντρεύει μια μέρα με τη Μάρτσια. «Ήξερε ο Ντένισον την άτακτη ιδιωτική ζωή του και τις αμέτρητες ερωτικές του περιπέτειες, άλλ' είχε την ελπίδα πως θα φρονίμευε με την παντρεία.

Η Μάρτσια είχε μαντέψει πως το σχέδιο του πατέρα της, και γι' αυτό κρατούσε εκείνο το «μακρινό» ύφος.

Ο Πόουελ Ντένισον ξανάκλεισε την πόρτα του μικρού γραφείου του κι' έδειξε στον Τήντ ένα κουτί που βρισκότανε πάνω στο τραπέζι.

«Πάρτε ένα πούρο, του είπε. «Ξέρετε καλά πως δεν καπνίζω ποτέ πούρα, απάντησε εκείνος.

«Ο Ντένισον χαμογέλασε ανινγματικά.

«Κυττάχτε ούτως ή άλλως τί έχει μέσα το κουτί... πρόσφερε. Ο Τήντ έβριξε μια ματιά στο ανοιχτό κουτί. «Ελπιε ένα πούρο, και στη θέση που είχε μείνει αδειανή, υπήρχε ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

«Είναι 5 χιλιάδες δολάρια, είπε ο Ντένισον. «Όταν κατέδρα σήμερα - το πρωί για να δουλέψω λίγο, βρήκα το πακέτο πάνω στο γραφείο μου. Στο χαρτί του περιτύλιγματος ήταν γραμμένο τ' όνομά μου, με τυπογραφικά ψηφία.

«Πάρχει καμιά απόδειξη, κανένα στοιχείο εναντίον τους για την απόπειρα της δωροδοκίας. Ούτε και διατυπώνουν καμιά απαίτηση. Πιστεύουν πως δε θ' άνθξω στον πειρασμό και θα κρατήσω τα λεφτά. Απ' τη στιγμή εκείνη, θα μ' έχουν πια στο χέρι.

«Θα τους επιστρέψω το κουτί, όπως είναι, αύριο το πρωί, είπε ο Τήντ.

«Αυτό σκόπευα να σάς παρακαλέσω κι' εγώ.

«Ύστερα ο Ντένισον έδγαλε από ένα συρτάρι του ένα πακέτακι και πρόσθεσε:

«Ένα μικρό δώρο για σάς, εκ μέρους της οικογενείας Ντένισον.

«Ω, Πόουελ, δεν υπήρχε λόγος!... διαμαρτυρήθηκε ο Τήντ.

«Πάμε στην άλλη κάμαρα, για να σάς δουνε κι' οι μικρές που θα τ' ανοίγουμε..... Φάγατε;

«Όχι ακόμα.

«Θα φροντίσω λοιπόν η Μάρτσια να σάς ετοιμάσει κάτι.

«Αφού έφαγε πρόχειρα ο Τήντ, στη μεγάλη κουζίνα, η Τζέικ έφερε το γλυκόσμα των γενεθλίων του, με τριαντάνα κερία στημένα πάνω του κι' αναμμένα.

«Αφού τραγουδούν όλοι μαζί το παλιό τραγούδι των γενεθλίων, ο Τήντ φύσηξε κι' έσβυσε τα κεριά.

«Ύστερα άνοιξε το πακέτο, που τόχε άφισει δίπλα στο πιάτο του, κι' έβγαλε από μέσα ένα ωραίο άσημενο αναπτήρα.

Η Μάρτσια πήγε κοντά του, ακούμπησε ελαφρά το χέρι της στον ώμο του κι' έσκυψε για να του δώσει ένα γρήγορο φιλή.

«Χρόνια πολλά, Τήντ, του εύχθηκε.

Τα χείλια της ήταν δροσερά και μαλακά.

«Ύστερα τον εύχθηκε η Τζέικ. Τα μάτια της είχαν κάτι το παρξένο. Τίλιξε το μπράτσο της γύρω απ' το λαιμό του νέου και κόλλησε τα χείλια της στα δικα του...

Ο Τήντ κατάλαβε άμέσως πως το φιλή εκείνο θα χαλούσε την οικογενειακή άτμόσφαιρα της βραδιάς... Είχε κρατήσει ήδη πολύ περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Κι' η Τζέικ μισάνοιξε τα χείλια της, με ερωτική διάθεση...

Ο Τήντ την απομάκρυνε, με μια μαλακή χειρονομία, ενώ η

Μάρτσια γελούσε νευρικά.

«Είν' ώρα να πάς να πλαγιάσεις, Τζέικ, είπε ο Πόουελ στην κόρη του.

«Ναι, αλήθεια, απάντησε εκείνη νευρικά. Ιπρέπει να πάω σχολείο αύριο το πρωί. Δεν έχω δουλειά με τους «μεγάλους»...

«Τζέικ! τη μάλωσε ο πατέρας της.

«Η κοπέλλα πήγε ως την πόρτα, στάθηκε μια στιγμή στο κατώφλι κι' έκαμε μια θεατρική πόκλιση.

«Καληνύχτα σε όλους! φώναξε, κυττάζοντας μονάχα τον Τήντ.

«Εμειναν κι' οι τρεις άμυλητοι, ώσπου έπαψαν ν' ακούγονται τα βήματά της στη σκάλα και χτύπησε η πόρτα της κρεβατοκάμαρας της στο πρώτο πάτωμα.

«Είναι αδιόρθωτη αυτή η μικρή! είπε ύστερα χαμογελώντας ο Πόουελ.

Η Μάρτσια ακούμπησε τους άγκωνες της στο τραπέζι, με το πηγούνι μέσα στις φούχτες της.

«Αποφάσισε να σάς έρωτευθώ, Τήντ, είπε. Την ακούω συχνά ν' αναστενάζει μέσ' απ' την καρδιά της... Ήταν όμως η πρώτη φορά σήμερα που φέρθηκε τόσο ξεδιάντροπα, μπροστά σε όλους μας!

«Βρίσκομαι σε δύσκολη θέση, ώμολόγησε ο Τήντ.

«Σας καταλαβαίνω! Άν την κοροϊδεύετε, είναι ικανή να κάνει καμιά φοβερή άνοησία. Άν πάλι φανήτε πως την ένθαρρύνετε, θα έπωφεληθώ για να γίνω άκόμα πιο άνυποφορή... Είσαστε άναγκασμένοι να προσέχετε κάθε λέξη και κάθε κίνησή σας.

«Το έρχόμενο καλοκαίρι θα φύγω για την έξοχό, κι' ύστερα θα μπη στο Πανεπιστήμιο, είπε ο Ντένισον. Θα ήσυχάσουμε τότε.

«Ναι, αλλά απ' τον Οκτώβριο ως τον Ιούνιο μεσολαβούν τόσοι μήνες, μαμπα! παρατήρησε η Μάρτσια.

Λίγο άργότερα, όταν η Μάρτσια τελείωσε τη δουλειά της κουζίνας, ο Ντένισον έκαμε μια άδεξια προσπάθεια να της δημιουργήσει ένα τετ-α-τέτ με τον Τήντ.

«Θα συνοδέψω το φίλο μας ως τ' αυτοκίνητό του; της είπε. Οί δυο νέοι βγήκαν μαζί στο δρόμο. Ο Τήντ είχε πάρει μαζί του το κουτί με τα πούρα. Κα-

ληνύχτισε τη Μάρτσια, την εύχαρίστησε κι' άνέδθηκε στ' αυτοκίνητό του.

«Εκείνη στάθηκε άκίνητη στην έξορτα, με τα χέρια σταυρωμένα, σαν άγαλμα.

Οί ευθύνες που είχε αναλάβει μετά το θάνατο της μητέρας της, την είχαν άναγκάσει να θυσιάσει την έλευθερία της και τα όνειρά της. Καί, σιγά-σιγά, είχε καταλήξει να της άρέσει αυτός ο ρόλος της, να βρίσκει εύχαρίστηση στη θυσία της. Γι' αυτό είχε γίνει τόσο ψυχρή. Γι' αυτό φαινόταν τόσο μεγαλύτερη απ' τα πραγματικά της χρόνια.

Ο Τήντ τη συμπονούσε, συγχρόνως όμως νευρίαζε λίγο κοντά της.

Τ' άλλο πρωί, στις 9½, ο Τήντ έφτασε με τ' αυτοκίνητο του στο σπίτι του Λόνι Ράβαλ, στην άριστοκρατικότερη συνοικία του Ντέρον.

Ο Ράβαλ έπαιζε γκόλφ, στο άπέραντο γήπεδο που άπλωνότανε πίσω απ' το σπίτι.

Ήταν ένας άντρας μετρίου άναστήματος, με μαύρα μαλλιά και φαρδείς πλάτες. Δεν είχε τίποτα το ξεχωριστό στο πρόσωπό του, εκτός απ' τα μεγάλα μαύρα μάτια του που λάμπανε έξαιρετικά.

Χαμογέλασε στον Τήντ.

«Είμαι πολύ εύχαριστήμενος που σάς βλέπω, του είπε. Κάνω λίγη έξάσκηση στο γκόλφ.

Έβαλε χάρω μια μπάλλα και τη χτύπησε με το μπαστούνι του. Δεν υπολόγισε όμως καλά το χτύπημά του, κι' η μπάλλα διέγραψε μια κυκλική τροχιά πολύ μικρή.

Έκατό μέτρα πιδό πέρα, στεκότανε μια νέα γυναίκα, μελαχροινή. Φορούσε ένα πράσινο μαγιό, που έδειχνε τις θαυμαστές γραμμές της.

«Έτρεξε, πήρε τη μπάλλα και την έβριξε μέσα σ' ένα σακκίδιο που είχε κρεμασμένο στο πλευρό της. Το πρόσωπό της, οί κινήσεις της και το ύφος της είχαν κάτι το θλιμένο και κουρασμένο.

«Μπορείτε να μου πητε γιατί δεν τα καταφέρνω καλά, Μάρρου; ρώτησε ο Ράβαλ.

Ο Τήντ στάθηκε πίσω του. «Ξαναδοκιμάστε, κύριε Ράβαλ, του σύστησε.

«Πόσες φορές πρέπει να σάς

πώ να με λένε μονάχα «Λόνι»; Πήρε μια καινούργια μπάλλα και τη χτύπησε. Το άποτέλεσμα ήταν το ίδιο και πάλι. Η νέα γυναίκα μάζεψε τη μπάλλα.

«Άρχισα να κουράζομαι, Λόνι, φώναξε από μακριά.

«Θα μου κάνης τη χάρη έσύ να εξακολουθήσης τη δουλειά σου. Τ' άκούς; της είπε ξερά ο Ράβαλ.

«Εκείνη άνασήκωσε τους ώμους της και δε μίλησε πιά.

Ο Τήντ έδωσε ώρισμένες τεχνικές συμβουλές στο Ράβαλ. Έκείνος έκαμε καινούργια δοκιμή. Η μπάλλα πετάχτηκε ψηλά κι' έπεσε πολύ μακριά. Το ίδιο και μια δεύτερη.

Ο Λόνι ήταν τώρα ένθουσιασμένος.

«Πληρώνω 50 δολάρια την ώρα σ' αυτό τον ήλιό καθηγητή του γκόλφ κι' όμως έσαι μου μάσατε μέσα σε τρία λεπτά πιο πολλά απ' όσα με δίδασκει εκείνος σε μια ολόκληρη ώρα!

Καί πέταξε άλλη μια μπάλλα. Τώρα η νέα γυναίκα έμεινε άκίνητη. Ο Τήντ κατάλαβε πως τη θάμπωνε ο ήλιος και δεν την άφινε να δει την τροχιά της μπάλλας.

«Προσέξτε! της φώναξε ξαφνικά.

«Εκείνη κατάλαβε και προσπάθησε να φύγει. Άλλά δεν πρόλαβε. Η μπάλλα τη βρήκε στο κεφάλι, με όρμη.

«Έπεσε χάρω, καθιστή, σφιγγόντας με τα δυο της χέρια το κεφάλι της, ενώ ο Λόνι Ράβαλ είχε ξεκαρδιστή στα γέλια.

Ο Τήντ έτρεξε να δει τί είχε συμβή. Βρήκε τη νέα γυναίκα να κλαίει με λυγμούς και να βλαστημάη πρόστυχα, με το πρόσωπό της άλλοιωμένο απ' τον πόνο.

«Έσκυψε πάνω της και της είπε:

«Δεν πρόλαβα να σάς φωνάξω έγκαίρως.

«Εκείνη σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε, σαν να μην είχε αντίληψη ως τότε την παρουσία του.

«Δέ... δε ψταίτε σείς, μουρμούρισε.

Τα χείλη της τρέμανε. Βλέποντας να πλησιάζει ο Ράβαλ, του είπε με τραχεία φωνή:

«Δέ φτάνει που τρέχω πίσω απ' τις μπάλλες σας σαν σκυλάκι; Βαλθήκατε τώρα να μου σπάσετε το κεφάλι;

«Βούλωσ' το, σε παρακαλώ, απάντησε ξερά ο Λόνι.

Ο θυμός της νέας γυναίκας φάνηκε να πέφτει άπότομα. Σηκώθηκε πειθήνια. Ο Λόνι την έπιασε απ' το μπράτσο.

«Σού συνιστώ τον κ. Τήντ Μάρρου, της είπε. Άπό δώ, Μάρρου, είναι ή γραμματέας μου Άλις Τρόουμπριτζ... Πόνεσες, αλήθεια, μικρή μου;

«Μάλιστα, κύριε Ράβαλ.

«Γύρισε στο σπίτι και πάρε καμιά άσπιρίνη. Θα σου περάσει.

Της άφησε το μπράτσο. Οί δαχτυλίδες του είχαν άποτυπωθή πάνω στο ήλιοψημένο δέρμα της.

Ο Τήντ την κύτταξε να πήτε; άκουγότανε, με το κεφάλι σκυφτό, τριβόντας το μπράτσο της που πονούσε άκόμη απ' το σφίξιμο.

«Πώς με θυμηθήκατε; ρώτησε ύστερα ο Ράβαλ τον Τήντ. Άπλή έπίσκεψη εύγενείας;

«Όχι άκριδώς... Ξέρετε, ο γιατρός του κ. Ντένισον του άπαγορεύει να καπνίζει πούρα.

«Τί θέλετε να πητε; Δέ σάς καταλαβαίνω. Γρίφος είν' αυτός;»

«Να τα πούρα που του στείλατε, Ράβαλ, είπε ο Τήντ δίνοντας του το κουτί.

«Πού τ' έστειλα; Εγώ;... Ο Τήντ βρήκε κάπως έπιτηδευμένο τον έκπληκτο τόνο του Λόνι. Έκείνος πήρε το κουτί και το ζύγισε μέσ' στη φούχτα του.

«Λάθος θα κάνετε, είπε.

«Εκτός απ' τα πούρα, υπάρχουν μέσα και 5 χιλιάδες δολάρια. Ποιός τάστειλε στον Πόουελ Ντένισον; Ο Άγιος Βασίλης;

Ο Ράβαλ χαμογέλασε.

«Ελάτε ως το σπίτι, να κουβεντιάσουμε λιγάκι με την ήσυχία μας, είπε.

«Δεν έχομε να πούμε τίποτα, έμειν οί δυο.

«Κι' όμως έχομε ώρισμένα κοινά συμφέροντα, Μάρρου. Ελάτε...

Ο Τήντ άνασήκωσε τους ώμους του.

«Όπως θέλετε, απάντησε. Προχώρησαν πρδς το σπίτι. Κάθισαν σε μια μικρή βεράντα. Ο Τήντ άναψε το τσιγάρο του Λόνι κι' έπειτα το δικό του με τον καινούργιο αναπτήρα του.

Το κουτί με τα πούρα βρισκότανε πάνω σ' ένα τραπέζι, ανάμεσά τους.

«Δέ μπορώ να κρατήσω αυτές τις 5 χιλιάδες δολάρια που λένε, άρχισε ο Ράβαλ. Πώς να τις δικαιολογήσω στην έφορία; Ής δώρο; Δέ βέλω ν' άνακατευνούν οί έφοριακοί στις προσωπικές μου σχέσεις.

«Ότε κι' ο Ντένισον όμως μπορεί να δεχτή δώρα.

Τό κραγιόν STOP

2 φορές γρηγορότερα στο χέλι από κάθε άλλο κραγιόν (περίπου 5 λεπτά).

Σταθεροποιείται Ταχεία

άπορροφητικότητα.

Ομορφιά και έλαφρό χέλι

Πλούδια

και μοντέρνο χρώματισμοί (12 απόχρωσεις).

STOP

ΔΙΑΡΚΗΣ ΝΕΟΤΗΣ

Έμπιστευθήτε τα ώραία μαλλιά σας στο παγκοσμίου φήμης

KAMILATONE

Μία χρήσιμος συνταγή:

1) Λουστή με KAMILATONE ΣΑΜΠΟΥΑΝ.

2) Ξέδαγμα με KAMILATONE TORINZ, για να έχετε το χρώμα που θέλετε, 10 ποικίλα χρώματα.

3) Λαμπρύνατε το χτένισμά σας με την κρέμα KAMILATONE LUSTRSET.

4) Τελείως άδολαφής οτιγμιαία προχειροδαφή KAMILATONE FASTINTE.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΙΣΤΩΝ KABA - UNIVERSAL

ΑΙ φθηνότερα ΑΙ τελειότερα

ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ UNIVERSO

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοδ)

MENTIOYM

Ελένη Κικίδου

ΓΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΛΗΡΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Επανελθούσα εκ του εξωτερικού δέχεται 9-1 π. μ. και 5-7 μ. μ. 88ος Μετσόδου 19 (Σταίσις Μουσείου). Τηλ. 810-975.

Τό βτιβωμα Κάμελ

Γιατί νάχετε ΡΥΤΙΔΕΣ;

Τό Έλβετικό Βιολογικό Έργαστήρια "ARVAL", SA έδημιούργησαν για σάς τό περίφημο πλέον ΛΑΔΙ και ΚΡΕΜΑ ΧΕΛΩΝΑΣ DE N' AVALLE που εξαφανίζει τις ρυτίδες και ξαναφέρει την άνοιξη στην έπιδερμίδα

Τό "Αφδ. Χελώνες", πλούσιον σε βιταμίνη F άπορροφάται άπό τό δερμα, τό άναλωμένο και τονώνει ιδιαιτέρως τό σημείο εκείνο που έκαμάρησαν άπό τον χρόνον και παρουσίασαν τις ρυτίδες

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΠΙΣΤΑ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

τροφή του δερματος των παπουτσιών

Γιατί νάχετε ΡΥΤΙΔΕΣ;

Τό Έλβετικό Βιολογικό Έργαστήρια "ARVAL", SA έδημιούργησαν για σάς τό περίφημο πλέον ΛΑΔΙ και ΚΡΕΜΑ ΧΕΛΩΝΑΣ DE N' AVALLE που εξαφανίζει τις ρυτίδες και ξαναφέρει την άνοιξη στην έπιδερμίδα

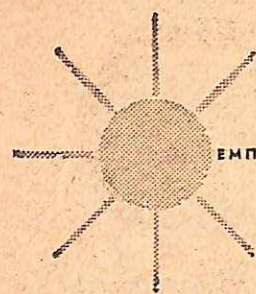
Τό "Αφδ. Χελώνες", πλούσιον σε βιταμίνη F άπορροφάται άπό τό δερμα, τό άναλωμένο και τονώνει ιδιαιτέρως τό σημείο εκείνο που έκαμάρησαν άπό τον χρόνον και παρουσίασαν τις ρυτίδες

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΠΙΣΤΑ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

MENTIOYM

Ελένη Κικίδου

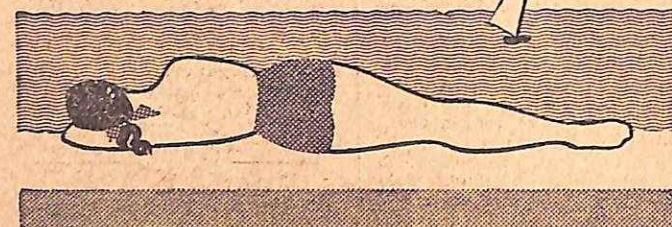
ΓΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧ



ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ CREME

• Το καλοκαίρι με τις χάρες ου! Έκδρομές και θαλάσσια μπάνια είναι οι υγιεινότερες απολαύσεις. Ψηλά στο βουνό ή κάτω στην άμμουδια και στο κύμα ο νεός νοιώθει σαν παιδί και ο ηλικιωμένος σαν νέος. Και η ταλαιπωρία του δέρματος; Τα καλλυντικά «Φυλλίς» μελετημένα και προσαρμοσμένα στο Έλληνικό κλίμα σας απαλλάσσουν απ' αυτή την έγνοια.

...δεν θα σας προσδώσει ποτέ



Ένα από τα πλέον περιζήτητα
ώρολογια του κόσμου

Roamer το ώρο-
λόγιον που φοράτε σε
κάθε περίπτωση

100% ο αδιάβροχον
Αθραστον
Αντιμαγνητικόν



SWISS MADE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΣΟΠΟΙ: ΠΑΠΑΤΣΙΔΩΡΟΥ - ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ενοχλήσι παρά εξυπηρέτησι. Θα φροντίσω να τους εκθέσω, κι' έτσι ο Ντένισον να μπορέσει να ξεθυμάνει πάνω τους, εφόσον θέλει σώναι και καλά να δείξει το ζήλο του.

— Δε θα δεχτή ποτέ τέτοιους συμβιβασμούς.

— Αν εξακολουθήσετε να μ' ενοχλήτε, θαρβή ή μέρα που θα μετανοήσετε πικρά γιατί πατήσατε το πόδι σας στο Ντέρον.

— Θα μάς σκοτώσετε δηλαδή;

— Όχι δά! Σας έχουν επηρεάσει τα αστυνομικά φιλμ... Φαντάζεστε πώς περνάω εγώ τον καιρό μου σκοτώνοντας τους ανθρώπους;

— Μά, εκτός απ' αυτή τη μεθοδο, δε βλέπω ποιαν άλλη μπορείτε να μεταχειριστήτε για να μάς σταματήσετε.

— Απορώ με την τόση αφέλειά σας, Μάρροου... Άκούστε! Απ' τον καιρό που χώνεστε παντού τη μύτη σας, έσείς και τ' αφεντικό σας, με κάνετε να χάσω διάφορες δουλειές. Λογαριάζω πώς ζημιώθηκα ως 12 χιλιάδες δολάρια... Φαντάζεστε πώς δε θα βρω τον τρόπο ν' άμυνθώ και να σας εξουδετερώσω;

— Η απόλυτη αυτοπεποίθησι του Ράβαλ έφερνε κρύο ιδρώτα στο Μάρροου. Θέλησε να πη' κάτι. Μά ο άλλος τον έκοψε:

— Έσείς, άς πούμε, δε φαίνεστε να ενδιαφέρεστε για τα λεφτά. Έχετε ίσως αρκετά. Θα ψάξω λοιπόν να βρω κάποιο άλλο αδύνατο σημείο σας.

— Ο Ράβαλ στράφηκε προς το σπίτι και φώναξε:

— Άλις! "Ε, Άλις! "Ελα δώ μιά στιγμή.

— Η νέα γυναίκα έφτασε άμέσως. Είχε βγάλει το μαγιώ της κι' είχε φορέσει μιά ρόμπα. Έπεσε σε μιά πολυθρόνα και παραπονήθηκε:

— Άκόμα να μου περάσει αυτός ο πονοκέφαλος!

— Άκουσε, μικρή μου της ελπίς ο Ράβαλ με γλυκειά και τρυφερή φωνή. Τί θάκανες αν σου ζητούσα να κατεβής στον κήπο και να φας κάμποσο χορτάρι;

— Τον κύτταξε με γουρλωμένο μάτια.

— Τρελλαθήκατε; μουρμούρισε.

— Όχι. Σε ρωτώ τί θα κάνεις, αν σου δώσω αυτή τη διαταγή.

— Έκείνη τον κύτταξε, άμίλητη.

— Ύστερα χαμήλωσε τα μάτια της κι' απάντησε:

— Πιστεύω πως θα ύπακούσω, Λόνι.

— Έμπρός λοιπόν. Απόδειξε το στον κύριο από δώ!

— Η νέα γυναίκα θέλησε να πη' κάτι. Μά ύστερα σκηώθηκε και κατέβηκε απ' τη βεράντα στον κήπο.

— Έσκυψε, ξεριζώσε μιά φούχτα χορτό, τόβαλε στο στόμα της κι' άρχισε να το μασάει.

— Καλά, μικρή μου, φτάνει, της φώναξε ο Ράβαλ. Φτύσε το κι' έλα δώ πάλι... Λοιπόν, Μάρροου, καταλάβετε τώρα; Αυτή η κοπέλλα μούκανε τη σπουδαία, πέρυσσι. Βρήκα όμως το κουμπί της... κι' από τότε ή "Άλις μου άνηκει απόλυτα. Κάνει ό,τι της πώ... Έτσι, μικρή μου;

— Μάλιστα, κύριε Ράβαλ, μουρμούρισε εκείνη κυττάζοντας τα χέρια της.

— Γιατί αν τυχόν με κάνεις να θυμώσω ξέρεις τί σε περιμένει...

— Μάλιστα κύριε Ράβαλ, ξανάτε ή "Άλις με σβυσμένη φωνή.

— Ο Τήντ δεν είχε συνέλθει άκόμα απ' την αγανάκτησι που είχε νοιώσει για την τόση ταπεινώσι της.

— Βάζομε ένα στοίχημα, Μάρροου; του είπε ο Ράβαλ. "Αν μείνετε λίγο άκόμη στην πόλι μας, θα γίνετε και σεις δικός μου. Θα σας λέω να φάτε χορτάρι, και θα

το τρώτε. Δε θάχετε πιά θέλησι δική σας...

— Το καλό που σας θέλω, έλάτε με το μέρος μου! Δε χρειάζεται να πητε τίποτα στο Ντένισον. Κρατήστε σεις τις 5 χιλιάδες δολάρια. Κι' αυτή ή μικρή, ή "Άλις... σας άρέσει; Πάρτε την στο σπίτι σας. Θα κάνη ό,τι της πητε.

— Όχι, — χαριστώ πολύ.

— Κι' όμως είναι καλύτερη απ' τη δημαρχία.

— Ο Τήντ πετάχτηκε όρθιος, μη μπορώντας να κρύψη την έκπληξί του.

— Πώς νομίζετε ότι κατάφερε να βγη δημαρχος αυτός ο ήλιθιος; συνέχισε ο Ράβαλ. Σε μένα το χρωστάει... Βλέπετε; "Αρχισα να σας κρατάω! Βρήκα κι' άλλες ένα απ' τα κουμπιά σας. Νάσαστε δε βέβαιος πως θα βρω και το κουμπί του Ντένισον. Τότε θα γίνετε σκυλάκια μου κι' οι δυο!

— Τάμαθα όλα απ' τη Φύλις, γι' αυτά που πάτε να μου σκαρώσετε. Μά δε θα προτάσετε!

— Βλέποντας τον Τήντ να σφίγγη τις γροθιές του, ο Ράβαλ πρόσθεσε:

— Δε σας συμβουλευώ να με χτυπήσετε, Μάρροου...

— Δε θα κατορθώσετε ποτέ να μάς φράξετε το δρόμο! φώναξε ο Τήντ.

— Ύστερα γύρισε άπότομα κι' έφυγε, χωρίς να προσθέση άλλη λέξι.

— Ανέδθηκε στ' αυτοκίνητό του και πάτησε τη μίζα. Άμέσως άκούστηκε ένας παράξενος θόρυβος κάτω απ' το καπό, κι' ύστερα μιά δυνατή έκρηξι, με πυκνούς άσπρους καπνούς.

— Ο Λόνι παρακολουθούσε το θέαμα απ' τη βεράντα, σκασμένος στα γέλια.

— Ο Τήντ άρπαξε το πυροτέχνημα που είχαν εφαρμόσει στο μωτέρ του αυτοκίνητο που οι άνθρωποι του Ράβαλ για να τον γελοιοποιήσουνε. Το πέταξε μακριά, ξανάκλεισε με όρμη το καπό και ξεκίνησε, άκούγοντας άκόμα πίσω του τα ξεκαρδιστικά γέλια του Ράβαλ.

— Στο δρόμο, συλλογιζόταν ότι ο Ράβαλ είχε μεταχειριστή όλη εκείνη τη σκηνοθεσία για να κλονίση το ήθικό του. Πάντως, ήταν καλός ψυχολόγος. Είχε προφέρει τ' όνομα της Φύλις Καρμπόυ τη στιγμή ακριβώς που θα μπορούσε να κάνη τη μεγαλύτερη έντύπωσι. "Η επίδειξί του με την "Άλις άποτελούσε κι' αυτή μέρος του σχεδίου του.

— Σε λίγο, ο Τήντ είχε φτάσει στο Δημαρχείο, ένα μεγάλο κτίριο από κίτρινα τούβλα. «Κουμπάρα του Λόνι» το είχαν έπωνομάσει οι κάτοικοι του Ντέρον.

— Ο Τήντ μπήκε στο γραφείο του. Ύστερα πήγε να δη το Ντένισον.

— Είναι μέσα; ρώτησε τη μίς "Αντερσον, την ιδιαιτέρα γραμματέα του.

— Ναί. Σας περιμένει. Αυτή τη στιγμή όμως κουδενιάζει με τον άστυνόμο Κόαλντιτς.

— Είδοποίησε με μόλις τελείωση, σας παρακαλώ.

— Ξαναγύρισε στο γραφείο του και κάθισε να δουλέψη. "Ηταν άποφασισμένος να μνη' κανη λόγος στο Ντένισον για τις σχέσεις του με τη Φύλις, για την ώρα τουλάχιστον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κατά τη 1 τον ζήτησαν στο τηλέφωνο.

— Έσθ, Τήντ; του είπε ή φωνή της Φύλις Καρμπόυ. Μην προφέρης τ' όνομά μου. Κατάλαβες ποιά είμαι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΦΡΕΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

11ον Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του με το γερό του χέρι, για να της δώση κουράγιο. Προσπάθησε να την καταπραΰνη, αναζητώντας λόγια παρηγοριάς. "Εκείνη φάνηκε πως τον άκουγε... "Ύστερα άποτραβήχτηκε απ' την άγκαλιά του και είπε ψυχρά, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

— Όχι, Μπύρκε, όχι... Δεν άγάπησα παρά δυο ανθρώπους στη ζωή μου. "Εφερα δυστυχία στον ένα και σκότωσα τον άλλον. Είναι πολύ δύσκολο να ξεχάσω... Θα μπορούσαμε να λησμονήσουμε με τον καιρό το τί ήταν ο πατέρας μου... Άλλά να τον σκотоώω με το χέρι μου... αυτό θα μάς χωρίζη για πάντα! Δε θα μπορέσουμε ποτέ να το ξεχάσουμε... Έστω κι' αν ήταν δυστύχημα!

— Είσαι άναστατωμένη αυτή τη στιγμή. "Όταν ήρεμισής, θα δής αλλοίως τα πράγματα... άπάντησε ο Μπύρκε.

Μά δεν πίστευε κι' ο ίδιος αυτό που έλεγε, γιατί άφορούσε και το χέρι του. Βέβαια, θα γιατρευόταν με τον καιρό, ποτέ όμως δε θάταν πιά σαν πρώτα...

Κυττάχτηκαν οι δυο τους, άμίλητοι. "Επιτέλους, ή Σοκόρα ψιθύρισε:

— Έσθ έχεις ένα σκοπό στη ζωή σου. Ένώ εγώ...

— Τί σκέπτεσαι να κάνης; τη ρώτησε.

— Δεν ξέρω... Πρέπει να πληρώσω, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, για τον πατέρα μου. "Ηταν τόσο καλός μαζί μου!...

— Άπλωσε το χέρι της και τ' άκούμπησε ελαφρά στο μπράτσο του Μπύρκε.

— Άντιό! πρόσθεσε με φωνή βραχνή.

Κι' άπομακρύνθηκε γρήγορα, δίχως να γυρίση να κυττάξη πίσω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Δευτέρα, 11 'Ιουνίου, μεσημέρι.

— Πότε κάνετε για τελευταία φορά άντιτετανικό όρρο;

— Δεν ξέρω. Στον πόλεμο έσως.

— Πιθανόν να μη χρειάζεται.

— Όπωσδήποτε δε θα σας κάνη κακό.

— Ο γιατρός της άστυνομίας άσχολείτο με τις σύριγγες και τις βελόνες του. "Ο Μπύρκε καθόταν πάνω στο τραπέζι της εξέτασεως, γυμνός ως τη μέση. Το δεξιό χέρι του ήταν μέσα στο γύψο, απ' τα δάχτυλα ως πιο πάνω απ' τον καρπό.

— Άς δούμε τώρα την άντίδρασι του όργανισμού σας, ψιθύρισε ο γιατρός.

Τού έκανε ένεσι στο δεξιό μπράτσο με πολύ λίγο όρρο. "Ύστερα περίμενε το άποτέλεσμα.

— Σαφηνικά φάνηκε πως θυμήθηκε κάτι. Πέρασε στο διπλανό γραφείο, έφερε από κει ένα έντυπο, κάθισε κι' άρχισε να το συμπληρώνη.

— Χαρτιά, όλο χαρτιά... γκρίνιαζε. Δε φτάνει που γιατρεύομε τους άρρώστους, άλλά πρέπει να γινόμαστε και γραφιάδες!

— Ναί, βέβαια, είπε ο Μπύρκε άπό ευγένεια.

Στην πραγματικότητα δεν τον

ένοιαζε για τίποτα. "Η κωδεϊνη είχε καταπραΰνει τους πόνους του, άλλά δεν του είχε ξαναδώσει το ενδιαφέρο για τη ζωή. Έξακολουθούσε να νοιώθη ένα κενό μέσα του, απ' την ώρα που χωρίσαν με τη Σοκόρα.

— Θάπρεπε να κανόνισω αυτή τη διατύπωσι όταν άρχισα να σας περιποιούμαι, συνέχισε στο μεταξύ ο γιατρός. Πώς είναι το μικρό σας όνομα; "Εθνικότης; "Ηλικία;

— Ο Μπύρκε τούδωσε όλες τις πληροφορίες, κι' άλλες άκόμα. "Όταν τον ρώτησε ο γιατρός για το επάγγελμά του, δίστασε μιά στιγμή κι' ύστερα ψιθύρισε:

— Μουσικοσυνθέτης.

— Άλήθεια; Πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά! "Αν είχα κι' εγώ καιρό, θα...

Μά ο γιατρός κατάλαβε πως ή σκέψι του Μπύρκε βρισκότανε μακριά, κι' έτσι θεώρησε περιττό να συνεχίση.

— Άς δούμε τώρα την άντίδρασί σας, είπε.

Τον εξέτασε, έμεινε ικανοποιημένος κι' έτοιμασε πάλι τη σύριγγα. Συγχρόνως έλεγε:

— Έμαθα όλη τη χθεσινή Ιστορία. Φαίνεται πως αυτός ο άρχιλαθρέμπορος, ο «Ένας», ήταν συνάδελφός μου, και μάλιστα απ' τους πιο ξεκαουτούς σ' αυτή την πόλι.

— Δεν ήξερα πως τα γράψανε οι έφημερίδες, όλα...

— Όχι, δεν τα διάβασα στις έφημερίδες. Άλλά, σαν γιατρός της άστυνομίας, εξέτασα το πώμα... Πρέπει να σας συγχαρώ για την επίδειξη που έχετε να σημαδεύετε τόσο καλά με τ' άριστέρο χέρι.

— Ο Μπύρκε σκέφτηκε πως τα συγχαρητήρια εκείνα άνηκαν μάλλον στον έκνευρισμό της Σοκόρα και στην ίκετευτική κίνησι που είχε κάνει, άπλώνοντας προς τον πατέρα της το χέρι της που κρατούσε το πιστόλι...

— Έν' ή αλήθεια πως σας βοήθησε και το όπλο, συνέχισε ο γιατρός. Μιά σφαίρα των 45 είναι πάντα άποτελεσματική...

— Συγχρόνως έχανε τη βελόνα στο μπράτσο του. "Ο Μπύρκε άναπήδησε.

— Σας πόνεσα; φώναξε ο γιατρός. Αυτές οι βελόνες στομούννε κάποτε, άσο κι' αν τις προσέχω.

— Όχι, δεν ήταν αυτό! άπάντησε ο Μπύρκε.

Μιά σφαίρα των 45... "Ηξερε καλά το ρεβόλβερ που κρατούσε ή Σοκόρα; "Ηταν των 32.

Κατέβηκε απ' το τραπέζι, μόλις τελείωσε ή ένεσι, κι' άρχισε να φοράη το πουκαμίσό του. Το χέρι του έτρεμε, ενώ το κομψωμένο. Δεν έδινε καμιά προσοχή στο γιατρό, που τούλεγε ποτέ έπρεπε να ξανατάξη για εξέταση. Είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του...

Τον ευχαρίστησε μηχανικά και βγήκε τρέχοντας. Δεν είχε κει γ' αυτοκίνητό του, γιατί δε μπορούσε να σωφάρη.

Προχώρησε πεζή, συγκρατώντας το βαρύ και όγκώδες δεξιό του χέρι με τ' άριστέρο, για να μπορή να περπατάη πιο γρήγορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.



Κοδώνιες 'Αρώματα
ΧΥΜΑ

Γι μπορεί να συνοδεύση την όμορφιά σας; Ένα λουλούδι! Και τί θα προσθέση στη γοητεία σας; Λίγο άρωμα, λίγη κολώνια... Προμηθευθείτε κολώνιες και άρώματα χύμα, από γνήσια εύρωπαϊκά έσάνς άνδρών.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΗ 30 • ΕΘΛΑΝΑΚΙ

Κάθε είδος μαλλιών
δέλει το Σαμπουάν του



άλλά το GLEMO...

...τρέφει τα ξηρά μαλλιά

...δυναμώνει τα λεπτά

...θεραπεύει τα λιπαρά

...και μαλακώνει τα σκληρά

ΜΑΛΛΙΑΣ έχετε και σεις "είδικα", σαν τα άνωτέρω μαλλιά. Τότε ή καλύτερη περιποίησι είναι να τα λούσετε τακτικά με το Σαμπουάν GLEMO. "Ο άφρος GLEMO είναι πραγματική "Σαμποθεραπεία". Καθαρίζει τελεία το μαλλιά, χωρίς δε σις φυσικές δαυματοργές ιδιότητες του κρόκου του αυγού που περιέχει (Λεκθίνη και χοληστερίνη) το ΓΚΛΕΜΟ ξαναείναι το μαλλιά, δίδοντας υγεία, όμορφιά και λαμπύ.

Σε υγρό (φιάλη) Δρ. 20-Κρέμα (σωληνάριο) 4.50

Δοκιμάστε μιά φορά γιά να πειοδητε πόσο υπέρτερει από όλα τα άλλα Σαμπουάν.

Προϊόν TETE-NOIRE

Άποκλ. Άντ/ποι Έλλάδος: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Άθήνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΓΠΙΤΙΟΥ ΒΑΣ

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

ΣΑΝ ζωντανό οργανισμό που είναι τα φυτά παθαίνουν ένα σωρό αρρώστειες και κινδυνεύουν από πολλά και διάφορα έντομα (παράσιτα). Περίττον να πούμε ότι είναι πολύ προτιμότερο να προλαβαίνουμε δλ' αυτά τα κακά, παρά να προσπαθούμε να τα διατρέψουμε αφού παρουσιαστούν. Δεν είναι εύκολο σ' ένα έρασιτκή να διακρίνει αν τα λουλούδια του έπαθαν από μια «φυσιολογική» άνωμαλία (κακή θρέψη, ακατάλληλο περιβάλλον, κλπ.) ή αν έχουν προσβληθεί από αρρώστεια ή από έντομα. 'Αλλά κι' αφού ακόμη γίνει η σωστή διάγνωση, η θεραπεία είναι συχνά δύσκολη.

Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να διατηρούμε τα φυτά μας γερά και δυνατά, ώστε ν' αντέκουν στις ασθένειες, και ν' εφαρμόζουμε πιστά ένα σύστημα από προληπτικούς φεκασμούς και σκονομάχια.

Τα έντομα που εμφανίζονται ξαφνικά και απειλούν τον κήπο μας, πέρασαν ήως το χειμώνα σε κάποια γωνιά του, κρυμμένα κάτω από ξερά φύλλα κι' άλλα φυτικά υπολείμματα, όπου τα ζυγώνησε ή ανοιξιάτικη θάλαση, φροντίζουμε λοιπόν να μην αφήνουμε να συγκεντρώνονται τέτοιοι σωροί υπολειμμάτων στις απόμερες άκρες του κήπου, που φιλοξενούν παράσιτα και βλαβερούς μύκητες. Δεν αφήνουμε επίσης ξερόκλαδα, φύλλα, κλπ., σκορπισμένα εδώ κι' εκεί στον κήπο μας.

Η ζέση και ιδίως η υγρασία συντελούν στην ανάπτυξη διαφόρων ασθενειών των φυτών, γιατί υποβοηθούν τον πολλαπλασιασμό των μικροοργανισμών ή των παρσιτών που τις προκαλούν. Η σκιά ευνοεί συχνά ώριμες ασθένειες, προπάντων γιατί δημιουργεί υγρασία.

Άλλος βλαβερός παράγων είναι η έλλειψη αρκετού αερισμού του εδάφους (γι' αυτό το σκάσιμο θεωρείται απαραίτητο). Αν μάλιστα το έδαφος είναι πολύ υγρό και δεν αερίζεται καλά, σαπίζουν οι ρίζες των φυτών. 'Επίσης υποφέρουν και δηλητηριάζονται τα φυτά, αν τυχόν ξεφύγουν γκάς μέσα στο έδαφος από κάποιο γειτονικό σωλήνα.

Σκαλίζοντας το χώμα και προσθέτοντας το ανάλογο λίπασμα, δυναμώνουμε τα φυτά κι' ελαττώνουμε τον κίνδυνο ν' αρρωστήσουν. φροντίζουμε επίσης να έχουν αρκετό φως και να μην είναι πολύ πυκνοφυτευμένα.

Ο σχετικά μολυσμένος αέρας των πόλεων, με τους καπνούς

των εργοστασίων, τις εξεπτήσεις των αυτοκινήτων, κλπ., δεν ευνοεί καθόλου την ανάπτυξη των φυτών.

Άλλος τρόπος προφυλάξεως από τις ασθένειες είναι το να διαλέγουμε ποικιλίες ανθεκτικές. Δυστυχώς όμως, οι ποικιλίες αυτές υστερούν συχνά στην όμορφη του φυλλώματος και των λουλουδιών.

Πολλές ασθένειες παρουσιάζονται με μορφή επιδημίας σε ώριμα χρόνια που τις ευνοούν ιδιαίτερα οι εξωτερικοί παράγοντες (ιδίως η υγρασία).

Όταν παρουσιασθεί μια ασθένεια, εκτός απ' τα ειδικά φάρμακα που θα μεταχειρισθούμε για την καταπολέμησή της, φρόνιμο είναι να ξεριζώνουμε και να κάψουμε τα άρρωστα φυτά, όσο το δυνατόν νωρίτερα, προτού κολλήσουν και τα υγιή φυτά. Αυτό ισχύει ιδίως για ώριμες ασθένειες από ιούς, πολύ μεταδοτικές και δυσκολοθεραπεύτες.

Για τον ίδιο λόγο ξεριζώνουμε και τα γύρω αγριόχορτα, που μπορεί να έχουν μολυνθεί κι' αυτά απ' την ασθένεια.

Επειτα από τις γενικές αυτές συμβουλές, ως εξετάσουμε λεπτομερέστερα και κατά κατηγορίες τους κυριώτερους εχθρούς των φυτών.

Είναι 1) τα έντομα, 2) οι μύκητες, 3) τα βακτηρίδια και 4) οι ιοί.

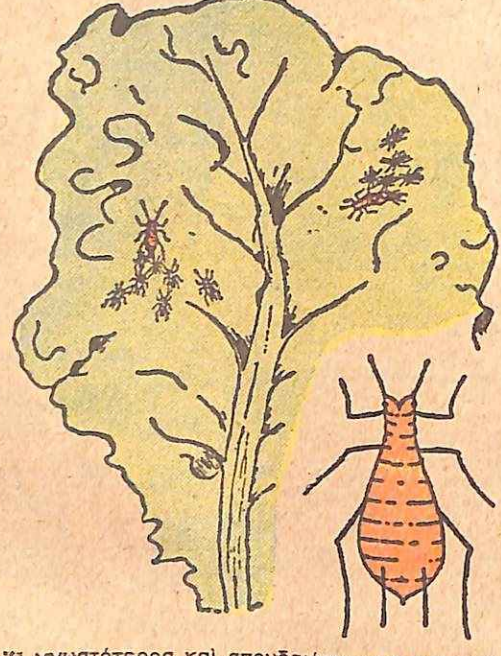
Οι ασθένειες από βακτηρίδια και ιούς προκαλούν διάφορες παραμορφώσεις των φυτών. 'Ανήκουν μάλλον στην αρμοδιότητα των ειδικών γεωπόνων. Συνήθως δέ, ο μόνος τρόπος για να τις σταματήσει κανείς, είναι να κόψουν ολόκληρο το προσβεβλημένο φυτό μαζί με τις ρίζες του. Οι ιοί, όπως και οι μύκητες και τα βακτηρίδια, μεταδίδονται προπάντων από τα έντομα (μελίγκρες), που προκαλούν ευγενώς διπλή ζημία στα φυτά, άμεση και έμμεση.

Ετσι, οι προσπάθειες του έρασιτκήν ανθοκόμου περιορίζονται κυρίως στην καταπολέμησή των εντόμων, και κατά δεύτερο λόγο των μυκήτων.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΑΠΟ ΕΝΤΟΜΑ

Τα έντομα που βλάπτουν τα φυτά είναι τριών ειδών: Α) 'Εκείνα που βρίσκονται μέσα στο έδαφος και τρώνε τις ρίζες. Αυτά είναι σχετικά λίγα. Β) Αυτά που καταπολούν περιλαμβανόμενα και διάφορα άλλα μέρη του φυτού. Β) 'Εντομα που τρώνε τα τρυφερά φύλλα. Τα γνωστότε

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.



τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

τα γνωστότεροι και σπουδαιότεροι εχθροί των φυτών του κήπου: η μελίγκρα. Κάτω δεξιά: το έντομο σε μεγάλη μεγέθυνση. 'Ανω: Πολλές μελίγκρες πάνω σ' ένα φύλλο, που ρουφάνε τους χυμούς του.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΑΠΟ ΜΥΚΗΤΕΣ

Οι μύκητες εισχωρούν στους ιστούς των φυτών και καταπολούν τους. Όταν εμφανισθεί μία τέτοια αρρώστεια, χρειάζονται προληπτική θεραπεία όλα τα φυτά του κήπου που μπορεί να προσβληθούν απ' αυτήν.

Οι κυριώτερες αρρώστειες από μύκητες είναι οι εξής:

1) 'Ριτίον (στάχτυμα). Σχηματίζει ένα λευκό ή γκριζό στρώμα, σαν στάχτη, ιδίως πάνω στην επιφάνεια των φύλλων, αλλά και στα νέα βλαστάρια, τα μπουμπούκια ή τους καρπούς. Προσβάλλει τα περισσότερα είδη φυτών, ιδίως δέ ώριμες ποικιλίες του καθενός. 'Αναπτύσσεται όμως ως επί το πλείστον επιφανειακά, και σπάνια προκαλεί σοβαρή ζημία στο φυτό. Στις τριανταφυλλίες ωστόσο είναι αρκετά σοβαρή αρρώστεια, εμφανίζεται την εποχή της άνθησης, κάνει τα καινούργια βλαστάρια άσθενικά και δεν αφήνει ν' ανοίξουν τα μπουμπούκια. 'Επίσης σοβαρή μορφή παίρνει στις πολυετείς φλογές, όπου όμως εμφανίζεται κατά τα τέλη της εποχής, μετά την άνθιση. Λιγότερο σπουδαία είναι στα μοσχομπίζελα, στις ζινίες, στις πασχαλίες, στις ντάλιες και στα χρυσάνθεμα.

2) Περονόσπορος. Προσβάλλει ιδίως τις τριανταφυλλίες αλλά και τις ντάλιες. Σχηματίζει στην άνω επιφάνεια των φύλλων ελαφρά αποχρωματισμένες κηλίδες, που γίνονται ύστερα καφετίες. Στο αντίστοιχο μέρος της κάτω επιφάνειας των φύλλων εμφανίζεται ένα άσπρο χνούδι. Τα φύλλα ξεραίνονται και πεφτούν.

3) Σκωρίαση (σκουριά). Όπως το λέει η ονομασία της, η αρρώστεια αυτή δημιουργεί την ανοίξη κηλίδες σαν σκουριά στην άνω επιφάνεια των φύλλων και στα κοτσάνια. Οι κηλίδες αυτές είναι ποικίλες και γεμάτες από μία κίτρινη σκόνη (τα σπόρια των μυκήτων). Το καλοκαίρι, οι κηλίδες σχηματίζονται στην κάτω επιφάνεια των φύλλων και περιέχουν μία σκόνη πορτοκαλιά. Το φθινόπωρο, η σκόνη είναι μαυριδερή. Τα φυτά γίνονται καχεκτικά, ρίχνουν τα φύλλα τους και δεν ανθίζουν. Τα άρρωστα μέρη του φυτού πρέπει να μαζεύονται και να καίγονται.

4) Κηλίδες στα φύλλα. Παρουσιάζονται σε πολλά καλλωπιστικά φυτά, ιδίως με ζεστό και υγρό καιρό. 'Εκουν χρώμα ανοικτότερο ή σκουρότερο απ' το φυλλό. Κάποτε, κάνουν μεγάλη ζημία, αδυνατώντας το φυτό και ρίχνοντας τα φύλλα. Τα άρρωστα μέρη πρέπει να μαζεύονται και να καίγονται, το φθινόπωρο.

5) Καπνία. Σχηματίζει ένα μαύρο επίχρισμα στον κορμό, στα κλαδιά και στα φύλλα.

6) 'Αρρώστειες των βολβών. Προκαλούν το σάπισμα τους μέσα στο έδαφος.

7) Λυσίμο των σποριών. Κάνει τα μικρά ακόμη φυτά να σαπίζουν και να λυφούν. 'Εμφανίζεται ιδίως όταν το φυτόχωμα του σπορείου δεν περιέχει και αρκετό άμμο.

8) Σάπισμα. 'Εμφανίζεται υπό διάφορες μορφές. Άλλοτε μαυρίζει και σαπίζει ο λαιμός του φυτού, και το βλέπουμε τότε να μαραινεται ξαφνικά, χωρίς φανερά αιτία στα φύλλα. Άλλοτε να σαπίζουν και μωυλιάζουν οι ρίζες και ξεραίνεται το φυτό. Δεν υπάρχουν φάρμακα γι' αυτές τις αρρώστειες. Εκτός από την απολύμανση του εδάφους, φροντίζουμε μόνο να κάψουμε προσβεβλημένα φυτά, και, φυσικά, να μην παίρνουμε μωυχέματα μολυσμένα για τον πολλαπλασιασμό τους. 'Επίσης, όταν εμφανισθεί κάπου αυτή η αρρώστεια σ' ένα είδος φυτών, να μη καλλιεργήσουμε εκεί επί μερικά χρόνια φυτά του ίδιου είδους.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΑΠΟ ΑΙΤΙΕΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ

1) 'Ελλειψίς ώριμένων ούσιων. 'Αν τα φύλλα είναι κλωδιά, κίτρινα, το φυτό χρειάζεται άζωτο. 'Αν έχουν ένα καφετί χρώμα και τις άκρες τους σαν καμένες, χρειάζονται κάλιο. 'Αν έχουν κηλίδες χρωματιστές μπρούντζου, χρειάζονται φώσφορο. 'Ολ' αυτά θα τους τα δώσουμε με το κατάλληλο λίπασμα.

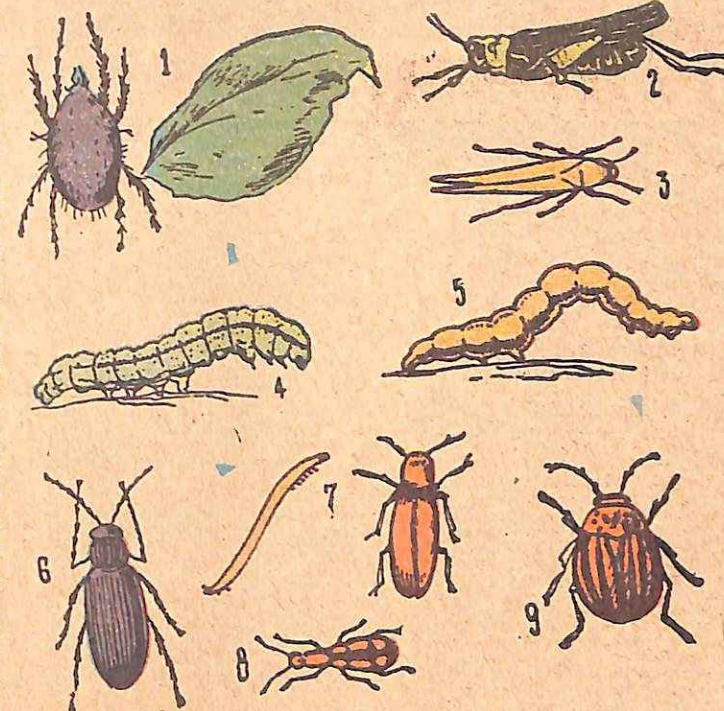
2) Χλωρώσις. Κάνει τα φύλλα να κίτρινίζουν. Παρουσιάζεται όταν το φυτό ποτίζεται υπερβολικά, ή όταν το έδαφος περιέχει πολύ αζώτο. 'Επίσης αν οι ρίζες σαπίζουν ή προσβληθούν από έντομα, ή από μεγάλη ζερασία, από δυνατό ήλιο, ή από έλλειψη αζώτου. Είναι αρκετά συνηθισμένη στην ακακία, τη μιμόζα, την ιαπωνική κυδωνία, τη σπειραία, την άζαλα, την όρτανσια, τη γκλυσινία, την πυράκανθα, κλπ.

Την προλαμβάνουμε αποφεύγοντας τα πολλά ποτισματα, ιδίως την εποχή της νέας βλαστήσεως. Στις άκρες της ανοίξεως, ρίχνουμε γύρω απ' τις ρίζες θειικό σόδα. Με το ίδιο σάμμακο (50 γραμμάρια για κάθε τετραγωνικό μέτρο) θεραπεύουμε την ασθένεια, αν έχει ήδη εκδηλωθεί. Το σκόρπισουμε άμέσως. Συγχρόνως ραντίζουμε μία-δυο φορές τα καινούργια φύλλα με διάλυμα 3-4 γραμμάρων θειικού σόδα σε κάθε όκα νερό.

3) 'Εγκαύματα. Τα παθαίνουν στα φύλλα τους με τη ζέση του καλοκαιριού, πολλά φυτά από άμεσο καύμα - ιδίως αν μείνουν πάνω στα φύλλα τους σταγονέες νερού, που συγκεντρώνουν τις ηλιακές ακτίνες σαν φακοί. 'Επίσης μπορεί να πάθουν εγκαύματα τα τρυφερά κλωνάρια στο ωλοίο τους, όταν δέ σκιάζονται από φύλλα και πέφτουν πάνω τους απ' ευθείας ο μεσημεριανός ήλιος.

ΩΦΕΛΙΜΑ ΕΝΤΟΜΑ

Δεν είναι βλαβερά για τα φυτά όλα τα έντομα που υπάρχουν στον κήπο μας. 'Υπάρχουν ανάμεσα τους και μερικά «αλφίλοι». 'Ο πιο σπουδαίος απ' αυτούς - και απαραίτητος για τη γονιμοποίηση των φυτών - είναι η μέλισσα. 'Αλλά κι' η σφήκα ανήκει στην κατηγορία των φίλων, γιατί εξοντώνει ένα σωρό βλαβερά έντομα και συγχρόνως συ



Διάφορα βλαβερά έντομα και σκουλήκια: 1) Τετράνυχος. 2) 'Ακρίδα. 3) 'Ελατρίδης. 4) Πυραλίς (καλαμποκιού). 5) Πιερία (λάχανου). 6) Κανθαρίδα. 7) Σιφονοκώλη (ως σκουλήκι και ως τέλειο έντομο). 8) Κρίοκερως. 9) Δορυφόρος (πατάτας).

τελεί στη γονιμοποίηση.

Η γνωστή «κοκκινελία» (κοινώς πασχαλίτσα ή μπαλωματής), καταβροχθίζει τις μελίγκρες και τις ψώρες. Το ίδιο κάνει κι' η νύμφη και η προνύμφη της (που έχουν συνήθως ζωηρά χρώματα, ιδίως λίλα με κόκκινες βούλες).

Η «μάντις» (αλογάκι της Παναγίας) είναι ένα αδηφάγο και σαρκοβόρο έντομο, που αποδεκατίζει τα παράσιτα του κήπου. Δεν πρέπει λοιπόν να καταστρέφουμε τους σωρούς των αυγών της, όταν τους βρίσκουμε, το χειμώνα, κολλημένους πάνω στα κλωνάρια των φυτών.

Ο «ικνεύμων» γεννάει τα αυγά του μέσα στο σώμα διαφόρων βλαβερών εντόμων, προκαλώντας την καταστροφή τους. Είναι ένα μακρούλο έντομο, με όγκωδη κοιλιά, που χωρίζεται απ' το θώρακα του μ' ένα ιστό λεπτό σαν κλωστή.

Υπάρχουν εξ' άλλου κάποιες σφήκες, που γεννούν τ' αυγά τους πάνω στις κάμπιες. Τα σκουληκάκια που γαίγουν απ' αυτά, εισχωρούν στο σώμα της κάμπιας και την καταβροχθίζουν ζωντανή.

Οι γνωστές «φαλίδες» είναι ωφέλιμες, γιατί τρώνε διάφορα βλαβερά έντομα. Πρέπει όμως να τις διακρίνουμε από τις «κίλιοποδαρούσες» που είναι απεναντίας καταστρεπτικές. Οι πρώτες έχουν σώμα μάλλον πλατύ, ενώ οι δεύτερες είναι πλατείες. Οι «φαλίδες» είναι πολύ ευκίνητες και ζωηρές, κι' έχουν δυο μακρείς κεραίες στο κεφάλι κι' άλλες δυο στην ουρά. Οι «κίλιοποδαρούσες» είναι βραδυκίνητες και σκαπάζονται από ένα δέρμα σκληρό και γυαλιστερό, έχουν δέ πολύ περισσότερα πόδια από τις «φαλίδες». Οι «φαλίδες» είναι κίτρινες ή ανοικτές καφετίες. Οι «κίλιοποδαρούσες» είναι σκούρες.

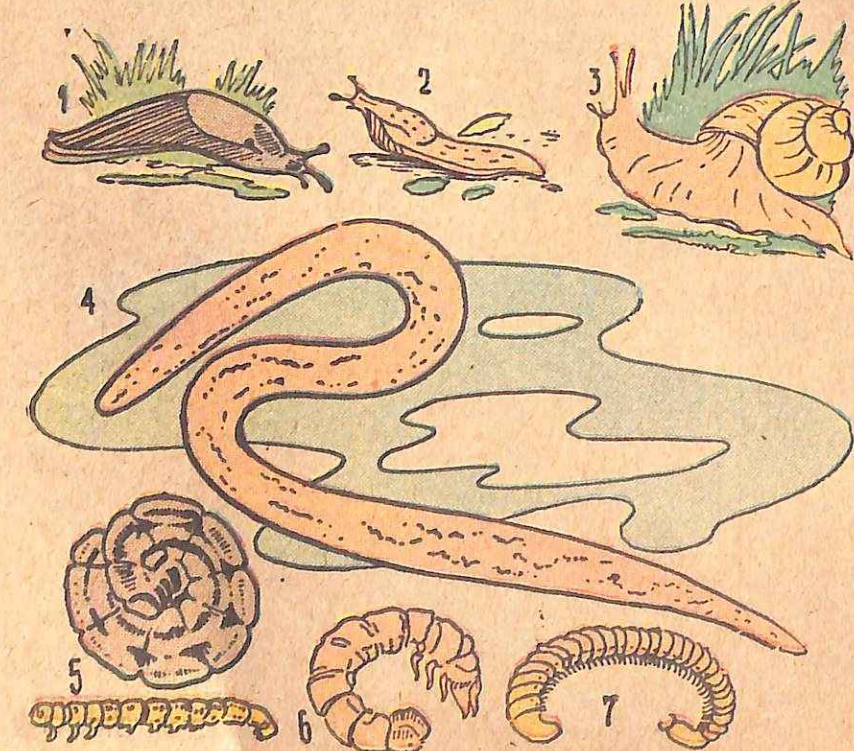
Ενας γενικός κανόνας - ιδίως για τα έντομα που ζουν μέσα στο έδαφος - είναι ο εξής: Αυτά που κινούνται γρήγορα είναι ωφέλιμα, ενώ τα βραδυκίνητα είναι βλαβερά για τα φυτά.

Φίλοι των φυτών είναι επίσης οι σκαντζόχοροι και τα βατράχια, γιατί αποδεκατίζουν τα σαλιγκάρια κλπ. 'Αντίθετα, η χελώνα είναι εχθρός. Τα πουλιά πρέπει να θεωρούνται φίλοι του ανθοκόμου.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΑ ΚΑΙ ΓΥΜΝΟΣΑΛΙΑΓΚΟΙ

Παρουσιάζονται όταν υπάρχει υγρασία, και τρώνε τα φρέσκα βλαστάρια και φύλλα. Τα έδαφονά τους με δολωμένα, είτε έτοιμα, είτε φτιαγμένα από μίγμα πύρου και μιας ειδικής σκόνης (μεταλλεύσεως) που πουλάει ειδικά καταστήματα γεωργικών ειδών (προσοχή όμως να μη φανεί τα πουλερικά αυτό το δηλητηριώδες μίγμα). Μπορούμε επίσης να τους κυνηγήσουμε το βράδυ στον κήπο, ψάχνοντάς τους μ' ένα φανάρι και τους μαζεύουμε με το χέρι. Πρέπει εξ' άλλου να μην αφήνουμε σωρούς από ξερόφυλλα κλπ. στις γωνίες του κήπου, γιατί τα σαλιγκάρια φαλιδίζουν κάτω απ' αυτούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Τα φάρμακα για τις αρρώστειες των φυτών.



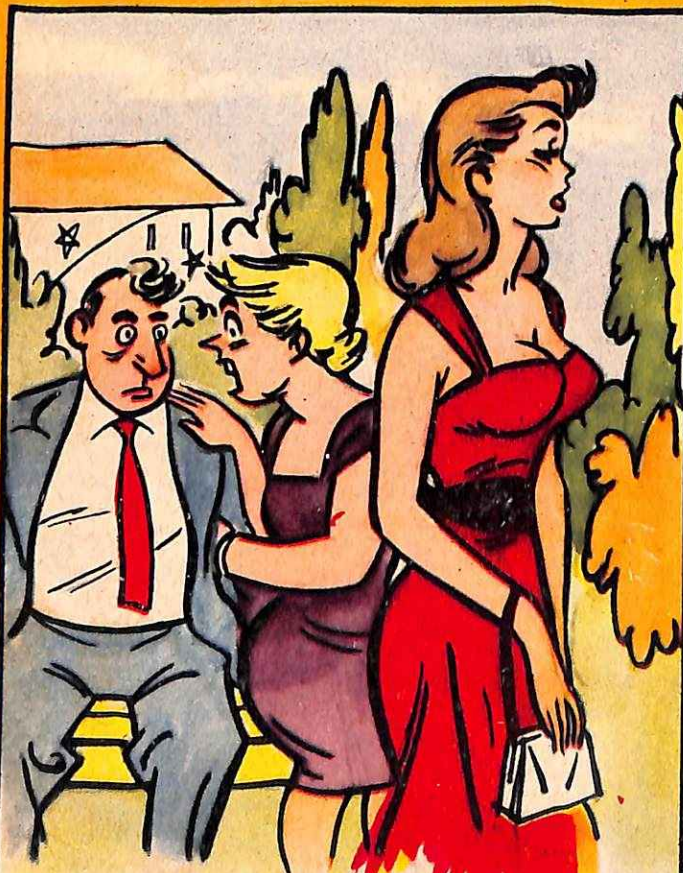
Βλαβερά έντομα και σκουλήκια του εδάφους. 1) και 2) Γυμνοσάλιαγκοι. 3) Σαλιγκάρια. 4) Νηματώδης (σε πολύ μεγάλη μεγέθυνση). 5) Κορτοσκουλίκος. 6) Μπυλολόνθη (άσπρο σκουλήκι, κριθαροσκουλίκος). 7) Χιλιποδαρούσα.



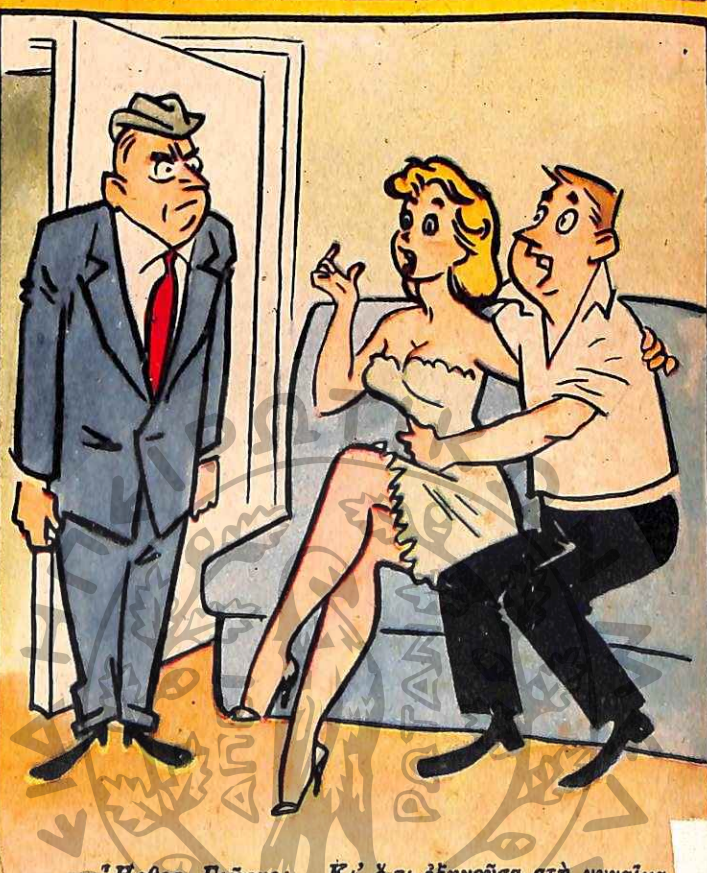
— Καθήστε, κυρία!...



— Ο άντρας μου θα στενοχωρηθεί πολύ, όταν μάθει πώς φύγατε!...



— Μίλα μου, Κώστα μου... Τι έπαθες και γλάρωσες;



— Έρθες, Γιώργο;... Κι' ό,τι εξηγήσουσα στη γυναίκα σου πώς τα κατάφερες να κατακτήσεις τη γραμματέα του διευθυντού μας!...